DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Aralarındaki anlaşma
sadece iki ay geçerliydi.
Ancak kalbi, sonsuza kadar
onunla kalmak istiyordu.

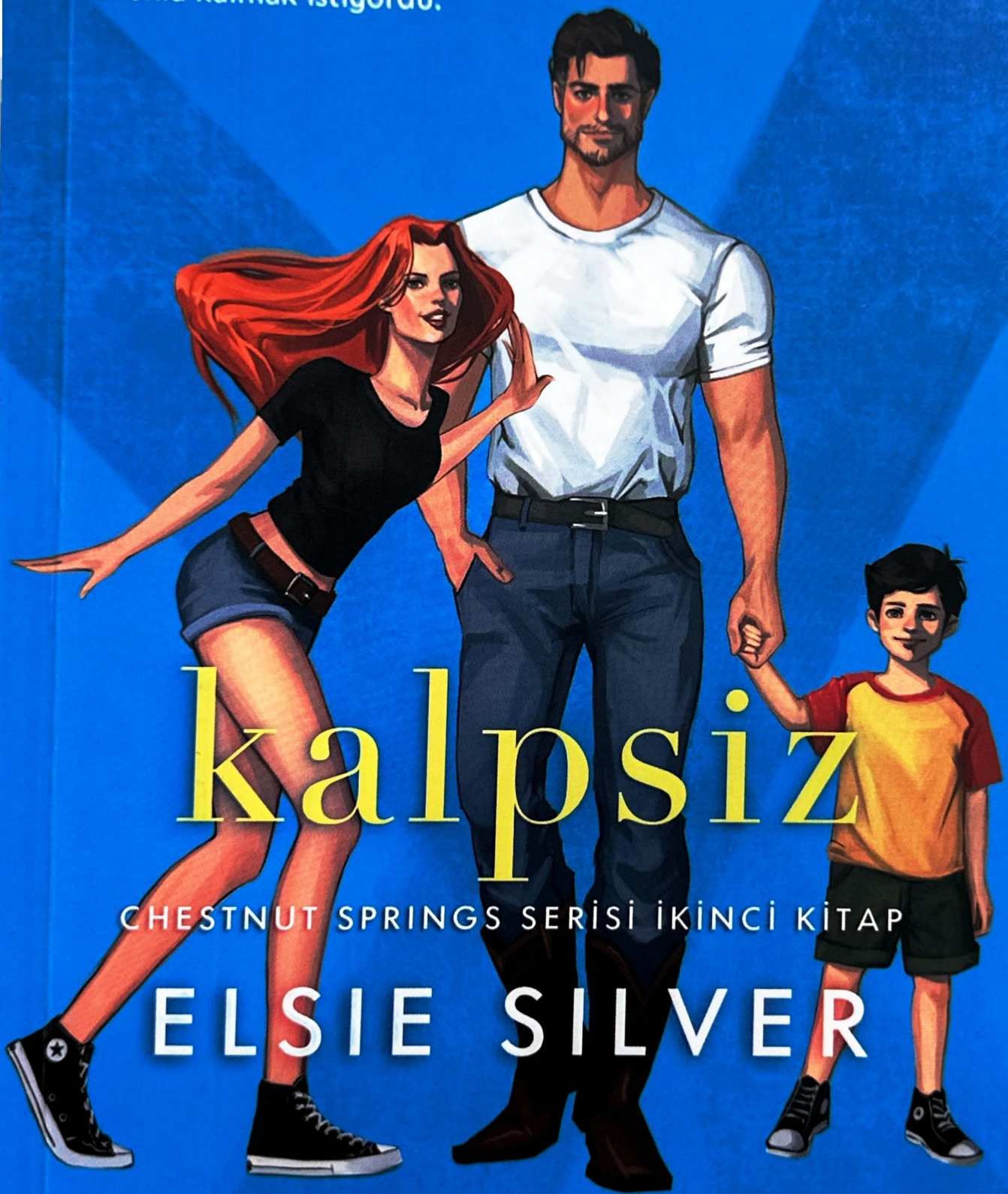

kalpsiz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ İKİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

kalpsiz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ İKİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

NEMESİS
KİTAP

En büyük destekçim olan inanılmaz kadınlara...
Ve diğer kadınları yıkmak yerine
toparlayıp yücelten tüm kadınlara.
Birlikte daha iyiyiz...

Bazen iyi şeyler biter ki daha iyileri başlayabilsin.

- Marilyn Monroe

1

Cade

Lucy Reid gözlerini bana doğru kırpıştırdı. O gözlerdeki bakışlar, benim zevkime göre *biraz* fazla beğeni doluydu. "Şey, ben sanat ve el sanatları yapmayı severim. Boş zamanlarımda bir sürü el işi anı defteri yaparım. Örgü örerim. Bahse varım, Luke biraz örgü örmeye bayılacaktır. Sence de öyle değil mi Cade?"

Adımı mırlayarak söylemesi karşısında neredeyse kahkahayı basacaktım. Ayrıca birinin Luke'u, iki tane sivri çubuğu tutup da bir şeyler ortaya çıkarabilecek kadar süre sabit oturtmasını da görmek isterdim.

Şimdi de kardeşimin nişanlısı Summer'a gülümsedi ve "Nasıl olduğunu bilirsin," diye ekledi. "Hepimizin biraz kadınsı hobilere ihtiyacı var."

Babam Harvey'in, odanın köşesinde oturduğu yerden kıkırdadığını duydum. Bir dadı tutmak, tam teşekküllü bir aile toplantısına dönmüştü.

Ve tam bir kâbustu.

Summer dudaklarını birbirine bastırdı ve küçük, sahte bir gülümseme gönderdi. "Evet, tabii ki." Neredeyse bir homurtu çıkaracaktım. Summer'ın kadınsı eğlenceden anladığı, spor sa-

lonunda kocaman ağırlıklarla squat yapmak ve "kişisel antrenörlük" adı altında yetişkin erkeklere işkence etmekti. Gözünün içine baka baka yalan söylüyordu, ama kasabada henüz yeni olduğu için Lucy bunu bilmiyor olabilirdi.

Ya da Lucy, müstakbel yengeme karşı alaycı bir sürtük gibi davranıyordu.

"Pekâlâ." Ayağa kalktım. "Teşekkürler. Biz sana döneriz."

Konuşmanın yönünü hızla değiştirmem karşısında Lucy biraz afallamış gibiydi ama duymam gereken her şeyi duymuş, görmem gereken her şeyi görmüştüm.

Ve politik davranmak pek de öyle güçlü bir özelliğim değildi. Ben daha çok, yarabandını hızla çekip çıkaran tipte biriydim.

Topuklarımın üzerine dönüp başımı eğdim ve bana uzattığı eli görüp de sıkmak istemediğim çok belli olmasın diye oradan çıktım. Mutfağa doğru neredeyse ayaklarımı yere vurarak gittim ve pencerenin önündeki ahşap görünümlü tezgâha ellerimi yaslayarak gözlerimi açık alanda dolaştırdım; karşıda göklere doğru yükselen Rocky Dağları'nın zirvelerine doğru.

Bu vahşi ve sarp manzara, yaz başının renkleriyle dolup taşıyordu; çimenler biraz fazla yeşil, gökyüzü biraz fazla mavi, güneş her şeyi biraz fazla parlatacak ve gözlerinizi kısmanıza neden olacak kadar parlaktı.

Taze kahve yapmak için öğütücüye biraz kahve çekirdeği attıktan sonra tepesine basıp bütün evi sesle doldurdum ve önümüzdeki birkaç ay çocuğumla ne yapacağımı düşünmemeye çalıştım. Sadece kendimi suçlamayla sonuçlanıyordu. Onun için daha çok şey yapmam gerektiğini hissediyordum, onun için daha çok orada olmam gerektiğini...

Temel olarak bu bir işe yaramıyordu.

Ses, babamla Summer'ın ön kapıda Lucy ile yaptıkları hoşsohbetleri bastırmak gibi ek bir fayda sağladı.

Burası benim evim değildi, haliyle sorumluluk da benim değildi. Dadı mülakatlarını babamın yaşadığı ana çiftlik evinde yapıyorduk, çünkü rasgele insanların evime girmesi hoşuma gitmiyordu. Özellikle de bana, bu durum kafalarında kurdukları bazı tuhaf küçük mutlu aile fantezisini benimle yaşama biletiymiş gibi bakan insanların.

Öte yandan Harvey, bu evi pansiyona dönüştürebilir ve insanlarla ilgilenmekten acayip keyif alırdı. Sakatlanıp çiftliği bana devrettiğinden bu yana 7/24 etrafta dolanıp sosyalleşiyor gibiydi.

Küçük taneciklerin kahve makinesinin üstündeki beyaz filtre kâğıdına düşüşünü ve sonra musluktan doldurduğum suyla dönerek demliği dolduruşunu izledim.

"Günün bu saatinde kahve yapmak için biraz geç değil mi sence de?" Harvey içeri girdi, Summer da hemen arkasındaydı.

Hiçbir fikirleri yoktu. Bugün tamamen kahve doluydum. Nerdeyse kafeinden tik geliştirecektim. "Sadece sizin için yarın sabaha hazırlıyorum."

Summer bir homurtu çıkardı ve babam gözlerini devirdi. İkisi de uydurduğumu biliyordu.

Babamın bir sonraki yorumu, "Ona pek nazik davranmadın Cade," oldu. Göz devirme sırası bendeydi. "Aslında tüm bu süreçte epey bir zorluk çıkardın."

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslandım. "Ben pek nazik bir insan değilim. Ve çocuğumu korumak için seve seve *zorluk* çıkarırım." Yemin ederim, babam masaya oturup çizmeli ayağını dizinin üstüne atarken dudakları seğirdi. Summer öylece durdu, kalçasını kapı pervazına dayamış bir halde bana bakıyordu. Bunu arada bir yapardı ve çok sinir bozucuydu.

Akıllı bir kızdı. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Yemin ederim, kafasında dönen dişlilerin sesini duyabiliyordum ama düşük çeneli değildi. Yani ne düşündüğünü asla bilemezdiniz.

Ondan hoşlanıyordum ve kardeşimin, onun parmağına bir yüzük takacak kadar akıllılık etmesinden memnundum.

"Sen naziksin," dedi Summer düşünceli bir şekilde, "kendi çapında."

Bu yorumun hoşuma gittiğini görme tatminini onlara yaşatmamak için dişimi dudağıma geçirdim.

Summer iç çekti. "Dinle, herkesle mülakat yaptık. Luke'la vakit geçirmekten çok... şey, seninle vakit geçirmek derdinde olan adayları elemek için elimden geleni yaptım."

"Yavaş ol evlat " Babam masaya vurdu. "...ve onlardan çok vardı. Kadınların senin kaş çatışlarına ve kötü ruh hallerine gönüllü olarak atlayacağını kim bilebilirdi? Maaş *o kadar* iyi değil."

Ona kaşlarımı çatıp dikkatimi yeniden Summer'a çevirdim. "Yeterince eleyememişsin. Benimle hiç ilgilenmeyen birini istiyorum. Karmaşık saçmalıklar olmasın. Belki mutlu evliliği olan biri olabilir?"

"Mutlu evliliği olan kadınlar yaz için kulübende kalmak istemezler."

Homurdandım. "Peki ya başka kasabadan biri? Ailemizi bilmeyen biri. Ve benim her bokumu bilmeyen. Kardeşlerimden biriyle yatmamış biri." Burnumu buruşturdum. "Ya da babamla?"

Harvey ufak bir boğulma sesi çıkardı, neredeyse kahkahaya benziyordu. "Ben onca yıldır bekârım oğlum. Sen kendi işine bak."

Summer'ın yanakları pembeleşti ama başını çevirip pencereden dışarı bakarken dudaklarında beliren gülümseme dikkatimden kaçmadı.

"Ben yapabilirim, biliyorsun," diye ekledi Harvey. Ve bunu ilk söyleyişi değildi.

"Hayır."

"Neden? O benim torunum."

"Kesinlikle. Onunla olan ilişkiniz tam olarak öyle kalmalı. Doğduğundan beri onunla ilgili yeterince yardım ettin. Sırtın,

dizlerin... artık dinlenmen lazım. İstediğin her zaman hâlâ onunla eğlenceli vakit geçirebilirsin. Ancak uzun saatler boyunca, sabahın köründe ve muhtemelen gece geç saatlere kadar kendini paralaman gerekmez. Bu adil değil ve senden bu şekilde faydalanmayacağım. O kadar!"

Sonra müstakbel yengeme döndüm. "Summer, sen yapamaz mısın? Sen bunun için tam da biçilmiş kaftansın. Luke seni seviyor ve sen de benden hoşlanmıyorsun. Zaten çiftlikte yaşıyorsun."

Çenesinde bir kasın attığını gördüm. Ona bunu sormamdan bıkmıştı ama çocuğumu alelade birine emanet etmek istemiyordum. Ele avuca sığmıyordu. Hatta bundan da öteydi. Ve bu yaz, bu çiftlikte yapmam gereken her şeyi burada onunla ilgilenecek biri olmadan başaramazdım. Onu güvende tutacağına güvenebileceğim biri.

"Ben de yeni bir işletme sahibiyim ve yaz ayları en yoğun aylar. Seçenek dahilinde değil. Sormayı bırak. Kendimi kötü hissediyorum. Çünkü seni de Luke'u da seviyorum. Ama insanlarla mülakat yapmak için hazır ola geçip de seninle hiç ilerleme kaydedememekten yorulduk artık."

"İyi, peki," diye homurdandım. "Ben de senin gibi birini bulurum o zaman."

Buna karşılık olarak başını yana eğdi, vücudu hareketsizleşti. "Aklıma bir fikir gelmiş olabilir." Bir parmağını dudağına pat pat vurdu ve Harvey gözlerinde sorularla ona döndü.

Babam acayip umutlu görünüyordu. Eğer ben bu yaz için dadı bulma olayından yorulduysam, babam kesinlikle helak olmuştu.

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

"Tanımazsın."

"Tecrübesi var mı?"

Summer bana baktı, iri koyu renk gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. "Zorba oğlanları yola getirme konusunda tecrübeli, evet."

"Bana âşık olacak mı?"

Summer hiç de hanımlara yakışmayacak bir homurtu çıkardı. "Hayır!"

Kesin tavrı beni gücendirmeliydi ama umursamadım. Tezgâhtan doğrulup bir parmağımı döndürdüm. "Mükemmel. Hadi ayarlayalım!" deyip arka kapıdan eve ve beş yaşındaki bir erkek çocuk için yetenekli bir dadı bulmaya çalışma sirkinden uzağa yürüdüm.

Sadece gelip gidecek birine ihtiyacım vardı. Profesyonel ve karmaşadan uzak birine.

Sadece iki ay içindi. O kadar da zor olmasa gerekti.

* * *

En son ne zaman seks yaptığımı kafamda hesapladım.

Ya da en azından hesaplamaya çalıştım.

İki yıl? Üç yıl? Şehirde bir gece geçirdiğim o ocak ayında mıydı? O ne kadar önceydi ki? Hatunun adı neydi?

Önümdeki kadın kıpırdanınca, dolgun kıçını yasadışı olması gereken bir şekilde kavramış kotunun içinde kalçası öne çıktı. Poposunun altındaki kıvrım, neredeyse ince belinde salınan uzun bakır saçları kadar cezbediciydi.

Dikkat dağıtıcıydı. Dar tişörtünü kotunun içine sokmuştu. Her lanet kıvrımı ortadaydı.

Hesabı hepten şaşırdım. Kahve sırasında önümde durduğu için bu hesaba girişmiştim zaten.

Buradaki ana fikir; seks yapalı o kadar uzun zaman olmuştu ki artık hatırlayamıyordum bile. Ama kendime, karşı cinsten birilerini değerlendirme izni bile vermememin nedenini unutamazdım.

Kendi başıma bir çocuk büyütüyordum. Kendi başıma bir çiftlik işletiyordum. Bir milyon sorumluluk. Çok az zaman. Yetersiz uyku.

Kendime zaman ayırmak diye bir şey uzun zamandır yoktu. Sadece ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim.

"Size ne verebilirim hanımefendi?"

Önümdeki kadın kahkaha attı ve bu bana, arka verandamda esintinin rüzgâr çanlarımın arasında dans ederken çıkardığı sesi hatırlattı; melodik ve neşeli.

Ne kahkaha ama.

Tanıyacağım bir kahkahaydı. Bu kadınla kesinlikle tanışmamıştım. Hatırlardım çünkü Chestnut Springs'teki herkesi tanırdım.

"Hanımefendi mi? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," dedi, sesindeki gülüşü duyduğuma yemin edebilirdim. Dudakları da geri kalanına uyuyor mu diye merak ettim.

Kasabadaki küçük gurme kahve dükkânı Le Pamplemousse'u işleten Ellen ona gülümsedi. "Pekâlâ, size nasıl hitap etmemi isterdiniz? Genellikle kapımdan içeri adım atan her yüzü tanırım ama sizi tanımıyorum."

Ah, demek ki tek ben değildim. İsmi duyabilmeyi umarak biraz öne eğildim. Ama çalışanlardan biri tam o anda kahve öğütmeye karar verdi. Bu da dişlerimi sıkmama neden oldu.

Bu kadının adını neden öğrenmek istediğimi bilmiyordum. Sadece istiyordum. Küçük kasabadan biriydim, meraklı olmama izin vardı. Ve hepsi buydu.

Öğütme sesi durduğunda Ellen'ın kırışık yüzü aydınlandı. "Ne güzel bir isim."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi önümdeki kadın ve ekledi: "Bu yerin adı neden *Greyfurt*?"

Ellen keyifle kahkaha attı ve tezgâhta bulunduğu yerden sırıttı. "Kocama dükkâna havalı bir isim vermek istediğimi söyledim. Fransızca bir şey. Fransızca sadece *le pamplemousse* diyebildiğini söyledi. Bana yeterince güzel geldi ve şimdi bu aramızda dönen bir şaka." Kocasından bahsedince gözleri yumuşadı ve göğsümde bir kıskançlık dalgası hissettim.

Bunu da bir rahatsızlık dalgası izledi.

Onların kahrolasıca gevezelikleri hakkında homurdanmamamın tek nedeni, bu hatunun kahkahası yüzünden herkesin önünde beliren ereksiyonumla mücadele etmekle çok meşgul olmamdı. Normal şartlar altında, kahve almanın bu kadar uzun sürmesi beni çileden çıkarırdı. Babama Luke'u almaya geleceğimi söylemiştim –saatime baktım– tam şu anda. Hemen çıkmam lazımdı, Summer'la ve umarım Luke'un dadısı olacak kişiyle buluşacaktım.

Ama zihnim yıllardır kendime müsaade etmediğim yerlere dalmıştı. Yani belki de sadece anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Belki de kendime bir şeyler hissetme izni vermemde sorun yoktu.

"Ben bir orta boy, ekstra sıcak, köpüksüz, orta şekerli..." Siyah şapkamın siperini aşağı indirirken gözlerimi usulca havaya diktim. Tabii ki muhteşem vücutlu yabancı, can sıkıcı derecede uzun ve karmaşık bir içecek siparişi vermek zorundaydı.

"Üç dolar yetmiş beş sent tuttu," dedi Ellen, gözleri önündeki kasanın dokunmatik ekranındaydı, bu arada kadın büyük boy çantasını karıştırarak cüzdanını arıyordu.

"Hay lanet," diye mırıldandı, gözucuyla çantasından sandaletli ayaklarının dibindeki cilalı beton zemine bir şey düştüğünü gördüm.

Hiç düşünmeden çömeldim ve siyah kumaşı yerden aldım. Bacaklarının döndüğünü gördüm ve ayağa kalktım.

"Buyurun," dedim, sinirlerime ani bir dalga çarparken sesim hırıltı gibiydi. Yabancı kadınlarla konuşmak, bilenmiş becerilerimden pek sayılmazdı.

Onlara kaş çatmak mı? O konuda profesyoneldim.

"Aman Tanrım," dedi.

Ayağa kalktığımda yüzüne iyice baktım. Ayaklarım yere kök salarken ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Yüzü gülüşünden de iyiydi. Kedi gibi gözler, kemerli kaşlar ve süt beyazı cilt.

Acayip göz kamaştırıcıydı.

Ve yanakları kıpkırmızıydı.

"Çok özür dilerim," dedi nefes nefese, eli gül goncası dudaklarına kapandı.

"Gerek yok. Sorun değil," dedim ama yine de her şey ağır çekimde yaşanıyormuş gibi hissediyordum. Takip etmekte zorlanıyordum, hâlâ yüzüne odaklanmış haldeydim.

Ve *siktir.*

Memeleri.

Artık resmi olarak o ürpertici yaşlı adamlardan olmuştum. Bakışlarım yumruğumu takip ederek, parmaklarımın arasından çıkan yumuşak kumaşa döndü.

Parmaklarım açılırken kadın inledi. Ve yavaş yavaş ama kesin olarak, bir beyefendi olup onun yere düşürdüğü şeyi almam karşısında neden bu kadar korkmuş davrandığını anladım...

Külotunu yani.

Elimdeki siyah kumaş parçasına baktım ve sanki etrafımızdaki her şey bulanıklaştı. Gözlerim onunkilere kaydı, kocaman açılmıştı ve yeşildi. Gözlerinde çok fazla ton vardı. Bir mozaik.

Gülümsememle tanınmazdım ama ağzımın kenarları seğirdi. "Siz... Eee, külotunuzu düşürdünüz hanımefendi."

Bakışları elime ve tekrar yüzüme kayarken, ağzından boğuk bir kıkırdama çıktı. "Vay be. Bu çok tuhaf. Ben gerçekten..."

"Kahven hazır tatlım!" diye seslendi Ellen.

Sözün kesilmesiyle rahatlayan kızıl kafanın yüzü başka yöne döndü. Biraz fazla neşeyle, "Teşekkür ederim!" dedikten sonra tezgâha beş dolar bırakıp karton bardağı aldı. Arkasına bile bakmadan dümdüz kapıya ilerledi. Arkasından kovalayan var gibiydi. "Üstü kalsın! Sonra görüşürüz!"

Yanımdan hızla geçerken sessizce kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim, açıkça benden kaçarken bunun bir gün çocuklarına anlatmak için iyi bir hikâye olacağına dair kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

İstemsizce bu kadının gelecekte çocuklarına ne tür hikâyeler anlatmayı düşündüğünü merak ettim, sonra ona seslendim: "Şeyinizi unuttunuz..." Sesim kesildi, çünkü her gün yüz yüze gelmek zorunda olduğum insanlarla dolu kahve dükkânında bunu haykırmayı reddediyordum.

Döndü ve çıkarken sırtını kapıya bastırdı, bir an için gözlerime baktı, her hattına dokunan keyfi zar zor kontrol altına aldı. "Bulan alır," dedi omuz silkerek.

Şimdi içten, sıcak ve çok eğlenerek güldü. Sonra güneşli sokağa çıktı, saçları ateş gibi parlıyor ve kalçaları sanki bu kasabanın sahibiymiş gibi salınıyordu.

Beni şaşkına çevirmişti.

Ve avucuma tekrar baktığımda, onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ben hâlâ buradaydım...

Elimde de onun külotu.

2
Willa

"O adam da kimdi?" Summer'ın sesi boğulur gibiydi.

"En ufak fikrim yok." Yere düşen siyah külotumu ve küçük düşmenin nasıl yavaş yavaş histeriye dönüştüğünü düşündüm.

Tam benlik.

Böyle şeyler sadece benim başıma gelirdi.

En yakın arkadaşımın nefesi kesildi ve veranda salıncağında sallanmaya başladı. "Külotunu geri almadın mı?"

Sırıtarak biramdan bir yudum aldım. "Hayır. Adam çok şey görünüyordu... Bilmiyorum. Afallamış? Gücenmemiş gibiydi ama bu konuda sapık gibi de değildi. Sevimliydi bir bakıma. Bir ev cinini serbest bırakmışım filan gibi hissettim."

"Dobby'ye benziyor muydu?"

İnleyerek kaşlarımı imalı bir şekilde indirip kaldırdım. "Eğer Dobby seksi olsaydı..."

"Willa, bu ahlaksızca." Hırıltılı bir ses çıkardı. "Lütfen bana temiz olduğunu söyle!"

"Tabii ki. Yedek çamaşırımdı. Külot giymeyi sevmediğimi biliyorsun. Ama arada bir ihtiyaç oluyor, biliyor musun?"

Summer gözlerini bana doğru kıstı. "Ben her gün o ihtiyacı hissediyorum."

"Rahatsız olmak için mi? Almayayım, kalsın. Hayat çok kısa. Sutyenler ve külotlar fazla abartılıyor. Artı, artık geceleri uyanık kalabilir ve yoldan geçen bir adamın onunla ne yaptığını merak edebilirim."

Summer tekrar güldü. "Muhtemelen her aklı başında insanın yapacağı gibi onu atmıştır." Bugünlerde çok mutluydu. Gergin ailesini ve aşırı hareketli şehir hayatını bıraktığından beri. Bir boğa rodeocusuyla tanışıp günbatımına ilerlemişti ve işte buradaydı. En iyi arkadaşımdı. Rocky Dağları'na bakan bu güzel ve özel yapım çiftlik evinin önündeki verandada salıncağa oturmuş, çillerden ve gülümsemelerden oluşuyordu resmen.

Hiçbir şey ona daha fazla yakışamazdı.

Onu "hiçin hiçliğinin" ortasında yaşamakla ilgili rahatsız etmeyi seviyordum ama gerçek şu ki, Chestnut Springs yakınlarındaki manzara nefes kesiciydi. Çayır arazisi o kadar düzdü ki neredeyse imkânsız görünüyordu. Bir gelgit dalgası gibi yükselen karanlık ve sarp dağlar size doğru geliyordu sanki.

Şehirde biz de dağları görüyorduk ama böyle değildi. Uzanıp da dokunabilecekmişsiniz gibi değil...

"Peki, önümüzdeki birkaç ay ne yapacaksın?"

İç çektim. Hiçbir fikrim yoktu. Ama Summer'ın benim için endişelenmesini de istemiyordum. Kızın olayı buydu. Fazlasıyla endişelenecek ve sonra her şeyi benim için düzeltmeye çalışacaktı, oysa ben akışa bırakmayı tercih ederdim.

"Belki gelip bir süre sen ve Rhett'le birlikte yaşarım?" dedim masumca etrafa bakınarak. "Ev şimdi bitmiş haliyle çok güzel görünüyor. Sorun etmezsiniz, değil mi?"

Bunu gerçekten düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Hay lanet, bu kadının altın gibi bir kalbi vardı.

"Sum, şaka yapıyorum. Size bunu yapmam." Düzensiz bir şekilde iç çekerek araziye baktım. "Bilmiyorum. Ford tadilat için barı kapatacağını söylediğinde heyecanlanmıştım. Yaz aylarını at fuarından at fuarına dolaşarak ve bütün birikimlerimi harcayarak geçireceğimi düşündüm. Hayatım için bir plan yapmaktan kaçınarak ve onun için aile parasından başka hiçbir şeyi olmayan yirmi beş yaşında biri olarak."

Sözümü kesmeyi denedi. Süper başarılı abimin barını işletme konusunda kendime yüklenmemden hoşlanmazdı. Ya da süper başarılı ailemin tatillerinde peşlerine takılmam konusunda. Ya da aşırı başarılılardan oluşan bir ailede, sıfır yön duygusuyla hayatta tökezleyip durmam konusunda.

İtirazlarını görmezden gelerek devam ettim: "Ama elbette atım planlarımı mahvederek tam da fuar sezonunda yaralanmak zorundaydı. Tux'ın ameliyat olması gerekti ve şimdi yazımı ona havuç yedirip takıntılı bir şekilde onu tımarlayarak geçireceğim."

En iyi arkadaşım gözlerini bana dikti. Beyninin içine girip düşüncelerini salmak istiyordum, çünkü beyninde bir sürüsünün fink attığını biliyordum.

"İyi olacağım. Bu gelişmiş ülkelerin problemi. Seni sürekli ziyarete gelirim. Spor salonunda bana zorbalık edebilirsin ve ben de tuhaf bir hokey oyuncusu ya da boğa rodeocusu kaldırırım. Kazan-kazan-kazan durumu."

"Tamam..." İşaretparmağını dudağına vurdu. "Peki ya..."

"Ah hayır. Lütfen hayatımı düzeltmeyi görev edindiğin o şeyi yapma. İnsanlara çok fazla yardım ediyorsun, bunu biliyor musun?"

"Willa, çeneni kapa da beni dinle."

Kıçımı ona bakan veranda korkuluğuna yasladım ve yanımdaki bira şişesine uzandım. Yandan yoğuşan su damlıyordu ve içindeki bira da artık o kadar soğuk değildi. Daha haziran ayıy-

dı ve çoktan mevsim normallerinden sıcaktı. Kot pantolon bir hataydı.

Biradan büyük bir yudum alıp omuzlarımı geriye attım. Azar yemeye hazırdım.

"Peki ya yazı burada geçirmen için bir yol bulduysam? Hem Rhett ve benimle değil."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Bahçenizde kamp kurmak istemiyorum. Dışarıda uyumak pek bana göre bir şey değil. Hayattaki yolumu henüz bulamamış olabilirim ama yemin ederim, o yolda şişme yataklar ve uyku tulumları yok."

Gözlerini devirerek hızla devam etti: "Hayır. Rhett'in abisinin, okulun tatil olduğu aylarda oğluyla ilgili yardıma ihtiyacı var. O küçükken ona bakan kadın artık ayak uyduramıyor. Çocuk beş yaşında."

Arkadaşıma bakakaldım, bira şişesi parmaklarımın arasında ileri geri sallanıyordu. "*Benden* bir çocuğa bakmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Eğlencelisin. Enerjin yüksek. Ve eğer sarhoş adamlarla dolu bir barı idare edebiliyorsan, oyalanması gereken tek bir çocuk nedir ki? Çocukları seversin, sevdiğini sürekli söylüyorsun."

Bu fikri kafamda tarttım. İlk eğilimim hayır demekti ama doğrusu işsiz, rekabetsiz ya da en iyi arkadaşım olmadan geçecek bu aylardan korkuyordum. Muhtemelen hâlâ bazen kendimi çocuk hissettiğimden, çocukları hep sevmiştim.

"Peki nerede yaşayacağım?"

Gözleri hafifçe büyüdü ve yutkunurken boğazı hareket etti. "Abisi Cade ile. Çiftliği o idare ediyor. Sabahın köründe başlıyor ve bir sorun çıkarsa gece geç saatlere kadar çalışıyor. Ama çalışma saatlerini dengelemek için çiftlikte iş verdiği iyi bir ekibi var. Luke konusunda babaları yardım etmeyi seviyor ama dürüst olmak gerekirse, o da on iki saatlik iş günü için uygun değil. Ama sana sık sık izin vereceğinden eminim."

"Korkmuş görünüyorsun? Bu pislik olan abi mi? Yoksa komik, seksi ve süper kahraman olan mı?" Sorduğum için neredeyse kötü hissediyordum, çünkü buraya gelip Summer'ı ziyaret etme konusunda pek harika sayılmazdım. Dilek Kuyusu Çiftliği'ne fazladan yirmi dakika araba sürmek yerine, genellikle kasabada buluşuyorduk. Muhtemelen şimdiye kadar bütün müstakbel ailesiyle tanışmış olmam gerekirdi ama tanışmamıştım.

"Pislik abi."

"Elbette o." Tekrar içtim.

Hevesle anlatmaya koyuldu: "Ama onu o kadar da görmeyeceksin! Özellikle şey birini istemiyor... ayağına dolanan? Ayrıca Rhett'le ben de burada olacağız. Eğlenceli olabilir."

Bu şekilde söylediğinde kulağa eğlenceli geliyordu. Yılın en güzel aylarını şehirde bir başına geçirmekten daha eğlenceli....

"İçkili kahvaltı yapabilecek miyiz?" İkimiz de şehirde yaşarken sürekli bu içkili kahvaltılardan yapardık ve onları geri istiyordum.

Dudakları titreşti. "Evet."

Biramın geri kalanını kafaya diktim. Cevabımın ne olacağını zaten biliyordum. Tüm hayatım boyunca kendimi akışa bırakmıştım. Fırsatlar karşıma çıkardı, ben de onları kullanırdım. Bu da böyle bir durum gibi görünüyordu.

Ben kimdim ki hayır diyecektim?

"Peki o zaman, siktir et. Ben varım!"

* * *

Çiftliği geçip beyaz süslemeli çok güzel kırmızı evin önüne geldik. Avluyu küçük çitler çevrelemişti ve beyaz bir bahçe kapısı, ön kapıya giden toprak yola açılıyordu.

Anında büyülendim.

"Burada mı yaşayacağım?" diye sordum, Summer'ın SUV'undan inerken gözlerimi bu sevimli ve mükemmel bakımlı evden alamıyordum.

"Evet." Summer buradaki atmosferden büyülenmiş olduğum kısmı gözden kaçırarak devam etti: "Sanırım çalışma saatleri o kadar değişken ki böylesi mantıklı oluyor. Daha önce babası ve Bayan Hill arasında dönüşümlü yapıyorduk, ama sabah 04.30'da kalkıp buraya gelmek onlar için çok fazla. Onlardan bunu istemek Cade'in hoşuna gitmiyor. Ama sen burada yaşarsan uyumaya devam edebilirsin ve Luke evde yalnız kalmamış olur."

Summer, tamamen tasasız halde ön kapıya ilerledi ve ben de kendimi nasıl bir haltın içine soktuğumu merak ederek peşinden gittim.

Çocuklara bakmak konusunda bir bok bilmiyordum.

Ya da ebeveynlik yapma konusunda.

Çiftçilik konusunda da.

Geri adım atarken ayaklarım sendeledi ama Summer bunu fark etmedi. Parmak arası terlikleri ve kot pantolonuyla ön verandaya açılan birkaç basamağı çıktı, tokmağı kaldırıp sertçe vurdu.

"Hey, Sum..." diye başladım, kapıyı çoktan çalmış olmasına rağmen sanki onu durdurabilecekmişim gibi bir elimi ona uzattım. Bunu daha etraflıca konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Bazı detayların üstünden geçmeliydik.

Belki de dürtüselliğim bir kez olsun boyumu aşmıştı. Summer'ın neredeyse acele ettiğini hissettim. Sanki bunu bitirip kurtulmak istiyormuş gibiydi. Ve benim sorularım vardı.

Bir sürü soru.

Ama ön kapı açılır açılmaz hepsi aklımdan uçup gitti ve ben, toprak yolun ortasında dikilip kahve dükkânında gördüğüm adama aval aval bakakaldım.

Külotumu bıraktığım adam.

Yine de tepeden tırnağa tamamen erkekti: koyu renk saçlar, çatılmış kaşların altında daha koyu gözler, geniş omuzlar, hafif kıvrık bir dudağın çevresindeki acayip seksi kırışıklar... ve kaş çatışı.

Bana doğru dönerken kapıyı kavradığı yerde parmak boğumları beyaza döndü.

"Cade!" diye başladı Summer, adamın beni ölümcül bir bakışla delip geçtiğinden bihaberdi. "Bu benim en yakın arkadaşım Willa. Yeni dadın."

"Hayır!" Cade'in verdiği tek cevap oldu.

"Ne demek *hayır*?"

"Önce cesedimi çiğnemelisin demek." Sözlerinden küçümseme damlıyordu.

Başını yana eğdi ve aramızdaki boşluğu kapattım. En iyi arkadaşımla bu şekilde konuşacağını düşünüyorsa başına geleceklere hazır değildi. Ergenliğimizden beri onun arkasını kolluyordum. Summer, hayatında yeterince boktan adama katlanmıştı; bu yüzden bu adam sonuna kadar siktirip gidebilirdi.

"Cade saçmalama. Ne zamandır birini bulmaya çalışıyoruz..."

Adam onun lafını kesti: "Asıl *sen* saçmalıyo..."

Kırmızı görmeye başlayarak verandaya adım attım. Ailemde başka kimse kızıl saçlı değildi ve ateşli mizacım için bunu suçlayabilir miydim bilmiyordum, ama tepemin çabucak atması ve kin tutmamla ünlüydüm.

Bar kavgalarını beyzbol sopalarıyla durdurmamla ünlüydüm.

Ve belki de acayip seksi çiftçinin kasıklarına tekme atmamla ünlü olmak üzereydim.

Elimi önünde sallayarak onu susturdum. "Bir sonraki sözlerini dikkatli seç. Onun senin müstakbel yengen olması umurumda değil. Kimse onunla bu ses tonuyla konuşamaz, o kadar!"

Karanlık bakışlarını şimdi bana çevirmişti; ardından gözleri önce yüzümden başlayarak, sonra sinir bozucu şekilde bedenimde dolaştı. Gözleri tekrar yukarı çıktığında bakışları tamamen ifadesizdi.

Sanki beni ölçüp tartmış ve tamamen yetersiz bulmuştu.

"Ve senin, onun en yakın arkadaşı olman da benim umurumda değil. Bira kokuyorsun ve külotun hâlâ arka cebimde. Oğluma sen bakmayacaksın."

Gözlerim kısıldı ve bu yanlış hamlesinin karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Külotu sonrası için mi saklıyorsun?"

Ona göz kırptım ve elmacıkkemiklerinde beliren kırmızı beneklerin, sakal ve kaş çatma altında gizlenmiş o kusursuz kemik yapısına sızmasını seyrettim.

Summer hızla bana döndü, çikolata gözleri tabak gibi açılmıştı. Gözleri sürekli en sevimli şekilde dışarı fırlayan, yumuşacık suratlı o köpeklerden birine benziyordu. "Külot adam Cade mi?"

"Ben külot adam değilim," diye Cade araya girdi, ama Summer'la ben onu görmezden geldik.

"Evet. Ve sen de aklı başında her adamın onu atacağını söyledin. Yani bunun anlamını biliyorsun."

Şimdi birbirimize deliler gibi sırıtıyorduk ve ben farkına varmadan Summer'ın dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. Ve çok geçmeden elleri dizlerinde, nefes nefese halde iki büklüm oldu.

"Hay sikeyim!" Huysuz şirin, hayal kırıklığı içinde kocaman elini saçlarından geçirdi. "Ben külot adam *değilim.*"

Kahkahadan omuzlarım sarsılıyordu, gözlerimden yaş gelerek mırıldandım: "Bunun olma ihtimali ne?"

"Burası küçük bir kasaba. İhtimaller epey yüksek," dedi Cade sıktığı dişlerinin arasından, bizim kadar eğlenmediği açıktı.

Summer resmen uluyordu, sonra doğrularak gözlerini sildi. "Merak etme Cade. Temizmiş."

Cade'in burun delikleri büyüdü ve derin bir nefes alırken gözleri kapandı. Sanki bu ona bir tür huzur getirebilirmiş gibi.

"Külot adam." Başımı iki yana sallayarak ona sırıttım. Dadı olayım ya da olmayayım, Summer erkek kardeşiyle evleneceği için hayatımın geri kalanında bu adamın yanında vakit geçirecektim, bu yüzden işleri yoluna koyabilirdim.

"O külot adam değil! Boxer giyiyor!" Küçük bir ses koridordan yankılanırken koyu renk saçlı, mavi gözlü, çok tatlı küçük bir çocuk hızla ortaya çıktı. "Ama şu dar olanlardan," diye belirtti, iyice tüy dikerek.

"Evet." Şimdi kendini, babasının koltuğunun altına sıkıştırmış olan küçük çocuğa ciddi bir bakış attım. İri gözler bana büyük bir ilgiyle bakıyordu. "Böylece tahriş olmaz."

"Tahriş ne?" diye merakla sorduğunda babası büyük ve bronz elini kaşına götürüp ovaladı.

"Luke."

"Pipin sürekli sürtününce olan şey," diye açıkladım.

Benim ailemde büyüyüp de bu konularda utangaç olmanız mümkün değildi. Ailemizde her şey masaya yatırılırdı.

"Ah evet," diye başını sallayınca yaşından daha zeki göründü. "Onun olmasından nefret ediyorum."

"Luke, odana geri dön." Cade'in geniş vücudu oğluna doğru döndü ve ona hayran olmamak elde değildi. Yaydığı güç. Kollarındaki dalgalanma. Âdemelmasının hareket etme şekli. Oğluna bakarken gözlerinin yumuşaması.

Asıl vurucu olan da buydu.

"Neden?" Bu çocuğun da kendi numaraları vardı. Safir gözleri neredeyse dramatik olarak açıldı, hatta altdudağı da hafifçe sarkmıştı. "Gidip Summer ve arkadaşıyla oynamak istiyorum."

Çocuk *büyüleyiciydi.*

Babası, "Hayır," derken ben de, "Elbette!" dedim.

Cade'in başı aniden döndü, kaşları alnına sertçe indi ve onu kişisel olarak gücendirecek bir şey yapmışım gibi oradaki çizgiler çatıldı.

"Cade." Summer ellerini beline yasladı. "Onun sadece biraz takılmasına izin ver. Belki de iyi olur. Belki sana hoş bir sürpriz olur."

Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. Summer ufak tefek ve tatlıydı, Cade kocaman ve huysuzdu.

"Lütfen baba?" Luke şeker gibi tatlı sesiyle konuşunca, adam o kadar da huysuz görünmedi. Daha çok... kaderine boyun eğmiş gibiydi. Bir şekilde yorgun gibi?

Cade bana döndü: "Kaç yaşındasın?"

Delici bakışları altında ezilmeyi reddederek duruşumu dikleştirdim. "Yirmi beş."

Beni yeniden ölçüp tartarken boğazı hareket etti. "Sabıka kaydın var mı?"

"Önemli bir şey yok," diye dürüstçe yanıtladım. Yasallaştırılmadan önce esrarla yakalanmıştım. Eğlenceli bir ergen olduğum için beni dava edin.

"Yüce Tanrım." Başını iki yana sallarken iri elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi.

"*Senin* sabıka kaydın var mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturup ona tek kaşımı kaldırdım. Eğer bu düşündüğüm Summer'ın bana anlattığı abiyse, yeryüzüne inmiş bir melek değildi. Ve ben de onunla yaşamak zorunda kalan kişi olacaktım.

Gözlerini bana dikti. Sert sert. Sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi. Summer'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi ve gözümün ucuyla Luke'un babasına bakıp gömleğinin ucunu çekiştirdiğini gördüm. "Artık gidip oynayabilir miyim?"

"Tamam." Cade bunu söylerken bana pis bir bakış attı. "Ama sorumluluk Summer'da."

Küçük çocuk haykırarak ön verandadan fırladı.

Ben de babasının pis bakışlarına karşılık verdim.

3

Cade

Luke evde olmayınca resmen biraz boş vaktim olmuştu. Kendime ayıracağım biraz zaman... Rahatlayabileceğim biraz zaman...

Buna ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyordum, ama şimdi elime geçince o kadar da hoşlandığımdan emin değildim.

İnsanlarla ilgilenerek geçen bir ömürden sonra rahatlamakta o kadar iyi olmadığım ortaya çıkmıştı. Televizyonu açıp izleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama beni çeken bir şey yoktu. Oturma odamdaki kitaplığa gittim, ebeveynlerimin birkaç klasik kitabı ve bu süreçte benim aldığım birkaç kitap vardı. İlgi çekici olduğunu düşündüğüm ama okuyacak vaktimin olmadığı kitaplar.

Birini alıp kanepeye geçtim. Ama oturduğum an arka cebimde bir yumru hissettim. Ve anında gerildim.

Willa.

Soyadını bile bilmiyordum. Aslında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Luke'a bakabilecek kadar iyi olmayacağıydı.

İş için aklımda olan, aktif küçük bir çocukla eğlenceli şeyler yapmak isteyen ilgisiz, sorumlu, aseksüel rahibe gibi değildi.

Böyle bir insanın var olduğunu düşünecek kadar kendimi kandırmıyordum, yine de umudumu koruyordum. Ama umduğum cevap Willa değildi.

Luke'un annesi bize kötü davranmıştı. Bize –bana– kötü davranmaya devam ediyordu.

Güven seviyem yerle birdi. Bayan Hill'e güveniyordum, çünkü bana ve kardeşlerime iyi bakmıştı. Babama da aynı şekilde. Summer'a da güveniyordum, çünkü benim vahşi çocuk olan küçük kardeşimi bağlamayı başaran biri, söz dinlemez beş yaşında bir çocukla da baş edebilirdi.

Ama bu Willa karakteri? Onu tanımıyordum. Ona güvenmiyordum.

Tek bildiğim; aletimi harekete geçiriyordu, çok konuşuyordu ve çantasında yedek bir külot taşıyordu.

Doğrulup onu cebimden çıkardım. Aşağılayıcı bir şey değildi. İpeksi naylon bir siyah kumaştı. Fazlasıyla usturupluydu. Külota göre yani? Ben ne halt bilirdim ki?

Şu anda çocuğuma bakan kadına ait bir iç çamaşırını inceleyerek kanepemde otururken kendimi en büyük sapık gibi hissettim.

Bunu geri vermeliydim.

Bunu üstümde taşıyarak etrafta dolanmak istemiyordum.

Ama bunu geri verirken onun gözlerine bakmak da istemiyordum.

Otuz sekiz yaşındaydım ve kadın iç çamaşırı görünce deliren bir ergen gibi davranıyordum.

Kendi kendime kızarak mutfağa fırladım ve onu "eşya" çekmecemin arkasına kadar ittim. Burası, koyacak uygun bir yer düşünemeyecek kadar tembel olduğum için rasgele şeylerin çürüyeceği yerdi. Evi düzenli tuttuğum için kendimle gurur duyuyordum, ama o tek çekmece benim gizli utancımdı.

Willa'nın iç çamaşırının burada durması uygun göründü.

Anahtarlarımı tezgâhtan alıp ön kapıdan çıktım. Dadı meselesindeki kararsızlığımın babamı rahatsız ettiği hissine kapılmıştım, bu yüzden kamyonetime atlayıp onun yerine küçük kardeşime zorbalık etmeyi seçtim.

Tanrı biliyor ya, şimdi şakaklarımdaki koyu saçlara karışan birkaç beyaz saçta kardeşimin emeği büyüktü. Herhalde bana bir bira ikram edebilir ve ben o kadını sepetleyip Summer'la babamın benden nefret etmesine neden olmadan önce, bana bu Willa denen kişi hakkında daha çok şey anlatabilirdi.

Çünkü bunu biraz daha uzatırsam, ikisinin de bu kadar seçici bir orospu olduğum için gidip kendimi becermemi söyleyeceklerinden oldukça emindim.

Ve kesinlikle hak ediyordum.

Arka yoldan Rhett ve Summer'ın yepyeni evlerine ulaşmam sadece birkaç dakika sürdü.

Kardeşimin kullandığı eski model kamyonetin yanına park etmiş kırmızı bir Jeep Wrangler gördüm. Ama Summer'ın gösterişli aracı yoktu. Telefonumu cebimden çıkarıp onu aramak ve nerede olduğunu, ne yaptığını öğrenmek için parmaklarım kaşınıyordu.

Belki de çocuğumun yanında yeni birinin olması konusunda aşırı tetikteydim. Ama çoğunlukla böyle hissediyordum. Sürekli birine göz kulak olduğumu hissediyordum. Herkese.

Sekiz yaşındayken annem öldüğünden beri dünyanın yükünü omuzlarımda hissediyordum. O yükü oraya birileri mi koymuştu, yoksa ben mi üstlenmiştim? Bundan bile emin değildim.

Her halükârda hâlâ oradaydı. Ve çok ağırdı.

Ayaklarımı vura vura evin önündeki basamakları çıktım ve kapı zili olmasına rağmen kapıya güm güm vurdum. Bir şeylere vurmak daha tatmin ediciydi.

Birkaç dakika içinde kapının diğer yanından gelen ayak seslerini duydum. Buzlu camdan kardeşimin figürünü görebiliyordum ve kapıyı açtığında gülümsüyordu.

Benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıtıyordu.

"Summer nerede?" diye sordum, doğruca sadede gelerek.

"Seni görmek de güzel hıyar herif. Karım kasabada. Spor salonuna gitmesi gerekti."

Bir homurtu çıkardım. "Henüz karın değil. Evlenmediniz."

Kahkaha atarak bana doğru elini salladı ve kapıyı daha da açtı. "Detaylar... Sonuçta evet dedi. Benim kitabımda bu iş tamamdır. Ve kulağa da iyi geliyor, biliyor musun?"

Burnumu buruşturup küçük kardeşime dikkatle baktım. Onun bir kıza bu kadar tutulacağını göreceğimi hiç zannetmezdim.

"Çocuğum onunla mı?"

"Ah, yok. Willa'yla beraber dışarıda. Summer sorumluluğu ona verdiğini hatırlatmamı söyledi ve bu yüzden senin kişisel asistanın olmaktansa kendi işini yapabilmek için onun Willa'yla kalmasına karar vermiş."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve arkamı dönüp uçsuz bucaksız araziye baktım. Bu *tam da* Summer'ın söyleyeceği bir şeye benziyordu. Talimatlarımda bir açık bulmuştu.

Rhett eğlendiğini saklamaya çalışırken teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Onun sözleri, benim değil."

Ellerimi belime koyup iç çektikten sonra bakışlarımı Rhett'e çevirdim. "Şu Willa denen kişiden bahset. Ve kendisi tam olarak nerede?"

"Gelip biraz benimle otur. Bir biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Ya da on?"

Eve girerken başımı iki yana salladım. "On biraya ihtiyacım yok."

Rhett, açık konsept evden mutfağa doğru ağır adımlarla ilerlerken güldü, burada geniş arka verandaya açılan cam kapılar vardı. "Evet. Var. Birini öldürecek gibi görünüyorsun. Bu tansiyonuna iyi gelmez. Gençleşmiyorsun sonuçta."

"Kıçını tekmeleyecek kadar gencim," diye mırıldandım, botlarımı çıkarıp peşinden güneşli verandaya çıktım.

Dakikalar içinde Rhett bir kutu bira verip, beni arka bahçe görevi gören alana dönük bir sandalyeye oturttu. Burada yalnız bir ağaç vardı. Etrafında sallanan, neredeyse perde benzeri bir etki veren uzun ve geniş dalları olan devasa bir söğüt.

Birayı açıp soğuk kutuyu dudaklarıma götürürken Rhett de yanımdaki ahşap sandalyeye oturdu. Summer onları cart kırmızıya boyamıştı, kendi gibi neşeli bir renkti.

Bana Willa'nın saçını hatırlattı.

Boktan zırvalık. Düşünceyi bastırdım. Tam o sırada onu duydum:

"Ben bunu yapamam."

Luke'un alçak sesiydi ve içinde biraz sıkıntı vardı.

"Evet, yapabilirsin," diyen kızıl kafalı afetin hafifçe çatlak sesi geldi sonra. Oğlumun imdadına yetişmek için neredeyse oturduğum yerden fırlayacaktım.

"Dostum, otur şurada. O iyi. Helikopter ebeveyn olmayı kes. Sinir bozucu oluyor."

İçgüdümü bastırıp bir yudum aldım ve ağacın altında neler olduğunu duymak için uğraştım.

"Yapabileceğinden daha yukarı tırmanmazsın. Bunu yapmayacak kadar zekisin. Vücuduna güven."

"Ya düşersem?" Luke'un sesi zayıftı.

"Şey, sanırım ben senin altında duracağım ve üstüme düşebilirsin, böylece ikimiz de yaralanırız. Çünkü o kadar büyüksün ki yakalamak zor. Ama zaten düşmeyeceksin. Sadece beni dinle, tamam mı?"

"Tamam," dedi Luke, sesinde artık bir kararlılık tınısı vardı.

Rhett bana bir bakış atıp sırıttı. "Willa Grant iyi bir şeydir abi. Eğer yaz boyunca bizim oğlana bakmayı teklif ediyorsa onu geri çevirmen aptallık olur. Ondan daha sadık olan pek kişi tanımıyorum. Büyük bir kalbi vardır."

Orada benim bilmediğim bir hikâye olduğunu hissediyordum. Ayrıca söz konusu Luke ve onun selameti olunca, kardeşimin beni ayakta uyutmayacağını da biliyordum.

Ağacın oradan kadının sesi tekrar geldi: "Sol ayağını bu dala koyacaksın." Bir duraksama. "Aferin sana. Sonra sol elini buraya. Sonra bu dala oturup yere atlayabileceksin."

Oğluma bir şeyleri işaret etmek için hareket ederken, dalların arasından sandaletlerini ve dar kotunu görebiliyordum. Kısa bir süre sonra yanında spor ayakkabılı minik ayaklar ve çimenleri kavrayan küçük eller belirdi.

"Yaptım!" Luke havaya zıpladı, burada olduğumun hâlâ farkında değildi.

"Tabii ki yaptın. Bu ağaç resmen sürtüğün oldu."

Rhett yanımda güldü ve ona pis bir bakış attım.

"Ah, hadi ama! Senin nasıl konuştuğunu duymadığını mı sanıyorsun?"

"O çocuğa düzgün davranışları aşılamak için yıllar harcadım."

Gülerek omuz silkti. "Şey... eğer bu doğruysa, o zaman iyi bir temel atmışsın demektir ve eğlenceli bir dadıyla geçen bir yaz bunu mahvetmez."

Homurdanarak bir yudum içtim.

Belki de.

"Sen ne kadar yükseğe çıkabiliyorsun Willa?"

Onu susturmasını bekledim. Ya da yetişkinlerin ağaca tırmanmadığına dair sözlerle kandırmasını... Ama o, ellerini kotunun sardığı kıçının yuvarlak çıkıntılarına sildi ve "Bilmiyorum. Hadi görelim," dedi.

Biram havada kalırken -donmuştum- yetişkin bir kadının kalın gövdeye tırmanışını izledim. "Kaçık mı bu?" diye mırıldanarak bir yudum içtim.

Rhett bir homurtu çıkardı. "Biraz. Ama iyi anlamda."

Luke onu izlerken heyecanla zıplıyordu. "Çok yükseğe çıkma! Ya orada kalırsan?"

"Sen beni kurtarırsın!" diye seslendi Willa, sesi çıkacağını düşündüğüm yerden daha yüksekten geliyor gibiydi.

"Ben çok küçüğüm. Ama babam seni kurtarır!"

Gürültülü kahkahası arka verandaya kadar geldi. Hâlâ bu sabah olduğu kadar baştan çıkarıcıydı. "Bunu bilemiyorum. O beni burada bırakmaktan mutlu olabilir Luke."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Haksız sayılmazdı. Bu sabah süzülerek Chestnut Springs'e gelmemiş olsaydı, hayatım daha az karmaşık olurdu.

Aletim de çok daha yumuşak olurdu.

"Asla. O herkese yardım eder," diye karşılık verdi oğlum ve göğsümde kalbim tekledi. Bazen ona nasıl görünmem gerektiğini, onun gözleriyle nasıl göründüğümü merak ediyordum. Ve bu söyledikleri yüreğime işledi.

"Görünüşe göre harika bir baban var," diye anında cevap verdi Willa, biraz nefes nefese gibiydi. "Ne kadar da şanslısın böyle!"

"Evet..." Luke'un sesi düşünceli bir tavırla azaldı. "Ama annem yok. Uzağa taşındı ve beni görmeye gelmiyor."

Yanımda kardeşimin nefesi kesildi, gözleri bana doğru döndü. "Kahretsin, çocuklar akıllarına geleni söylüyorlar, değil mi?"

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. Luke'u annesinin gerçeklerinden ve verdiği kararlardan –onun ne tür bir insan olduğundan– korumak için çok çabalamıştım.

İstenmediğini hissetmesini asla istemiyordum.

Willa yere indi ve ellerini birbirine sürtüp oğlumun önünde eğildi. Başını yana eğip gözlerine baktı, elleriyle onun üst kollarını okşarken gülümsedi.

"Bence onun kaybı, çünkü sen tanıştığım en havalı çocuk olabilirsin."

Hüzünlü bir ses ya da bebek sesi kullanmamıştı, onunla sanki normal bir insan evladı gibi konuşuyordu.

"Lanet olsun," diye bıyık altından küfrettim, çünkü az önce resmen kendini işe aldırmıştı.

4

Willa

Luke küçük parmaklarını parmaklarımın arasına soktuğunda güçlükle yutkundum. Birinin –hem de bir annenin– böyle bir çocuğu görmeye gelmediğini düşününce hissettiğim asabiyeti de bastırdım.

Evren beni iki tane aşırı havalı ebeveynle kutsamıştı. Bana ulaşmak için kırık camlar üzerinde bile yürürlerdi. Ben de bir gün böyle bir anne olmak istiyordum. Güçlü. Korkusuz.

Burnumdan derin bir nefes alarak kendime, "bunun benim üzerime vazife olmadığını" hatırlattım. Tüm hikâyeyi bilmiyordum. Belki annesiyle ilgili durum her neyse, iyi bir nedeni vardı. Ama sesi çok tatlı, elleri çok yumuşaktı ve babasının külot değil de boxer giydiğini söylediği andan beri beni gülmekten öldürüyordu.

Kendimi pek de "çocuk sever" olarak tanımlamazdım; yani öyle aşırı duygusal, gözlerinden kalp çıkan türde biri değildim. Çocuk sever biri olup olmadığımı anlayacak kadar çocuklarla vakit geçirmemiştim. Genellikle onlarla minik yetişkinler gibi

konuşurdum. Ama barda çalışarak geçen yıllardan sonra *insanları* tanırdım. Ve yaşı kaç olursa olsun Luke havalı biriydi.

Elini bir anlığına sıkıp -ki neredeyse anında bana karşılık verdi- dallardan oluşan perdeyi ittim ve Rhett ile Cade'in iki kırmızı sandalyede oturup bize baktıklarını gördüm.

Beden dillerindeki benzerlik gözden kaçacak gibi değildi. Ama Rhett tamamen gülümserken, Cade kaşlarını çatıyordu.

Kalın kollar, geniş göğüs ve çatılmış kaşlar. Kirli botlar. Kaslı bacaklar...

Kaşları çatık bir kovboy pornosu.

"Baba!" diye bağırdı Luke, verandaya koşturarak. "Beni gördün mü? Willa'yı gördün mü? *Çok* yükseğe tırmandı. O kadar yükseğe tırmanmayı öğrenmek istiyorum. Rhett Amca, sen ne kadar yükseğe tırmanabiliyorsun?"

"Bu ailedeki delifişeğe bu soruyu sormasak olur mu?" diye mırıldandı Cade, ama oğluna bakmıyordu. Hayır, gözleri bana odaklanmıştı.

Rhett yanımda ayağa fırladı. "Bilmiyorum dostum. Neden gidip bakmıyoruz?"

Luke olduğu yerde zıpladı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle küçük adam." Rhett elindeki bira kutusunu kenara koyup verandada çıplak ayak ilerlemeye başladı, bu arada Luke dönüp ağaca doğru koşturdu. "Hadi gidelim! Külot haydudunu burada bırakalım da Willa'yla sohbet etsin."

"Yüce Tanrım. Sana bunu çoktan anlattılar mı?" Cade homurdanırken Rhett'in göğsünden bir kahkaha yükseldi.

Cade'in gözleri bana döndü ve ona doğru yürürken gülümsememek için altdudağımı ısırdım. Sonra bakışları biraz aşağı indi, sanki gözlerini dudaklarımdan alamıyordu.

Canım acıyana kadar dişimi bastırdım ve yoğun bakışı kilitlendi.

Birkaç adım daha atıp Cade'in yanındaki sandalyeye kıvrıldım. "Senden gerçekten pek emin değilim," diye başladım, ancak bu adamın onun hakkında düşündüklerimi zerre önemsemediğine emindim, "ama çocuğun bambaşka bir şey."

Gözümün ucuyla ona baktım ve derin kaş çatışını incelerken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

"Teşekkürler," diye homurdandı nihayetinde. Bana gıcık olduğu belliydi ama ona iltifat ettikten sonra kaba davranacak kadar da değil... Cade Eaton'un dünyada en sevdiği şeyin oğlu olduğunu anlamak için roketbilimci olmaya gerek yoktu.

Luke'la çabucak bağ kurmuş olmam, bana vekaleten yıldızlı pekiyi kazandırmış gibi görünüyordu.

Başımı eğerek bahçenin öte yanından geçen Rhett ve Luke'u izlemeye devam ettim. Gözlerimin Cade Eaton'da çok fazla oyalanmasına izin vermek istemiyordum. O kadar şirret görünüyordu ki gülebilirdim ya da uygun olandan daha uzun süre gözümü ona dikebilirdim. Çünkü ona bakmaktan zevk almamak için ölmüş olmanız gerekirdi.

Onda göz korkutucu bir hava vardı. Seksi ve sert bir öğretmen gibiydi.

"Yazın hiç işim yok," dedim ona sıradan bir tavırla, bira kutusunu daha sıkı kavrarken ellerindeki damarların belirdiğini fark ettim. "Gösteri atım sakatlıktan sonra tedavi görüyor ve birkaç ay dinlenmesi gerek. Dünyadaki en iyi arkadaşım, kibirli bir kovboya âşık olup uzağa taşındı. Abim neredeyse bir gecede ünlü oldu ve tam bir işkolik. Annemle babam da emekli olup dünya turuna çıktılar."

Yanımdaki karanlık ve ürkütücü adama bir bakış attım. ●tururken bile uzun görünüyordu. Yüz ifadesi kayıtsız kalırken tek kaşını kaldırdı.

Sessiz bir an tuhaf bir sessizliğe dönüştü. Ve ben tuhaf sessizliklerden nefret ederdim.

Sanki ona bir şey gösteriyormuş gibi elimi yana açtım. "Yani boşum."

Bana öylece baktı.

"Bir dadıya ihtiyacın varsa yardım edebilirim."

Bakmaya devam edince gözlerimi devirdim. "Yüce Tanrım. Gülümsesen ölür müsün? Ya da kibar bir şey söylesen? Kahvecideki *hanımefendi* diyen adama ne oldu?"

"Onu güvende tutacak mısın?" Sesi çatallıydı, gözleri yüz hatlarımı lazer gibi izliyordu. Ve bu kadar huysuz bir pislik olmasaydı, tüm bu aşırı korumacı baba havası kesinlikle aklımı başımdan alırdı.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Sorularla dolu ve sıcaklıktan yoksun bakışları yüzümde geziniyor, bir şeyler arıyordu. "Ona örgü örmeyi öğretecek misin?"

Burnumu buruşturdum. "Bu bir şey... bir tür gereklilik mi? Başka birine yaptırabilir miyim? Ben, şey... pek örgüden anlamam da."

Yanağının seğirdiğine yemin edebilirdim.

"Onunla ne yapacaksın?"

Nefesimi salıp sandalyeye geri yaslandım. "Yani... seçenekler sonsuz. Ben hiç sıkılmam. Ata binebiliyor mu? Ona binicilik dersleri verebilirim. Gitarımı gösterebilirim. Müzik sever mi? Ben müziğe bayılırım. Başka çocuklarla oyun randevusu ayarlayabiliriz? Yemek yapabiliriz? Aaah! Fırında bir şeyler pişirmeye bayılırım. Peki ya bahçe? Eminim burada harika sebzeler yetiştiriyorsunuzdur."

Tek alabildiğim ufak bir baş sallaması oldu.

"Bana sık sık mesajlarla bilgi vereceksin. Sabah çok erken çıkarım ama akşamları onunla yeterince vakit geçirecek kadar erken gelirim. Hafta sonları sana izin vermek için elimden geleni yapacağım. Genç olduğunu ve sosyal hayatını bir şekilde devam ettirmek isteyeceğini biliyorum."

Omuz silkerek güldüm. On sekiz yaşında barda çalışmaya başlamıştım. Yedi yıl sonra dışarı çıkıp partileme ihtiyacım epey azalmıştı.

Ben en iyi arkadaşımla içkili kahvaltı yapmak ve akşam sekizde ahlaksız bir kitapla yatağa gitmek için bir binliği gözden çıkarırım dostum.

"Pek sayılmaz."

Cade arka bahçeye tekrar göz attı, büyük söğüt ağacının altından kahkahalar geliyordu. "Tamam."

Oturduğum yerde doğruldum. "Tamam mı?"

Kararlı bir şekilde başını bir kez salladı.

"*Willa bu yaz gelip bana yardım eder misin, çünkü çok makbule geçer* tarzında bir tamam mı?"

Onu bezdirmişim gibi gözlerini devirdi. Ve bezdirdiğimden fazlasıyla eminim. Biraz uğraşıyor da olabilirdim. Çenesindeki kasın seğirme biçimi, buğday teninin altında âdemelmasının hareket etme şekli hoşuma gidiyordu.

Koyu renk saçlarının arasına serpiştirilmiş gümüş saçlar bile hoşuma gidiyordu.

Yaşça büyük adamlar... Onlar her zaman ilgimi çekmişti.

Cade şimdi bana bakıyordu, sesi tiz ve sertti, şirret yüz ifadesi yerli yerindeydi. "Bu yaz yardım etmen çok makbule geçer Willa. Ama..."

Elimi kaldırdım. "Aması filan yok. Bu gayet kibardı. Harika iş çıkardın. O zaman yarın gelip başlayabilirim. Anladığım kadarıyla hemen birine ihtiyacın var, değil mi?" Ayağa kalktım, uzun kalıp şansımı zorlamak ya da bana bir sürü talepte bulunmasına yol açmak istemiyordum.

Onun *o* türden bir adam olduğunu şimdiden söyleyebilirdim. Müşkülpesent. Kesin. Ne istediğini bilen ve sizden de tam olarak onu bekleyen.

"Evet," dedi, gözleri eleştirel bir şekilde vücudumda geziniyordu.

Neşeli bir tavırla başparmaklarımı kaldırdım, ona ne anlam vermem gerektiğini bilemiyordum. Zamanımın çoğunu oğluyla geçireceğim için bunun bir önemi olacağından da emin değildim. "Yarın görüşürüz o zaman. Numaranı Summer'dan alır ve nerede olduğumu sana bildiririm." Gitmek üzere arkamı döndüm, hazırlamam gereken şeyleri aklımdan geçirmeye başladım. Bazı insanlar için hayatlarını bir anda kökünden sökmek stresli olabilirdi. Listelere ve planlara ihtiyaçları olurdu.

Ama benim yoktu. Ben her zaman içgüdülerime göre hareket ederdim. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim olmadan, sadece bir şekilde... öylesine yola çıkardım. Hayat bu şekilde daha heyecan vericiydi. İşler, erkekler, maddi saçmalıklar... Henüz hiçbiri benim için kalıcı görünmüyordu.

Babam göçebe olduğumu söylerdi, annem ise sadece yerleşmek istediğim bir yer bulamadığımı. Ve sanırım haklıydı. Dahası, ailemdeki herkesin yaptığı şekilde başarılı olmanın baskısı düpedüz insanın elini kolunu bağlıyordu.

Kararsızlık başarısızlıktan daha iyi görünüyordu.

Tam arka kapıya ulaşmıştım ki, "Willa," dediğini duydum. Cade adımı bir talep gibi söylemişti. "Çalışırken uygun iç çamaşırı giymelisin. Bir çocuğun yanındayken onları çantandan düşüremezsin."

Yemin ederim ayaklarım yere kök saldı ve ağzım açık kaldı. *Cüret bak!*

Eğer bu işi istemiyor olsaydım, oraya döner ve sınırı aşan kibirli bir pislik gibi davrandığı için ona kafa göz dalardım.

İç çamaşırı. Hangi devirde yaşıyorduk? Ve neden bu bir çocuğu travmatize edecekti?

Önümüzdeki birkaç ay için teknik olarak o benim işverenim olabilirdi, ama ona iyilik yapan bendim. Maaşa ihtiyacım yoktu, amaca ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu daha da kızdıracak bir şey yapmayı seçtim.

Önemsemiyor gibi yaptım.

Yani bir açıdan.

Elimden gelen en tatlı gülümsemeyi yüzüme kondurdum ve dönüp omzumun üzerinden ona baktım. "Yarın teftişine hazır olacağım patron."

Sonra göz kırptım, bakışlarının ağırlığını vücudumda hisse-derek ve muhtemelen şu anda *iç çamaşırı* giyip giymediğimi me-rak ettiğini bilerek oradan uzaklaştım.

5
Cade

Summer: Harika iş çıkaracak. Onu seveceksin.
Cade: Hayır. Sevmeyeceğim. Ona tahammül edeceğim.
Summer: Aynı şey! Sadece nazik ol.
Cade: Ben nazik biriyim.
Summer: Hayır, sen bir tür pisliksin.
Cade: Bana böyle şeyler söyleyen senin gibi akrabalarım varken, nedenini düşünemiyorum.
Summer: Ama merak etme. Bu senin cazibenin bir parçası.
Cade: Ben cazibeli bir pislik miyim?
Summer: Aynen!

* * *

Keşke ön verandada durup onu beklemiyormuş gibi yapabilseydim. Ama bekliyordum.

Sinirime dokunuyordu elbette. Ama çocuğum ondan hoşlanmışa benziyordu ve ben hâlâ özümde bir centilmendim.

Ceptelefonumu arka cebimden çıkarıp saati kontrol ettim. Geri sayım başlamıştı. Geç kalacak türden bir insana benziyordu. Dağınık. Düzensiz.

Ya da belki öyle olmasını istiyordum, böylece ondan hoşlanmayışımı haklı çıkarabilirdim. Ayarlama yaptığımız ilk seferde geç kalırsa haklı olduğumu herkese gösterebilirdim. Luke'la ilgilenecek kadar sorumluluk sahibi olmadığını da.

Doğrusu kimin yeterli olduğunu bilmiyordum. Kolayca güvenmezdim. Özellikle de kadınlara.

Altı dakikası vardı.

Kendi kendime gülümsedim, kalçamı tırabzana dayadım, haklı olma ihtimalimin yüksek olduğunu hissediyordum.

Ve o an çakılların çıtırtısı başımı kaldırmama neden oldu.

O an yanıldığım kanıtlandı.

Çünkü Willa'nın kırmızı cipi beş dakika önce evimin önünde durdu.

Siyah kamyonetimin hemen yanına çekip dışarı atladı. Bakışlarımı ayaklarına indirdim; önce Converse spor ayakkabılarına baktım ve gözlerimi uzun, ince bacaklardan basit kot şorta ve üzerinde büyük beden, eskitilmiş bir Led Zeppelin tişörtüne kaydırdım. Karnına yakın bir yerde bir delik vardı ve oradan ufacık bir süt beyazı ten parçası görebiliyordum.

Büyük Ray-Ban pilot gözlüğü burnunun üzerinde duruyordu ve bakırımsı saçları omuzlarının etrafında vahşi ve dalgalıydı. Narin yüzünü dans eden alevler gibi çevrelemişti. Bir tutamı dudaklarına çarpıyordu.

Dudakları parlaktı ve kenarında bir gülümseme belirmişti.

"Erken geldin," diye homurdandım, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İstediğim halde gözlerimi ondan alamıyordum. Üstelik hayatımın bu döneminde benim tipim bile değildi.

O şehirli bir kızdı, her yerinden belli oluyordu. Her yerinde *vahşi çocuk* yazılıydı. Tatlı bir küçük kasaba kızı değildi.

Bana iç çamaşırını teftiş etmem için hazır olacağını söyleyen ve bunun üzerine ikinci kez düşünmeyen bir kızdı.

Her yerinden baştan çıkarma sızıyordu.

Ama öyle davranmadı, omzunu silkerek gözlüğü yüzünden çıkardı ve zümrüt gözleriyle beni sabitledi. Sizi olduğunuz yere mıhlayan türden gözlerdi.

Hiçbir şey değilse bile Willa Grant tam bir afetti.

Benim için fazla gençti. Benim için fazla öngörülemezdi.

Ama aynı zamanda bir afetti.

"Buraya gelmek için heyecanlıydım."

Ona boş boş baktım, şey... buna ne diyebilirdim ki? Ben burada durmuş onun başıma problem olacağı yolları sayarken, o buraya gelmek ve çocuğuma bakmak için heyecanlıydı.

Belki de herkesin bana söylediği gibi pisliğin tekiydim.

"Willa!" Luke, arkasından atlı kovalıyormuş gibi evden dışarı fırladı, çoraplı ayaklarıyla dosdoğru toprak yola ve çakıllı araba yoluna bastı. Normalde öyle bir çocuk değildi ama dün Willa gittiğinden beri ondan bahsedip durmuştu. Zavallı çocuk, kadın ilgisine o kadar açtı ki birinin tek yapması gereken, onunla bir ağaca tırmanmaktı ve sonrasında onu yere göğe sığdıramıyordu.

Kayarak onun tam önünde durdu. "Burada olmana çok sevindim."

Willa çok güzel ve seksi bir kahkaha attı, biraz çatlak bir sesti; sigara falan içiyormuş gibi. İçiyor muydu acaba? Ona bunu sormamıştım.

Luke'un önünde çömelip saçlarını karıştırdı. "Ben de burada olmama seviniyorum. Çok iyi bir yaz geçireceğiz."

"Ne yapacağız?" Luke'un gözleri ışıl ışıldı, heyecan gözeneklerinden sızıyordu.

"Her şeyi," diye yanıtladı Willa, elini geniş bir şekilde sallayarak. "Bütün şeyleri."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Luke'un eğlenmesini istiyordum, ama *çok fazla* eğlenmesini istemiyordum.

Willa ifademi anladı çünkü gözleri keyifle parlıyordu. "Uçurumdan atlama. Boğa rodeosu. Sana birayı kafaya dikmeyi bile öğreteceğim."

Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken ona doğru başımı iki yana salladım. Huzurlu yazımın çöpe gittiğini şimdiden görebiliyordum.

Beni çileden çıkaracaktı.

Luke burnunu buruşturdu. "Bira iğrenç."

Tekrar kahkaha attı. "Akıllı bir cevap evlat. Sadece şaka yapıyordum. Ama bir sürü eğlenceli fikrim var. Valizimi içeri taşımama yardım eder misin?"

"Elbette!" diye oğlum tatlı sesiyle haykırarak hiç tereddütsüz elini onun eline kaydırdı.

İnledim ve basamaklardan indim, hızla ilerleyerek onlarla aynı anda cipin arkasına ulaştım. Onları durdurmak için elimi kaldırıp, "Ben hallederim," diye homurdandım.

"Çok centilmence. Teşekkürler Bay Eaton."

Yanağımın içini ısırdım. *Bay Eaton.* Bu bana kendimi yaşlı bir sapık gibi hissettirdi.

Ya da babam gibi. Ki bu da muhtemelen aynı şeydi.

Ama onu düzeltmedim çünkü içimdeki yaşlı sapık bundan hoşlandı. Onun yerine bagajı açıp koca valizini aldım.

"Sana odamı göstermek istiyorum!" dedi Luke, bir fındık bulup nereye koyacağını şaşırmış heyecanlı bir sincap gibi.

Dürüst olmak gerekirse çok sevimli bir durumdu.

Valizi tam zamanında kaldırdım ve el ele evime girmelerini izledim, nedense durup onlara baktım. Gözlerimi kaçırmak mümkün değildi. Bu ön kapıdan birçok insan geçmişti.

Ama bu bir şekilde farklı geliyordu.

* * *

"Sekizde yatak."

Willa başını salladı, o kadar ciddiydi ki bir parçasının benimle alay ettiğinden emindim. "Tamam."

Oturma odasındaki beyaz oval masada karşılıklı oturmuş, Luke gece uykusuna yattığı için müzakere ediyorduk. Willa kollarını çaprazlamıştı ve ben hâlâ tişörtündeki delikten tenini görmeye çalışıyordum.

"Akşam yemeğinden sonra şeker yok."

Gözleri kocaman açılarak tepki gösterdi. "Tatlı bile mi yok?" Sesi, ona yavru köpekleri filan tekmelediğimi söylemişim gibi çıkmıştı.

"Hafta içi yok."

"Buraları demir yumrukla yönetiyorsun Baba Eaton."

İnledim, yanaklarım tiksintiyle gerildi. "Babama öyle deriz."

Dudaklarının arasından hafifçe nefesini saldı, altdudağı üsttekinden biraz daha dolgundu. "Baba Cade o zaman."

Bu işkenceyi hak edecek ne yaptığımdan emin değildim ama korkunç bir şey olmalıydı. Düz ve basit bir hayat yaşadığımı düşünmeyi severdim; yine de gönül yarası üstüne gönül yarası, zorluk üstüne zorlukla karşılaşmıştım. Görünüşe göre evren cezama bir çeşit erteleme vermiş olabilirdi.

Ama bana kahrolası Willa Grant'ı bahşetmişti.

"Hayır."

Başını yana eğdi ve meydan okuyarak sırıttı.

"Gün boyunca bana mesajla bilgi vereceksin, ki endişelenmeyeyim. Aktivitelerinizden beni haberdar et."

"Okula gittiğinde öğretmenleri de senin için bunu yapıyor mu?"

Arkama yaslanıp onu tepeden tırnağa süzdüm. Dudaklarımda engelleyemediğim küçümseyici bir gülümseme oluştu. "Hayır. Ama onlara güveniyorum. Onlardan *hoşlanıyorum*."

Willa ağır ağır gözlerini kırpıştırdı, neredeyse bana boş bakıyordu. Sessizlik uzarken bakışları daha çok "pis bakış" olduğuna emin olduğum bir şeye dönüştü.

Belki söylediklerim adiceydi, ama insanlara karşı sıcak ve tatlı olmamla ünlü değildim. Ne zaman sıcak ve tatlı olsam, oradan hep başa göre daha eksilerek ayrılıyordum.

Bir daha asla.

Eğer Luke mutlu ve yanında olan bir baba istiyorsa, verecek bir şeyim kalmamıştı.

"Az önce bana bunu söylemediğini biliyorum."

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Tabii ki söyledim."

Gülümsemesi düz, bakışları donuk bir hal aldı; tüm oyunbazlık izleri uçup gitti. "Pekâlâ, madem öyle, ben gidiyorum."

Sandalyesini etkili bir şekilde geriye itip ayağa kalktı, topuklarının üzerinde dönüp beni masada oturur ve muhteşem kıçını izler halde bıraktı.

"Willa."

Bardaktaki suyunu lavaboya döktü ama beni tamamen yok saydı.

"Willa."

Beni yok sayarak koridordan aşağı, misafir odasına yöneldi; daha birkaç saat önce Luke mutlulukla onun yerleşmesine yardım etmişti. Willa'yla sohbet edişini duymuştum. Ona atını sormuştu. Gitarını sormuştu. En sevdiği yılan türünü sormuştu. Sanki biriyle tanışırken bu, sorulacak normal bir soruydu.

Eğer bunun Luke'u uyandıracağını ve onu üzeceğini düşünmesem sesimi yükseltirdim. Ama "Willa," diye fısıltılı bir şekilde bağırmaya mecburdum ve kahrolası beni dinlemiyordu.

Homurdanarak ayağa kalktım ve hızla peşinden gittim. Luke'un odasını geçip onun odasının kapısına ilerledim, burası uzun koridora açılıyordu ve diğer ucunda da benim ana yatak odam vardı.

"Willa." O sessizce kapatmadan önce kapıyı yakaladım. Onun da oğlumu uyandırmamaya çalıştığı belliydi ve bunu takdir ediyordum, çünkü Luke'un bu konuşmada yer almasına gerek yoktu.

Koridorun parke zemininde durdum, o ise yatak odasındaki halının üzerinde duruyordu. Kapıdaki pirinç ayırıcı, kumdaki bir çizgi gibi aramızda parlıyordu. Bana karşı o.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gidiyorum," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Neden?"

Gözlerini devirdi ve bana arkasını dönüp pek boşaltmamış olduğu valizine bir şeyler doldurmaya başladı. "Çünkü yazın geri kalanını bana güvenmeyen ve burada olduğum süre boyunca aşırı kontrol delisi gibi davranacak bir kadın düşmanıyla geçirmeyeceğim."

Sanki beni tokatlamış gibi hafifçe geri sendeledim. "Ben kadın düşmanı değilim!"

Eğilip yerden bir çift pembe pofuduk terlik aldı. Beni ateşteki plastik gibi eritecek türdendi. Şortunun, kalçalarındaki pürüzsüz tenin üzerinde yukarı sıyrılmasına odaklanmamaya çalıştım. "O zaman benden nefret ediyormuş gibi bakmamaya daha çok çabalaman gerek."

İnsanlar bana bunu ilk kez söylemiyordu. Ama ilk defa bunun onlara nasıl hissettirdiğine dair gerçekle yüzleşiyordum. Artık bunun, benim daimi yüz ifadem olduğuna emindim. Gülümseme kaslarım körelmişti.

"Senden nefret etmiyorum."

Saçının bakır dalgaları boynunun etrafında uçuşurken, yüzünde alaycı bir gülüşle ayağa kalktı. "Beni kandıramazsın."

"Özür dilerim."

Çenesini eğerek bir elini kulağına götürdü. "Pardon? Sanırım yanlış duydum."

"Özür... Dilerim..." dedim. "Onu bırakmakta zorlanıyorum."

İç çekerken omuzlarının yükselip alçaldığını gördüm. "Bu adil. Ama hiçbir meblağ karşılığında burada kalıp bütün yaz senin kum torban olmam."

Bu kızdaki cesarete bayıldım. Onu bu kadar çekici bulmaktan böylesine rahatsız olmasaydım, onu destekliyor olurdum.

Omzumun üzerinden Luke'un odasına doğru baktım, bütün dünyam orada uyuyordu. Önümüzdeki birkaç ayı, önümde duran delifişekle geçirecek olmanın beklentisiyle heyecanlanan küçük çocuk.

"Kal," diye mırıldandım, onu durdurmak için bir elimi kaldırdım, gözlerimi yerdeki o çizgiye dikmiştim. İçeri dalıp onu masaya geri götürmekten ve beni dinlemeye zorlamaktan alıkoyan bu çizgiydi.

Valizine eşya doldurmayı bırakıp bana döndü; kollarını iri göğüslerinin altında kavuşturmuş, kalçasını bükmüştü. Eğer trip bir insan olsaydı kesin o olurdu.

"Yalvar."

"Pardon?"

"Beni duydun." Dudakları titremedi bile. Kesinlikle şaka yapmıyordu. "Yalvar."

İradem dışında yanaklarım yanmaya başladı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Beni o kadar kötü yakalamıştı ki komik bile değildi. Bunun sürmesine izin veremezdim. Ama kızını eve döndürmek uğruna buna katlanabilir miydim?

Belki.

"Lütfen kal."

Tek kaşını kaldırmak dışında tepki vermedi.

"Gitme."

Dudaklarını fazlasıyla dikkat dağıtıcı bir şekilde birbirine bastırdı.

İç çekerek ellerimi kalçalarıma dayadım ve tepemdeki benekli tavana baktım.

"Luke benim her şeyim ve onun eğlenceli bir yaz geçirmesini istiyorum. Doğru düzgün eğlence. Bazen bir avuç yetişkinle bu çiftlikte tıkılıp kalıyor ve çok uzun saatler çalıştığım için onunla yeterince ilgilenemediğimden endişeleniyorum. Ve *yardıma* ihtiyacım var çünkü bunların hepsi çok fazla. Acayip yoruldum." Başımı indirip gözlerine baktım. "Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Lütfen kal."

Boğazı hareket etti ve gözleri biraz donuklaştı. Birkaç yumuşak adımla tam önümde durdu. Limon ve vanilya gibi kokuyordu. Kasabanın kahve dükkânındaki süslü pastalar gibiydi. Kendime engel olamadan biraz ona doğru eğildim.

Daha yakına geldi. Loş ışıklı odada neredeyse çok yakındı. Sessiz evde fazla samimi bir durumdu. Bir hata yapabileceğiniz ve kimsenin ruhunun bile duymayacağı türden bir an gibi hissettiriyordu.

Ve belki de ben bu gece zaten bir hata yapmıştım ya da yapmak üzereydim. Genellikle kendimden fazlasıyla emin olurdum. Ancak bu meselede doğru ile yanlışı ayırmakta zorlanıyordum.

"Tamam." Elini bana uzattı ve anında avucumun onunkiyle buluşmasına izin verdim. Bileğindeki zarif kemiği, nasırlı parmak uçlarımda hissedebiliyordum. "Sana o mesajları atarım. Onu *çoğunlukla* şekerden uzak tutarım. Ama eğer hıyar gibi davranırsan sana bunun hesabını sorarım."

"Soracağından hiç şüphem yok Kızıl."

El sıkışmaya devam ediyorduk. Münasip olandan daha uzun sürmüştü. Bu bir vaat ya da tehditti ve ben hangisi olduğundan emin değildim.

6
Willa

Willa: Az önce uyandım.
Cade: Tamam?
Willa: Kahve yapıyorum.
Cade: Pekâlâ.
Willa: Giyiniyorum. Külot? TAMAMDIR.
Cade: Bu çok fazla bilgi.
Willa: Luke uyandı.
Cade: Ah iyi.
Willa: Çişini yaptı.
Cade: Yatağına mı?
Willa: Hayır. Tuvalete. Epey yapmış gibi ses geldi. Austin Powers'ın buzlarından çözünmesi gibi bir şeydi.
Cade: Bana bunu neden anlatıyorsun?
Willa: Sadece seni *yaptığımız her şeyden* haberdar ediyorum.
Cade: Sana bunu söylediğim için şimdiden pişmanım.
Willa: Ah, bu daha başlangıç.
Cade: Willa.
Willa: Kalmam için YALVARDIĞIN anı hatırlıyor musun?

* * *

"Birazını pakete geri koyalım!" dedi Luke, mutfak tezgâhında yanımda, sandalyenin üzerinde duruyordu ve bir kâse krep karışımına bakıyorduk.

Krep karışımında şimdi sulu hamurdan çok çikolata parçacığı vardı. Bir matematikçi değildim, ama oranın yanlış olduğundan gayet emindim. Çocukların motor becerilerinin süper gelişmiş olmadığı aklımdan çıkmıştı ve Luke'a karışıma eklemesi için bir çikolata parçacığı paketi teslim etmek hayatımdaki en stratejik plan olmayabilirdi.

"Dostum. Onları geri koyamayız."

Omuz silkti, o kadar da üzülmüşe benzemiyordu. "O zaman galiba yememiz gerekecek."

Gülmemeye çalıştım. Aksini bilmesem, bilerek yaptığını düşünürdüm. "Galiba."

Sandalyesini ocağın yanına götürdük, ona sıcak şeylerle ilgili isyan yasasını okudum ve yanmasına izin verirsem babasının beni çayırda bir yere gömeceğini söyledim.

Kıkırdayarak bana çok komik olduğumu söyledi.

Kendimi beş yaşında bir çocukla takıldığım kadar hiç havalı hissetmemiştim.

Özellikle de masada karşımda oturmuş, çikolata kaplı parmaklarıyla karnını ovuşturarak, "Babamdan daha iyi yemek yapıyor olabilirsin!" diye haykırdığında.

Çatalımı ona doğrulttum. "Ona bunu söylemek için sabırsızlanıyorum."

Küçük mavi gözleri komik bir şekilde irileşti. "Ona bunu söyleyemezsin. Üzülür."

"Stres olma küçük adam," diye karşılık verirken, babası için bu kadar endişelenmesinin tatlılığı karşısında erimemeye çalışıyordum. "Baban kaybetmeyi kaldırabilir."

Derin bir iç çekti ve bana beklentiyle baktı. "Şimdi ne olacak?"

"İstediğin her şey." Tabağımı kaldırırken o da kendi tabağını alıp bana uzattı.

"Her şey mi?"

Tek kaşımı kaldırarak ona dikkatle baktım. "*Neredeyse* her şey."

"Okuldaki çocuklardan biri, babasıyla arka yollarda çok hızlı araba sürdüklerini söyledi. Marul köklerini camdan dışarı fırlatıp patlamalarını izliyorlarmış!"

Küçük çocuğa gözlerimi diktim, tamamen ciddi ve samimiydi. Az önce benden istediği köylü saçmalığının farkında bile değil gibiydi.

Kahretsin, küçük kasabalar tuhaftı.

"Bu daha ilk gün. Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Sen kovulamazsın. Seni çok seviyoruz!"

"Siz kimsiniz?" diye sordum, bulaşık makinesini doldururken. Cevabını duyunca anlık olarak kalakaldım: "Babam ve ben."

Babasının aslında benden hoşlanmadığını söyleyerek balonunu patlatmayacaktım. Adamın sadece benim yardımıma ihtiyacı vardı ve iki ucu boklu değnek durumundaydı.

Boklu yer de kelimenin tam anlamıyla onun son ve tek seçeneği oluşumdu.

Omuz silktim. "Peki tamam, neden olmasın?"

Köylü saçmalığı olsun madem.

* * *

Cipime bindim ve en sevdiğim 80'lerin hitlerinden bazılarını gümbür gümbür çalarak markete gittik. En iyi Billy Idol taklidimi yaptığımda Luke arkadaki koltuğunda çılgınca kıkırdadı.

Çocuk koltuğunun arka koltuğa takılı olduğunu görünce gözlerimi devirmiştim. Cade'e bunu halledebileceğimi söylemiştim, ama ben uyurken aracıma girip yine de yapmıştı.

Kontrol manyağı.

Kasabada marketi kolayca buldum. Çiftliğe giderken biraz dolanmış ve kendime bir moral konuşması yapmıştım. Kıçımı alıp buradan gitmeyi ve rahatlığa bağlı kalabileceğim şehre geri dönmeyi düşünmüştüm, ama hiçbir zaman yeni deneyimlere hayır diyen biri olmamıştım. Bu yüzden kendi kendime bu işin altından kalkmaya karar vermiş ve biri bana etrafı göstermezse hepten işe yaramaz olmayayım diye arazinin bir planını edinmiştim.

"Kaç tane alacağız?" diye sordum Luke'a, markette küçük bir kral gibi kasılarak yürüyordu. Geyik boynuzu tahtının kovboy vârisi. Ya da eşit derecede rustik bir şey.

"On," diye yanıtladı kararlı bir şekilde.

"On mu? Bu epey fazla."

"Doğru miktar bu."

Önümüzde duran marul bölümüne baktım. On tane alırsak, buradakilerin yarısından fazlasını temizlemiş olacaktık. "Beş."

Başı hızla bana doğru döndü, kaşları çatılmıştı. Anında babasına benzedi. "Yedi."

Dudaklarımı acıtacak kadar sıktım. Bu çocuk çok zekiydi. "Beş, son teklifim."

Çenesindeki küçük kas seğirdi ve resmen öldüm. O minyatür bir Cade'di. Göz rengini saymazsanız benzerlik esrarengizdi. Muhteşem. "İyi."

"Üçten sonra sıkılacaksın," derken ilk marula uzandım.

"Sıkılmayacağım!"

Dönüp ona tek kaşımı kaldırdım. "Luke, burada yeni olabilirim ama babana söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Ses tonuna dikkat et. Sen ve ben birbirimizle bu şekilde konuşmayacağız. Yoksa seni öğle uykusuna yatırırım."

Mavi gözleri irileşti. "Öğle uykusu bebekler içindir."

"Katılıyorum. Ama eğer bebek gibi davranırsan kafam karışabilir."

Ağır bir iç çekti ve kısaca başıyla onayladıktan sonra başka bir marula uzandı. "Özür dilerim."

"Özür dilediğin için teşekkürler. Bu kesinlikle bebeklikten uzak bir hareket."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bende de benzer bir ifade vardı. İkimiz bir tür anlaşmaya varmışız gibi hissettim.

Ayrılmak için döndüğümüzde çok daha az dostça bir bakışla karşılaştım.

"*Sen* de kimsin?" diye sordu bir kadın; bir eli kalçasında, diğeri alışveriş sepetindeydi. *Sen* deyiş şekli bana *Alice Harikalar Diyarında*'daki O şeklinde duman üfleyen tırtılı hatırlattı. Ama bana üflediği tek şey pis bir nefesti.

Bana bakış şekline de bayılmamıştım. Bir günlük hayvan leşiymişim gibi yüzünde küçümser bir bakışla beni baştan ayağa süzdü.

Her şeye rağmen tatlı bir şekilde gülümsedim –biraz fazla tatlıydı– ve "Ben Willa," dedim.

Kadın burnunu çekerken burnunun ucu kıpırdadı. Kaç yaşında olabileceğini tahmin etmekte zorlandım. Mini etek ve taşlı spor ayakkabılar genç olduğunu düşündürdü, ama alnındaki kırışıklara yapılan ağır makyaj da daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Bu büyüleyici bir ikilemdi.

"Cade'in oğluyla ne işin var?" Luke'a hitap etmek için azıcık eğildi. "İyi misin tatlım? Yardımıma ihtiyacın var mı?"

Luke'un ona verdiği tek tepki, ciddi ve kafası karışmış bir şekilde bakmak oldu ve "Evet?" dedi.

Biraz geri çekildi ve sanırım bunun kadının nefesiyle ilgisi olabilirdi. Adil olmak gerekirse ben de olabildiğince uzağa gitmek istiyordum.

"Emin misin bebeğim? Bu kadın seni istemediğin bir yere mi götürüyor?"

Gözlerimi devirdim. "Eğer bir çocuk kaçırsaydım, gidip de beş marul almak için markette durmazdım. Ben onun dadısıyım."

Gözleri kısıldı ve bakışlarını bana çevirdi. "O işe ben de başvurdum." Tekrar burnunu çekip doğruldu.

"Evet, babam da seni işe almaktansa gübre yığınında yuvarlanmayı tercih edeceğini söyledi."

Ne kadar eğlendiğimi bastırmak için elimle ağzımı kapatırken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bu, içimde hissettiğimden daha yetişkin davranmam gereken bir andı.

Kadın hızla gözlerini kırpıştırdı, boynundan bir sıcaklık yükseliyordu. Açıkçası onun için üzülmüştüm. Demek istediğim, beş yaşındaki bir çocuğun söylediği şeylere alınamazdık... ama kırkına merdiven dayamış bir adamın söylediklerine *alınabilirdik.*

"Ben çok üzgünüm." Luke'un elini elime aldım ve ona özür diler gibi baktım. "Ben, eee... umarım güzel bir gün geçirirsin." Parlak bir şekilde gülümseyerek Luke'u kasaya doğru sürükledim, bu küçük kasabada iyi bir başlangıç yaptığım için çok minnettardım.

Külotumu düşürmek ve yerel sakinleri aşağılamak. Ve daha ilk günümdü.

Kasa boyunca yüzüme o gülümsemeyi yapıştırdım. İnsanlar bize garip bakışlar atıyor gibi geliyordu. Yemin ederim, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Yargılamalarını. Belki de uyduruyordum. Belki de hiçbiri gerçek değildi.

Tek bildiğim, oradan bir an önce çıkmak istediğimdi. Herkesin seni tanıdığı bir yerde yaşamaya alışık değildim. Eminim annemle babamın bu kadar çok seyahat etmesinin nedeni buydu. Onları durduran ve sürekli imza isteyen insanlardan uzaklaşmak içindi. Sadece *var olmak* için.

"Peki, atla bakalım küçük adam." Cipimin arka kapısını açtım ve marul poşetlerini öne koydum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu koltuğuna otururken.

Küçük ellerinin kayışı omzunun üzerinden aşağı çekmesini ve ardından tokayla boğuşmasını izlerken iç çektim. Uzanıp ona

yardım ettim ve takıldığını gösteren klik sesini duyduğumda geri çekildim. "Hem evet hem hayır. Bazen bazı şeyleri yüksek sesle söylememeliyiz gerekir."

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Arabanın etrafından dolandım ve açık tavandan onun kafası karışık bir şekilde, "Nasıl yani?" diye sorduğunu duydum.

"Demek istediğim," diye başladım araca binip kemerimi bağlayarak, "kafamızda düşündüğümüz ya da tanıdığımız ve güvendiğimiz diğer insanlara söylediğimiz ama herkesin önünde paylaşmadığımız şeyler var. Yani az önceki gibi insanlarla karşılaştığınızda, bunu düşünebiliriz ama söylemeyiz. Bir düşünce baloncuğu gibi."

"Düşünce baloncuğu nedir?"

Burada söylemek istediğim noktayı kaçırdığını hissettim.

"Hiç çizgi roman okudun mu? Ya da gazetede gördün mü? Baban gazete okuyan türden bir adama benziyor."

"Sadece hafta sonları," dedi Luke ve ben geri geri çıktım.

Tahmin ederim.

"Tamam, çizgi roman karakterleri bazen yüksek sesle söylemedikleri şeyleri düşünürler. Ve bu, kafalarından çıkan o küçük baloncuklar olarak çizilir. Yani bazen düşünce baloncuğu olur. Bu şekilde yüksek sesle söylediğinde kimsenin duygularını incitmezsin. Anladın mı?"

"Babama kadın düşmanı dediğinde, o bir düşünce baloncuğu muydu?"

Siktiiiiiiiiiiiiiiir.

Beş yaşında bir çocuk tarafından yakalanmıştım.

Çocuğa düşünce baloncuklarını öğretmeye kalkıyordum, ama henüz kendim de bu konseptte uzman sayılmazdım.

Yutkunup dikiz aynasından ona baktım. "Evet. Bu bir düşünce baloncuğuydu. Bazen en iyilerimiz bile ağzından kaçırır."

"Bu olunca ne yaparsın?"

Anacaddede Dilek Kuyusu Çiftliği'ne giden boş tarlalara doğru ilerlerken inledim ve önümdeki yola dik dik baktım.

"Özür dilersin," dedim, o şeyi söylediğim için kendimi bir çöp yığını gibi hissediyordum. Oğlunun beni duyduğunu bilmek daha da kötüydü.

"Babam özrünü kabul eder. Senden hoşlanıyor."

"Benden hoşlandığını nereden biliyorsun?" Bundan şimdi ikinci bahsedişiydi ve dürüst olmak gerekirse kafam tamamen karışmıştı.

"Çünkü gübre yığınında yuvarlanmakla ilgili bir şey söylemedi."

Bir homurtu çıkardım. Çünkü çıta buydu. Cade Eaton sizden "hoşlanıyorsa", at boku içinde yuvarlanmayı tercih ettiğinden bahsetmemesinden bunu anlardınız.

Dakikalar içinde arka bir köy yoluna girdik ve arka koltukta oturan yaşının ötesindeki bilge çocuk, pencereden marul köklerini fırlatıp histerik bir şekilde gülerken ciddi sohbetimiz neşe çığlıklarına dönüştü.

Ben de kahkaha attım.

7

Cade

Willa: Sana kadın düşmanı dediğim için özür dilerim.

Cade: Sorun değil.

Willa: Bu sabah yaptığım ilk şey neydi, biliyor musun?

Cade: Willa, çalışıyorum. Her şey yolundaysa konuşmamıza gerek yok.

Willa: Külotumu giydim.

Willa: Beni görmezden mi geliyorsun?

Willa: Gurur duyarsın sanmıştım. Daha ilk gün ve ben bütün kuralların canına okuyorum.

Cade: Sana daha çok para verirsem, bana bu konuda mesaj atmayı bırakır mısın?

Willa: Muhtemelen hayır. Paraya ihtiyacım yok. Sadece çabuk sıkılıyorum ve ayıyı dürtmek eğlenceli.

* * *

"İlk gününüz nasıldı?" diye sordum Willa'ya, kapıdan içeri girdiğim an bizim için çabucak pişirdiğim tavuk göğüslerinden birini kesiyordu.

Tuhaf bir dönüşümdü. Ben eve girer girmez mesaisinin bittiğini fark etmemiş gibiydi. Akşam için yemek yapmayı teklif etmiş, ben de ona ölümcül bir bakış atmıştım. Yemek pişirmeyi seviyordum, günün sonunda böyle gevşiyordum. Bu Luke'la geçirdiğim zamandı.

Galiba o bakışın onu odasına kaçırmasını bekliyordum ama tek yaptığı, bana gözlerini devirmek olmuştu.

Yemek yapmayı teklif etmek bir suç değildi ve kapıdan içeri adımımı atar atmaz parmaklarımı şıklatınca onun ortadan kaybolacağı fikrinden kurtulmam gerekiyordu.

Hareketli bir eve girmek alışılmadık bir duyguydu. Oğlumun kıkırdamalarını ve Willa'nın yumuşak, hafif çatlak ses tonunu duyabildiğim bir ev.

"Harika bir gün geçirdik, değil mi Luke?" Willa ona sırıttı, Luke da aynı şekilde karşılık verdi.

Abayı yakmıştı.

Ben eve geldiğimde dışarıda dinozor oyunu oynuyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiçbir kadının sesleri Willa gibi çıkardığını duymamıştım. Kaz ötüşü ve eşek anırmasının bir karışımı, o hafif ve çekici kahkahaya karışmıştı.

Ellerini o minik T-rex kolları gibi önünde kavuşturmuş, ortalıkta ayaklarını sürterek dolanıyordu.

Çılgın ve umursamaz görünüyordu.

Ve acayip güzel.

"Siz ikiniz Dinozor Çiftliği oynamaktan başka ne yaptınız?"

Luke çok hızlı bir şekilde, "Hiçbir şey," deyince, Willa'nın kafası ona doğru dönerken bir anda parıldayan bakır rengi saçlar gördüm. Mükemmel şekillendirilmiş bir kaş havaya kalktı.

Saçmalık dedektörü iyi çalışıyordu. Sanırım bu, çocuklarla çalışmanın getirdiği bir şeydi.

Benimki her gün saçma sapan şeylerle boğuşmaktan geliyordu. Yatakhanedeki şu lanet olası kovboylar. Erkek kardeşlerim. Kasaba draması. Eski karım.

Beni yormayan tek kişi, küçük kız kardeşim Violet'ti. Ama bu da sadece uzaktaki deniz kenarına taşındığı için olabilirdi.

"*Hiçbir şey* yapmadık denemez Luke." Willa yeşil bir fasulyeyi aldı ve onu ağzına atışı karşısında dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

"Biz..." Oğlumun bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Her yanından suçluluk akıyordu. "Krep yaptık! Çikolata parçacıklı! Bir sürü bir sürü çikolata parçacıklı!"

Willa yüzünü buruşturarak bakışlarını tabağına çevirdi. Başını kaldırdığında ona baktığımı yakaladı ve "Ne?" dedi. "Akşam yemeğinden sonra şeker yok demiştin."

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi tekrar Luke'a çevirdim. "Başka?"

"Hiçbir şey..." diye söze başladığı sırada Willa söze girdi: "Birkaç marul kökü aldık ve cipimin camından fırlattık."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Willa'ya doğru bir bakış attığımda, eğlendiğini ve hiçbir fikri olmadığını gördüm.

"Luke?" Dehşete düşmüş görünüyordu. Bu kadar tatlı olduğunda çocuğuma kızmak çok zordu. Ama başka bir ebeveynle beraber "iyi polis-kötü polis" oynama ayrıcalığına erişememiştim. Bütün pis işler bana kalmıştı. Tüm azarlama işleri. Bazı günler bunun beni, onun gözünde nasıl bir duruma soktuğundan endişeleniyordum ama birinin onu doğru yolda tutması gerekiyordu.

Birinin onu güvende tutması gerekiyordu.

"Özür dilerim!" diye haykırdı oturduğu yerde iyice küçülerek. Willa'nın bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Neden özür diliyoruz?"

Derin bir iç çektim, başımı salladım ve tavuk göğsümü çok fazla güç kullanarak kestim. "Luke araba camından dışarı marul kökü atmak için benden izin istemişti ve ona hayır dedim."

Luke gözlerime bile bakamıyordu ve Willa ağzı bir karış açık ona bakakaldı. "Dostum! Gerçekten mi?"

İyice ufacık kalırken, küçük dudakları birbirine kenetlendi. O kötü bir çocuk değildi, sadece biraz asi bir çizgisi vardı. Sanırım bir Eaton çocuğu olmak bunu gerektiriyordu.

"Babamın *kendisi* yapmak istemiyor sanmıştım." Yalvaran gözlerini Willa'ya çevirdi. "Yaparken eğlendiğini söyledin!"

"Luke..." diye başladım ama Willa araya girdi.

"İkimiz de senin bundan daha akıllı olduğunu biliyoruz Luke. Beni kandırdın. Bilerek. Ve bu hiç hoş değil. Eğlendim ama bana yalan söylediğini öğrenmek tüm eğlenceyi mahvetti." Bunları sesinde hiçbir sertlik olmadan söylemişti ama Luke yıkılmış görünüyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslandım, benimle dalga geçmek yerine bunu ciddiye almasına biraz şaşırmıştım. Ve Luke'u -yine- azarlamak zorunda kalmadığım için rahatladım.

"Üzgünüm." Gözleri anında minicik oldu. Hassas bir çocuktu. Ona ağzının payını vermek zor değildi.

Willa başıyla onayladı ve dudaklarının arasına bir yeşil fasulye daha aldı. "Üzgün olduğunu biliyorum. Sen iyi birisin. Ama beni kandırdığın zaman, sana olan güvenim sarsılır. Hem baban seni güvende tutmam için bana güveniyor ve onun kurallarına uymak zorundayız, en azından arada bir. Bunun yüzünden şimdi onun da güvenini sarstık. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Bir parçam araya girip Luke'u korumak istiyordu. Ama aslına bakılacak olursa Willa haklıydı. Onunla bir yetişkin gibi saygıyla konuşuyordu ve bunda kusur bulamazdım.

Ayrıca biraz destek görmek rahatlatıcıydı, bu Willa Grant'ten gelse bile. Yeşil fasulye yemeyi pornografik hale getiren kızıl saçlı çenebaz.

Çünkü babam her zaman Luke çok komikmiş gibi davranıyordu, ki bunda bir sorun yoktu. Aslında bu yüzden onun Luke'un tam zamanlı bakıcısı olmasını istemiyordum. Dostluklarını bozmak istemiyordum. Ayrıca Luke'un Mogli'ye dönüşmesini de istemiyordum. Bir çiftlikte birlikte yaşayan bir sürü vahşi adam tarafından büyütülen şu küçük vahşi çocuk.

Üzerinde çok düşünürsem tuhaf bir durumdu.

"Üzgünüm baba," dedi Luke dikkatle.

"Üzgün olduğunu biliyorum dostum."

"Sadece biraz eğlenmek istedim. Kulağa çok eğlenceli geliyordu! Gerçekten çok eğlenceliydi!"

"Biz çiftçiyiz Luke. İyi yiyeceği ziyan etmek bu."

"Biliyorum," diye yanıtladı bozguna uğramış halde. Sonra yüzü aydınlandı ve başını kaldırıp bana baktı. "Bir daha Jansen'in traktörünü tuvalet kâğıdıyla kapladığınızda ben de gelebilir miyim?"

O eşek şakasını da nereden biliyor bu çocuk?

Willa'nın dudaklarının seğirdiğini gördüm ama dikkatini tabağına vermeye devam etti. Sonra o başka bir yeşil fasulye alınca, ben başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Bu çocuk benim ölümüm olacaktı.

Ve kahrolası dadısı da öyle.

* * *

Luke'u yatağına yatırmak gecenin en sevdiğim kısmıydı. Sarılmalar. Masallar. Karanlık ve huzurlu odasının güvenli ortamında bana anlattığı şeyler. Tamamen gevşiyor ve tatlı bir hale bürünüyordu, sonra da gün içinde yaşananlardan konuşuyorduk. Onun rutininde bu kısımdan asla vazgeçmeme nedeni buydu.

Gecenin en sevdiğim ikinci kısmı mı? Günün bütün ağrılarını yatıştırmak için sıcak su dolu jakuziye girmek. En anlamsız eşyamda sessiz bir an. Yıldızlara bakmak ve yalnızlığın biraz tadını çıkarmak için yalnız kalma zamanı.

Arka kapının kapanma sesini duyduğumda başım geriye atılmış, kollarım dış kenarlardan sarkıtılmış halde yaptığım şey de buydu. Gözkapaklarım açıldı ve etrafımda yükselen buharın arasından Willa'nın siluetini gördüm.

"Siktir, özür dilerim. Gidiyorum," diye fısıldayarak gitmek üzere döndü, uzun vücuduna havlu sarmıştı.

Evet lütfen git. Bu harika bir fikir, derdi akıllı bir adam.

Ben akıllı bir adam değildim.

Bunun yerine, "Sorun değil," deyiverdim. Ne de olsa ona "kendini evinde hissetmesini ve istediği her şeyi kullanmasını" söylemiştim. Doğrusu, bütün gün beş yaşındaki bir çocuğun peşinden koştuktan sonra suya dalmak istediği için kimseyi suçlayamazdım.

"Emin misin? Ben yattığını sanmıştım." Duymak zor oldu, çünkü bir kez olsun sesinde kararsızlık vardı. Sıcak sudan yükselen buhar yüzünden onu görmek zordu. Silueti sadece evin içinden, sürgülü cam kapılardan sızan ışıkla çevrelenmişti.

Yükselen buharı, ona bu kadar yoğun bakmak için bir bahane olarak kullanmayı bırakmalıydım. Bu kaba bir hareketti. Yirmili yaşlarındaydı ve onu rahatsız etmek istemiyordum.

Kafamı tekrar geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. "Sorun olsa, sorun değil demezdim Kızıl."

Biraz hareket ve bir kıkırdama duydum. "Evet, bana siktirip gitmemi söylerdin."

Siktir.

Cüretkâr davranmıyordu. Ama hafif boğuk bir sesle ağzından çıkan *siktirip gitme* kelimeleriyle sanki etrafımdaki hava buharlaşmıştı.

Kumaş hışırdadı ve nazik adımlarla küvete doğru ilerledi. Gözlerimi daha sıkı yumdum, kafamın içindeki sese boyun eğmeyi reddettim; onu dikizlememi söylüyordu. Kenardan tırmanışını izlememi. Ne tür bir mayo giydiğini ve cildinin tişörtteki delikten göründüğü kadar kremsi olup olmadığını görmemi.

Karnımdaki kasılma hissini görmezden geldim.

Suyun hafifçe dalgalanması bana onun içeri girdiğini söyledi. Yerleşirken sıcak su göğsüme çarptı, birdenbire çok az tanıdığım ve gözlerimle becermekten kendimi alamadığım bu kadınla bir jakuziyi paylaşmak tamamen uygunsuz göründü.

Tamamıyla kişiseldi.

"Ah," diye keyifle mırladı.

Teslim olarak ona baktım. Willa'nın duruşu, benimkinin neredeyse mükemmel bir yansımasıydı. İnce kollarını kenar boyunca sarkıtmış, yüzünü lacivert gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Bakışlarım boğazının açıkta kalan kısmına takıldı; boynunun zarif uzunluğuna, ele geçirilmeye hazır halde duruşuna, yutkunduğunda hareket edişine.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, benimle konuşmak için başını kaldırmadan.

"Niçin?" diye sordum hırıltılı bir sesle, neden bahsettiğini anlayamayarak kafam karıştı. "Gelmenin sorun olmadığını söyledim zaten." Gerçi bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildim.

Köprücükkemiklerinin üzerinde minik, dayanıksız askılar uzanıyor ve omuzlarının etrafını sarıyordu. Kolaylıkla koparılabilirdi.

"O köylü marulu şeyini yaptığım için..." Başını iki yana salladı ve inanamıyormuş gibi melodik bir kahkaha daha attı. "Beş yaşındaki bir çocuğun beni katakulliye getirdiğine inanamıyorum."

O sırada neredeyse dudaklarım kıvrılacaktı. *Köylü marulu.* "Sen çocuklarla çalışıyorsun. Eminim durumu nasıl ele alacağını biliyorsundur." Ona iltifat ettiğim -bir nevi- için içimden sırtımı sıvazlarken, hiç beklemediğim şekilde bombayı patlattı:

"Ben *hiç* çocuklarla çalışmadım."

Önce heykel gibi donakaldım, ardından kollarımı suya indirip doğruldum. "Pardon?"

Sesimdeki sert tınıyı duymuş olmalıydı, çünkü başı bana doğru eğildi ve gözlerini kısarak o da doğruldu; su damlacıkları tam göğsünden aşağı, göğüslerinin arasındaki vadiye doğru süzülüyordu. Dişlerimi sıkarak bakışlarımla damlaları takip ettim ve bana, "Ayağını denk al Eaton!" diye karşılık verdiğinde tekrar gözlerine baktım.

Yutkunarak küvetin diğer tarafından gözlerimi ona diktim, yüzleşmeye hazırdım. "Summer senin çocuklarla çalıştığını söyledi. Tamamen onun sözlerinden alıntı yapıyorum, 'Senin zorba oğlanları yola getirme konusunda tecrübeli olduğunu' söyledi."

Willa'nın ifadesinin rahatsızdan kuşkuluya dönmesini izledim. "Dememiştir."

"Dedi."

"Ayrıntı verdi mi?" Willa ıslak eliyle yüzünü ovuşturup saçlarının tepesine kaydırdı ve ardından ateş gibi buklelerin bükülerek oluşturduğu topuzuna vurdu. "Ona daha fazla soru sordun mu? Tanrım. Sana bir özgeçmiş filan vermeliydim. Bu benim standartlarıma göre bile çok tuhaf. Ve beni rahatsız etmek için çok zorlamak gerekir."

"Peki, çocuklarla ne kadar çalışma tecrüben var?"

Şaşkın bir haykırış kopardı, çilek dudakları fazlasıyla baştan çıkarıcı bir şekilde aralanmıştı. "Hiç. Sıfır. Nanay. Ben bir barmenim."

Suyun altında ellerim yumruk halini aldı. "Barmen mi?"

"Evet. Sanırım zorba oğlanlarla epey tecrübem var, ama anlarsın ya... onlar çocuk değil. Yetişkin oğlanlar hani?"

"Summer artık bir ölü."

Dudakları, birbirine bastırarak kendini tutmanın gerilimiyle kıpırdandı ve ondan büyüleyici kahkahalar kopmaya başladı. Büyülenmemeliydim ama gerçekten çok eğleniyordu. Biraz olsun büyülenmemek zordu.

Başını geriye doğru attı ve kahkahasının notaları çevredeki geceye karıştı.

"Komik değil," dedim ama bu pek doğru değildi. Yani... biraz komikti. Sadece *hahaha* çok komik tarzında değildi.

"Belli ki ikimiz de kandırılmışız." Yavaşça kıkırdadı. Loş ışık, nemden parıldayan dolgun göğüslerini aydınlatıyordu.

Ellerimle yüzümü ovuşturarak inledim. "Summer seçici davranmamdan o kadar bıkmış ki bir barmeni işe almam için beni kandırmış."

"Dinle, eğer bir özgeçmiş veya sabıka kaydı istersen şikâyet etmem. Ama hâlâ bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Hâlâ Luke'la eğlenceli bir yaz geçireceğimizi düşünüyorum. Harika ebeveynlerle büyüdüm, yani onlardan bir iki numara öğrenmiş olmam lazım."

"Ah öyle mi?" dedim ellerimin arkasından; kısmen hayal kırıklığımı saklamak, kısmen de jakuzimde karşımda otururken sergilediği muhteşem görüntüden biraz olsun uzaklaşmak için yüzümü açmamıştım. "Ebeveynlerin ne iş yapıyor? Uzun bir barmenler soyundan mı geliyorsun?"

Çok uzun süre sessiz kaldığında avuçlarımı tekrar suya soktum. Willa'nın dudağı dişlerinin arasındaydı ve bana eleştirel bir gözle bakıyordu.

"Dilini mi yuttun?"

"Hayır. Sadece cevabın sana kendini daha iyi hissettireceğine ikna olmuş değilim."

Gözlerimi devirdim ve başımı tekrar geriye atmadan önce sert bir nefes verdim. O sabıka kaydı kontrolü mutlaka yapılacaktı. "Dene bakalım."

"Peki. Annem seks terapisti."

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Ve babam da Full Stop'un başsolisti."

Oturduğum yerde doğruldum. "Ne dedin?"

"Kulaklarını kontrol ettirmen mi gerekiyor? Babam da turnelere çıkıp çok yüksek sesle çaldığı için genç yaşta işitme cihazı takmak zorunda kaldı."

Geveze.

"Seni duydum. Ben sadece..." Başımı iki yana salladım. "Bir seks terapisti ve ünlü bir rock yıldızı seni büyüttü ve bu bir şekilde seni, benim çocuğuma bakacak nitelikte mi yapıyor?"

"Neden olmasın? Onlar fevkalade ebeveynlerdir. Şimdi tuhaflaşma. İnsanlar Ford Grant'in babam olduğunu öğrendiğinde hep tuhaflaşıyor."

Ona dik dik baktım.

"Psikopat bir süper hayran değilsin, değil mi? Ben seni Garth Brooks tipi bir adam sanmıştım."

Çenem kasıldı.

"Kamyonetinin bozulmasıyla ilgili şarkılar. Köpeğinin ölümü. Kadının başka bir adam için seni terk etmesi."

İyileşmesi acı verecek kadar yavaş olan bir yaranın kabuğunu kaldırıp kanattığı gerçeğinden habersiz güldü. Ve bu Talia'yı özlediğim için değil, sadece bir adamın gururunun alabileceği darbelerin limiti olduğu içindi.

Aramıza ciddi ve garip bir sessizliğin yayılması için sadece birkaç dakika yetmişti. İşleri dostça tutmak konusunda pek iyi bir iş çıkarmıyordum. Bu benim güçlü yanım değildi.

Ben oyunbaz değil, sorumluydum. Olmama izin verilen tek şey buydu. Ailemin olmama ihtiyacı olan şey buydu.

Yeşil irisleri parlarken bana fazlasıyla sinir bozucu bir şekilde bakıyordu. "Şimdi ne kadar batık durumdayım?"

"Şu noktada yerin epey altındasın," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Hadi ya, tüh. Bu halde bütün yaz çocuğunun peşinden koşmak zor olacak."

Özel hayatım dediğim bu hararetli karmaşa hakkında daha fazla bilgi almak için beni zorlamamasına minnettardım.

"Buradan gitmemi istiyor musun? İstersen, anlarım."

"Hayır," lafı ağzımdan biraz fazla çabuk kaçmıştı ve bunun nedeninden de emin değildim. Gitmesini istemem gerekirdi ama

istemiyordum. Luke ondan zaten hoşlanıyordu, o zaten buradaydı ve biz bunu zaten açıklığa kavuşturmuştuk. Dahası, benim için mevcut olan diğer tüm seçeneklerden önemli ölçüde daha az sinir bozucuydu. "Sorun değil. Sadece bunu telafi etmek için bana babandan bir imza al."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bu şaka mıydı?"

"Hayır."

Ayağı jakuzinin vinil zemininde kayıp benimkine değdi. "Bu şakaydı."

"Değildi." Sırıtmamak için yanağımın içini ısırdım. Belki de bu konuya daha çok kızmalıydım. Belki de onu evine göndermeliydim. Ancak geri dönüp zaten yapılmış olan her şeyi geri alma düşüncesi yorucu geliyordu.

Öylece bırakmakta... özgürleştirici bir şey vardı.

"Sorun değil. Şaka yaptığını kimseye söylemem. Sana bir imza alacağım. Dünyanın En Huysuz Çiftçisi ününü hiç bozulmadan koruyacağım."

"Willa, seni işe aldığıma beni pişman ediyorsun."

Parmağıyla beni gösterdi. "Evet. Kesinlikle. Ne şakası? Burada şaka maka yok."

Kaygısızdı. Komikti. Göstermekten ne kadar nefret etsem de hoşuma giden bir espri anlayışı vardı.

Ve sonraki yirmi dakikayı bana ünlü bir ailenin çocuğu olarak büyümekle ilgili hikâyeler anlatarak geçirdi. O konuştu, ben dinledim. Ve ara sıra, içimizden biri küçük jakuzide yer değiştirdiğinde ayaklarımız birbirine değdi.

Masumane bir temastı. Ya da en azından öyle olmalıydı. Temas sırasında birbirimize bakmıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, ona fazla yakından bakmaya korkuyordum.

Ama yine de bu temas bacaklarıma kıvılcımlar gönderip durdu.

Ve çıkarken centilmence bir harekette bulunarak, kayıp düşmesin diye ona elimi uzattım.

Ve bunun hemen ardından centilmenlikten açık ara uzak bir harekette bulunarak gözlerimi müthiş vücudunda gezdirdim. Her kıvrımı inceledim ve görünüşünü bir daha böylesine yalayıp yutma dürtüsü hissetmemek için beynime kazımaya çalıştım.

Onu, üzerinde sadece hâlâ mutfak dolabımda duran sade siyah külot varken hayal ettim.

Aletim o kadar hızlı bir şekilde sertleşti ki kendime bir havlu sarıp onu gözden uzaklaştırdıktan sonra iyi geceler diledim.

Çünkü ben fazlasıyla centilmendim.

8

Willa

Willa: Cade'e profesyonel bir Mary Poppins değil de barmen olduğumu söylemediğine inanamıyorum.

Summer: Tüm bu süreç boyunca delirmiş gibi davranıyordu. Sen bu iş için biçilmiş kaftansın. Luke seni sevecek.

Willa: HERHALDE YANİ. Ben çok sevilesi biriyim. Adın Cade Eaton değilse tabii. O zaman sonsuz kaş çatmalarının nesnesi olurum.

Summer: Farklı kaş çatışları var. Henüz fark etmedin mi?

Willa: Bu delice. Bir adamın kaş çatmalarının şifresini çözmek için yeterince para almıyorum. İşte yeni anlaşma: Eğer senin bu boktan çöpçatanlık versiyonun işe yaramazsa yeni dadı sen olacaksın. İşte o kadar. Ve bunu da yüzünde gülümsemeyle yapacaksın. Yardıma ihtiyaçları var.

Summer: Çok sevimli. Şimdiden korumacı davranıyorsun.

* * *

Tel kapı gürültüyle kapandı, bu da Cade'in eve geldiğini gösteriyordu. Huysuz Cade, bir sürü inek ve kovboyla Tanrı bilir neler yaparak geçirdiği uzun bir günün ardından ayaklarını yere vura vura geliyordu.

"Eve hoş geldin Efendi Cade," diye ilan ettim gösterişli bir tavırla, o mutfağa girerken. Bana kaşlarını çattı. Rahatsız olmuş kaş çatış?

"Ne yapıyorsun? Ve neden bana öyle dedin?" Cade'in sesi tehlikeli bir şekilde yüksekti.

"Genç Padawan'ın istediği spagetti sosunu karıştırıyorum." Saçma sorular sorarsanız, saçma cevaplar alırdınız. Bir kaşığı bolonez sosu dolu bir tencerede çevirdiğimi açıkça görebiliyordu.

Karşılaştığı en komik olmayan insanmışım gibi bana ters ters baktı. "Ve bütün gün Yıldız Savaşları oynadıktan sonra karakterden çıkmak zor oluyor."

"Yemek yapman gerekmiyordu." Parmaklarıyla mermer tezgâhta ritim tutuyordu ama gözleri tencereye sabitlenmişti. Son zamanlarda bana bakmaktan hepten kaçınır olmuştu sanki.

"Yemek yapma sanatında güç benden yana. Genç Luke, benim yemeklerimin seninkinden iyi olduğunu ilan etti." Ona sırıttım, özellikle yemek yapmayı sevdiğini ve bunda çok iyi olduğunu bildiğim için onu iğnelemekten çok fazla zevk alıyordum.

Karşımdaki erkeksi adam sadece hıh'ladı ve nihayet başını kaldırdı. "Dememiştir."

"Dedi."

Huysuz bir şekilde kollarını çaprazladı. "Sana inanmıyorum."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Peki Darth Cade."

O sırada elini yıkamaktan dönen Luke mutfağa daldı. "Hayır! Babam Jar Binks olsun istiyorum!"

Cade'in alnı kırıştı, kafası epey karışmış gibiydi. "Jar Binks de neyin nesi?"

Luke ve ben bir kıkırdama krizine girdik. Cade bizi görmezden geldi ve kaşığı elimden alarak tencereye daldırıp tadına bakmak için ağzına götürdü. Tek tepkisi, hafif bir homurdanma oldu. Bu, aslında ondan gelen beş yıldızlı bir yorum demekti.

* * *

"Bütün bu çamaşırların yatağımda işi ne?"

Görünüşe göre ne zaman evde yardım edecek bir şey yapsam, Cade sanki onu ölümüne aşağılamışım gibi şikâyet edecek bir şey buluyordu.

Ağzıma bir cips attım ve kanepede yayıldığım yerden ona bakma zahmetine girmedim. Kaşlarını çattığını biliyordum zaten. Aslında her gece uykuya dalmaya çalışırken gözlerimin önünde bu ifade beliriyordu.

"Bugün birkaç çamaşır yıkadım ve nereye koyacağımı bilemedim."

"Çamaşırlarımı yıkaman gerekmiyor."

"Pekâlâ, senin de *Gossip Girl*'ün tekrarlarını izlememi bölmen gerekmiyor. Ama oluyor işte."

"Çamaşırlarımı yıkamana ihtiyacım yok."

Derin bir iç çekerek doğrulup oturdum. "Tamam. Gerçekten buna takılıp kalacak mıyız? Sadece birkaç havlu ve kazaktı. *Dar boxerların* değil. Hadi biraz sakinleşelim, olur mu? Zaten sepettelerdi, ben de tembel bir insan olmadığımdan makineye attım. Çok da büyük marifet değil. Bunun için beni idam cezasına çarptırmana gerek yok."

Bana baktı ama kaşlarını çatmak yerine biraz afallamış gibiydi. "Daha önce kimse çamaşırımı yıkamamıştı."

"Muhtemelen darağacına gitmeye değmediği içindir."

Bana dik dik baktı.

"Beyaz havlularının arasına kırmızı çorap düşürseydim olacakları düşünsene? Off. *Vahşet*. Dünyanın sonu."

Daha fazla dik bakış.

Ağzıma bir cips daha attım. "Sana bir angaryada yardım etme küstahlığını gösterdiğim için beni akıl gücüyle eritmeye çalıştığın yer burası mı?"

Verdiği tek karşılık, "Kimse sana kaba olduğunu söyledi mi?" oldu.

Ona sırıttıktan sonra televizyona dönüp sesini açtım. "Diyor hâlâ külotumu geri vermemiş adam."

* * *

"Willa!" diye Cade'in evin içinde bağırdığını duydum. Ama Luke ile ben arka verandada saklanmış, aniden zıplayıp onu korkutmayı bekliyorduk. "Neredesiniz millet?"

"Luke?" Ayak sesleri otoriteyle evin içinde dolanıyordu. Bir sebepten başımın belada olabileceğini düşündüm, ama söz konusu Cade olunca hep böyle hissediyordum. "Aç mısın dostum?"

Bir santim kıpırdamadık.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı, daha yakına gelmişti. Muhtemelen şimdi mutfaktaydı.

Luke arkamdaydı ve ona baktım, gülmemek için avucunu ağzına kapatmıştı. Parmağımı dudaklarıma götürerek ona kendini toplamasını ve sessiz kalmasını hatırlattım.

Buzdolabı kapısı gıcırdayarak açıldı. Tıslama sesiyle bir şişe açıldı. Bira olduğunu tahmin ettiğim bir içecekten derin bir yudum alırken Cade'in boğazının çalıştığını hayal edebiliyorum. Şimdi yakındaydı. Tel kapıdan dışarı bakıyor olmalıydı.

Luke kalçama dayanırken, dalgın dalgın Cade'in ne düşündüğünü merak ettim.

"Lanet olası kadın benim ölümüm olacak."

Tamam. Düşündüğü buydu demek. Sözlerinden tuhaf bir gurur duydum.

Kapı açılıp da o verandaya çıktığında, Luke ve ben bir saksının arkasından atladık.

"Böööö!" diye bağırdım ve Luke da "Sincaplaaaaar!" diye haykırdı.

Cade geriye doğru çekildi ve ben Luke'a bakarak, rasgele *sincaplar* diye bağırması için nereden ilham aldığını merak ettim. Ama bunu çok uzun düşünmedim, çünkü dönüp baktığımda Cade'in sert yüzünün domates renginde olduğunu ve birasının yeni giydiği tişörtü kapladığını gördüm.

Ah evet. Onu iyi kandırmıştık.

Tek yapabildiğim basit bir şaka oldu. "Islak tişört yarışması mı var?"

Tek elde ettiğim ise kaş çatışı oldu.

* * *

"Willa, ilk haftan nasıldı?" Cade'in babası Harvey bana masanın karşısından gülümsedi. Çiftlikte aile yemeğine ilk katılışımdı ve tamamen meftun olmuştum. Ortam çok şeydi... güvenilir?

Yemek odasına girdiğimde Cade bir sandalye çekmiş ve oraya oturmamı kastettiğini anlayana kadar bana bakmıştı. Oturduktan sonra sandalyemi masaya doğru itmiş ve nasırlı parmakları sıradan bir tavırla –kazara– ensemi süpürmüştü.

Ama yine de beni heyecanlandırmıştı, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Fazlasıyla basit olan bu dokunuş, sebepsiz yere zihnimde yer edindi.

Çiğnemeyi bitirip Harvey'e gülümsedim, ama babasının yanında oturan Cade'in karanlık bakışlarını üzerimde hissediyordum. İkisinin benzerliği akıl almaz derecedeydi. Yirmi küsur yıl sonra Cade'in nasıl görüneceğini görebiliyordum sanki.

Ki söylemeliyim, *iyi* görünecekti.

"Harikaydı. Luke ve ben çok eğlendik. Öyle değil mi Luke?" Başımı yana eğip ona baktım. Dün geceden beri babasını görmemiş olmasına rağmen yanıma oturmakta ısrar etmişti. Biz erkenden ana eve gelmiştik, Cade bizimle orada buluşmuştu.

Yüzü parlayarak bana baktı. "Tabii ki eğlendik."

Cade kaşlarını çattı. Luke ondan uzaklaşarak masanın karşısına geçince de bunu yapmıştı.

"Çok eğlendik!"

Harvey'in gözleri torununa döndü. "Neler yapıyorsunuz?"

Luke masadakilere bakıp herkese sırıttı. O, ilgi altında ezilmektense parlayan türden bir çocuktu. Ve herkes buradaydı. Cade'in iki erkek kardeşi; Rhett ve Beau. Tabii ki Summer. Adını sürekli unuttuğum, herkesin aklını kaçırdığı o hokey oyuncusu bile vardı. Görünüşe göre burada, çiftlikte büyümüştü.

Onun hikâyesini, hakkında daha çok şey bilmeyi dileyecek kadar merak ediyordum. Ailesinin nerede olduğu ve bulunduğu yere nasıl geldiği gibi. Yemek boyunca tek kelime etmemiş olması beni daha da meraklandırmıştı. Takım şapkasının arkasından insanlara gülümsüyordu. Küçük gülümsemeler ve göz kırpmalar. Yeterince hoş görünüyordu. Daha fazla araştırma gerekecek gibi görünüyordu.

Öte yandan Beau, konuşmadan duramıyordu. Şu an hariç. Luke konuşunca herkes dinliyordu.

"Arka yolda çok hızlı giderken camdan marul kökü fırlattık!" Birkaç gün önce bunun için uygun bir şekilde azarlanmış gibi görünen bir çocuğa göre şimdi kesinlikle abartılı davranıyordu.

"Kahretsin. Bu kulağa eğlenceli geliyor." Beau başını iki yana sallayarak çatalına biraz marul sapladı, her hattından özlem okunuyordu.

Gözlerim Cade'e döndü, kardeşine kaşlarını çatmıştı. Dalgın dalgın bunun hangi kaş çatışı olduğunu merak ettim. Rahatsız? Azarlayıcı?

Beau ağzı salatayla doluyken, "Bu görevden döndüğümde seninle aynı şeyi yapacağım Lukey. Ama bu defa karpuzla yapacağız."

"Evet!" Luke, bu hafta başında yaptığımız konuşmayı unutmuş gibi sandalyesinden fırladı.

"Kesinlikle öyle bir şey yapmayacaksınız." Cade tabağındaki salatayı daha da sert iteledi. Çatalının dişleri tabağında gıcırdayacak kadar sertti. Bu adamın kahrolası gerilimini biraz salması gerekiyordu.

Annem olsa *onun iyi bir sekse ihtiyacı olduğunu* söylerdi.

Pek de haksız olduğunu sanmıyordum.

"Luke ve ben bu hafta yemek kıtlığı konusunda iyi bir sohbet ettik," diye söze girdim, sohbetteki gerilimi biraz azaltmak niyetindeydim. "Herkesin onun kadar talihli olmadığından bahsettik. Bugün bahçeyi kazıp marul tohumları ektik, değil mi?"

Bana coşkulu bir şekilde başını salladı ve tam anlamıyla can sıkıntısı olmadığım için rahatladım. Beş, dünyayla ilgili bazı gerçekleri duymak için çok küçük bir yaş değildi ama haddimi aşmış mıydım acaba?

Cade'e bir bakış attığımda, kaş çatışı daha az rahatsızdı. Muhtemelen onaylayıcı bir kaş çatıştı?

Hadi, buyurun bakalım. Bir adamın bana kaş çatışlarını analiz ettiğim noktaya nasıl gelmiştim?

Beau güldü. "Şey, bilirsin. Erkek çocuk yaramaz ol..."

"Hayır!" diye sözünü kestim. Çünkü bu laf tam bir saçmalıktı ve yıllarca barmenlik yapmak bana, erkeklerin yaramaz olduğunu görmem için bolca zaman vermişti. Bu aslında erkeklerin sadece bok kafalı olmasıydı. "Erkek çocuk centilmen olur." Çatalımı karşımda oturan büyük ordu Ken bebeğine doğrulttum.

Tam o sırada, bunun dışında son derece sessiz olan yemek odasında bir "huu" sesi duydum ve en az muhtemel kişiden geldiğini anladığımda neredeyse çatalımı düşürecektim.

Cade hâlâ tabağındaki yiyecekleri ittiriyordu -mangal pirzolalara çatal falan gerekiyor gibiydi- ama ağzının köşesi yukarı kıvrılmıştı. Yüzünün açısı ve sakalının koyu rengi görmeyi zorlaştırıyordu, bu yüzden gözlerimi biraz kıstım ve daha yakından bakmak için çenemi ona doğru uzattım. Buna "gülümseme" diyebileceğimden emin değildim.

Keyifli bir kaş çatış?

Hokey oyuncusu boğazını temizledi, aldığı keyfi hiç saklamıyordu. "Pekâlâ Harvey, bu hafta ne yapmayı planlıyorsun?"

Kıkırdadı ve yıpranmış eliyle bıyığını sildi. "Sorduğun için teşekkürler evlat..."

Gözlerimi onunla Cade arasında gezdirerek, kendimi Cade'in bıyıkla nasıl göründüğünü merak ederken buldum. Aklıma "bedava bıyığa binmek şakası"* geldi ve onu kafamdan atmak için hızla gözlerimi kırpıştırdım.

Cade'in yüzüne binmeyi düşündüğümü fark eden var mıdır, diye masadakilere bakındım. Neyse ki bu imkânsız görünüyordu ve herkes dikkatini, bu hafta yaptıklarını anlatan ailenin reisine vermişti; bu arada ben de Cade'in sakalının ve dilinin nasıl...

Sonra onu hissettim. Kaş çatışını. Gözlerimi çevirdim; Cade gözlerini bana dikmiş, kaslı kollarını inanılmaz geniş göğsünde kavuşturmuştu. Artık üniforması gibi olan siyah tişörtünün altında pazıları şişmişti. Vücudumun bir hain olması ve muhtemelen yumurtluyor oluşum dışında iyi bir sebebim olmaksızın yanaklarım kızardı.

Suçlu görünmeyi reddederek masanın karşısından ben de ona baktım. Bilincimi, ailenin tatlı reisinin bahsettiği şeye geri döndürmeye çalıştım.

"...Bugün evin etrafını biraz toparlamam gerekti. Her yerde yapraklar vardı, bu yüzden bahçeye iyi bir sakso çektim."

---

* Bıyıklı birine oral seks yaptırmak için yüzüne oturmak anlamında bir şakadır. (ç.n.)

Cade'in gözleri büyüdü. Komik bir şekilde büyüdü. Oyunbaz bir şekilde büyüdü. Ve içimden yükselen histerik küçük kıkırdamaya engel olamadım. Bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Rhett'in yemeğinden bir lokma boğazına kaçtı ve Summer onun sırtına vurarak kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken, elma püresiyle boğulan bir bebekmiş gibi onu avuttu.

"Pardon baba," dedi Beau gözlerinde şakacı bir ışıltıyla. "O dediğini bize tekrar açıklaman gerecek."

Harvey gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Atış talimlerinde kulak tıkacı kullanmıyor musun sen? Bahçe berbat haldeydi diyorum. Bir dahaki sefere bir işe yara da saksoyu kendin yap."

Tanrım. Harvey Eaton korunaklı bir ahmak mıydı, yoksa bir komedi dehası mıydı? Tüm masayı şaşkına çevirmişti, herkes kahkahalarını tutmaya çalışıyordu; o da kayıtsız görünerek tabağındaki yemeği kemirdi.

"Denemeden önce bilmesi gereken özel bir teknik filan var mı?" Jasper'ın böyle bir şey söylerken yüzünü nasıl sabit tutabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu insana NHL'de* öğrettikleri bir şey miydi? Çünkü o eğitimi almak isterdim.

"Bir saniye, müsaadenizle," dedi Cade bastırılmış bir sesle ve masadan kalkıp evin önüne doğru gitti. Yüz ifadesini çıkaramamıştım. Azıcık bile. Hasta mıydı? Oğlunun önünde dönen sohbet yüzünden kızmış mıydı? Anında Luke'un kulaklarını tıkamadığım için kovulmuş muydum?

"Hey Luke," dedim, sıkıntılı bir sesle, "neden herkese bu haftaki gitar derslerimizi anlatmıyorsun? Ben gidip babanı kontrol edeceğim."

Summer'a bakmayı reddederek olabildiğince kibarca gülümsedim. Çünkü en iyi arkadaşımla göz göze gelirsem, kıkırdamaların patlayıp kahkahaya döneceğinden emindim.

Kontrol edilemeyen kıkırdamalar. Tamamen kabalık.

---

* (Kıs.) Ulusal Hokey Ligi (ç.n.)

Onu gözucuyla görebiliyordum, gözlerime bakmak için boynunu kaldırdı ama kumaş peçetemi masanın üzerine, tabağımın yanına bıraktıktan sonra Cade ile aynı yoldan çıktım.

Evin diğer tarafına yürüdüm, itiraf etmem gerekirse nereye gittiğimi gerçekten bilmiyordum. Cade'in evi kulübe tarzında aydınlık ve havadarken, ana ev neredeyse bir tür av köşkü gibi hissettiriyordu; geniş döşeme tahtalar, tonozlu tavanların altındaki koyu ahşap kirişler, pirinç teçhizat ve koyu yeşil duvarlar. Bir koridora baktım ve hiçbir şey göremedim, bu yüzden ön kapıya doğru devam ettim ve açık olduğunu gördüm.

Uzun araba yoluna ve bir dolu kavak korusuna bakan, ham kütük korkuluklu uzun ve geniş bir veranda vardı.

Cade orada duruyordu. Wranglers kotu güçlü bacaklarını sarmıştı, sırtındaki kaslar yumuşak pamuğun altında gergindi. Kısa kesilmiş siyah saçları düzgün bir şekilde geriye taranmıştı ve düzeltilmiş sakalı, bu gece için özen gösterdiği izlenimini veriyordu. Dürüst olmak gerekirse zor bir günün ardından tamamen kirli, terli ve eh, çok seksi görünerek içeri girdiğini görmeye alışmıştım.

Bir an durup onu izledim ve hangi görünümü tercih edeceğime karar vermeye çalıştım.

Geniş avuç içleri tırabzana dayanmış ve çenesi göğsüne eğilmişti.

Yaklaştıkça kokusu sinsice bana ulaştı. Ezilmiş çam iğneleri ve güneş ışığı gibiydi. Başka nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Güneşli bir günde, bahçede kazmakla ilişkilendirdiğim o sıcak toprak. Kokusu hakkında üretilmiş veya mağazadan satın alınmış hiçbir şey yoktu, bu tamamen açık hava erkeksiliğiydi.

Ama bakışlarımı çeken şey omuzlarının titremesiydi.

Ağlıyordu ya da gülüyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu adam hakkında bildiklerime göre ikisi de eşit derecede olası görünmüyordu.

"Buraya gelip iyi sakso çekilmiş bir bahçenin neye benzediğini mi görmek istedin?" diye sordum.

"Willa..." Adımı güç bela söylemişti. Nefes gibi çıkmıştı ağzından, daha çok hırıltı gibi.

Gülümseyip ondan birkaç adım ötedeki direğe yaslandıktan sonra bakışlarımı bahçeye çevirdim. "Burası harika görünüyor. Baban bir ağacı bile hüpletebilir..." Beni durdurmak için elini kaldırırken, omuzları daha fena sarsıldı. "Acaba babanın bir yerine bir şey oldu mu? Bu işe gerçekten kendini adamış." Bunları söylerken bir homurtuyla güldüm. Açıkçası kendimi tutamıyordum. Resmen çocuk gibiydim.

Cade nefesini tuttu ve dik durarak dikkatini bana verdi. Gözlerinde yaşlar vardı ve gülümsediğinden emindim –öyle olmalıydı– ama yumruğunu ağzına bastırıyordu.

Gülerken daha genç görünüyordu. Bir şekilde daha hafifti. Bu beni de güldürdü ve ben ne olduğunu anlamadan ikimiz de orada durup temiz, taciz edilmiş bahçeye bakarak birlikte kahkahalar atıyorduk.

Ve bu sefer Cade Eaton bana kaş çatmıyordu.

"Böyle bir şaka yaptığı için babam tam bir şerefsiz. Sadece hepimizin rahatsız olmasını izlemek için yaptı. Ve sonra Jasper da ter bile dökmeden tüm o saçmalıkları söyleyerek öldürücü darbeyi vurmak zorundaydı."

Gülümsedim ve yanımdaki adama hayretle baktım. Onu bir hafta boyunca her gün görmüştüm ve hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

"Eaton. Seni huysuz orospu çocuğu. Az önce kahkaha attın!" deyiverdim.

"Evet Kızıl. Attım."

Bana dönüp fazlasıyla yıkıcı bir şekilde gülümsedi. Midemi sarsan ve şokla ağzımın açık kalmasına neden olan bir gülümsemeydi.

Sanki ilk kez gözlük takmıştım ve onu tamamen farklı bir ışıkta görüyordum.

Ve gözlerimi alamadım.

9

Cade

Kapıyı açıp Willa'yı evin içine yönlendirdim. Ön girişten içeri girerken, dönüp omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Kibirli ve tatmin dolu bir bakıştı. Bir tür sırra ortakmış gibi bir bakış.

Ve belki de ortaktı. Bu sır da içeride olgun bir abi ve baba gibi davranmaya çalışsam bile, içten içe oral seks şakalarının beni öldürmesiydi.

Tüm bu yılları "aşırı sorumluymuşum" numarası yaparak ve buna inanmak için kendimi kandırabileceğimi umarak geçirmiştim. Çoğu gün buna inanıyordum ama bu geceki gibi anlar bu süreçte ne kaybettiğimi düşündürüyordu.

Çocukken sorumluluk için düşündüklerimi, yetişkin bir adamın hayatına hâlâ uygulayıp uygulamadığımı merak ediyordum. Çünkü annemizin ölümünün ardından devreye girdiğimde olduğum şey buydu: bir çocuk.

Yemek odasına geri dönerken kendime Willa Grant'i gözlerimle becerme izni verme nedenim buydu belki de. Yuvarlak

dolgun kıçı, kalçalarının özgüvenle salınışı, belinin kıvrım yaptığı yer... Onu oradan kavrama düşüncesi...

Onu takip etme hissi içimde ilkel bir şeyleri uyandırıyordu.

Farklı şartlar altında olsak onun peşine düşerdim. Onu elde ederdim. Ve herhangi bir geri tepme de olmazdı, çünkü o zaman o Luke'un dadısı olmazdı. Ve ondan çok daha yaşlı olmamın bir önemi olmazdı çünkü bunu zerre önemsemezdim.

"Vay canına Harvey," diye başladı Willa, yemek odasına girdiğimizde. "Dışarısı muhteşem görünüyor. O çimenliğe mükemmel bir sakso çekmişsin."

Elimle yüzümü ovuştururken masadakilerden gülüşmeler koptu. Harvey de dahildi. *Bir grup velet.*

Babam o kadar geniş sırıttı ki gözleri şu anda oğlumun yanındaki sandalyesini çeken muhteşem kızıl saçlıya parlıyordu, zavallı çocuk da hepimizin bu kadar kopması karşısında kafası karışmış halde odadakilere bakınıyordu.

Babamla Willa'nın birbirlerine gülümseyişlerine dair içimdeki kıskançlık kıvılcımını uzaklaştırdım. Çünkü bu *deliceydi.*

Kahkaha atmama çok heyecanlanmıştı. Gülümsememe. O da karşılık olarak gülümsemişti. İyi hissettirmişti. Şimdi de megavatlık gülümsemesini, kendisine sırıtan başka insanlara saçıyordu. Bütün gülümsemelerini kendime istediğimi hissettim.

Eğer onu bu kadar mutlu edecekse daha çok gülümsemek, daha çok kahkaha atmak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Dışarı çıkıyoruz." Beau beni işaret ederken, herhangi bir tartışmayı önleyen o askeri sesini kullanmıştı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. "Gece için Luke'a babam bakacak. Tekrar göreve gitmeden önce eğlenmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Bu küçük şerefsiz bana ne yapacağımı asla söyleyemezdi ve şimdi başlamasına izin verecek değildim.

"Evet." Bana kalın kaşlarını kaldırdı.

Karşı çıkmak üzereydim ama Willa'nın çilek dudaklarını bana çevirmesi beni durdurdu. "Hadi ama. Sana iyi gelir."

Ona bakarken kaşlarımı çattım.

Dadı.

Dadı. Dadı. Dadı.

Dadı gözüme böylesine acayip iyi görünmemeliydi. Dadı bana neyin iyi geleceğini bilmemeli veya söylememeliydi.

Ve ben de dinlememeliydim.

Ama tam bir aptaldım ve "Tamam," diye cevap verdim.

Luke tezahürat yaptı ve koşarak büyükbabasının kucağına atladı. Muhtemelen dişlerini çürüten yiyecekler yiyeceklerini ve benim asla tasvip etmeyeceğim filmleri çok geç saatlere kadar izleyeceklerini bildiği içindi.

Willa'nın meleksi yüzündeki küçük gülümseme gözüme takıldı ve hiç düşünmeden ona küçük bir gülümseme sundum.

* * *

Kasabanın en iyi barı Railspur'a girdik. Chestnut Springs, şehir halkının kırsal yaşam tarzını yaşamak ya da bunun gibi bayık şeyler için buralara taşınmasıyla büyümeye başlamadan önce kasabadaki tek bardı.

Ve Pazar Batakhanesi'nin sadece onlar için tasarlandığından emindim. Hepsinin kovboy kıyafeti giyip çizgi dansı veya iki adım dansı ettiği ve genel olarak zom olmuş sarhoş şehir züppeleri değilmiş gibi davrandıkları geceydi.

Bu kadar rahatsız olmasaydım komik bulurdum.

Grubumuzdaki herkes bir şekilde yerel bir ünlü gibiydi: Emekli rodeo kralı Rhett, ordu kahramanı Beau ve ilgiden veba gibi kaçmasına rağmen hokey tutkunu Jasper.

Ben sadece çiftliği idare eden kardeş, kadınının ona bir çocuk ve makul bir şekilde nasıl başa çıkacağını bildiği daha çok sorumluluk bırakarak terk ettiği adamdım.

Beni büyük bir kendine acıma kuyusuna dalmaktan alıkoyan şey, Willa'nın omzuyla omzumu dürtmesi oldu. "Burası çok iyi."

Summer'la takılacağını düşünmüştüm. O ikisi buraya gelirken kamyonetimin arkasında epey kıkırdamışlardı. Summer'ın hafifçe altına kaçırmakla ilgili bir şey söylediğinden gayet emindim ve o zaman onları dinlemeye son vermiştim.

"Evet, sanırım." Arka taraftaki en sevdiğimiz yere doğru ilerlerken bara baktım. Orada büyük yeşil deri kanepeler ve gürül gürül bir şömine vardı.

İnsanlar buna ne diyordu? Kovboy şıklığı mı? Bu terim beni her zaman güldürürdü. Kovboyluk bana hiçbir zaman şık görünmemişti.

Mekân sıcak, koyu renkli ahşaplar ve şömineler, süslü avizelerle doluydu. Buraya daha düzenli geldiğim günlerden beri çok değişmişti. Artık sadece erkek kardeşlerim beni sürüklediğinde geliyordum.

"Sen sık gelir misin?" diye sordu Willa.

"Ne?" Beynim bu soruyu farklı ve seks temelli bir yöne çekti.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve hiç zaman kaybetmedi. "*Bu bara?* Sen *buraya* sık gelir misin? Tanrım, bu nasıl daha net olabilir bilmiyorum. Gelmek derken, g-e-l–"

Gözlerimi kapatıp sabır ve yumuşak bir alet dileyerek bir elimi kaldırdım. "Ne demek istediğini biliyorum ve cevap hayır."

Tekrar gözlerimi açtığımda sırıtıyordu. Gelip kanepelerin önünde durduk. Herkes sırayla yerleşirken Willa onları dikkatle izledi, gözleri herkesin nerede oturduğunu değerlendiriyordu. Her zaman olduğu gibi, Jasper odanın geri kalanından uzağa bakan arka köşedeki koltuğa oturdu ve Beau onun karşısında pozisyon aldı; her zaman odaya bakacak yeri seçerdi.

Willa bana bakmadan, "Sık gelmez misin?" diye mırıldandı.

"Burası yeri değil," dedim sertçe.

Bakır rengi buklelerinin oluşturduğu perdenin arkasından bana bir bakış attı. "Evet, tabii. Kabalık olur."

Ona bir bakış attım. Çünkü yumuşak bir penis dileğim bu şakalaşmayla gerçekleşecek gibi değildi. Yoksa flört mü ediyorduk? Flört etmenin neye benzediğini bile bilmiyordum artık. "Willa, otur."

Kalan tek boş yeri işaret ettim. Alçak masanın ucuna bakan ikili koltuktu. Doğuştan gelen bir zarafetle zahmetsizce hareket etti. Onda bir çeşit... büyülü bir şey vardı. Gülüşü, sesi, hareketlerinin akıcılığı... Cinsel değil ama tam olarak parmağımı koyamadığım bir cazibeydi.

Şimdi bütün gece yanında oturmak zorunda kaldığım bir cazibe. Ve bütün yaz da beraber yaşamak zorundaydım. O kadınların birkaç aylığına aleni olarak bana yürümelerine katlanmak anlamına gelse bile, hiç dikkatimi çekmeyen diğer adaylardan birine tahammül etmek daha mı tercih edilirdi acaba diye düşündüm.

Garsonumuz Bailey, biz oturduğumuzda yanımıza geldi. Kız burada ve hastanede eşek gibi çalışıyordu. Sanki bütün ailesinin paylaşması gereken tüm odak ve güdü onun içinde toplanmış gibiydi. Yanımızdaki çiftliğin sahibi Jansenlerdi ve en küçükleri de oydu. En iyileriydi. Büyük ihtimalle sabıka kaydı olmayan tek kişiydi.

"Ben bir Guinness alırım," dedi Willa, yoğun ve siyah bira istemesi beni şaşırttı. Belki de başka bir şey içmesini bekleyerek hıyarlık ediyordum. Onu biraz süslü *Sex and the City* içkisi ısmarlayacak terbiyeli bir şehirli kızı olarak belirlemiştim kafamda.

"Ben de onunkinden alayım." Başparmağımla Willa'yı işaret edip Bailey'e kısaca gülümsedim. Bailey kızarıp bakışlarını kaçırdı. Burada nasıl çalıştığından bile emin değildim. Çok genç ve acı verecek kadar utangaçtı.

Willa beni dirseğiyle dürttükten sonra yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Gülümsemeyi kaptı. Bence denemelisin. Tatlı kız."

Bailey'in masadan uzaklaşan figürüne bakıp başımı iki yana salladım. "Olmaz. İmkânı yok. Bailey çok küçük. Ben sadece ondan hoşlanıyorum."

Willa'nın gözleri seğirdi, bara doğru bakarken dudakları düzleşti. Kabadayılık yapıyor ve yaygara koparıyormuş gibi görünüyordu, ama onun duygularını incittiğim hissine kapıldım. Söylediklerimle değil ama söylemediklerimle.

Ben de onu dirseğimle dürttüm. "Senden de hoşlanıyorum Kızıl. Sadece Bailey için kötü hissediyorum. Ailesi çok boktan ve o tatlı bir kız. Kasabada kötü bir itibar edindi."

Hâlâ barın karşısına bakarak gözlerini devirdi. "Sen benden hoşlanmıyorsun. Bana tahammül ediyorsun."

Bunun üzerinde düşündüm. Ona böyle mi geliyordum? Sanırım Luke'la etkileşime girdiğinde gözlerimi ondan uzak tutmanın benim için çetin bir mücadele olduğunu, hatta duşta aletimi ovarken görüntüsünün zihnimde belirmesini engellemenin daha da zor olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. İkisi de ona söylemeye niyetimin olmadığı şeylerdi, bu yüzden, "Benim bakış açıma göre her gün senden daha fazla hoşlanıyorum," demeyi seçtim.

Çünkü bu kadarı doğruydu. Kız, yaşlı bir meşe ağacını saran bir asma gibi beni ele geçiriyordu. Ve bir kez olsun, bunu sorun ettiğimi sanmıyordum.

Willa'nın kafası kararlı bir şekilde yavaşça döndü ve gözleri yüzümü taradı. Analiz edildiğimi, şifremin çözüldüğünü hissettim ve bu gerçekten çok sinir bozucuydu.

"Bana büyü yapmaya mı çalışıyorsun Kızıl? Bir tür şehir kızı voodoo saçmalığı filan?"

"Şehir kızı voodoo saçmalığı mı?" Gülümsedi, hâlâ dikkatle bana bakıyordu. Keyifliydi. Parlıyordu. Kahrolası derecede nefes kesiciydi. Barın geri kalanı arka planda soluklaştı, başımı hafifçe sallayarak ona gönülsüzce gülümsedim ve gözlerimi kaçırdım.

Kahkaha atarak kendini kanepeye bıraktı ve Bailey'in içeceklerle dolu bir tepsiyle gelişini izledi. "Baba Cade, gülümsediğinde çok daha güzel oluyorsun."

Kendime engel olamadan bir homurtu çıkardım. "Sen delisin." Genellikle bir kadının ilgisi kıvranmama neden olurdu. Bu çok yoğundu. Çok fazla baskı vardı. Ama söz konusu Kızıl olunca, o şaka çizgisinden pek ayrılmıyordu. Doğrusu ona akıl sır erdiremiyordum. Ama hiç değilse ilgimi çekiyordu.

Uzun düz saçlarını hafifçe çekiştirerek bana gülümsedi. Sanki bu bir cevap gibiydi.

Ben de o saçları çekmek istiyorum, diye düşünürken, bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. "Cade dostum, nasılsın?"

Şimdi gülümsemek daha da kolaydı. Liseden arkadaşım Lance Henderson tepemde durmuş, deli gibi sırıtıyordu.

Ayağa kalktım, sıkı bir beşlikle elini sıkmak için uzanırken omzuna bir şaplak attım. Bu bizim bir tür özel sarılma rutinimizdi. "İyiyim. Senden n'aber? Hangi rüzgâr attı buraya?"

"Yakınlardaki rodeo. Eski uğrak yerlerimi yeniden turlayayım dedim."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle." Masaya baş selamı verdi. "Şuna da bakın. Bütün Eaton klanı. Bu da ne? Bir tür aile kavuşması mı?"

"Hayır, o gelecek ay."

Gözlerini aşağı indirdi ve onu yüksek sesli barda başka insanlara dikkat ediyormuş gibi yapan Willa'ya bakarken yakaladım, ama başının açısından masaya kulak misafiri olduğunu anlayabiliyordum. Sinsi küçük şey.

Lance'e dönüp baktığımda, kıza takdir dolu bakışını kaçırmak neredeyse imkânsızdı.

Ve bu sinirime dokundu.

Bir adım atarak vücudumla Willa'nın önüne geçtim. "Burası market değil Handerson. Neye bakıyorsun?"

Başını geriye atarak gürültüyle kahkaha attı. "Senin kız mı Eaton?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır. Benim dadı."

Taba kovboy şapkasının altından bana tek kaşını kaldırdı. "*Senin* dadı mı?"

Çileden çıkmış gibi iç çektim ama bu konuda geri adım atmamın imkânı yoktu. "Beni duydun sik kafalı. Kasabada ne kadar kalacaksın?"

Gözleri parlıyordu ama Willa olayını daha fazla zorlamayınca, gerginliğim azalarak omuzlarım düştü.

Acınası.

"Tek gece. Seninle iletişime geçebilmeyi umuyordum gerçekten. Seni sosyal medyada bulamadım."

"Sosyal medyaya neden ihtiyacım olsun?" dedim ifadesiz bir şekilde.

"Bilmem. Benim gibi arkadaşlarınla temasta kalmak için?"

"Yaklaşık beş yılda bir yüz yüze görüşmek benim için ideal. İyi bir şeyin de fazlası için ne derler bilirsin." Lance'i severdim ama onunla fotoğraf paylaşmak ve durum güncellemelerine kalp bırakmak mı? Asla.

"Bir partnere ihtiyacım var. Benim adamın köprücükkemiği kırılınca devre dışı kaldı. Ulusal finallere katılmaya çok yakınız."

"Hayır."

"Neden olmasın? Gördüğüm en iyi ağıla sokanlardan biriydin. Asla devam etmemiş olman büyük kayıp."

İnsanlar anlamıyordu. Seyahat edip rodeo yapmak benim için asla bir seçenek olmamıştı. Kimse bana yapmak *istediğimin* bu olup olmadığını sormamıştı. Çünkü bunu yapmaya bayılırdım. Acayip iyi bir kovboydum. Ama görev beklememişti ve görev de evdeydi: Çiftlik. Luke. Aile.

Bana canımın istediğini yapma ayrıcalığı asla verilmemişti ve bunu hatırlatmak akıllıcaydı.

"Ben sürekli yular atıp hayvanları ağıla sokuyorum. İş için. Gösteri için değil."

"Güzel, demek ki pratiğin var."

"Lance, bu olmayacak." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, arkamda bir konuşmanın uğultusu geliyordu ama Willa'nın kanepenin orta hattına doğru yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Neden olmayacak?"

"Çünkü çiftlik bende. Bir çocuğum var. Öyle aniden günlerce uzaklaşamam. Evinde takılıp antrenman yapamam. Sorumluluklarım var."

"Peki ya dadı? Antrenmansız idare ederiz ya da ben gelebilirim." Gözlerini aşağı indirdiğinde göğsümü kabarttım ve bakışlarını engellemek için hareket ettim.

"Hafta sonları izinli."

"Bir şeyler ayarlaya..."

"Birkaç hafta sonu çalışmak benim için sorun olmaz." Willa'nın vücudu benimkine yaslanınca başım ona doğru döndü.

"Hayır," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Omuz silkti. "Sakin ol Eaton. Sadece teklif ediyorum."

Lance, tam bir kovboy cazibesiyle kahkaha attı ve ona gülümsedi. Can sıkıcı bir durumdu. Willa'nın elini sıkmasını izlemek daha da kötüydü. Willa gülümsemesine karşılık verdi. İkisi de ışıl ışıl ve mutluydu. Birbirlerine çok yakışıyorlardı ve bunun sinirime dokunmasından nefret ettim.

"Lance Handerson."

"Willa Grant. Sizinle tanışmak bir zevk."

Gülümsemesi, biz daha gençken onu toka tavşanlarını* tavlarken izlediğim için çok iyi tanıdığım bir sırıtışa dönüştü. "Ah tatlım, o zevk tamamen bana ait."

Lance'i severdim. İyi bir adamdı ve herkesin bildiği üzere çekiciydi, ama dadımı etkilemesi hiç hoşuma gitmemişti.

Tam olarak bu yüzden söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey söyledim. "Biz de tam Willa'yla dans etmek üzereydik. Seni

* Orijinali "buckle bunnies" olan bu terim, rodeo etkinliklerinde görülen genç ve güzel kadınlardır. Ayrıca rodeo yıldızlarına hayran kız grupları için de kullanılır. (ç.n.)

görmek güzel Lance." Ona başımla selam verip Willa'yı dirseğinden yakaladım ve dans pistine sürükledim.

"Sanırım bizim dans etmek *üzere* olduğumuz kısmı kaçırmışım?" diye dalga geçti, elimi kaburgalarının üzerinden istediğim şekilde kaydırmak yerine beline koymaya çalışarak onu iki adım pozisyonuna çektim.

"Bu o sırıtık puşttan kurtulmak için bahaneydi."

Sıradan bir tavırla elini omzuma atarken, parmaklarım zarif elinin etrafına dolandı ve kolayca neşeli, tiz şarkıya ayak uydurduk. Doğrudan ona bakmaktansa omzunun üzerinden etrafa bakmaya özen gösteriyordum.

Ama *zordu.*

Güzel pembe bir elbise giymişti. Sadeydi ama kıvrımlarını sarıyordu, dizlerinin üstündeydi ve tamamen düşük yakalıydı. Elbisenin altına giydiği bir çift beyaz spor ayakkabı onu çok genç göstermişti.

Summer kalem etekler ve yüksek topuklarla dolanırken, Willa parlak renkler ve spor ayakkabı insanıydı.

"Peki..." Ona baktım ve dans pistindeki diğer insanları nasıl izlediğini fark ettim. İnsanlar kesinlikle bize bakıyordu. Çünkü huysuz Cade Eaton asla dans etmezdi. Buraya geldiğimde bir bira alır ve önüme çıkan her kadına ters ters bakardım.

Şimdiye kadar gayet işe yaramıştı. Ama Willa Grant dengemi altüst ediyordu.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordu.

"Willa." Dişlerimi sıktım.

"Eğer oral seks şakası yaparsam tekrar güler misin?"

Dişlerim birbirine sürtündü. "Hayır."

"Sakso çekmekle ilgili en iyi şey nedir?"

"Yüce Tanrım, kadın. Dur artık." Çenemi ona çevirdim ve en korkutucu ifademle bakmaya çalıştım. Yıllardır oral seks görmemiş bir adam için *sakso çekmek* sözlerini duymak bile çok fazlaydı.

Ama her zamanki gibi, Willa biraz olsun pabuç bırakmadı.

Parmakları parmaklarımın içinde nabız gibi atıyordu ve alet-timin seğirmesine neden olan o hafif, cıvıl cıvıl kahkahayı attı. "Hayır, dur. Bu defakini seveceksin. Tam senlik."

Kulağıma doğru eğildi ve kendini şakayı tamamlayacak kadar toplayamadan önce gülerken nefesi boynuma değdi. Yüzümde belirecek olan ifadeye engel olmak için yanağımın içini ısırdım. "On dakika sessizlik."

Odanın karşısına bakmak zorunda kaldım. Kendi şakasına gülerken vücudunun sarsıldığını hissedebiliyordum.

Hiç utanması yoktu.

"Yakaladım. Seni gördüm. Yanakların mı kızarıyor Eaton? Kahkahanı bu şekilde tutmak can yakıyor mu? Bunun ereksiyon bozukluğuna neden olabileceğini duymuştum."

"Anneni o ağızla mı öpüyorsun Kızıl?"

Fazlasıyla eğlenerek nefesini saldı. "Ay evet. Bu şakaya bayılır."

"Şaka senin için geçerli ama. Ben on dakika dayanamazdım ve senin sessiz olman benim de sessiz kalacağım anlamına gelmez."

İkimiz de kıpırdamadan durduk ve kollarımdaki güzel kızıl saçlı kadın tarafından uyandırılan eski benliğimin bir parçasını dışarıya döktüğüm için kendimi içten içe döverken gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izledim.

"Kim seninle benden bahsetti ki Cade?" Gözlerini kırpıştırdı, kalın kirpikleri onu düşündüğümden çok daha masum gösteriyordu.

Genç miydi? Evet.

Utangaç? Hayır.

Bu benim gibi bir adam için tehlikeli bir birleşimdi.

Şarkı değişti ve ben cevap veremeden bankada çalışan bir adam araya girip bir sonraki dansı yapıp yapamayacağını sordu.

Beni öldürecek olsa da başımı salladım ve kibarca uzaklaştım. Onunla başka birinin dans etmesine izin verme düşüncesi bile etrafı kırmızı görmeme neden olmuştu, ama aynı zamanda bu konuşmanın gittiği yerden de siktir olup uzaklaşmam gerekiyordu.

10
Cade

Beau: Dostum. Bakışlarının gücüyle birini öldürmeye çalışıyor gibi görünüyorsun.

Beau: Bilmediğim özel bir süper gücün mü var?

Cade: Neden aynı masadan bana mesaj atıyorsun?

Beau: Çünkü konuşulamayacak kadar korkutucusun.

Cade: Umarım ulusumuzun düşmanları senin nasıl bir ödlek olduğunu fark etmez.

Beau: Bu kaba oldu. Sanırım gidip dadıyla dans edeceğim. Hoş görünüyor.

Beau: Hadi be! O ifade bana mı özel? Çocukken yaptığımız gibi dışarı çıkıp biraz stres atmak ister misin?

Cade: Hayır. Tam bir ahmak gibi davranıyorsun ama çıplak ellerinle adam öldürmeyi de biliyorsun. Seninle kavga edecek kadar aptal değilim.

Cade: Bana şöyle sırıtmayı kes. Tuhaf oluyor.

* * *

Sonraki on dakikayı oradan uzaklaştığım için kendimden nefret ederek geçirdim. On dakikalık aralığa yaklaşık dört şarkı sığıyordu ve Willa'yı dört farklı erkekle dans ederken izlemek de dört erkek de çok fazlaydı.

On dakika çok uzundu.

Gülümsüyor ve caka satıyordu. Neredeyse sürekli dudaklarının hareket etmesini izledim. Altdudağı, üstdudağından biraz daha dolgundu. Sürekli gülümsemiyor olsa, bu ona bir tür somurtkan ifade verirdi. Ama Willa Grant'te somurtkan hiçbir şey yoktu.

O karanlıkta bir kıvılcımdı. Gece yarısı göğüne karşı dans eden alevlerdi. Işıltılı saçları, canlı elbisesi ve parıldayan yeşil gözleriyle bu yerdeki herkesten daha parlaktı.

Ve o kahrolası dadıydı. Bu da bir haftayı aşkın bir süredir ona karşı sadece huysuz bir pislik gibi davranmışken, bir tür sahiplenici psikopat gibi şarkıları ve dakikaları saymamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak onun hayatından iki buçuk dakika çalan pislik hangisiyse, onunla el sıkışıp iyi geceler dediğinde rahat bir nefes almamı engellemedi.

Masamıza döndüğünde yanaklarındaki pembe rengi, şakaklarında biraz ter parladığını ve parlatılmış altdudağına yapışmış bir tutam bakır saçını görebiliyordum.

Summer ona bir şeyler söyledi, ama gümbürdeyen müzik ve aralıksız devam eden sohbet yüzünden kulak kabartmak zordu. Bana bir bakış atmadan yanıma çökerken kahkahası gözlerimi kendine çekti.

Yine de bu sefer daha yakın oturdu. Kanepenin orta çizgisine çok yakındı. Onu odasına kadar takip ettiğim ve yerdeki çizgiye baktığım o geceyi hatırladım.

Geçmemem gereken çizgiler. Bu kadar uzun süre bakmamam gereken çizgiler.

Birasına uzandı ve bunu yaparken dengesini sağlamak için avucunu bacağıma yasladı, tüm bu çizgiler zihnimde bulanıklaştı. Çünkü tek görebildiğim, bacağımdaki elinin ne kadar ufak tefek olduğuydu. Tek hissedebildiğim, kaslarıma sızan ısı dalgasıydı. Ve pantolonumdaki yavaş büyüme.

Aniden zamanı ölçmeyi bırakmıştım. Şimdi santimleri ölçüyordum, çünkü eli ondan hiç de tiksinmediğimin kanıtından sadece santimler uzaklıktaydı. Azıcık bile tiksinmediğimin kanıtı.

Sonra elini çekti ve dudaklarına bakakaldım. Birasından büyük bir yudum alırken boğazının hareket edişine.

İç çekerek geriye yaslandı, önündeki barı ölçüp biçti ve "Burası eğlenceli," diye duyurdu.

Boğazımı temizleyerek konuşacak bir şeyler aradım. "Çalıştığın bara benziyor mu?"

Çok kolay gülümsüyordu. Sanki daha düşünmeden onda öylece beliriyor gibiydi. İnanılmazdı. "Hayır. Hiç benzemiyor. Ben aslında abimin yerini yönetiyorum. Şehir merkezinde canlı müzik mekânına dönüştürdüğü eski bir tiyatro. Koltukları boşalttı. Yaylı dans pisti koydu. Ve her türden harika gruplar çıkarıyoruz. Şov olmadığında sadece normal bir bar oluyor, müdavimler için sessiz bir gece."

Kesinlikle Willa'yı böyle bir ortamda gözümün önüne getirebiliyordum. "Peki neden şimdi orada çalışmıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Abim mahvetti. Bir plak şirketi kurdu ve bazı iyi önemsiz kişileri seçti. Bu yüzden artık oraya uğramasa bile mekânı yenilemeye karar verdi."

"Bu sana maaş ödemeyi bırakmak istediği anlamına gelmez."

Elini sallayıp bir yudum daha içti. "Ah, yok. Bırakmadı. Bıraksaydı o güzel çocuk saçlarını yolardım. Ama orası ayrıca benim sosyal hayatımdı. Doğrusunu söylemek gerekirse şehirde yalnızım. İnsanlarla takılmak güzel... senin ailenle."

Birinin bu kadar çekinmeden ve rahatça konuşmasını dinlemek benim için büyüleyiciydi. Aklından geçenleri umursamadan söyleyen, özgürce gülen biri.

Dikkatinin üzerimde olması bağımlılık yapıyordu. Acaba Luke da böyle mi hissediyordu?

"Evet. İyilerdir." Kardeşlerime bakıp Beau, Rhett ve Jasper'ın ergenliklerinden beri yaptıkları gibi şakalaşmalarını izledim. Ona söylemesem de Beau göreve çıktığında hep hüzünlenirdim. Her zaman bunun son görevi olacağını söylerdi. Ve sonra yine giderdi.

Sanırım bu da *onun* bağımlılığıydı.

"Ailemle yakınımdır," dedi Willa. "Çoğu insandan daha yakınız. Ama artık abim ve ben yetişkin olduğumuz için hepimiz paralel hayatlar yaşıyoruz, oysa sizler birbirinizin işleriyle uğraşıyorsunuz. Çok sevimli. Summer'ın burayı neden sevdiğini görebiliyorum."

"Evet. Uyum sağladı. Orası kesin." İkimiz de o yöne baktık. Summer, Rhett'in kucağındaydı ve herkes ellerini hararetle savurarak bir hikâye anlatan Beau'yu dinliyordu. Jasper dışında herkes... O ise dinliyormuş gibi ortalama bir seyirci tarzında oturuyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

Geçmişe gitmişti. Gözleri ve aklı tamamen başka bir yerdeydi. Bazen hâlâ yanımıza aldığımız o perişan küçük çocuğa benziyordu. Acaba o günü, annemizin ölümünü benim yeniden yaşadığım kadar sık yaşıyor muydu?

Aklım Luke'a kaydı ve ne yaptığını merak ettim. Mutlu muydu? Üşüyor muydu? Babamın yanında olduğunu biliyordum, ama onu güvende tutma kaygısı benim için çok gerçekti. Annesi gibi onu terk edeceğimden endişeleniyor mu acaba diye düşünüyordum sık sık.

Annemin bizi terk ettiği gibi onu terk etmekten korkuyordum. Aniden. Trajik bir şekilde.

Şu an dışarıda olmak hiç de hoşuma gitmiyordu. Evde olmak, oğlumun da yanımdaki odada güvenli bir şekilde ya da -hâlâ hafta sonları sık sık olduğu gibi- benimle aynı yatakta uyumasını istiyordum. Çünkü tüm vahşiliğine rağmen Luke sarılmayı çok seviyordu. Her şeyin altında yumuşak bir kalbi vardı.

"Sanırım ben gideceğim," dedim Willa'ya. "Diğerleriyle dönsen sorun olur mu?"

Konuyu değiştirdiğimde irkildi ama aynı zamanda hiç tereddüt etmeden bira bardağını masada ittirdi ve bunu yaparken bu kez de dizime dokundu. "Yok. Seninle gelmeyi tercih ederim."

Düşündüğüm anlamda söylemediğini biliyordum. Yani diğerleriyle dışarıda takılmaktansa benimle vakit geçirmeyi tercih etmiyordu herhalde.

Ama bunun hayalini kurmak da bir şekilde güzeldi.

* * *

Çiftliğe dönüş yolu sessizdi. Willa, karanlık ve düz tarlalar süper ilginçmiş gibi camdan dışarı bakıyordu. Bardaki yaygaracı ve sosyal kız, kamyonete biner binmez sessiz ve içe dönük biri olmuştu.

Keşke ona ne düşündüğünü soracak cesaretim olsaydı. Ama yoktu.

Ona dans pistinde söylediklerimi gündeme getirmesinden endişeliydim. Bana yeniden "bize dair soruyu" sormasından endişeliydim. Ona karşı hissettiğim çekimin fazlasıyla bariz hale gelmesinden endişeliydim. Ve "dadıya asılan ürkütücü baba" olmak istemiyordum.

Yirmi beş yaşında olmasına ve bu işi para için yapmadığı apaçık ortada olmasına rağmen.

"Hey..." dedim, önümde uzanan karanlık yolu olması gerekenden daha çok dikkatle takip ederek.

Başı bana doğru döndü, kamyonetin karanlığında krema gibi ten ve yumuşak saçlardan oluşuyor gibiydi.

"Ana eve bir uğrayıp Luke için her şey yolunda mı diye kontrol etsek olur mu?"

Çılgın bir helikopter ebeveyn gibi konuşmak istemiyordum. Olmamak için çok uğraşıyordum... Her ne kadar zamanın yüzde doksanında içten içe çıldırıyor olsam da, tüm bu ebeveynlik işini doğru yaptığımı umarak, çoğu zaman bunu birlikte yapacak, korkularımı ve başarısızlıklarımı açıklayacak birinin olmasını diliyordum. Bunun yerine sadece gözlerimi kapatıp, hayatım pahasına elimden geleni yapıyordum. Onu yetişkinliğe kadar hayatta tutabilmek için dua ediyordum.

Yüz hatları yumuşadı, yüzünde yargılayıcı tek bir şey yoktu. "Olur tabii."

"Kusura bakma. Biliyorum şu an hafta sonundasın. Muhtemelen onunla uğraşmaktan bıkmışsındır."

Kıkırdadı ve ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayağını gösterge paneline koydu. Gözlerimi bir an için yoldan ayırıp ayak parmaklarındaki pembe ojeyi ve ayak bileğindeki narin kemiği fark ettim. "Aslında hayır. Luke'la takılmaktan keyif alıyorum. Bu gece küçük dostumu özledim sayılır."

"Öyle mi? Arkadaşlarınla barda bir şeyler içmeye gitmektense Dinozor Çiftliği oynamayı mı tercih ediyorsun?"

Omuz silkerek tekrar camdan dışarı baktı. "Evet. Yani on sekiz yaşından beri barda çalışıyorum. Artık eski cazibesi kalmadı. Yeni bir şeye hazır olduğumu hissediyorum. Sadece ne olduğundan emin değilim."

"Üniversiteye gittin mi?"

Dönüp arsız bir şekilde göz kırptı. "Sadece hayat okuluna."

Bir homurtu çıkararak güldüm. "Aynen ben de. Ama sen lise sonrasına devam etmiş tiplere benziyorsun. Akıllı. Varlıklı. Bağlantıları olan."

Başını yana eğerek beni inceledi. "Bu komik, bir bakıma çok yargılayıcı bir söz. Okuldan hiç hoşlanmadım. Eminim kendimi

versem daha iyisini yapabilirdim. Ama atıma binmek her zaman daha çok ilgimi çekiyordu. Veya ailemle seyahate çıkmak. Ya da abimle bir barın nasıl işletileceğini öğrenmek. Dönmek istersem okul bir yere kaçmıyordu. Ama ben öğrenmenin her zaman sınıfta olmadığına sağlam inananlardanım."

"Bunu sevdim," dedim alçak sesle, başımı sallayarak. "Ve özür dilerim. O şekilde söylemek istememiştim." Çünkü haklıydı. Onu ilk gördüğümden bu yana yargılamaktan başka bir şey yapmamıştım.

Ve bu gerçekten tam bir hıyarlıktı.

Ve o bunu hak etmiyordu.

"Luke'la bu hafta hangi bitkileri yetiştirebileceğimizi araştırırken çok eğlendik. Bence çok şey öğrendi. Ben de tabii. Gitar gayet başarılı oldu. Haftaya biraz ata binsek, sence sorun olur mu?"

Willa'nın Luke ile birlikte bahçeyi ekti düşüncesiyle kalbim ısındı, ona bir enstrüman göstermişti. Bir ömür boyu sürecek beceriler ve anılar... Ona hak ettiği bölünmemiş ilgiyi veriyordu. "Evet. Tabii. Bu hoşuna gider."

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi ve küçük bir onay sesi çıkardı.

"Birkaç haftaya bir doğum günü partisine davet edildi," dedim. "Benim oraya gidebileceğimden daha erken başlıyor. Sen onu götürsen, ben de iş çıkışı gelip yerini alsam olur mu?"

"Evet. Olur. Sadece nereye gitmem gerektiğini bana söyle." Evin araba yoluna dönüp kamyoneti durdururken ekledi: "Ya da maruldan izler bırak ve takip edelim."

Siyah kamyonetimden atlayıp büyük çiftlik evinin ön kapısına doğru ilerlerken başımı iki yana salladım ve kahkahamı bastırdım. İçeride hâlâ sıcak bir parıltı vardı ve ön verandanın penceresinden televizyon ışığının titreştiğini gördüm.

Kapıyı açıp içeri baktım.

"Kapıyı bile çalmayacak mısın?" diye sordu Willa arkamdan. Onun kamyonette kaldığını sandığımdan irkildim ve elini sırtımın ortasına koydu. Ama bu sefer donmadım bile. Omuzlarımı geriye ittim, bana samimi bir şekilde dokunması hoşuma gitmişti. Bunu Luke'a da yaptığını görmüştüm. O sadece sevecen bir insandı.

Sarılmayı sevenlerdendi muhtemelen.

"Ve onu uyandırma riskine mi gireyim? Yok, olmaz." Başımı kaldırıp bir adım atarak evde olup bitenlere odaklanmaya çalıştım ama ileri doğru adım atarken, parmaklarının omurgamda gezinirken verdiği duyguya kendimi tamamen kaptırmış halde buldum. Hiç üşümemişken onun dokunuşu altında nasıl da titriyordum.

Eve girerken dilim dudaklarımdan dışarı fırladı, onun vücudunu benimkine hemen arkamdan bastırarak omzumun üzerinden oturma odasına baktığının fazlasıyla farkındaydım. İçeride hâlâ bir çizgi film oynuyordu.

Orada babam ve Luke birlikte kanepede kıvrılmışlardı. Uyuyakalmışlardı.

Masanın üzerinde bir kâse patlamış mısır ve artık her şeyden çok süte dönmüş bir kap dondurma vardı.

"Ne kadar büyüleyiciler böyle?" diye fısıldadı Willa arkamdan.

Elimde olmadan gülümsedim. Luke'a bakmak beni hep gülümsetirdi. İlk küçük tekmesini hissettiğimden beri böyleydi. Talia'nın karnına bastıran bir ayağın çıkıntı yaptığını gördüğüm ilk andan beri.

Talia bunun rahatsız ettiğinden şikâyet ederdi ve belki de buna yeterince dikkat etmemiştim. Çünkü düşündüğümü hatırlayabildiğim tek şey, bunun inanılmaz olduğuydu.

"Büyüleyici," dedim boğuk bir sesle, ilerleyip köşedeki sepetten bir battaniye aldım. Annemiz öldükten sonra babamdan hiç bu kadar ilgi görmemiştim. Elinden geleni yapmıştı ama uzun

süre burada değil gibiydi. Ve o geldiğinde, artık ilgisini bu şekilde istemiyordum. Yine de o ve Luke'un böyle iyi anlaşmasına memnundum.

Dikkatle üzerlerini örttüm ve arkamda bazı hareket sesleri duydum. Döndüğümde Willa'nın masayı topladığını ve sonra mutfağa doğru ağır adımlarla yürüdüğünü gördüm. Elleri bu ikisinin kirli bulaşıklarıyla doluydu, kalçaları mutlu bir şekilde salınıyordu. Sanki bu ona hiçbir rahatsızlık vermiyordu.

Onun gibi bir afet cuma gecelerini mahvolmuş bekâr bir babayla, bir çocuğun ve dedesinin yaptığı pisliği temizleyerek geçirmek istermiş gibi.

Gerçeklik yeniden beni vururken gözlerim kapandı. Ellerinin vücudumda ne kadar iyi hissettirdiği önemli değildi.

Aramızdaki uçurum çok fazlaydı. Çok genişti. O benim ligimin dışındaydı ve onu kendi ligime sürüklemek ise beni bir pislik yapardı.

Ama kamyonete geri döndüğümüzde bana bakıp, "Sen harika bir babasın. Umarım bunu biliyorsundur," dediğinde onu hemen oracıkta yere yatırmak istedim.

11

Willa

Summer: Cade'le mi gittin?
Willa: Evet.
Summer: Benimle kalabilirdin! Taksi çağırıyoruz.
Willa: Hayır. Cade daha seksi. Senin yerine onunla eve gittim.
Summer: Hahahahah.
Summer: Dur biraz. Şaka mı yapıyorsun? Anlayamıyorum.
Willa: Atı kurtar, kovboya bin.
Summer: Hâlâ anlayamıyorum.

* * *

"Böyle buluşmaya bir son vermeliyiz," dedim hırıltılı bir sesle, Cade'in heybetli figürünün verandaya çıktığını görünce. Tepemde durup jakuzide bana yukarıdan bakması karnımı bir hoş yapıyordu. Kalçasına kadar düşük mayosuyla gerçekten ağız sulandırıcı görünüyordu, mayonun altında kaybolan V şekli orada başlıyordu.

Parmaklarımın üstünde gezinmek için kaşındığı bir V şekli.

Yüzündeki yoğun ifade, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Eğer bu bir kaş çatış ise kesinlikle ateşli türdendi. Çünkü bakışı cayır cayır yakıyordu. Belki de kafamdan uyduruyordum. Belki de umutlu bir düşünceydi.

Belki de benden büyük bir adama vurulmuştum.

Yine.

Bu artık neredeyse kişiliğimin bir parçasıydı. Her zaman büyük adamlara zaafım vardı. Summer'ı babasının seksi olduğu konusunda gıcık etmeyi severdim... ama tamamen şaka sayılmazdı.

Bana terapi lazımdı.

"Gidebilirim." Cade'in derin sesi serin gece havasında gürledi, yeni biçilmiş çim kokusu yağmurun hafif keskinliğine karışıyordu. Gök gürültüsü duymuş ama ışık görmemiştim, bu yüzden sıcak suya dalarak şansımı denerim diye düşünmüştüm.

"Saçmalama. Burası senin evin. Ben giderim." O yaklaşırken ayağa kalkmak için kendimi yukarı ittim. Omuzlarının heybetli genişliğini, keskin çene hattı ve boynuna inen kirli sakallarını, bacaklarındaki kasları incelemeyi elbette ihmal etmedim.

Tam jakuziden çıkacakken, Cade'in sert sesi sessizliği deldi: "Lütfen. Otur."

Sesindeki keskinliğin neden kaynaklandığını anlamak için yukarı baktım ama gözleri göğsüme odaklanmıştı. Giydiğim dolgusuz tek parça mayoya.

Meme ucu piercingimin kumaşa baskı yapma şekline.

Ufak bir ciyaklamayla tekrar suya çöktüm ve suyun altına kaydım. Piercinglerimden utandığımdan değil -aslında onları seviyordum- ama genellikle işverenlere onların reklamını yapmak için etrafta dolanmazdım.

Elinde iri bir bardak kehribar rengi sıvıyla gömme küvete tırmanırken, benimle göz göze gelmekten kaçındığını ve çenesinde bir kasın attığını gördüm.

"Bu verandayı sen mi yaptın?" diye ezikçe sordum; nasıl olup da külotunu düşüren ve küpeli göğüslerini gösteren yaramaz kız haline geldim böyle, diye düşünüyordum.

Ama o da, ben ona sakso çekerken sessiz kalmayacağını söyleyen adamdı. Sorduğumda da kaçmıştı.

İçten içe kendimi azarladım: *O senin maaş çeklerini imzalayan adam, seni azgın aptal.*

"Çünkü gerçekten güzel bir veranda. Jakuziyi içine yerleştirme şeklin? Üst düzey."

Karşıma oturdu. Kollarını jakuzinin boyuna uzatmış, çenesini hafifçe öne eğmiş ve kirpiklerinin altından bana dik dik bakıyordu.

Yüzündeki kaş çatış bir yırtıcıya ait görünüyordu.

Huysuz bir çiftçiye değil.

Tatlı bekâr babaya değil.

Sanki benden çok daha tecrübeli biri, sinir bozucu bir şekilde bana tepeden bakıyordu.

"Ben yaptım Kızıl."

Kızıl. Birinin bana ilk kez böyle seslenişi değildi. Genelde bardaki müdavimler söylerdi. Bu genellikle sıradan bir lakaptı.

Ama Cade'le farklı hissettiriyordu. *Hoşuma* gidiyordu. Bana özel bir isim takmış gibiydi.

Çok eziktim.

"İyi yapmışsın," diye karşılık verdim, dudaklarımı birbirine bastırarak verandaya hayranlıkla baktım. Yalan söylemiyordum, harika bir verandaydı. Sadece bunu gündeme getirdiğim için kendimi saçmalayan bir gerzek gibi hissediyordum. Muhtemelen havadan bahsetmekten daha kötüydü.

"İçecek bir şey ister misin?" Sesi sert değildi ama sıkıntılıydı.

Kesinlikle evet. Bir içecek bu durumda harika olurdu. "Elbette."

Kıpırdanıp kucağına baktıktan sonra güçlü parmaklarının arasında tuttuğu kadehi uzun ve kaslı koluyla bana doğru uzattı,

ön kolları loş ışıkta hafifçe dalgalanıyordu. Damarları baştan çıkarıcı bir yol gibiydi. Gözlerim, irademe dışında pazılarında gezindi.

Göğsünde ve oraya serpiştirilmiş siyah kıllarda.

Köprücükkemiklerinin arasındaki ufak boşlukta.

Bu adam kanlı canlı bir edepsiz rüya gibiydi ve farkında olduğundan bile emin değildim.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumdan yukarı fırlayan elektriğin uğultusunu görmezden gelmeye çalışarak bardağı ondan aldım. Bakışlarımı kaçırarak bardağa odaklandım, düşürmemeye çalışıyordum. "Teşekkürler."

Ona bir bakış attığımda hâlâ bana bakıyordu. Ve onu kızdıracak ne yaptığımdan emin değildim.

"Rica ederim."

"Nedir bu?" Bir anlığına bardağın kenarının arkasına saklanabildiğim için şükrederek bir yudum aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

"Burbon."

Tatlı sıcaklık boğazımı ısıttı ve bakışları altında isyan eden sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak buna sığındım.

Çoğu zaman kaşlarını çatması, ona parmağımı şaklatmayı istememe neden oluyordu. Ama bu gece bir eşiği atlamışız gibi hissediyordum ve şimdi bakışları kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyordu.

Dudaklarımda kalanları yalarken, ona kadehi geri vermek için suyun içinde kaydım. Gözleri hiç de saklamadığı bir şekilde dilimi takip etti.

Dilimin teması beklediğimden daha şehvetli oldu. Suyun ağırlığı en kritik yerlere baskı yapıyordu.

Bana öylece bakan bir adama hiç bu şekilde tepki vermemiştim. Yıllarımı erkeklerin bana açgözlü bakışlarını diktiği bir barda geçirmiştim ve hiçbiri beni gergin bir bakire gibi ortalıkta dolaştırmamıştı.

Bunun için ondan nefret etmem gerekirdi. Ama merakım uyanmıştı. "Bir oyun oynamak ister misin?" diye sordum, boşlukta geriye doğru oturduğum yere kayarken. Hareket ederken ayağım baldırına sürtündü.

Hızla bacağını çekti. "Oyunlar için biraz yaşlıyım Willa."

Kaşlarımı çattım ve sözlerine karşılık olarak tüylerimin diken diken olduğunu saklamak için kollarımı suyun altına sakladım. "*Doğruluk mu cesaret mi* için asla yaşlı olamazsın."

Bana bakarken, parmakları elindeki bardağın etrafında nabız gibi atıyordu.

Luke'un evde olmaması bana cesaret veriyordu. Sadece ikimiz ve arkamda uçsuz bucaksız gibi görünen bir arazi vardı. "Doğruluk mu cesaret mi Cade?"

Bir yudum aldı, gözleri gecede neredeyse kömür karasıydı. "Doğruluk."

"Külotum nerede?"

Dudakları yukarı kıvrıldı, yüzünde sinsi bir ifade belirdi. "Çöpümde."

Kıkırdadım, kafamı kaldırıp gökteki yıldızlara baktım. "Güzel. Senin sıran."

Göğsünden derin bir homurtu çıktı ve gözlerim göğüs kaslarının arasına kaydı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk." Cesareti seçmemin imkânı yoktu. Bana bir hafta konuşmama görevi filan verirdi.

"Neden çantanda külot taşıyordun?"

Öne doğru kayıp burbon kadehini elinden kaptım. Dizim onunkine sürtündü ama bu sefer geri çekilmedi. Küçük bir yudum alıp gözlerimi onunkilere çevirdim. "Dürüst olmak gerekirse külot giymeyi sevmiyorum. Rahatsızlar, araya kaçıyorlar ve nefret ettiğim o külot izini çıkarıyorlar. Sadece baş ağrısı yapıyorlar, bu yüzden bir tane yanımda taşıyorum." Parmağımla onu gösterdim. "Temiz bir tane. Sadece acil durumlar için."

"Acil külot durumu mu?"

Omuz silktim, bardağı ona uzatarak parmaklarına bastırdım ve düşürmediğinden emin olmak için parmaklarını bardağın etrafına sardım. "Asla belli olmaz," diye karşılık verdikten sonra karşıdaki yerime değil de onun yanına oturdum.

İçkiyi paylaşmayı kolaylaştırırdı.

Kendime söylediğim buydu.

"Külot izi neden sorun olsun? İnsanlar iç çamaşırı giydiğini bilirlerse, bu..." Yüzünü sevimli sayılacak bir şekilde buruşturdu. "Bu kötü bir şey mi? Herkes iç çamaşırı giyer."

Güldüm. "Şey, bu doğru. Sanırım sorun olmaması gerek." Sahte bir kadeh tokuşturmak için hayali bir içeceği ona doğru kaldırdım. "Erkek egemenliği sağ olsun."

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Haklı olabilirsin ama yine de izden nefret ediyorum."

Sanki gerçekten bir şey çiğniyormuş gibi dudakları hareket etti. "Her sabah bana iç çamaşırı giydiğini mesaj attığında yalan mı söylüyorsun?"

"Sen sıranı savdın Eaton. Soru sorarken açgözlü olma. Oyun oynamaktan hoşlanmadığını sanıyordum?"

"Sikeyim böyle işi," diye mırıldandı, alkolden büyük bir yudum daha alarak.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

"Luke'un annesinin hikâyesi nedir?"

Bana attığı ifadesiz bakışlar cesaret kırıcıydı ama geri adım atmadım. Muhtemelen bu burnumu sokmaktı ama aynı zamanda bütün günümü bu çocukla geçiriyordum. Onunla bir doğum günü partisine katılmam gerekiyordu. Bu, bilmem gereken bir şey gibi görünüyordu. En azından genel hatlarıyla.

"Çok mu ileri gittim?"

"Hayır. Sorun değil... Annesiyle birbirimizi liseden beri tanırız. Her zaman etraftaydı. Onun benden hoşlandığını biliyordum. Lanet olsun, herkes biliyordu. Pek saklamıyordu zaten. Ben sekiz yaşındayken annem öldü -küçük kız kardeşimi doğururken- ve Harvey, hayatının aşkını kaybetmenin acısıyla mücadele ederken, yeni doğmuş bir bebek ve kendi başına büyütmek zorunda kaldığı üç erkek çocukla kalakaldı. Bu yüzden ben devreye girdim. Çabuk büyüdüm ve çoğu sekiz yaşında çocuğun yapmak zorunda kaldığından çok daha fazlasını yaptım. Luke'a bakıyorum da..." Gözleri uzaklara, beni geçerek arkamdaki zifiri karanlığa odaklandı. "O yaptıklarımı nasıl yaptığımı merak ediyorum. Herkes bana nasıl müsaade etti? Okula gittim, çiftlik işlerine katkıda bulundum, temizlik yaptım, elimden geldiğince yemek pişirdim ve mümkün olan her şekilde yardım ettim. Çünkü yapılması gereken buymuş gibi görünüyordu."

Göğsüm alışılmadık bir şekilde sıkıştı. Eğlenceli ve cilveli oyunumuz ciddi bir hal almıştı. Küçük bir Cade hayal etmeye çalıştım. Annesi için yeterince yas tutamamış, çünkü ne yapmak istediğindense *yapılması gerekeni* yapmak için kendini öne atmış bir çocuk.

"Yıllarca bu şekilde yaşadım. Sıyrılması zor bir rol. Ve yapabilseydim bile sıyrılır mıydım bilmiyorum. Sonra bir gece Talia oradaydı. Gönüllüydü. Ben de çok sarhoştum ve sorumlu davranmaktan bıkıp usanmıştım. Ve gereken tek şey buydu. Bir artı işareti çıktı ve yapılması gerekeni yaptım. Dikkatimi çekmek için yaptığı maskaralıklarına gözlerimi devirmekten, geri dönülmez bir şekilde ona bağlı kalmaya geçiş yaptım. Evlendik. Ve aramızda kimya eksik olsa da itiraf etmeliyim ki, onun etrafta olmasından hoşlanıyordum. Birinin varlığından. Sanırım çiftlikte çalışmakla o kadar meşguldüm ki onun perişan olduğu kısmı kaçırdım. Başka insanlarla yattığını da."

Şimdi gülüyordu. "Belki de fark ettim ama umursamadım."

"Tanrım," diye mırıldadım. Çünkü bu adamın hiç bu kadar çok kelimeyi bir araya getireceğini ve bunları bana söyleyeceğini düşünmemiştim. Daha önce bana kişisel bir şey söylediğini hiç sanmıyordum ama sonra gelip her şeyi anlatmıştı. Ve ben de her şeyi derinlemesine özümsedim, bir muammaya sarılı gizem olan bu adamı tanımaya bayılmıştım. Her şeyi benimle paylaşacak kadar rahat hissetmesine bayılmıştım.

"Sonra da gitti. Bir gece çalışmaktan eve döndüm ve bir not buldum. Luke babamın yanındaydı. Ve hepsi bu."

"Luke kaç yaşındaydı?"

"İki." Büyük bir yudum aldı, yutkunurken kalın boynu hareket etti.

"Hiç ziyarete geldi mi?"

"Hooop!" İşaretparmağını kadehten ayırıp beni işaret etti. "Arka arkaya iki soru sordun zaten Kızıl. Benim sıram."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım. "Gerçekten takdire şayan. Ailen için yaptığın her şey." Cevap vermeyince hızla devam ettim. "Senin sıran."

"Cesareti seçmeyecek kadar ödlek olduğunu biliyorum," diye sataştı. Gözleri buraya geldiği zamankinden biraz daha dalgındı. Sıcaklık. Burbon. Anılar sokağında bir gezinti.

Farklı görünüyordu. Bir şekilde daha umursamazdı.

"Cesaret." Beni o kadar çabuk çözmesine izin vermeyecektim.

Bardağı döndürdü ve seçeneklerini tartıyormuş gibi beni inceledi. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Bu oyunun kalanında jakuzinin kenarına oturmanı istiyorum."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, kulaklarımdaki kanın gümbürtüsünü duydum. Kalbim hızla atıyordu.

Bu oyuna son vermeye beni zorlayabileceğini sanıyordu. Ama Cade Eaton'un beni o kadar iyi tanıdığından emin değildim. Burbon içerken beni izleyebilmek için burada oturmamı istiyorsa, ben tamamen vardım.

Oyundan çekilmeyecektim.

Gözlerimi onun kara gözlerinden ayırmadan, dudaklarım güçlükle nefes alarak aralanmış halde jakuzinin karşısına geçip kalktım. Kıçımı jakuzinin kenarına kaydırıp bacaklarımı suda sallandırırken ben de o da aşağı bakmadık.

Bu, göğsüme önce hangimizin bakacağına dair bir irade sınavıydı. Ve bu sefer olay çıkaran sadece metal küpeler değildi. Göğüs uçlarım doğrudan onu işaret ediyordu.

"Sıra bende," dedim hırıltılı bir sesle.

Bakışlarını benden ayırmadan başıyla onayladı. "Sıra sende."

"Doğruluk mu cesaret mi Cade?"

"Doğruluk." Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Pısırık." Alayıma tepki bile vermedi. "Rodeo işlerinde bu kadar iyiysen, neden ben burada sana yardımcı olurken sen o etkinliklere gitmiyorsun?"

Bakışlarının ağırlığı tüm vücuduma elektrik akımı gönderdi. Gözlerindeki yoğunluk. Sadece bakışlarıyla beni yakmaya çalıştığını hissediyordum.

Cevap vermesini bekleyerek ellerime yaslandım.

Ama bunun yerine ödülünü talep etti. Gözleri vücudumun üzerinde gezindi, bakışlarını soğuk ve sivri uçlu bir şeyin ucu gibi *hissedebiliyordum*. Bu sefer yüzünde bir hoşnutsuzluk yoktu. Bu safi istekti. Ve tanıyabileceğim bir bakıştı.

Merkezim zonkluyordu ve serin gece havası tenimi sarmasına rağmen epey sıcakladığımı hissettim.

Oturup onu izledim. İfadesini izledim. Beni gözleriyle yiyip bitirmesini izledim.

Ben de aynısını yaptım. Dikkatimi karşımdaki güzel ve yoğun adamdan ayıramıyordum. Boğazındaki tenin şahdamarında atışını. Dili yanağının kenarına bastırırken başını hafifçe sallayışını.

"Çünkü uçarılık. Benim görmezden gelemeyeceğim sorumluluklarım var." Benimle konuşuyordu ama gözlerini göğüslerime dikmişti.

"Hepimizin bazen uçarı şeyler yapmaya ihtiyacı olur. Senin bile." Dalgın bir şekilde şu anda rodeodan mı bahsettiğimizi merak ettim.

"Dikkatli ol Willa. Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Bana sert bir bakış atarken çenesinde bir kas seğirdi.

Titreyen parmaklarımı ona doğru uzatarak sessizce elindeki içkiden kalanı istedim. Biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı. İlerleyip kadehi bana uzattı ve önümde duraksadı. Tüm yüz hatlarından kararsızlık okunuyordu.

"Sen vericisin Cade." Bir yudum aldıktan sonra gözlerimi ona diktim ve dikkatle dudaklarımı sildim. "Bir kez olsun kendin için bir şeye sahip olsan?"

"Yapamam," derken sesi çatladı, bana yalvarır gibi bakıyordu.

"Sana yardım etmeme müsaade etmelisin. Senin de zevk almaya ihtiyacın var."

Artık sadece rodeodan bahsetmediğimizi *biliyordum*. Bir sınıra yaklaşıyorduk. Çalışan ve işveren arasındaki sınır. Daha yaşlı bir adam ile daha genç bir kadın arasındaki sınır. Uygun olanı uygun olmayandan ayıran sınır.

"Hayır." Bardağı kaptı ve kendini alanın karşı tarafına doğru iterek vücudumla göz ziyafeti çekmek için arkasına yaslandı. Şimdi kendime bakabilme fırsatı bulmuştum, kumaşa karşı savaşan meme uçlarımın ana hatlarını ve mayomun alt kısmındaki ince naylon kumaşın ahlaksızca aşağılardaki dudaklarımın arasına sıkışmış olduğunu gördüm.

Gözlerinin üstümüzdeki karanlık gökyüzüne geri kaymadan önce tam orada takılıp kalmasına bakılırsa, bu onun da dikkatinden kaçmamıştı.

Küçük bir parçam suyun altına saklanmak istedi ama daha büyük yanım, burada oturup ona teşhir edilmeye bayılmıştı. Gördüklerini beğendiğini ama kendine dokunma izni vermediğini bilmek... Görmek *istediğini* bilmek...

Aletinin suyun altında taş gibi sertleştiğini bilmek.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedi.

"Doğruluk," diye yanıtladım, başka bir cesaretle ya da bunun bizi götüreceği yerle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Kaşlarını çattı ve gözleri bana doğru kısıldı. "Şu an ne düşünüyorsun?"

"Gözlerin üzerimdeyken burada oturmaktan hoşlandığımı."

"Siktir!" diye inledi, ıslak elini yüzünden ve koyu renk saçlarının arasından geçirdikten sonra başını geriye atıp burbonunun kalanını içti.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye üsteledim. Bilmek istiyordum. Gördüklerinden hoşlandığını söylediğini duymak istiyordum.

"Ben doğruluğu seçmedim Willa."

Dudağımı ısırarak onu inceledim. An itibarıyla çok ileri mi gittim acaba diye düşündüm ama bunun bir önemi olduğundan şüpheliydim. Kendini tutma mücadelesini izledim, uygunsuz bir şey yapmamak için kendini cehenneme atıyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Sesim saklı olmayan bir arzuyla doluydu. Bu sesi, istediğimi elde etmek için daha önce de kullanmışlığım vardı. Benim için diğer adamlarda işe yaramıştı. Ama daha önce hiç, Cade bana bakıp, "Cesaret," dediğinde yüzünde beliren sıkıntılı yalvarma ifadesiyle sonuçlanmamıştı.

Yüzündeki ifade *kucağıma çık ve becer beni* demiyordu. *Yardım et bana,* diyordu.

Ben de bunu yaptım. Ama büyük ihtimalle aklına bile getirmediği bir şekilde.

"O rodeoya gitmeni ve bu arada Luke'la ilgilenmeyi bana bırakmanı istiyorum."

Bana attığı bakış karanlık ve anlaşılmazdı. Aynı anda kafası karışmış ve minnettar görünüyordu. Hem hayal kırıklığına uğramış hem rahatlamıştı.

Alçak bir sesle, "Tamam," dediğini duyunca ona hafifçe gülümsedim ve bacaklarımı sudan çekip verandaya sarkıttım, artık

her hareketimi pervasızca izlediğinin tamamen farkındaydım. Sanki hoşlanmadığı bir şey görebilecekmiş gibi bir an kendimi özgüvensiz hissettim.

Bu düşünceyi aklımdan attım. Aydınlatma loştu ve kıçımdaki çukurlukları görse de sorun değildi zaten.

Sıcak suyun buharından ve burbonun verdiği rahattan uzakta, her şey çok daha net görünüyordu. Ve Cade Eaton'un vücudum hakkında ne düşündüğünün pek önemi yoktu.

Etrafıma bir havlu sardım ve ancak kapıya vardıktan sonra döndüm. "İyi geceler Cade." Başını yine geriye atıp yıldızlara bakmaya devam etti. "Oyun için... teşekkürler."

Dönüp bana bakmadan boğuk bir sesle karşılık verdi. "İyi geceler Kızıl."

12
Cade

Cade: Tamam. Yapacağım.
Lance: Öyle mi?
Cade: Öyle.
Lance: Harika haber dostum. Yapalım şunu!
Cade: Ama kazanmak istiyorum. Ortalama saçmalıklarını kabul etmem. Kaybederek hafta sonlarımı boşa harcamak istemiyorum.
Lance: Anlaştık. Bir at ödünç alman gerekiyor mu?
Cade: Hayır. Benimki işini senin parlak gösteri midillilerinden daha iyi bilir.
Lance: Ahahaha! Senin ne tür bir hıyar olduğunu unutmuşum.

* * *

Kahvenin ilk damlası dilime değdiğinde inledim. Kahveye ihtiyacım vardı, çünkü bütün gece dünyanın en ısrarcı kereksiyonunu kendimden uzaklaştırmaya çalışmıştım.

Kahrolası Willa Grant sağ olsun.

Yanımdaki odada battaniyelerinin hışırtısını duymuş ve ne yaptığını merak etmiştim. Sağa sola mı dönüyordu? Zarif elini o güzel bacakların arasına mı kaydırıyordu?

Beni düşünerek?

Ve kendimi rahatlatmayı reddettim. Avucumu kalın aletimin etrafına sardım ve orada uzanırken bir kez sertçe çektim. Sonra durdum. Çünkü duvarın diğer tarafında uyuyan yirmili yaşlarındaki dadıyı düşünürken boşalmak iğrenç hissettiriyordu. Nedenini ikimiz de bildiğimiz halde, onu jakuzinin kenarına oturmaya zorlamak yeterince kötüydü.

Tanrım. Aklımdan ne geçiyordu?

Mutfak tezgâhına yaslanıp elimi ağzıma sürttüm. Kontrolden çıkmıştım, olduğum hal tam olarak buydu.

Gençken çok fazla kural bozmadığım için –ciddi olmakla fazlasıyla meşguldüm– şimdi bu huy aniden bende ortaya çıkmıştı sanki.

Bu son derece normaldi. Willa tam bir afetti. Bir keşişi bile mahvederdi. Ve ben kesinlikle bir din adamı değildim.

"Günaydın." Sanki düşünce gücümle onu çağırmışım gibi mutfağa girdi. Dağınık bakır saçları başının üstünde toplanmıştı ve makyaj yapmamıştı, bu da onu berbat halde genç gösteriyordu.

Ama gözlerim göğsüne indiğinde, onun çok genç olduğuna dair tüm uyarıcı düşünceler kanatlanarak kafamdan uçup gitti. Diri göğüsleri, yumuşak ve beyaz pamuklu bir konser tişörtünün altından beni baştan çıkarıyordu.

Tişörtün hangi gruba ait olduğunu söyleyemezdim çünkü tek görebildiğim, o lanet olası meme ucu piercinglerinin ana hatlarıydı.

Benimle alay ediyordu. Bana o güzel ve uçuk mor mayonun, vajina dudaklarının arasına nasıl sıkıştığını hatırlatıyordu.

Bir mayoyu kıskanmak benim için yeni bir histi.

"Günaydın," dedim sertçe, ondan çok kendime öfkeliydim. Ama yine de sert bir tepki verdim. "Sutyenlere de mi karşısın?"

Uçarı bir kahkaha atıp kahve fincanlarını koyduğum dolabın tepesine ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. Gözlerim baldırlarının esnemesine, bebek mavisi kısa şortun içinde kaybolan biçimli bacaklarına, çıplak ayaklarının evimin zemininde olmasına takıldı. Willa'nın benim evimde bu şekilde dolaşmasında samimi bir şeyler vardı. Ve bunun için iyi bir mazeret olabilecek Luke burada bile değildi.

"İşte, ben alırım." Tek bir adımda tam arkasına ulaşıp dolabın arkasına uzandım. Sanırım normalde kupaları sadece ben kullanacakken bu kadar hızlı bir şekilde almazdım.

"Teşekkürler," dedi nefes nefese, tekrar topuklarının üzerine indi ve bunu yaparken kıçının kıvrımı ön tarafıma sürtündü.

Hızla uzaklaşarak kupayı mermer tezgâhın üzerine koydum, aletimin ortaya çıkıp beni "dünyanın en büyük sapığı" olarak gözler önüne serecek şekilde özel bir görünüm oluşturmamasına çalışıyordum.

Kendine kahve doldururken, "Sutyenlere hiç karşı değilim," dedi. Dudaklarını büzdü. "Ama normalde sutyenle uyumam. Sadece kahve alıyorum."

Kendini beğenmiş bir tavırla tezgâha yaslandı.

"Luke buradayken etrafta böyle mi dolanıyorsun normalde?"

Ellerini kupanın etrafına doladı ve küçük bir yudum aldı, bu süreçte bardağın üzerinden bana baktı. "Hayır. Normalde senin gidişini duyana kadar bekliyorum. Sonra kalkıp kahvemi yapıyorum."

Etrafta nasıl dolaştığını kontrol ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissederek homurdandım. Luke fark etmezdi bile. Başı belada olan ve bununla başa çıkamayan herif bendim.

"Sonra odama gidip külotumu giyiyorum," diye alçak sesle mırıldanırken, kupasının üzerinden bana oyunbaz bir şekilde baktı.

"Dur biraz. Az önce sen, benim gitmemi bekleyip sonra kahve yaptığını mı söyledin?"

Kaşları kalktı. "Göründüğünden daha akıllısın Eaton."

"Ama ben 04.30'da kalkıyorum."

Omuz silkti. "Evet. Bir bakıma hoş oluyor. Ön verandada oturup müstehcen kitaplarımı okuyorum. Huzur verici bir şey. Sabahları severim ve gecenin üçüne kadar çalışmadığım için tadını çıkarabiliyorum. Geç saate kadar uyumaktan nefret ederim. Günümü boşa geçiriyormuşum gibi hissederim."

"Neden gitmemi bekliyorsun?"

Bana aptal olduğumu düşündüğünü belirten bir ifadeyle baktı. "Çünkü sabahın bu kadar geç saatinde bile böylesine huysuzsan, sabah ilk iş seni görmek istemem. Çiftlikte kalan kovboylar senden ölümüne korkuyor olmalılar."

Homurdandım. Korkarlardı. Ve böyle olması hoşuma gidiyordu.

"Meme uçlarım seni rahatsız ediyor mu Cade?"

Ağzımdaki kahveyi püskürttüm.

Çoğunu kupama geri püskürtmüştüm ama hepsi değildi. Elim sırılsıklam olmuştu ve damlacıkları sakalımda hissedebiliyordum.

Willa masumca bana göz kırptı ve kalp atışım kulaklarımda gürledi.

Sahte masumiyet. Bu soruyu sorduğunda ne yaptığını biliyordu.

"Hayır." Yüzümü sildim ve dönüp kahvemi tezgâhın üzerine koydum. Küçümseyici bir pislik gibi görünmemek için bir sonraki kelimelerimi dikkatlice seçmem gerekiyordu.

Sık sık bu şekilde göründüğümü biliyordum ama Willa ile böyle olmasını istemedim. Birinin benden hoşlanmasını *istemek*, alışılmadık bir duyguydu. "Bu sadece..."

"Komik. Bana külot izinin insanların görmesinden endişe etmemiz gereken bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum ve ben de meme uçlarım için aynı şekilde düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Kahretsin. Hayır.

"Hepimizin meme uçları var, değil mi?"

Yutkundum, bundan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Beni kendi mantığımla tuzağa düşürmüştü.

"Mesela..." Parlak yeşil kedi gözleri göğsüme odaklandı. "Ben şu an seninkileri görebiliyorum."

Başımı göğsüme doğru eğdim ve gerçekten de meme uçlarım bariz şekilde kendini belli ediyordu.

"Ve beni hiç rahatsız etmiyorlar." Kasıtlı olarak altdudağını yaladıktan sonra çarpık bir sırıtışla bir yanağı yukarı kıvrıldı.

Sonra dönüp odasına doğru yürümeye başladı, bir yumruğunu yukarı kaldırdı ve "Erkek egemenliğine son!" dedi.

Ben de orada öylece kalakaldım. Onu izleyerek. Kolayca kenara çekebileceğim o geniş şortun altına külot giyip giymediğini merak ederek.

* * *

"Parmaklarını oraya koyamazsın dostum. Yoksa parmaklardan kökünden kurtulabilirsin."

"Ne yaptığımı biliyorum baba." Luke gözlerini devirdi ve akla gelebilecek en salakça yöntemle salatalık doğramaya devam etti.

Bıçağı tutup kaldırdım. "Dinle. Bunu düzgün tutacaksın ya da bana kalp krizi geçirtme riskine gireceksin. Bunun nasıl yapılacağını öğrenmeni istiyorum. Talimatlarımı dinleyeceğini söylemiştin."

Bu anlaşma, onun korkunç pop müziğini hoparlörden dinlemek zorunda kalmam karşılığındaydı. Okulda geçen sadece tek bir yılda tüm küçük arkadaşlarının ona aşıladığı saplantıydı bu.

Pazar gecesiydi ve tam anlamıyla bir gurme yemeği yapıyordum. Luke yemek yapmama yardım ediyordu, çünkü mutfakta kendine hâkim olmayı bilmeyen bir adam yetiştirmeyi reddedi-

yordum. Değer verdiğim insanları beslemek, onlara bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan onları önemsediğimi ifade etme biçimimdi.

Çünkü bunu yüksek sesle söylemek, durumu benim için biraz fazla gerçek yapıyordu.

"İyi," diye oflayarak dramatik bir şekilde omuzlarını silkti.

"Baban haklı." Willa aniden ortaya çıktı ve bir salatalık parçası alıp ağzına attı. "Eğer böyle kesersen tek başparmaklı kalırsın, o zaman sana gitar çalmayı nasıl öğreteceğim?"

"Willa!" Luke üzerine çıktığı sandalyede arkasına dönüp kendini onun kollarına doğru attı. "Seni özledik!"

Willa kahkaha attı ve onun kaburgalarından sıkarak küçük bir çember şeklinde döndürdü. İkisi de aynı derecede dramatikti.

"Şehirde sadece *bir* gece geçirdi Luke." Kollarımı kavuşturarak, Luke'un ondan bu kadar hoşlanmasını ne kadar sevimli bulduğumu saklamaya çalıştım.

Willa, Luke'un omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Ben de seni özledim, seni küçük psikopat. Babanın beni özlediğinden pek emin değilim gerçi."

"Püffft." Luke başını çevirirken, Willa onu tekrar sandalyeye yerleştirdi. "Özlemiş. Bana öyle söyledi."

Bunun karşısında Willa gözle görülür bir şekilde şoke oldu. "Ah, öyle mi?"

"Sen burada yokken evin sessiz olduğunu söyledi."

Willa kahkahasını bastırmaya çalışırken dudakları seğirdi. "Bence bu çok konuştuğum ya da yüksek sesle müzik dinlediğim anlamına geliyor."

"Hayır, gelmiyor." Luke iç çekti. "Ben seninle konuşmayı seviyorum. Ve seninle müzik dinlemeyi de seviyorum."

Onun yaşındaki çocukların söyledikleri şeyi kastetmelerinde bir güzellik vardı. Kulağa nasıl geleceğinden veya birisinin bundan çok fazla anlam çıkarabileceğinden endişelenmiyorlar-

dı. Kalplerinde varsa söylüyorlardı. Luke'un Willa ile konuşmayı sevdiğini biliyordum ve bu yüreğimi sızlattı.

Özellikle Willa da onun saçlarını karıştırıp kendisini tepeden tırnağa aydınlatan kocaman megavatlık gülümsemesini sunarak, "Ben de seninle konuşmayı seviyorum dostum," dediğinde.

"Sana yemek yapıyoruz," diye ilan etti Luke.

"Biz *sadece* yemek yapıyoruz," diye düzelttim. "Elbette bize katılman hoşumuza gider."

Onu tamamen takıntı haline getirdiğimi düşünmesini istemiyordum.

Benim onun bir şekilde... yokluğunu hissettiğimi bilmesini istemiyordum. Sadece birkaç hafta olmuştu, ama zor bir günün ardından eve geldiğimde onun varlığından rahatsız olmaktan çıkmış, botlarımı fırlatıp onunla Luke'un gülmesini veya birlikte konuşmasını dinlerken gülümsemeye geçiş yapmıştım.

Lanet olası kulaklarıma müzik gibiydi.

"Siz çocuklar inanılmaz aşçılarsınız. Ben de varım."

Luke'un yanında patatesleri lavaboya doğru soymaya devam ederken, "Hadi Willa için müziği değiştirelim," dedim. Bu, mutlu ve dans edilesi saçmalıktan kurtulmak için mükemmel bir fırsattı.

Dehşete kapılan Luke bana "Watermelon Sugar"ın nesi olduğunu sordu ama ben cevap veremeden Willa başını bana doğru eğip, "Evet Cade. Harry Styles'a karşı bir şeyin mi var?" dedi.

İkisinin kocaman açılmış gözlerine baktım. Biri gücenmiş, diğeri eğlenmiş görünüyordu. "Sadece çok... pop-su."

"Bir fikrim var." Willa elini kaldırıp mutfaktan çıktı.

Giydiği yırtık kot şortun içindeki kıçına bakmamaya çalıştım.

Başarısız oldum.

Ardından, bir yandan Luke'un değerli küçük parmaklarını izlemeye çalışırken agresif bir şekilde kabuklarını soyduğum patateslere döndüm. O kadar çok odaklanmıştı ki dili dudaklarının arasına sıkışmış, gözleri kısılmıştı.

O çok... yetişkin görünüyordu. Öyle olmadığını biliyordum, ama eskiden olduğu tamamen bağımlı bebek de değildi artık. Geceleri beni defalarca uyandırmıyordu. Kahvaltıda kendi gevreğini hazırlayabiliyordu.

Dehşet vericiydi.

Müzik susunca mutfak masasına döndüm. Willa kendine bir sandalye çekmiş, kucağına da güzel bir akustik gitar almıştı. "Ne çalayım?"

Luke ona "Watermelon Sugar" çalmasını haykırıp bıçağı bıraktı ve onu izlemek için oturdu.

Onu suçlayamazdım. Willa resmen ışıldıyordu.

Bu defa sadece Luke'a takılmak için dramatik bir şekilde inledim. Endişe verici derecede rahatlamış hissediyordum. Her nasılsa, Willa'nın şehirde ya da Summer'la *kız kıza hafta sonunda* her ne yapıyorlarsa, onu yapmak için dışarıda değil de burada bizimle aynı çatı altında olduğunu bilmek daha iyiydi.

İki genç kadın için son derece normal bir gezi olduğundan emindim, ama koruyucu huyumu bastırmakta hiçbir zaman iyi olamamıştım. Sürekli olarak herkesin güvenliği hakkında endişelenen kişi bendim.

"'Yaşasın Okulumuz' gibi kolay bir şarkı seçseydin. Willa'nın iyi olup olmadığını bilmiyoruz."

"Baba!"

Willa gülerek başını iki yana salladı, ardından bakışlarını parmaklarının üzerinde gezdirdiği tellere indirdi ve biraz utanmış gibi yüzünü sıcak bakır saçlarının arkasına sakladı. Uzun kirpikleri bir anlığına kapanırken dizi sallanmaya başladı.

Sonra tellerin yumuşak uğultusu mutfağı doldurdu. Az önce çalan şarkının yavaşlatılmış akustik versiyonu olduğunu hemen fark ettim.

Durup elimdeki soyucuyu kenara bıraktım. Radyomu country istasyonunda açık bıraktığımı itiraf eden ilk kişi ben olurdum.

Ben uzman sayılmazdım. Ve ben otlaktayken arka plan müziği, atlarımızın homurtuları ve ineklerin yere vuran toynaklarının uğultusu olurdu.

Doğruyu söylemek gerekirse, sessizlik beni biraz olsun rahatsız etmezdi.

Ama ondan gözlerimi almak imkânsızdı. Gitar konusunda temel bilgilere sahip olduğunu anlamıştım ama bu etkileyiciydi. Ya da belki sadece *o* olduğu için böyleydi.

Onu izlerken beni iliklerime kadar ısıtan duygusal bir şey vardı onda.

"Bekle! Şarkıyı söylediğin kısmı kaçırdın!" Luke'un ses tonu suçlayıcıydı.

Willa bakışlarını kaldırıp çekingen bir tavırla saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben şarkı söylemiyorum Luke. Sadece gitar çalıyorum."

"Geçen günkü dans partimizde söylemiştin."

Gözlerini yere indirip dudaklarını birbirine bastırırken, yanaklarına pembenin en güzel tonu yerleşti. "O sadece eğlenmek içindi."

"Söyle! Söyle! Söyle!"

Benden derin bir kahkaha kurtuldu. Luke lanet derecede ısrarcıydı.

Willa kocaman açılmış gözlerle gözlerime baktı, ben de omuz silkerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Söyle Willa. Dinleyelim bakalım."

Kızarıklığı derinleşerek boynundan göğsüne doğru ilerledi. Teninde sakal yanığı varken böyle görünürdü.

Benim sakal yanığım.

"Pekâlâ. Ama sesim iyi değil, yani benimle dalga geçmeyin."

"Sen de dalga geçiyorsun!"

Parmağını Luke'a doğrulttu. "Bunun siz yemek yaparken arka plan müziği olması gerekiyordu, konser değil."

"Kulağa çok iyi geliyor Willa. Keşke ben de senin kadar iyi gitar çalsaydım."

Dudaklarına dokunan utangaç gülümsemeyle başını eğdiğinde ona karşı yumuşamama neden oldu. Bazen çok küstah oluyordu ama bir de bu tatlı tarafı vardı. Bu utangaç taraf... Bu güvensiz taraf...

Ve onun böyle hissetmesi saçmalıktı.

"Çok güzel Willa," diye ekledim, ona güvence vermeye çalışıyordum ama yanakları daha da kızardı.

Söylemek istediklerim tamamen uygunsuzdu:

Sen çok güzelsin.

Dışarıdaki gecen nasıl geçti?

Sabah sana yetecek kadar kahve bırakmadığım için özür dilerim.

Boğazımda düğümlenen sözler. Dilimin ucunda kalan sözler. Her türlü ne yapacağımı bilemediğim sözler ve duygular.

Yüzünü örtmek için saçını biraz geri çekti ve şarkıya baştan başladı. Ufak bir yanım dönüp patates soymaya devam etmem gerektiğini düşünüyordu ama daha büyük bir yanım, gitarın altında kıvrılmış pürüzsüz bacaklarından gözlerimi alamıyordu. Sandalyenin alt çubuğuna çıplak ayaklarından birini dayadı. İnce ayak bileği gerildi, ayağının kavisli kemeri bir şekilde şehvetliydi. Çok endişelendiği zamanlarda bu soruna denk geliyordum.

Ufak tefek detaylar onu takıntı haline getirmeme neden oluyordu.

Melodi, ilk seferki kadar iyi geliyordu. Ateşli ve yavaş. Sanki ufacık bir şarkıyı alıp seksi yapmış gibi.

İnce parmakları telin üzerinde sorunsuz bir şekilde hareket ediyor, tıngırdattığı her notayla birlikte esneyerek ses çıkarıyordu.

Ardından sesi duyuldu ve bu, karnıma yumruk yemek gibiydi.

Çatlak ve tatlı ses, hepsi aynı anda.

Utangaç ve emin.

Sessiz ve güçlü. Tıpkı onun gibi.

İlk dize çilekler ve yaz akşamlarıyla ilgili bir şeydi, ki bu da duruma uygundu, çünkü çilek dudakları hareket ederken büyülendim.

Luke ahenkle sallanıyordu, mutlu ve her şeyden bihaberdi. Ama ben değildim. Bu kadının söz konusu olduğu yerde, değerli kontrolümün kaydığını hissediyordum. Ve bunu yapan şeyin aptal bir şarkı olacağını kim bilebilirdi?

Willa başını kaldırıp baktı ve ona bakışımı yakalayınca sesi hafifçe çatladı.

Ama bakışlarını kaçırmadı.

Şarkının sözleri nefes alıp nefes vermekle ilgiliydi. Ve şu anki noktada bu benim için iyi bir hatırlatmaydı.

Midem altüst oldu ve yüzümde yazılı olanlardan dolayı endişelendim. Dikkatle uyguladığım poker suratım, o parça parça soyuyormuş gibi yüzümden kayıyordu. Bütün zırhlarım, bütün korumalarım...

Çıplak bırakılmaya hazır değildim. Ne onun tarafından ne herhangi biri tarafından.

Luke'un annesi benim için doğru kadın olmayabilirdi, ama benim için *bir* kadındı. Ve onu mutlu etmek için elimden geleni yapmıştım. Onu sevmeye çalışmıştım. Ve kendimce sevmiştim de. Öyle destansı bir şey değildi ama ona sadık kalmıştım. Onun geçimini sağlamıştım. Bize iyi bir hayat kurmak için canım çıkana kadar çalışmıştım.

Ve o gitmişti.

Bu yeterli olmamıştı. Bugün bile o zamankinden daha fazlası yoktu bende.

Ve ağustosun sonunda Willa da gidecekti. Şehirdeki varlığına geri dönecekti. Barlara ve ünlü müzisyenlere dönecekti. İçinde, öfkesi burnunda huysuz bir çiftçinin olmadığı heyecanlı hayatına dönecekti.

Belki de iyi olurdu. Belki de onu bırakır ve hayatıma devam ederdim.

Luke her türlü üzülecekti. Ama ortada mevsimlik bir anlaşmadan ötesi olduğuna inanmasına müsaade edersem sonunda mahvolurdu. Ve onun kalbiyle kumar oynamak gibi bir niyetim yoktu.

Bu yüzden Willa'ya arkamı dönüp patates soymaya devam ettim.

Her notayı dinledim, her söze tutundum ve bu sırada yüzümü görememesine minnettardım.

"Bir daha! Bir daha!" diye haykırdı Luke ve ben başımı iki yana sallamakla yetindim. Onu durduramayacak kadar eğlendiğim için hayır diyemezdim.

"Başka bir şarkı olsa?" diye sordu Willa ona.

"Hangi şarkı?"

"Babanın bildiği bir şarkı."

"O hiçbir iyi şarkıyı bilmiyor," diye belirtti Luke, gerçekçi bir ses tonuyla.

Sessiz bir kahkaha atarken omuzlarım sarsıldı. "Bu doğru," dedim omzumun üzerinden.

"O çok yaşlı!"

Dönüp şakacı bir tavırla Luke'a gözlerimi kıstım.

"Bu şarkıyı bilir o zaman." Willa'nın parmakları birkaç akor çaldı ve şarkıyı anında tanıdım.

Dönüp ona sahte bir kötü bakış attım, o da bana sırıttı. "Dust on the Bottle"ı kim bilmezdi ki? Klasikti.

Ona gülümsediğimde sesi keyifle boğuklaştı ve duruşu dikleşti. Kahkaha attığımda resmen ışıldadı.

Bir şişenin üzerindeki toz ve içindekilerin yaşlandıkça nasıl daha iyi hale geldiği hakkındaki şarkıyı söyledi. Komikti, benimle dalga geçiyordu ve bunun farkındaydı. Ve gece oradan akmaya devam etti. Sohbet, şakalar, güzel yemekler... Ve o şarkıdan sonra Luke, yaşlı olduğumuz konusunda Willa ve benimle alay etmeye başladı. Bize "Dede" ve "Nine" adını taktı.

"Patates püresini uzatsana lütfen *Ninecim*." Bir gülme krizine girdi. Altın renkli akşam güneşi parlak siyah saçlarında ışıldarken, yanakları güneşin altında geçirdiği yaz günlerinden ötürü pembeleşmişti.

Korku verecek kadar... rahat hissediyordum.

"Sen tuhaf birisin çocuk, bunu biliyor musun?" Willa orantısız kesilmiş salatalıklardan birini alıp ağzına attı. "*Tam bir ucube.*"

Ucube bu aralar Luke'un en sevdiği şakayla karışık hakaretti ve gülmekten nefes nefese kaldı. Willa da kahkaha attı. Luke'a öylesine bir sevgiyle bakıyordu ki, kalbim göğsümde sızladı.

"Hayır Willa! Sensin ucube! Dans edişini gördüm. Sen dünyadaki en büyük ucubesin!"

Willa ellerini göğsünde kavuşturarak dramatik bir tavırla geriye yaslandı. "Bu ne *cüret* Luke Eaton. Bu resmen acımasızlık. Ben güzel dans ederim."

"Babama göster! Ne kadar tuhaf dans ettiğini babama da göster!" Gülmekten gözlerinden gelen yaşlar göz kenarlarında parlıyordu ve tombul küçük parmaklarıyla onları sildi.

"İyi, tamam. O jüri olabilir. Tamam mıdır Cade? Luke ve ben dans edeceğiz, sen de hangimizin daha büyük bir ucube olduğuna karar vereceksin."

Sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken, nasıl olup da ondan hoşlanmadığımı merak ediyordum. Bir insan Willa Grant'ten nasıl hoşlanmazdı?

Acayip büyüleyiciydi.

"Tamam mı?" Başını yana eğdi ve ipeksi saçları omuzlarından aşağı savruldu.

Ona hafifçe gülümsedim, rekabetlerinin saçmalığına güldüm ama onları durduramayacak kadar eğleniyordum. "Tamam."

"Güzel." Bana sırıttı ve tezgâha yaklaşıp *bluetooth*'unu hoparlöre bağladı. "Yapalım bakalım..." Bana omzunun üzerinden bakarak başparmağıyla ekrana bastı ve "Summer of '69" şarkısının ilk notaları ses sisteminden süzülmeye başladı.

Başımı iki yana salladım. Ama yüzümdeki gülümsemenin kocaman genişlemesine engel olamadım. *Yapacaktı.*

Willa korkunç bir ay yürüyüşüyle başladıktan sonra berbat bir *sprinkler** dansına geçti. Gitar çalmak konusunda utangaç olabilirdi ama dans ederken hiç utanması yoktu. Eğlenceliydi. Komikti. Ve Luke buna bayıldı. Dans etmedi bile. Sadece Willa'ya gülerek etrafta zıplıyor, kollarını ve bacaklarını delice sallıyordu.

Bugünlerde çocukların *twerk* ismini verdiğinden emin olduğum bazı sallantılı hareketler yaptı ve sonunda Luke'un ellerini tutarak onunla dans etmesini sağladı. Luke kalçasını sallarken ona öylesine kocaman gülümsedi ki, izlerken benim yanaklarım ağrıdı.

Yanaklarımın şiddetle gülümsediğim için ağrıdığını fark ettim. Willa'nın izinli olduğu bir günde, mutfağımda küçük oğlumu döndürüşünü izlerken boğazımın gerisine bir sızı çöreklendi.

"Ne kadar tuhaf olduğunu görüyor musun baba?" diye seslendi Luke bana.

"Aynen. Süper tuhaf," diye ben ona katılınca, Willa dönüp omzunun üzerinden bana numaradan kaşlarını çattı.

Buradaki tek tuhaf şey, sadece haftalardır tanıdığım bir kadına hissettiklerimdi.

Sadece tuhaf değildi.

Düpedüz absürttü.

"Tamam. Şimdi Dede ile Nine dans etsin!" Luke kıkırdayarak Willa'yı bana doğru çekiştirdi.

İkisine de kaşlarımı çattım.

Willa bir elini ağzına siper ederek Luke'a fısıldadı: "Bence en büyük ucube o olabilir."

Luke kıkır kıkır güldü ve onu ben bile reddedemezdim. Bryan Adams çok kötü değildi ve ikisi de kocaman gülümsemeler, ışıl ışıl gözler ve pembe yanaklarla önümde dururken tamamen karşı konulamaz görünüyorlardı.

---

* Bir kişinin bir elini ensesine koyup diğer kolunu bir daire içinde döndürürken ileri geri sallamasını içeren bir dans hareketi biçimidir. (ç.n.)

"Gidelim Dede." Elini bana doğru uzatarak Luke'un bir başka histerik kahkahasına neden oldu, ki kıkırdamaların ne kadar kötü olduğuna bakılacak olursa Luke yorgunluktan bitap düşmüştü.

Elimi Willa'nın eline sararken gıcık olmuşum gibi inledim ama kesinlikle olmamıştım.

Azıcık bile.

Ayağa kalkıp Willa'yı hızlıca döndürdüm; kendi kendime onunla daha önce The Railspur'da dans ettiğimi söylüyordum.

Bu da sadece mutfağımdaydı.

Şarkı da bitmek üzereydi zaten.

"Hemen dönerim!" Luke, Joker gibi gülerek mutfaktan fırlayarak çıktı.

Kusursuz dudaklarını süsleyen hafif kahkaha karşısında boxerımın daha da sıkılaştığını hissederek onu tekrar döndürdüm. Şarkı bittiğinde ve sessizliğin ritmi daha yumuşak, daha yavaş bir melodiye dönüştüğünde uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama uzaklaşmadım. Aksine onu daha da yakına çektim ve bu sırada ağzından çıkan ufak ve şaşkın nida dikkatimden kaçmadı.

"Durayım mı?" Sesimi alçaltmıştım ve gözlerim dudaklarında oyalandı.

Cevabı hızlı ve tereddütsüz geldi. "Hayır."

Onu kendime çekip kalçalarımızı aynı hizaya getirdim ve elini omuzlarım boyunca kaydırdığını hissettim.

İkimiz sallanırken, elimi uzun uzun sırtında ve kaburgalarının üzerinde gezdirdim. Ve bunu yaptığımda titreyişi dikkatimden kaçmadı.

"Fena bir dansçısın," dedim boğuk bir sesle.

Bana gülümsedi. "Evet. Tam bir ucube."

Gülerek başparmağımı belinde kaydırdım. Elinin elime değdiği kısmı nemliydi.

"Gitarda da gayet iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Ah, şey... baban Fort Grant olunca, bu biraz mecburi oluyor."

"Peki ya ses?"

"Ne olmuş ona?" Gözlerini devirdi, aniden yine utanmıştı.

"Sesin çok güzel." Bunu doğru olduğu için söylemiştim ve söylerken gözlerinin içine baktım. İltifat almaktan garip bir şekilde rahatsız oluyor, sürekli kusur buluyor ya da şakaya vuruyordu. Sözleri dinleyerek şarkıya göre sessizce sallanıyorduk.

Evi olmayan bir yabancının kalbinden bahsediyordu; kalbinizi saran gülümsemelerden... Akılda kalıcı ve güzeldi, kendimi dinlemek için çaba harcarken buldum. "Hangi şarkı bu?" diye sordum büyülenmiş halde. "Kadının sesi neredeyse seninki gibi."

Bakışlarını kaçırınca belindeki elimi sıkılaştırdım. Nasırlı ellerimin pürüzsüz teninde gezindiğini hayal ettim. Her santimine tapındığını. Ona gömüldüğünü.

"Şarkı Mazzy Star'dan 'Fade into You'. En sevdiklerimden biridir," dedi aceleyle ve iltifat yüzünden konuyu tamamen değiştirdi. "Luke konusunda bana güvendiğin için teşekkürler. Bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi yaz oldu şimdiden."

"Rica ederim. Onu böyle güldürdüğün için ben teşekkür ederim. Dünyadaki en güzel ses. Şehirle ilgili özlediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece ata binmek."

Bir adım atarak yaklaştı ve bana bastıran vücudunu hissettim. Sıcaklığı. Sürtünmeyi. Ellerim sırtında genişçe yayılmıştı. "Sana binmen için bir at ayarlarım."

"Sen iyi bir adamsın Cade Eaton. Büyük ihtimalle en iyilerden birisin." Sesi o kadar yumuşaktı ki güçlükle duyabildim.

Başımı ona doğru eğdiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Etrafımızdaki her şey kayboldu. Duymaya can attığım şeyleri söyleme becerisini nasıl edindiğini merak ettim. Söyleme şekliyle güvensizliklerimin izini sürüyordu. Varlığından bile habersiz olduğu acıları dindiriyordu.

Burnumun ucunu boynunun kenarına sürttüm, keşke ondan kurtulan küçük inlemeyi yutabilseydim. Oğlum Tanrı bilir ne yapmaya gitmişken, mutfağımda çalınmış bir danstan çok daha fazlasını yapmak istiyordum.

"Siz ikiniz en büyük ucubelersiniz!" Luke geçen Cadılar Bayramı'ndan kalma çok küçük Batman kostümünü giyip koşarak geri dönerken bizimle dalga geçti. İkimiz de irkilerek hemen geri çekildik, az önce çok yakın olduğumuzu fark etmiştik.

Ve belki Luke haksız sayılmazdı. Kesinlikle çok tuhaf bir şeyler dönüyordu.

13

Willa

Willa: Selam avukat arkadaş. Senden hukuki tavsiye alabilir miyim?
Summer: Gelip seni nezarethaneden çıkarmam mı gerekiyor? Adresi yolla yeter. Hemen oradayım.
Willa: Seksi patronunu becermek yasalara aykırı mıdır?
Summer: Abinden mi bahsediyoruz, Cade'den mi?
Willa: Bok gibi iğrenç!
Summer: Dostum. Ben yıllardır senin seksi baba şakalarına katlanıyorum. Pası sen verdin.
Willa: Bir daha asla senden tavsiye istemeyeceğim.
Summer: Benim hukuki tavsiyem şu: Bir soru sorduğunda fazlasıyla net ol.
Willa: İYİ BE, TAMAM. Cade'i becermek yasalara aykırı mı?
Summer: Ona sorman gerek. Onu tanıdığım tüm bu sürede tek bir kadınla bile görmedim. Belki de yasalara aykırı olduğunu düşünüyordur?
Willa: Adam *gerçekten* kurallara takık. Belki de kurallara uymam ve o da bana şaplak atar.
Summer: Bok gibi iğrenç!

* * *

Ertesi sabah kapının kapandığını duyduktan sonra –böylece Cade göğüs uçlarımla şoke olmazdı– Luke'un odasının hafifçe aralık duran kapısından bir bakış attım; yatakta yayılmış yatıyor, çok sevimli bir şekilde bitkin görünüyordu.

Kendi kendime gülümseyip sessiz evde parmak uçlarımda ilerleyerek mutfağa gittim. Güneş daha yeni yeni doğuyordu ve evdeki ışık maviydi. Kuşlar dışarıda lanet derecede mutlu bir şekilde cıvıldıyordu. Kitabım ve bir kupa sıcak kahveyle ön verandaya çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Mutfağa yeterince ilerlediğimde demlikte hâlâ epeyce kahve kaldığını görünce olduğum yerde kaldım.

Yaklaşınca tezgâhın üzerinde özensiz bir karalamayla yazılmış bir *post-it* gördüm.

Kızıl,
Kahve sana. Bugün iki yaşında iki tane at çalıştırıyorum. Belinin kırılmasını istediğini hissedersen, ahırda benimle buluşup onlardan birine binebilirsin.
- C

Bir homurtu çıkardım. Ah evet, belimin kırılmasını istediğimi hissediyordum.

Onun tarafından.

Bir at tarafından değil.

Kahve makinesinin yanına bir de kupa koymuştu. Kıvrımlı sapında parmağımı gezdirirken, önceki sabah kupa almak için uzandığımda arkamdan bastırışının nasıl hissettirdiğini hatırladım. Mutfakta sallanırken, kalçasını benimkine bastırışının nasıl hissettirdiğini.

Kendime kahve doldurdum ve sırf o yaptığı için tadı daha güzeldi. Sırf onun gidişini beklediğimi bilerek gereken her şeyi çıkardığı için. Ona söylediklerimi dinlediği için.

Cade, eylemlerin sözlerden daha çok şey ifade etmesinin somutlaşmış haliydi. Benim için yeterince kahve yapmadığı için özür dileyecek değildi. Bunun yerine, beni iyi hissettireceğini bildiği için daha fazla kahve yapmış ve bana bir kupa bırakmıştı.

Ve bir de *Kızıl* diye hitap ettiği bir *post-it* notu.

Belki aptallık ediyordum ama bu tatlı gelmişti. Cade'den gelince, bu *tatlıydı*.

Lukeasaurus Rex uyanana kadar sabah huzurlu geçti, sonrasında dehşete düşmüşüm gibi beni oradan oraya koşturdu.

Ona münasip bir dinozor kahvaltısı hazırladım, sonra da iki yaşında bir atı çalıştırmanın nasıl bir şey olduğunu görmek için ahıra gittik.

Ya da benim durumumda, Baba Kovboy'u süzmeye.

Cipimi ana ahırın yanına park ettim, el ele yürüyerek diğer taraftan gelen yuhalama ve bağırış seslerini takip ettik.

"İşte orada!" diye bağırdı Luke, babasını işaret ederek.

Anında ağzım kurudu. Ben atlayış şovları yapıyordum –süslü beyaz pantolonlar ve Avrupa'dan ithal edilen atlar– bu yüzden atları bilmeme rağmen kovboylar benim için hâlâ yeni bir âlemdi.

Ama *kahretsin*. Ne âlemdi be!

Cade siyah kovboy şapkası, pazılarını saran ve artık üniforması gibi olan siyah tişörtü, yıpranmış kot pantolonunun üzerine siyah deri kemerli tozluklarına mükemmel uyum sağlayan gri benekli –siyah yelesi ve kuyruğu olan güzel mavi kır rengi– koyu renkli bir atın üzerinde oturuyordu.

Eyere rahatça oturmuştu. Deri eldivenli elleri eyerinin çıkıntısındaydı, kalçası rahatça yerleşmişti; ağzının kenarından bir kürdan sarkıyordu ve dudaklarında eğlenceli bir sırıtış vardı.

Acayip seksiydi.

Her zaman seksiydi ama karakterinden pek emin olamamıştım. Boktan bir karakter başka bir seksi adamı gerçekten mahvedebilirdi ama Cade'in karakterinde bir sorun yoktu. Sadece yavaş ısınan biriydi. Biraz soğuktu.

Ama onunla ilgili hoşuma giden pek çok şey bulmaya başlamıştım. Bana hiç de soğuk gelmediğini fark ediyordum. Beni sıcak ve rahatsız hissettiriyordu.

"Baba!" Luke ileri atıldı ve Cade'in kafası ona doğru döndü, o sırıtış tam teçhizatlı bir gülümsemeye dönüştü.

Kalbimi tekleten bir gülümseme.

"Selam dostum." Bir bacağını atından sarkıttı ve Luke'u yakalamak için tam zamanında aşağı indi. Her gün birbirlerini aynı şekilde selamlıyorlardı.

"Ne zaman kendi atım olacak?" Luke, ahırdaki genç adamlardan oluşan gruba göz attı ve onu sırtından atmak için elinden geleni yapan bir ata binmiş bir kovboyun bulunduğu yuvarlak ağıla baktı.

"Onlar hakkındaki şeyleri öğrenmeye gerçekten ilgi gösterdiğin zaman. Atlar ciddi bağlılık gerektirir ve şu an senin bağlılık gösterdiğin tek şey dinozorlar."

"Bana binicilik derslerini Willa versin istiyorum, sen değil," diye duyurdu Luke, elleri belinde.

Cade bana bakıp şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. Luke bana azıcık takıntılı mıydı? Mümkün.

"Selam Kızıl."

Arkasındaki kovboy, metal çit panelinin üzerine yuvarlandığında irkildim. Civarda oturan öteki adamlar iyice gülerken, o adam yere tükürerek başını iki yana sallıyordu. "Siktir, lanet olasıca bok!" diye bağırdı.

"Attan daha zeki olman gerek Lee," diye seslendi Cade. "Ve o sikik ağzına hâkim ol. Yanımızda bir çocuk ve şehirli bir kız var."

"Kusura bakma patron."

Luke, etrafta uçuşan s-bombaları karşısında kıkır kıkır güldü. O zaman hissettim. Hayatım boyunca hiç küfürlü söz duymamışım gibi tüm gözler bana döndü, adamlar boğazlarını temizleyerek dikleşti. Beni "kırılgan bir prenses" gibi göstermek tam Cade'lik hareketti.

Genel olarak el salladım ve sıcakkanlı bir şekilde gülümserken, "Sikerler, hepinizle tanıştığıma memnun oldum!" dedim.

Luke gürültülü bir kahkaha attı. Her zaman şakalarıma bayılması özgüvenime çok iyi geliyordu. "Kötü söz Willa!"

Birkaç adam dudaklarını birbirine bastırarak eğlendiklerini göstermemeye çalıştılar. Çünkü eğer ben Cade'in kaşlarını çatışını hissedebiliyorsam, onlar da edebiliyor demekti.

Adamlardan biri, "Tanıştığımıza memnun oldum şehirli kız!" diye çitlerde oturduğu yerden seslendi ve tozlu elini bana doğru salladı.

Domino taşı gibi hepsi aynı şeyi yaptı. Saniyeler içinde adamların çoğu gülüyordu, Cade bana doğru başını iki yana salladı.

İşin içinde ben olduğumda bunu çok sık yapıyordu.

Ona göz kırptım. "Kahve için teşekkürler. Belimi kırmana hazırım."

Sanki notunu nasıl yorumlayabileceğimin farkına varmış gibi rengi attı. "İstersen binebileceğini kastetmiştim."

"Ah, istiyorum."

Yanakları kıpkırmızıydı. Ayıyı böyle dürtmemeliydim ama ben buydum. Kıvranmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

"Ata yani. Benimkini alabilirsin." Omzunun üzerinden başparmağıyla gösterdi.

"Yok. Sanırım gençlerden birini alacağım."

"Hiç şansın yok." Çenesi gerildi.

"Neden?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Yaralanmanı istemiyorum." Sanki bu benim için gayet bariz olmalıymış gibi sıradan bir tavırla söylemişti.

"Ama notun anlamının bu olduğunu sanmıştım. Tabii aslında notun gerçek anlamı şey değilse..." Susup kaşlarımı yukarı aşağı oynattım.

"Sen delisin!"

"Biliyorum," diye karşılık verip parlak bir şekilde gülümsedim. "Ben kızıl saçlıyım. Geri vites yok Eaton. Birkaç saat önce genç atlardan birini almam konusunda bir sorunun yoktu, ama şimdi var mı yani?"

"Fikrimi değiştirdim. Benim çiftliğim. Benim kurallarım. O kadar iyi binemiyor olman da mümkün zaten. Ayrıca Luke'u bugün o çocuğun doğum günü partisine götürebilmek için tek parça olman gerekiyor."

Ona kaşlarımı çattım. *Hıyar.* Benim rekabetçi yönümü ortaya çıkarmaya mı çalışıyordu? Yaklaşıp, "Oradakinin üstüne oturma izin vermen için sana meydan okuyorum," diye kulağına fısıldadım. Yuvarlak ağılın ortasında duran uzun bacaklı genç atı işaret ederek, ağzı bozuk kovboya resmen pis pis baktım.

"Bu hayvan kaba. Ben seni daha iyi huylu olana yönlendiriyorum," deyip elindeki atla yürüyerek uzaklaştı. Luke da diğerlerini görmek için peşindeydi. Sanki nihai olan onun seçimiydi.

Ağılda en az on at olmalıydı ama dikkatimi yuvarlak ağıldaki doru at çekmişti. O kovboyu sağlam bir şekilde fırlatan attı o.

Onunla bir benzerlik hissediyordum ve kot pantolonumla padok botlarımı yaz ortasında güneşin altında ter içinde öylece durmak için giymemiştim.

Cade'in arkası dönükken, ben aksi yöne ilerleyip başımı eğerek yuvarlak ağıl çitinin altından geçtim. Gözleri üzerimde hissedebiliyordum, ama adamlar beni durdurmak için hiçbir şey söylemediler.

Cade'den daha akıllı olmalıydılar.

Küçük atın burun delikleri her nefeste genişliyor, temkinli gözleri hafifçe etrafına bakıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse

endişeli değildim. İyi bir biniciydim. Bunu biliyordum. Hayatım boyunca bana kolay atlar teslim edilmemişti. Kenarda oturup pis işleri seyislere ve eğitmenlere yaptırmamıştım. Ahırımdaki diğer kızların çoğundan daha fazla parayla büyümüş, ama yine de bir şeyler için çalışmak zorunda kalan hep ben olmuştum.

Babam sık sık o paranın benim olmadığıyla ilgili takılırdı. Onun parasıydı ve beni o parayla şımartmayacaktı.

Her iki ebeveynim de iyi çalışma etiğine büyük değer verirdi. Sıkı çalışma ve kendi başına bir şeyler yapmak en değer verdikleri şeydi. Abimi de beni de liseden sonra okula gidelim diye hiç zorlamadılar. Bizim ilerlememizi istediler ve daha genç yaşta bunun adil olmadığını düşünsem de artık anlıyordum. Çocuklarının hayatlarını finanse etmemeyi anlıyordum. Çocuklarının kararlarını en ufak ayrıntısına kadar incelememeyi anlıyordum.

Ve bunu yapmadıkları için minnettardım. Buna rağmen, *biraz* fazla baskı altında kalmıştım.

Belki beklentileri bu kadar az olmasaydı hedefsiz bir barmen olmazdım. Kim bilebilir?

Aklım bunlarla doluyken dizginleri aldım ve elimi genç atın omzunda kaydırdım.

"Patron seni gebertecek," dedi karşı taraftaki panel çitlerde duran bir kovboy.

Kendi kendime gülümsedim.

Hayır, gebertmeyecekti. Cade Eaton benimle boyundan büyük işlere bulaşmıştı.

Elimi üzengi demirine sokup eyeri atın sırtına kaydırdım ve kulaklarının ileri geri hareket etmesini izledim. "Sakin ol bebeğim," diye mırıldandım.

Başı hafifçe bana doğru eğildi ve büyük yuvarlak gözü beni değerlendirdi. Benden hoşlandığına ve zeki olduğuna karar verdim.

Bu adamların hepsi sert olduklarını ve bir atı alt edebileceklerini düşünüyorlardı ama yanılıyorlardı.

Ayağımı üzengiye koyup ağırlığımı verdiğimde hâlâ kıpırdamamıştı.

"Kızıl siktir, sakın cüret edeyim deme!"

Başımı iki yana salladım ama Cade'e bakmak için arkama dönmedim. Sadece kısmen patronumdu.

Son zamanlarda patronmuş gibi de gelmiyordu. Ve ben en iyi günlerimde bile patronluk taslanması zor biriydim. Sik kafalı abime sorabilirdiniz.

Derin bir nefesle genç kısrağın dar sırtından bir bacağımı geçirdim ve nazikçe eyere yerleştim.

"Kadın..."

Bir homurtu çıkarmıştım. Cade az önce bana *kadın* çekmişti. Kahkaha atmak istedim, ama altımda atın sırtının büküldüğünü hissedebiliyordum.

Hareketsiz duruyordu ama uzun sürmeyecekti. Doğruca yukarı kalkmak için tüm enerjisini topluyordu, ben de dizginlerden birini genişçe açıp başını bacağıma doğru çevirdim ve daha fazla toparlayamadan sertçe mahmuzladım.

Anında zıplayıp çiftelemeye başladı, ama bacaklarımı sıktım ve topuklarımı indirerek şahlanmaması için onu dar bir daire içinde tuttum.

"Ne kadar iyi bir bebek," diye onu övdüm, ama tam bir aptal gibi kendini oradan oraya atıyordu. Yine de onun üzerindeki duruşumu gevşetecek kadar değil. Bu adamların önünde başarısız olmayı reddediyordum. Özellikle Cade'in önünde başarısız olmayı reddediyordum.

Bu konuda fazlasıyla gıcık davranır, *sana söylemiştim* der durdu ve söz konusu o olduğunda egom kesinlikle bu tarz bir darbeyi kaldıramazdı.

Oturduğum yerde ittirerek bu momentumu havaya değil de önümüze göndermesi için kısrağı tam ileri gitmeye teşvik ettim. Ve bir dakikadan kısa bir süre içinde maskaralıkları bırakıp yuvarlak ağılın etrafında eşkin gitmeye başladı.

Güzel bir görüntü değildi ama bu da yabani at gösterisi değildi zaten. Etrafımdaki adamların bağırış çığırışlarını –ıslıklar ve "Yiha!" diye bağırışlar– duyabiliyordum ama onu ilerletmeye devam ettim, kendini yormasına olanak tanıyordum. Durup başını eğene kadar onu koşturdum.

Dönüp Cade'e dil çıkarmamak tüm irademe mal oldu.

Sen yirmi beş yaşındasın, yirmi beş yaşındasın, yirmi beş yaşındasın...

Beni aptala çeviriyordu. Cesur, salyası akan ve şov yapan bir aptal. Adam tam bir meydan okumaydı ve tesadüfe bakın ki meydan okumayı severdim.

Nihayetinde kısrak tırısa geçti, sonra yürümeye başladı ve ben de elimi uzatıp terli boynunu okşadım.

"Fena değil şehirli kız!" diye seslendi adamlardan biri ve ben başımı kaldırıp ona doğru sırıttıktan sonra attan indim.

"Siz siktiğim kostümlü kovboyların becerdiğinden daha iyi," dedi Cade tersçe, kovboy şapkasının altında köpürüyordu.

Kızgın görünüyordu ve bu kadar heybetli olması karşısında midemde oluşan heyecan, bu hüsranın bir kısmını benden çıkarmasını dilememe neden oldu.

"Büyüyünce Willa gibi bir binici olmak istiyorum!" Luke panel çite tırmanıp öne eğilmişti, gözleri heyecanla parlıyordu. "O kısrağı sürtüğü yaptı!"

Ben, "Luke!" derken, Cade de "Lucas Eaton!" diye bağırdı.

Başının belada olduğunu biliyormuş gibi çitten inerken küçük çocuğun gözleri kocaman açıldı. Küçük kovboy çizmelerini güm güm toprak yola vurarak ahıra doğru uzaklaştı.

"Ona bunu sen öğrettin!" Cade, ben kısrağı adamlardan birine doğru yönlendirirken parmağını bana doğrulttu.

"Öyle mi?" Tek kaşımı kaldırdım ve hoşlanmamaya başladığım ama artık düşünmeden de edemediğim adama doğru ilerledim.

Sürekli fantezi kurduğum adam.

Çitin bu tarafından eğilerek sesimi alçalttım: "İkimiz arasında ağzı pis olanın sen olduğundan fazlasıyla eminim Cade."

Eli metal panellerin arasından fırladı, parmakları beni sabit tutmak için pantolonumun kemer köprüsünden geçti. Beni orada sabit tutup nefesini saldı. Verdiği her nefesin uğultusu yanağımı okşuyordu. "Hiçbir sikik fikrin yok Kızıl."

Kot pantolonumu hafifçe çekiştirerek beni itti ve sonra bir elini omuzlarının üzerinde döndürüp adamlara bağırarak uzaklaştı: "Hadi gidelim pislikler. Mola zamanı bitti. Terbiyeli bir şehir kızı tarafından alt edildiniz. Şimdi bana sizin işe yaramaz kıçlarınızı kovmamam gerektiğini kanıtlayın bakalım."

Bir homurtu çıkardım. Adamın gerçekten de kelimelerle şiirsel bir tarzı vardı.

Ben Luke'un koştuğunu gördüğüm ahırın yanındaki çitin arasından hızla ilerlerken, bir adam benim kenara çekilen figürüme doğru haykırdı: "Siktir, kahretsin! Buradaki manzara hiç bu kadar güzel olmamıştı."

Dudaklarım kıvrıldı ve ona göz kırpmak için döndüm, ama Cade iki rahat adımda kolunu savurdu ve onu oturmakta olduğu çitin tepesinden aşağı itti. Kovboy, yüksek sesli ve inanamayan bir kahkahayla dizlerinin üzerine çöktü.

Ama Cade gülmüyordu. "İşini elinde tutmayı planlıyorsan, gözünü yerden ayırma kovboy."

Arkamı dönüp kendi kendime gülümsedim, çünkü Cade resmen köpürüyordu. Neredeyse kıskanmış gibiydi.

Ve sanırım bu hoşuma gitmişti.

14

Cade

Willa: Külot? Tamamdır. Sutyen? Tamam değil.

Cade: Bir çocuğun doğum günü partisine gidiyorsun. Tekrar dene.

Willa: Doğru. Tekrar deneyeyim.

Willa: Külot? Tamam değil. Sutyen? O da tamam değil.

Cade: Kasaba zaten seni ağzına dolamış.

Willa: Aaaaaaa. Ne diyorlar?

Cade: Külot izin çok belirginmiş.

Willa: Tanrım. Sen az önce şaka mı yaptın?

Cade: Bu akşam saat altıda orada olurum. Lütfen beni utandırma.

Willa: Hadi buyur. Bu bir meydan okuma mıydı?

Cade: Güle güle Kızıl.

Willa: Yaramazlık yaptığında ben de bunu Luke'a yapıyorum. Onu görmezden geliyorum. Gerçi bende işe yarayacağını sanmam.

* * *

Doğum günü partisine ev sahipliği yapan oldukça büyük ve yeni yapılmış evin önüne park ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, bu boktan nefret ediyordum.

Küçük bir kasabada bekâr bir baba olarak çocukların doğum gününe katılmak, aç aslanlarla dolu bir kafese kapatılmak gibiydi.

Ya da erkek avcıları mı demek lazımdı?

Başımı iki yana sallayarak kamyonetimden indim. Saçımdan enseme sular damlıyordu, çünkü Willa bu erkek avcılarıyla dolu kafeste tek başına sıkışıp kalmasın diye buraya gelmek için acele ettiğimden duştan apar topar çıkmıştım.

Bu kasabadaki insanların ne kadar meraklı ve saldırgan olabildiğinden haberdardım. Özellikle de her zaman hafiften kraliyettenmiş gibi davranılan ailemin etrafındayken. Bir açık yakalamak için çalıların arasından sürünerek çıkan keneler gibiydiler.

O açığı bir kez Talia yakalamıştı ve bu bir daha asla olmayacaktı.

Arka koltuktan bir şapka alıp kafama yerleştirdikten sonra siperliğini arkaya çevirdim.

Çocukların mutlu ciyaklamaları ve sıçrayan su sesi beni evin yan tarafına yönlendirdi. Tahta kapının üzerinden uzanıp gizli ipi çektim.

Şehirliler.

İpin burada olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyorlardı sanki.

Peyzajı yoğun bir şekilde düzenlenmiş arka bahçeye adım attım, gömme havuzu ve çocuklar mayolarıyla ortalıkta koştururken ortalıkta dolaşan ebeveynleri izledim.

Ama kalbimin hızlanmasına neden olan şey, Luke'un sırılsıklam kıyafetlerle ağlarken Willa'nın havuz kenarında onun önünde çömelip omuzlarını ovuşturuyor olmasıydı.

Bu çocuk korktuğunu belli etmezdi. Serti oynardı. Ama şu an yatıştırılamamanın sınırındaydı.

Willa'nın vücudundaki gerilimi ve gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Ve bu, ondan daha çok hoşlanmama neden oldu. Etrafında dönen parti zerre umurunda değildi. Gözü oğlumdan başkasını görmüyordu.

Ve bu süreçte onu kendine çekip, kendisinin de sırılsıklam olmasına aldırmadan sarılınca resmen eridim.

Luke onun kulağına bir şey fısıldayarak başka bir çocuğu işaret etti. Buradaki çocukları ve ailelerini tanıyor olmam gerekirdi, ama genellikle bu lanet şeyi babama paslardım.

Hoşlanmadığım yetişkinlerle mecburi sosyalleşme, kendine has bir işkence türüydü ve galiba oğlum için yapabileceklerimin de bir sınırı vardı.

Willa ayağa kalkıp omzunun üzerinden sırtı ona dönük lolipop emen çocuğa bir bakış attı. Sanırım doğum günü çocuğu buydu ama tam olarak emin değildim. Adını unuttuğum annesi ise orada durmuş, başka iki anneyle sohbet ediyordu.

Willa'ya attığım kısa bir bakış, çimlerin üzerinde ilerlememe neden oldu çünkü yüzündeki ifade resmen alev alevdi. Rhett onun *sadık* olduğunu söylemişti ve yüzündeki bakışı tanıdım. Çünkü biri önem verdiğim bir insana yamuk yaptığında, bende de aynı bakış oluyordu.

Sadece birkaç uzun adımda Willa doğum günü çocuğuna doğru eğildi, çocuk başını kaldırmış ona bakıyor ve yüzünde boktan bir sırıtışla gülüyordu.

"Affedersiniz!" dedi annesi titrek bir sesle, beyaz şarap ve sodalı içeceği bardağın içinde döndü.

Willa çocuğa dokunmuyordu, ama çocuğun suratının dibindeydi ve kelimelerini dikkatle sıralarken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum.

"Beni duydunuz mu? Onunla konuşmayı bırakın!"

"Birinin ona doğruyla yanlışı anlayabileceği terimlerle açıklaması gerekiyor," dedi Willa omzunun üzerinden, kırmızı yanaklı

anneye. "Yoksa Luke'u havuza ittiği ve kafasını suyun altında tuttuğu kısmı kaçırdınız mı?"

"O bir şakaydı! Haddinizi aştınız ve ona tek kelime dahi etmeyeceksiniz!"

Luke'un gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü, onun bu şakanın bir parçası olmadığını gösteriyordu.

Willa ağır ağır doğruldu, dönüp kadına tek kaşını kaldırırken hareketleri neredeyse bir yırtıcıya ait gibiydi. "Ah, öyle mi?"

"Tek bir kelime dahi."

"Pekâlâ." Willa gülümsedi ama bu korkutucu bir gülümsemeydi. Ve sonra iyi yerleştirilen bir kalça hareketiyle doğum günü çocuğu suya doğru uçtu.

"Sebastian!" Annesi aceleyle atılırken sodalı içeceği eline döküldü.

Luke anlaşılır bir şekilde şoke oldu. Annenin ağzı hareket ediyor ama gölden çekilen alabalık gibi ses çıkmıyordu.

Willa havuzun kenarına çömeldi, çoktan sığ suda ayağa kalkan ve öfkeyle gözlerini silen çocuğa sırıttı. "Al sana hayat dersi bok kafalı. Kiminle kavgaya giriştiğine dikkat et. Delinin teki onu seviyor olabilir."

"Burayı terk edin! Derhal!" Anne kapıyı gösterirken kolu öfkeyle titriyordu.

Onlara neredeyse ulaşmıştım ama Willa'nın çocuğu suya itişi beni olduğum yerde durdurmuştu.

Gerçekten deliydi.

Muhtemelen en iyi anlamda.

"Memnuniyetle." Doğrulup ellerini birbirine vurdu. "Seninki tavşanları filan öldürmeye başlayınca bir profesyonele başvur."

"Willa!" diye bağırdım, tekrar hareket edebilecek duruma gelerek.

"Ah, güzel," dedi anne. "*Gerçek* bir ebeveyn burada."

Markette ya da okul çıkışlarında defalarca benimle sohbet etmeye çalıştığı için adını bilmem gerekirdi ama bilmiyordum, bu

yüzden kulağa benzer gelen bir şey söyleyip doğru olması için dua ettim. "Selam Bunny."

Gözlerini kırpıştırdı. "Adım Betty."

Galiba daha çok dua etmeliymişim. "Ah, pardon. Benim hatam. Dilim sürçtü. Bir sorun mu var?"

"Evet. Sorun senin *dadı*."

Dadı derken hor görme şekli hiç hoşuma gitmediği için, "Willa aslında bir arkadaş," diye karşılık verdim.

Willa gözlerini kırpıştırdı. Betty gözlerini kırpıştırdı. Luke yaklaşıp kollarını Willa'nın beline dolarken, bok kafalı çocuk güzelce azarlanmış görünerek havuzdan çıktı.

"Oğlumu havuza itti."

"Bir şeye takıldım." Willa sırıtarak korumacı bir tavırla kolunu Luke'un etrafına doladı.

Betty'nin mavi gözleri kısıldı ve ayağını yere vurup tiz bir sesle, "Git!" diye bağırdı.

"Hepimiz nezaketimizi koruyalım." Willa daha da ileri gitmeden, Betty'ye anlamlı bir bakış attım.

"Elbette. Beni misafir ettiğin için teşekkürler *Bunny*." Willa göz kırptıktan sonra Luke'a döndü. "Seninle evde görüşürüz dostum."

Ev.

Çok kolay söylemişti. Doğruymuş gibi. Bizim evimiz onun eviymiş gibi. Ayrıca Luke'u sevdiğini de söylemişti ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim.

Şu anda bir şey hakkında birine daha çok kızmam gerekiyordu. Ama kafamın içinde, önümde duran ateş parçasını çözmeye çalışmakla çok meşguldüm.

"Hayır. Seninle gitmek istiyorum." Luke'un onun giysilerini kavradığı yerde parmak boğumlarının bembeyaz kesilmesini, neredeyse ona yapışmasını ve tombul küçük yanaklarında yaşların hâlâ parıldamasını izledim.

Dönüp bir elimle Willa'nın narin omzunu sıktım, diğeriyle de Luke'un saçlarını karıştırdım. Eğilip oğlumun başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Doğrulduğumda Willa'nın kendine güvenen tavrı uçup gitti. Alnı kırışmıştı ve gözleri biraz donuk bakıyordu. "O çocuk, Luke'un kafasını suyun altında tuttu," derken sesi kısıktı ve çatladı. Aralıksız olarak gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Onu çekip çıkarmak zorunda kaldım. Ve bu komik bir şakaymış gibi hepsi güldüler."

Onun sayıp döktüğü bu hikâye karşısında içimdeki baba ayı kükrüyordu. Korumacı yanım... Onca yıldır iyice bilediğim yanımdı bu. Elimi boynunun kenarına kaydırıp başparmağımı orada atan nabzın üzerinde gezdirdim ve parlak yeşil gözlerinin içine baktım. "Git. Seninle evde buluşuruz. Bunu ben hallederim."

Çok hafif de olsa başı dokunuşuma doğru eğildi. Ve ardından başını salladı.

Luke dünyadaki en rahatlatıcı şeymiş gibi ona yaslanmış halde giderken birkaç saniye onları izledim. Dalgın bir şekilde, okul açıldığında Luke'un onun gidişiyle nasıl başa çıkacağını düşündüm.

Kötü olacaktı, muhtemelen.

Önümüzdeki ay onun gidişiyle benim nasıl başa çıkacağımı düşündüm.

Bahse varım, bir o kadar kötü olacaktı.

"O Willa karakterinin tasmaya ihtiyacı var," diye burnunu çekti arkamda duran anne.

Dönüp dikkatimi karşımda duran çakma sarışına çevirirken göğsüm şişti. "Betty, kendimi bir centilmen olarak düşünmek isterim ama sana sadece bir kez söyleyeceğim. Eğer bu ses tonunu kullanacaksan onun adını ağzına alma. Onun yerine oğlundan bahsedelim."

Manikürlü ellerinden biri göğsüne düştü ve tamamen şoke olmuş gibi geri çekildi.

Betty aptala dönmüştü.

Oysa ben daha yeni başlıyordum.

Willa beni delirtiyor olabilirdi. Biraz tepki görmeyi hak ediyor olabilirdi. Ama eğer Betty ona tepki gösterecek kişinin kendisi olduğunu sanıyorsa, başına geleceklerden habersizdi.

Willa biraz psikopat olabilirdi –ne de olsa az önce bir çocuğu havuza itmişti– ama onunla zaman geçirdikçe, onu daha çok *benim* psikopatım gibi görüyordum.

* * *

Eve döndüğümde kimse yoktu, ki bu benim için sorun değildi, çünkü mutfağa gidip en sevdiğim burbondan bir şişe çıkarttım, büyük bir yudum alıp tekrar dolaba koydum ve ellerimi tezgâha dayadım.

Nefesim normale dönüp düşüncelerimi topladıktan sonra Willa ve Luke'u bulabilirdim.

Başım öne düşerken, zihnimde Luke'un suyun altında çırpındığı görüntüden kurtulmaya çalıştım.

Betty'yle sohbetimi epey sınırlı tutmuştum. Burası küçük bir kasabaydı ve yakabileceğiniz çok fazla köprü vardı. Her halükârda insanlar bunu konuşacaktı. Özellikle de Willa öyle gittikten sonra...

O anın hatırasıyla başımı iki yana salladım. Betty beni düzelttikten sonra bile ona *Bunny* deme şekli. Kız gerçekten yürek yemişti, hakkını vermem gerekirdi. Özellikle de bu sabah onu o kısrakla gördükten sonra.

Neşeli kıkırdamalar dikkatimi açık mutfak penceresinden dışarı, ilk biçilmiş saman balyalarının istiflendiği arkadaki otlağa çekti. Bakır bir saç parıltısı gördüğümde, orada olmaları gerektiğini anladım.

Oyun oynuyorlardı. Kahkaha atıyorlardı. Gözlerimin tamamen kapanmasına izin verip onları dinledim.

"Saklanmayan ebe! Geliyorum!" diye bağırdı Luke nefes nefese.

Mükemmeldi.

Kendi kendime gülümseyerek gözlerimi açtım. Şu an olmak istediğim tek yerin, otlakta onlarla olmak olduğunu biliyordum; bütün gün çalışmaktan ve *küçük-kasaba-annesi* dramıyla uğraşmaktan ayaklarıma kara sular inmiş olsa da.

Dakikalar içinde, büyük yuvarlak balyalardan yapılmış devasa labirent benzeri yapıya adım attım; aralarındaki karanlık geçitler benim geçemeyeceğim kadar dardı.

"Kıkırdamanı duyabiliyorum seni küçük kaz."

"Kaz mı?" diye bağırdı Luke.

"Aptal bir kaz!" dedi. Sesi ilk fark ettiğim şarkı söyler tonuna bürünmüş, tüm kaygı izleri silinmişti.

Önce Luke'a rastladım, yüzünde ciddi bir ifadeyle Willa'yı avlıyordu. Anında parmağını ağzına götürerek bana sessiz olmamı işaret etti, az önce ona seslendiğinde nerede olduğunu açık etmemiş gibi.

Yere çömelip onu hızlıca kucakladım, onu hissetmeye ihtiyacım vardı: kalbinin atışını, nefesinin hafif temasını, sakallı yanağıma değen tombul yanağını.

"Seni seviyorum dostum," dedim boğuk bir sesle, duygusallaşmıştım.

"Ben de seni seviyorum baba." Sırtıma pat pat vurdu. "Ama bana oyunu kaybettireceksin."

Güldüm. Willa'nın, onun nerede olduğunu bildiğinden emindim. Luke'un bilmediği şey, onu ancak Willa isterse yakalayabileceğiydi.

Onun Luke'u güvende tutamayacağını aklımdan bile geçirmiş olmama inanamıyordum, oysa şimdi tek yaptığı şey buydu. Elbette dadıları ve bakıcıları onu gözlerinin önünden ayırmamışlardı ama bugün Willa'nın yaptığı gibi, onun için böyle bir savaşa gireceklerini sanmıyordum.

Aynı durumda olsak benim yapacağım gibi.

"Ben bu yöne gideceğim, birlikte onun izini sürebilir miyiz bir bakalım. Böl ve fethet!"

Başını salladı. "Evet. Evet. Bu iyi bir plan."

Saçlarını hızlıca karıştırıp kafasına bir öpücük daha kondurduktan sonra dönüp uzaklaştım. Bugün olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini biliyordum ama şimdi sırası değildi. Yatmadan önce onunla uzandığımda her şeyin ortaya çıkacağına emindim.

Balyalara dönüp ters yöne ilerledim, Willa'yı aramak için yapının merkezine doğru ilerlerken başıboş parçaların kuru noktaları kollarımı çiziyordu.

Etrafımda küçük ayakların boğuk gümbürtüsünü duydum, Luke sıralar arasında bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Burada her duyu yükselmiş hissettiriyordu; saman bir tür ses yalıtımı, mahremiyet sağlıyordu. Samandan duvarlar etrafımı sarmıştı. Rahatlatıcı kokuyordu.

Bu nostalji kokuyordu. Beau ile benim, Rhett ve küçük kız kardeşimiz Violet'i buraya kadar kovaladığımız günlere geri gittim. Aynı otlaktı ve her şey aynıydı.

Sağımda bir ışık gördüm. Günışığı bir an engellendikten sonra tekrar parladı. Dönüp takip ettim, onu yakaladığımı biliyordum.

Adımlarım uzarken sağa döndüm, onu dikkatle sıra boyunca ilerlerken gördüm.

"Kızıl," diye seslendim fısıltılı bağırmayla.

Başı bana doğru döndü, gözleri parlıyordu. Çünkü hiçbir şey değilse bile Willa Grant tam bir ortalık karıştırıcıydı, hayatıma bodoslama girmiş ve çaba dahi harcamadan onu karmakarışık etmişti. Bu konuda kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Omzunun üzerinden bana göz kırparak ileri atıldı ve benden uzağa koşmaya başladı.

Ve içimdeki ilkel bir şey kükreyerek hayata döndü.

Peşinden koştum.

Luke balyaların diğer tarafındaydı ve onu unuttuğumu söyleyemesem de, şu anda tüm dikkatimi Willa'ya vermiştim.

Sıkışık alanda elimden geldiğince koştum, zihnim fazlasıyla odaklanmıştı. Tek gördüğüm oydu ve tek duyduğum kulaklarımda pompalanan kandı.

Tekrar yön değiştirdi ve omzunun üzerinden bakıp aradaki farkı kapattığımı görünce küçük, kesik kesik bir kıkırdama duydum.

Tek bir sola dönüş onu, Luke'un olduğu tarafa götürecekti. Ve Luke'a onu yakalamasına yardım edeceğimi söylemiş olsam da aslında... bir an için onu kendime istiyordum.

Açıklayamazdım. İçgüdüseldi.

Kolum önümde uzandı ve parmaklarım narin bileğini sardı, çocuğumla yolu kesişmeden ve oynadığımız bu tehlikeli kedi-fare oyununa bir son vermeden önce onu yakalayıp kendime çektim.

Tökezleyerek bana doğru savrulurken ciğerlerindeki hava hızla dışarı çıktı, kürekkemikleri göğsüme çarptı.

"Yüce Tanrım!" Güldü, vücudumdan uzaklaşmamıştı. Aslında bana yaslanıp omzunun üzerinden baktı. "Sakin ol babacık. Bu sadece bir çocuk oyunu."

Dönüp onu labirentin merkezine doğru çektim. "Çocuk oyunu oynayan bir kadın için oldukça hızlı koşuyorsun Kızıl."

Beni ciddiye almayarak güldü, her zamanki gibi...

"Ve bana öyle demeyi kes!"

"Neden?" diye sordu nefes nefese. O arada ben köşeyi döndükten sonra sırtımı samanlığa dayarken, onu da çekince göğsüme doğru tökezledi.

Bir elini iyice göğsüme yaslayarak dengesini sağladı. İkimiz de başımızı eğip dokunduğu yere hayretle baktık. Tişörtüm orada bile olmayabilirdi, çünkü çıplak tenime dokunmuş gibi hissediyordum.

Aletim belli ki hiçbir ayrım gözetemeyerek seğirdi.

"Çünkü bundan hoşlanmıyorum," dedim tersçe. Bu lakap kendimi sapık gibi hissettiriyordu.

Bunun üzerine sırıttı. "Ama beni bir baba edasıyla azarlayacağından fazlasıyla eminim."

Kaşlarım çatılırken çenemi kaldırıp zümrüt gözlerinde kayboldum. "Seni mi azarlayacağım?"

Gözlerini devirdi. "Bak, o çocuğu suya itmemem gerektiğini biliyorum ama gerçekten kızmıştım. O çocuk çok *kötüydü.* Ve kazara yapmadı. Çocukken bana da sataşırlardı ve her zaman devreye girip beni kurtaran kişi abimdi. Ama Luke'un onun için birilerinin kıçını tekmeleyecek abisi yok, ben de... koptum."

Karşımdaki kadına dalıp gittim, tam bir afetti. "*Sana* neden sataştılar?"

"Bir ara sana fotoğrafları gösteririm. Büyük tavşan dişleri. Kabarık kızıl saçlar. Yedi yaşındaki bir çocuğu, saç rengimle dalga geçtiği için suçlayabilir miyim? Hep kolaylıkla kontrolden çıkmışımdır. Ya da şey..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "...kolay kolay sinirlenmem ama sinirlendiğimde de beter olur. Ve Bunny iğrençti. Bir çocuğun partisinde seni gözleriyle beceriyordu."

Durum hiç öyle değilken, ona kızgınmışım gibi çılgınca kendini açıklamasına hayretle baktım. Benim kızgın olduklarım, ona sataşmış olan pisliklerdi. Aradan onca yıl geçmesi umurumda değildi. İsimleri ve adresleri istiyordum, böylece gidip onları tepeleyebilirdim.

Konuşmaya devam ederken, pantolonumda büyüyen sertlikten ve ona bakış şeklimden habersizdi. Parmaklarının göğsümü okşayışından habersizdi.

"Burada herkesin birbirinin mevzularından haberdar olduğu tuhaf ve küçük kasaba atmosferi olduğunu biliyorum. Ve o çakma sarışın sürtük öfkeden kudurmuştu. Sanırım benim çocuğum da asabi bir ezik olsa ben de kudururdum. Ama onun

hakkımdaki düşünceleri umurumda değil, biliyor musun? Yani kasabanın huysuz prensi olarak itibarını korumak için beni suçlaman gerekiyorsa, sorun yok. Başına kakmam."

Ona öylece bakakaldım. Bu durumda onu kurtarmaya gelmeyeceğimi sanıyorsa, benim gerçekten tam bir hıyar olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Dili dudaklarının arasından çıkıp dolgun altdudağını ıslattı, öyle bir parlattı ki gözlerimi oradan alamadım.

"Tanrım. Neden bir de şapkayı ters takmak zorundaydın ki?" Sesi şimdi daha yumuşaktı. Daha boğuk. Daha nefes nefese.

Eğilerek daha da yaklaştığına yemin edebilirdim.

"Ne?" O kafa karıştırıcı bir kadındı, dakikada bir kilometre konuşabiliyordu. Azarlamaktan çocukluk travmasına, küçük kasaba dramasına ve şapkama kadar gelmiştik.

Gerçekten de bir tür deliydi.

"Kovboy şapkası." İnleyerek gözlerini ta başının arkasına kadar devirdi. "Çok iyi. Yani... seksi bir kovboyla beraber bir televizyon filminin içinde yaşıyor gibi hissediyorum. Ama sonra üstünü başını düzeltip saçına şekil veriyor ve şu seksi, kibar yaşlı adam havasına bürünüyorsun."

Kafam çok karışmıştı.

"Pardon?"

Parmakları tişörtümün kumaşında kıvrıldı ve tırnaklarının göğsüme sürttüğünü hissettim. Bu görüntü hoşuma gitti, solgun teni siyah kumaşı tutuyordu. Onu yatağıma yatırdığımı, güzel süt beyazı kalçalarının arasında kaybolduğumu ve parmaklarını aynı şekilde kıvıracak kadar sert bir şekilde onu boşalttığımı hayal ettim.

"Ama sonra gidip bir şapkayı ters takıyor ve bana tam bir kaba saba taşralı çocuk deneyimi yaşatıyorsun. Bunun ne kadar seksi olduğundan haberin var mı? Açıklayamıyorum bile." Sanki beni büyüleyen bir şey söylememiş gibi hafifçe güldü. "Düz şap-

ka. Tatlı." Boştaki eliyle bir şapkayı siperliğinden tutup ters çeviriyormuş gibi yaptı. "Ters şapka? Oyun *başlasın*. Bir düğmeye basmak gibi."

Başımı iki yana sallayarak yanaklarının kızarmasını ve gözlerindeki ateşi izledim. Yüzünde utangaçlık izleri vardı.

"Pekâlâ, bunların hepsi bir arada çok fazla bilgi oldu. Ters şapka beyin hücrelerimi eritiyor. Gitmem gerek!" Geri çekilip dar yolda koşmaya başlayınca irkildim. Luke'un onunla alay eden sesini duydum ama ses hâlâ çok uzaktı. Willa'nın adımları hızla yol alıyordu, ama benim adımlarım gibi değildi. Peşinden koşup onu yere yatırma dürtüsü beni tüketiyordu. Kendimi vahşi ve zincirlerinden boşanmış hissetmeme neden oluyordu.

Bu yüzden keskin bir dönüşle kolunu dirseğinden yakalayıp onu dikenli samanlara yasladım. Ona sıkıca bastırırken kalçalarımız aynı hizadaydı. Sert aletim düz karnına yaslandı.

"Oyun başlasın?" dedim boğuk bir sesle, dadıya dokunmakla ilgili tüm tereddütlerim lanet pencereden uçup gitmişti. Onlara ihtiyacım yoktu, kesinlikle onları istemiyordum. Şu anda ben, dirseğini kavrayıp bir elimi arkasındaki saman duvarına yaslamış ve gözleri dudaklarıma kilitlenmiş halde bana böyle bakarken değil.

"Oyun başlasın," diye fısıldarken dudakları hâlâ ıslaktı.

Onu iyice geriye bastırarak yalayıp yutmak –nefes alamaz halde bırakmak– istiyordum, ama o tarafımı dizginledim.

Çünkü ona teşekkür etmeyi bundan çok istiyordum.

Ona, sözlerimin izin vermeyeceği bir şekilde teşekkür etmek istiyordum. Bu yüzden onu bir ergen gibi hırpalamaktansa, kesik bir nefes alıp bir an için onu içime çektim. Burnunun sivri ucu. Kirpiklerinin gür kıvrımı. Şakağında, o güzel bakır saçların başladığı yerin hemen önündeki nabzı.

Kolunu serbest bıraktım ve parmak boğumlarımı omzundan başlayıp yavaşça bileğine doğru kaydırarak teninde gezdirdim.

Dokunuşumun ardında tüylerinin diken diken olmasıyla büyülendim.

Parmaklarım parmaklarının arasına kaydı, avucu benimkine kusursuz bir şekilde uymuştu.

"Ben bu oyunu bilmiyorum," diye fısıldadı ve elimi başının üzerinden indirip tüm bedenimle vücuduna bastırdım. Boştaki elim saçlarına gitti ve parlak tonu güneş yanığı tenime çok iyi uyan bukleleri yavaşça tarayan elimi izledim.

"Ben de bilmiyorum Kızıl." Gözlerim saçlarına kilitlenmişti. Doğruyu söylemek gerekirse ne halt ettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun tadını çıkarmak istediğimdi.

Onun tadını çıkarmak.

Çünkü bu samanlardan dışarı adım attığımız an her şeyin çok farklı görüneceğine dair berbat bir his vardı içimde. Tozlu çimen kokusu kaybolacak ve gerçeklik yeniden çöreklenecekti.

Willa Grant gibi bir kızın peşinden koşmamam gerektiğini bildiğim gerçeklik.

Hâlâ birine güvenemeyecek kadar lanet derecede yaralı olduğum gerçeklik.

"Bir hamle yapacak mısın Eaton? Yoksa burada durup saçımı mı okşayacaksın?"

Başımı iki yana sallayarak göğsümden bir kahkaha koparken gözlerine baktım. Net, emin ve çok parlaktı.

Kaşlarımı çattığımda kendimi güvende hissediyordum, ama Willa Grant'e gülümsemeden bakmak giderek zorlaşıyordu.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle eğilip ağzımı onunkine bastırdım. Yumuşak ve istekliydi. Benim için kolaylıkla dudaklarını araladı. Öpücüğü istekle karşıladı.

Beni kabul etti.

İnlediğimde ağzıma doğru sızlandı ve çıkardığı küçük tatlı sesleri yuttum. Zor günlerde hatırlayabilmek için onları kendime saklamak istiyordum.

Biri bana böyle dokunmayalı yıllar olmuştu ve bu his karşısında göğsüm çatlayarak açıldı. Bu temas. Bu yakınlık. Bu samimiyet... Elleri göğsümden yukarı kayarak enseme çıktı, ardından başımı her iki yandan kavradı. Narin parmak uçları kulaklarımın arkasındaydı.

Bir kadının ilgisini böylesine fena halde özlediğimin farkında bile değildim. Ve herhangi bir kadının değil, gördüğüm an dikkatimi tamamen ona verdiğim bir kadının.

Buz tutmuş kalbimi sadece birkaç haftada eriten bir kadın.

Kalpsiz. Talia mektubunda bana böyle demişti. Ve ona inanmıştım.

Hâlâ da inanıyordum.

Ama şu an göğsümdeki duyguyu inkâr etmek çok zordu. Bu sızıyı. Bu sıcaklığı.

Özellikle de pantolonumdaki sertliği inkâr etmek zordu. Ve şu an onu Willa'ya sürtüyordum.

Bu kısım bana kendimi ergen gibi hissettiriyordu.

İnleyerek bir bacağını kaldırıp belime doladı ve kendini açarak bana sürtündü, ben de bu fırsattan yararlanıp dilimi ağzına soktum. Parmaklarımı saçlarının içine daldırarak yumruk haline getirdim.

Her ne kadar bunu tatlı ve yavaş tutabileceğimi düşünsem de, anın yoğunluğuna ayak uyduruyordum. Willa'yla ilgili durum buydu: Bana yavaş ve tatlı bir kız tipi olarak gelmiyordu.

Ne zaman kendimi geri çeksem o daha çok üsteliyordu. Ne zaman ona dik dik baksam o, bir tepki alma umuduyla daha da kışkırtıyordu. Ve şimdi o tepkiyi alıyordu.

"Willa..."

"Sakın durma." Ağzıma doğru konuşurken dişlerimiz çarpıştı. Saygıyla başlayan şey, hızla çılgınca bir şeye döndü. İyi prova edilmiş yüzey, her hamlede parçalanıyordu.

Yuvarlak kıçını avuçlayıp sıktıktan sonra onu kaldırıp biçimli bacaklarını belime doladım ve olduğum o "sekse aç mağara

adamı" gibi kotun örttüğü kadınlığına azgınca sürtünmeye başladım.

Parmaklarım şortunun yırtık kenarında dolaşırken, "Evet," diye tısladı.

Portakal ve sıcak çimen gibi kokuyordu, aynı anda hem ferahlatıcı hem rahatlatıcıydı. Ellerimin altında cennet gibiydi. Ve her zaman bildiğim kadar vahşi görünüyordu.

Ama *benim* için vahşileştiğini –*benim* için teslim olduğunu– görmekte farklı bir şey vardı ve bana kendimi hiç olmadığı kadar arzulanır hissettiriyordu.

"Durma." Kalçaları bana yaslanmış halde dönerken parmaklarım gerçekten külot giyip giymediğini öğrenebileceğim yere tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Her sabah onu teftiş ettiğimi hayal ettim. Onu mutfak tezgâhına doğru eğiyordum. İnce bir elbisenin eteğini kaldırıyordum ve bu da onu becermem için onun bana sessizce yalvarma yoluydu.

"Umutsuzca istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadım kulağına, hayallerimde kaybolmuştum.

Dilimi dilinin üzerinde kaydırarak nazikçe ağzını doldurdum. Kaygan amına bir parmağımı tıpkı böyle daldırırdım.

Şu anki inleyişi, ikinci parmağı eklediğimde de çıkarırdı. Ve ardından üçüncüyü...

"Siktir," diye inledi dudaklarıma doğru, çünkü ellerim kendi başına hareket ederek saçını kavrıyor ve dolgun göğsünü avuçluyordu.

Her şey yok gerçekti. Çok fazlaydı.

Hayal etmesi çok kolaydı.

İçinde kaybolduğum bu fantezinin ne kadar derinlerine indiğimi fark ettiğimde, pantolonumun içinde zonkluyordum. Pantolonuma boşalmıştım.

Ergen gibi.

Kasıklarıma bir sıcaklık hücum ederken az önce olanlara dair herhangi bir işareti bastırdım. Willa'nın en ufak fikri yoktu, hâlâ ellerimde yumuşak ve çaresizdi.

Ve açıkça kaldırabileceğimden fazlasıydı, bu yüzden nefes nefese uzaklaştım. Biraz alana ihtiyacım vardı. Hızla yükselen yoğun aşağılanma seviyelerimden saklanmaya ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım," diyebildim. Şüphesiz, bu adice bir sözdü. Ama şu an elimden gelen buydu.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve Willa'dan uzaklaşmalıydım. Çünkü bu tamamen dağılmış, dudakları şişkin ve pembe, yanaklarındaki renkle uyum içinde, dolgun göğsü inip kalkarken, gözleri buğulu ve kocaman açılmış haliyle ona bakmak beni tekrar sertleştirmişti.

Saman balyaları ile evimin arka kapısı arasında bir yerde haysiyetimi toplamayı umarak arkamı dönüp uzun adımlarla uzaklaştım.

Evet, kaçtım.

Lanet bir ergen gibi.

15
Willa

Summer: Bu akşam yemeğe gel. Çocukları da getir!
Willa: Luke'u garanti edebilirim ve ben de gelirim.
Summer: Peki ya Cade?
Willa: Kim bilir?
Summer: Cennette sorun mu var? Onu becerdin mi?
Willa: Keşke. Bana bakmıyor bile.
Summer: Ona memelerini göster.
Willa: Denedim. Çok olgun. Sadece gözlerini devirdi ve yürüyüp gitti.
Summer: Dur biraz. Ona gerçekten gösterdin mi?

* * *

"Neden o tarafa bakıp duruyorsun?"

"Ne tarafa?" diye karşılık verdim, aptala yatmakta gerekten çok kötüydüm.

"Adamlara." Summer'ın iri kahverengi gözleri, yüzümü kolaylıkla okuduğu bir barkodmuşum gibi taradı. Sürtüğün gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Sadece skoru kontrol ediyorum. Kimsenin hile yapmadığından emin olmak için."

Başka bir aile yemeğinden sonra Summer ve Rhett'in evindeydik. Galiba Beau nereden göreve gidecekse, Harvey de onunla ülkenin diğer ucuna arabayla gidiyordu. Cade'e göre bu, babalarının her seferinde yaptığı bir şeydi.

Beau'yu iyi tanımıyordum ama Luke, onun tekrar tekrar yaptığı şeyi yapmaya gitseydi onu bırakabileceğimi hayal edemiyordum.

"Saçmalııııııık!" Summer kıkırdayarak sandalyesinde geriye yaslandı, beyaz şarabını zarafetle yudumlarken altın güneş arkasında parlıyordu.

Ondan hiçbir şey kaçmazdı. Burada oturmuş, dünyadaki son anımmış gibi Cade'i süzdüğümü gayet iyi biliyordu. O kahrolası öpücükten sonra aramız bir *tuhaf* olmuştu. Ve o tipik huysuz-hıyar-modunda tuhaflık değildi.

"Öpüştük ve artık her şey tuhaflaştı," diye yumurtlayıverdim. Summer'la birbirimize her zaman en derin, en karanlık sırlarımızı anlatırdık.

"Öpüştünüz!"

"Sum! Şşşşt. Eğer bu şekilde anons edersen bütün kasaba haberdar olur ve zaten benden yeterince nefret ediyorlar. İhtiyacım olan son şey, sürtük tugayının benim buraya gelip kasabanın en gözde bekârını çaldığımı düşünmesi."

"Hıımmm." Ona bir bakış attığımda düşünceli bir şekilde başını sallıyordu, çıplak ayağını başka bir sandalyeye yaslamıştı. "Mantıklı."

Gözlerimi devirerek şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Hepsi bu mu? Ben sana her zaman harika tavsiyeler veriyorum ama aldığım tek şey, düşünceli bir hıımmm ve eleştirel tek kelimelik açıklama mı?"

"Düşünüyorum."

"Daha hızlı düşün."

Gülerek başını sandalyesinin arkasından bana doğru çevirdi. "Nasıl tuhaf?"

İç çektim ve geniş arka bahçeden, Luke'la ilk kez altında takıldığımız büyük söğüt ağacına baktım. Rhett, Cade, Jasper ve Luke dışarıda bocce* oynuyorlardı, topları atıyor ve biraları geri fırlatıyorlardı.

"Önce huysuz olarak başladı, sonra biraz düzelir gibi oldu. Ve yani tamam, havada biraz cinsel gerilim vardı... ama yeterince arkadaşçaydı. Akşam yemeklerinde ya da jakuzide konuşuyorduk."

Summer'ın koyu renk kaşlarından biri bana doğru kalktı. "Jakuzi mi? Ne bu, lisede misiniz? Sana orada hamile kalabileceğini söyleyen oldu mu hiç?"

"Kes sesini. Ama artık homurtularla konuşuyor. Sohbet etmemizin tek yolu, kısa mesaj ya da evin her tarafına bıraktığı *post-it* notları."

"Sana *post-it* notları mı bırakıyor?" Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Omuz silktim. "Evet. Luke'la bir yığın kurabiye yaptıktan sonra ortalığı temizlerken geliyor ve bu konuda tek kelime yok. Sadece Luke'la konuşuyor. Ama sonra sabah, sıcak kahvenin yanına üzerinde *yediğim en güzel kurabiyeler* yazan bir not bırakıyor."

Summer kahkaha attı.

"Summer! Gülmeyi bırak da bana yardım et. Bu ne demek oluyor?"

Başını yana eğdi ve erkeklerin bize baktıklarını fark ettim. "Kurabiyelerini seviyor demek Wils."

Bir homurtu çıkardım. "Tabii ya. Kurabiyelerim tüm oğlanları avluya getirir.**"

Summer daha şiddetle gülmeye başladı, bu arada şarabı kadehinde dönüyordu. "Her şeyi kurabiye için yapmış," dedi hırıltılı bir sesle.

---

* Demir bilyelerle oynanan bir oyun ve spor dalıdır. (ç.n.)

** Kelis'in "Milkshake" şarkısına gönderme yapılmış ve sözlerinde "milkshake" sözcüğü "kurabiye" ile değiştirilmiştir. (ç.n.)

"Yüce Tanrım. Lütfen berbat şarkılardan alıntı yapmayı kesip asıl sorunumdan bahsedebilir miyiz?"

Yanaklarından gözyaşlarını silip doğruldu. "Tamam. *Tamam.* Açıkçası hâlâ bunu idrak etmeye çalışıyorum. Onu öptün mü? Senin cüretkâr olduğunu biliyorum. Onun ödünü mü kopardın? Çok... katı duruyor."

"Sen de onun tarafını tut!"

Gözlerini devirdi. "Burada taraf yok. Bana notlardan bahset."

Burnumu çekip ona pis bir bakış attım. "Tabii öyledir. Aaaaah. Beni saman balyasına itip öperek aptala çeviren zavallı masum Cade."

Summer elini salladı ve bunu aşıp daha fazlasını anlatmaya beni teşvik etti.

"Şöyle şeyler: '*Luke bugün bana gitar dersinizi anlattı. Teşekkürler.*' Ya da '*Lütfen ön verandayı boyamayın.*' Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim gerçi."

"Ön verandayı mı boyadınız?"

Dudak büktüm. Cade bazen çok eski kafalı olabiliyordu. "Boya kullanarak korkuluklara bazı detaylar ekledik. Güzel oldu. Duyan da ön basamaklarını Barbie pembesine filan boyadım sanır."

Luke'un önerisine hayır demem gerektiğini ikimiz de biliyormuşuz gibi beni süzdü. Neyse ne. Üstünü boyayabilirdik. Birini öldürmemiş ya da arabamdan marul kökü fırlatmamıştık ya.

"Temelde o eve geliyor ve sessizce yemek hazırlıyoruz. Akşam yemeğini yiyoruz, o Luke'la konuşuyor, bana bakmaktan kaçınarak '*Teşekkürler*' diyor, sonra Luke'u yatırma işine girişiyor. Sanırım bundan sonra bitkin düşüp resmen sızıyor. Aslına bakarsan, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bir insanın tek başına halledemeyeceği kadar çok işi hallediyor. Ama yemeği ben yaparsam çok huysuzlanıyor. Ah! Geçen gün bana çamaşır yıkamaya son vermem gerektiğini söyledi, ben *sadece* dadıymışım, hiz-

metçi değilmişim. Yani kimin aklına gelir? Sonra kurutucunun yanına üzerinde, *'Yardımın için teşekkürler,'* yazan bir not bıraktı."

"Bir açıdan gerçekten tatlı. Yani... Cade için."

"Aghhh. Öyle mi dersin? *O beni* öptü, sonra geri çekilip bunu yapmaması gerektiğini söyledi. *Özür diledi.* Alınmamaya uğraşıyorum."

"Onunla *konuşmayı* denedin mi?"

Ona boş boş baktım. "Konuşmayı mı?"

"Evet. Bilirsin... hani ağzını kullanarak kafandan geçenleri tarif ettiğin eylem."

"Kulağa tuhaf geliyor. Kulağa *acayip* geliyor. Hoşlanmadım. Onay vermiyorum."

Bana onaylamaz bir bakış attı. Gelecekte çocuklarına karşı kullanacağını düşündüğüm türden bir bakıştı.

"Neden önümüzdeki kısa zaman diliminde seks yapamıyoruz ki, sonra da bir beşlik çakarız?"

"Ve Rhett'le benim yüzümden hayatınız boyunca karşılaşacaksınız?"

Burnumu kaldırdım. "Yetişkiniz biz. Luke'a sırılsıklam âşık oldum. O çocuğun ne kadar havalı olduğunu biliyor musun? Bir sorun çıkmaz."

Summer dalgın dalgın araziye bakarken parmağındaki nişan yüzüğünü döndürüyordu. "Birbiriyle konuşmayan yetişkinler."

Yeterince nazik bir sesle söylemişti ama bunun bir iğneleme olduğunu biliyordum. Haklı olduğunu da biliyordum. Nereye gittiğimi pek düşünmeden el yordamıyla ilerlediğimi biliyordum. Plan yapmak beni strese sokuyordu.

İşte bu yüzden *akışına bırakmak* benim mottomdu.

Pek çok şekilde başarısız olabilirdim. Pek çok şekilde yetersiz kalabilirdim. Ve delicesine başarılı bir ailede başarısız olmaktansa, öngörülmez olmayı tercih ederdim.

"Önümüzdeki hafta sonu rodeoya geliyor musun?" İçimde kaynamaya başlayan düşünceleri etkin bir şekilde kenara atarak konuyu tamamen değiştirdim.

Başıyla onayladı. "Tabii ki. Sen?"

"Evet. Cade'e o gün Luke'a bakacağımı söyledim. Gidip onu izleyeceğiz."

"Hafta sonları da çalışıyorsun, ha?"

Omuz silktim. "Luke'la zaman geçirmek gerçekten çalışmak gibi gelmiyor."

Aslında dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyordu.

* * *

Luke, "Araba tutması nasıl hissettirir?" diye sorduğunda bir sorun olduğunu anlamalıydım.

Ama ben en sevdiğim Broken Bells şarkısıyla başımı sallamaya devam ederek, "Tıpkı mide bulantısı gibi dostum," dedim.

Sıcak günlerde yeni uğrak noktamız olan şehirdeki su parkında eğlenceli bir gün geçirmiştik. Okuldan bir grup arkadaşıyla görüşmüştü ve ben de sonsuza dek Bunny olarak kafamda yaşayacak olan psikopat doğum günü çocuğu ve annesinden ters bakışlar almıştım.

Mesafelerini koruyarak bana kaçak bir hükümlüymüşüm gibi bakmışlardı, ki bu da benim işime gelmişti.

Gerçekten hoşlandığım birkaç anneyle vakit geçirmiştim hatta. Hoş çocukları ve iyi espri anlayışı olan anneler... Bu kasabadaki bütün annelerin Bunny gibi olmaması beni rahatlatmıştı.

Ama artık rahat hissetmiyordum.

Çünkü Luke az önce yan koltuğumun arkasına kusmuk püskürtmüştü.

Taşra yolunda kenara çektim. Çiftlikten sadece beş dakikalık mesafedeydik. Çok yakındık ama bir o kadar da uzaktık. Koşarak cipin ön tarafından dolaştım ve arka kapıyı hızla açıp önümde duran kusmuk içindeki çocuğa baktım.

"İyi misin delikanlı?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve yaşlarla doluydu. "Çok özür dilerim Willa."

"Ah, tatlı çocuk. Özür dileme."

"Arabana kustum."

"Hiç önemi yok." Elimi uzatıp ıslak saçlarının arasından geçirdim.

"İğrenç oldu!" Artık ağlıyordu, ona sarılmak istedim ama herkesin sınırları vardır. Barmen olarak yeterince kusmuk görmüştüm, ama iş kısmen kusmukla kaplı bir çocuğa sarılmaya gelince orada çizgiyi çekerdim.

Onun yerine emniyet kemerini çözüp tişörtünü çıkardım ve *ondan sonra* ona sıkıca sarıldım. Küçük vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"B-ben ç-çok ö-ö-özür dilerim!" Artık hüngür hüngür ağlıyordu.

"Şşşt. Luke. Luke. Sadece araba. Hiç önemli değil. Önemli olan sensin. Araba umurumda bile değil bebeğim. Senin için endişeliyim ben." Geri çekildim, ona baktım ve aşağı bakmamaya çalıştım. Çünkü üzerimde kusmuk olduğunu biliyordum. Yapmam gereken son şey, benim de öğürmeye başlamamdı.

Gözyaşlarıyla başını salladı. "Willa?"

"Efendim?"

"Üzerinde kusmuk var. Bir çileği görebiliyorum."

Ağzım açıldı ve kokuyu almamak için ağzımdan nefes almaya başladım, onun iri mavi gözlerine odaklanmıştım. *Ben bir yetişkinim, ben bir yetişkinim, ben bir yetişkinim...* "Sorun değil. Her şey yıkanabilir. Şimdi seni tekrar arabaya bindireceğim ve yolun kalanını gideceğiz. Eğer tekrar kusacak gibi hissedersen bana söyle, hemen kenara çekerim. Tamam mı?"

Kararlı görünerek başını salladı.

Ve kararlılığı için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü çiftliğe giderken iki kez daha durduk.

Yaptığımız ilk şey, dışarıda soyunmak oldu. En azından kusmuklu kıyafetleri. Bu da onun bütün kıyafetleri oluyordu. Benim içinse sadece bikinimin üzerindeki askılı tişörtümdü.

Duş fazlasıyla zor oldu çünkü kusmadan duramadı.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Birinin hastalandığını görmek genelde gözlerimi yaşartmazdı –daha çok rahatsız olurdum– ama onun küçük vücudunun bu kadar şiddetle kasıldığını görmek boğazımın yanmasına neden oldu ve gözlerim doldu.

Nihayet temizlenmişti, nispeten boş görünüyordu ve odasının ortasında dururken tamamen bitkin düşmüş gibiydi.

"Babam ne zaman eve gelecek?"

Saate baktım. "Yaklaşık bir saate gelir. Onu arayıp kıyafetlerimizi makineye atacağım. Hızlı bir duş alırım. Sen biraz uzansan nasıl olur?"

Başını salladı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi önümde öylece duruyordu. "Babamın yatağında uyumak istiyorum."

"Evet, elbette." Hafta sonları genellikle orada uyuduğunu biliyordum, ama hafta içlerinde sıkıntılı oluyordu çünkü Cade çok erken kalkıyordu. Bunu sonra hallederdik. "Gidelim hadi." Elimi Luke'a uzattım ama o yine başını salladı, kafasının yerinde olmadığı belliydi.

Alnına dokunduğumda sıcak geldi. Belki duş yüzündendi? Siktir, bilmiyordum. Harvey'den yardım isterdim ama henüz dönmemişti. Rhett turnuvadaydı. Summer işteydi.

Luke'u kucağıma alıp çenesini omzuma yasladım. Küçük kolları boynuma dolandı, kollarımı bacaklarının altından geçirdim ve onu koala gibi taşıdım.

Hiç düşünmeden saçlarına bir öpücük kondurduğumda iç geçirdi. Artık neyin uygun olduğunu bile bilmiyordum. Onun benim çocuğum olmadığını biliyordum, ama ufacık bir açıdan benimmiş gibi geliyordu. Hasta olduğunda onu rahatlatmak isteyeceğim kadar benim çocuğum gibiydi.

Kollarımda ne kadar ağır olduğunu önemsememeye çalışarak onu koridorda taşıdım. Sadece yorgundu. Midesini üşütmüştü. Çocuklar hastalanırdı. Ölüm döşeğinde değildi ya da en azından kendime söyleyip durduğum şey buydu.

Ayağımla Cade'in kapısını açtım ve odasını inceledim. Kapısı hep kapalıydı ve mahremiyetine saldırıyormuş gibi hissediyordum ama deli gibi merak ediyordum. Evin geri kalanı gibi odası da sıcak ve havadardı; babasının yaşadığı ana eve tam bir tezat oluşturuyordu. Duvarlar kremsi bir sarıydı ve parlak beyaza boyanmış kartonpiyerlerle çerçevelenmişti. Meşe karyola sarımsı bir tonda boyanmıştı ve pek çok durumda modası geçmiş olduğunu söyleyebilirdim, ama bu karyoladaki bir şey buraya uymuştu. Basit bir krem-lacivert ekoseli nevresim takımı serilmişti ve koyu renkler olmadan ortam erkeksiliğini koruyordu.

Dürüst olmak gerekirse beklediğim bu değildi.

Luke'u nazikçe kral boy yatağa yatırdıktan sonra yorganı açıp üzerini örttüm. Zaten uyumak üzereydi ve örtüyü sıkıca örttüğümde inledi.

Omzumun üzerinden baktığımda küçük bir ebeveyn banyosuna açılan bir kapı gördüm. Birkaç adım ilerleyip bu tasarımın ideal olduğuna karar vererek iterek açtım.

Banyo dardı; sadece bir tuvalet, bir lavabo ve tezgâh vardı. Temizdi, baharatlı ve tatlı bir şeyle karıştırılmış Cade'in alameti farikası olan çam kokusu gibi kokuyordu.

Bir an için *burada birkaç dakika takılmak garip olur mu* diye düşündüm.

Yataktan gelen ufak bir inilti beni düşüncelerimden kopardı. Klozet kapağını kaldırdım –onu bir adamın kapatmış olması karşısında hayretler içindeydim– ve geri çıktım.

Hafifçe sayıklayan Luke'a doğru eğilip fısıldadım: "Eğer miden bulanırsa hemen babanın banyosuna git, tamam mı?"

Gözlerini açmadan hafifçe başını salladı, ben de elimi alnına koydum. Hâlâ ateşi vardı.

"Bir şey istersen ben buradayım." Sonra sıcak şakağına bir öpücük daha kondurdum ve usulca odadan çıktım, koridora girer girmez telefonuma uzanıp numarayı buldum.

"Kızıl?" Cade'in sesinde bugün bir sertlik vardı. Eminim bazı insanlar ürkerdi ama ben sadece gözlerimi devirdim. "Şimdi hiç uygun bir zaman değil."

"Tamam, sadece..."

"Eğer külotunla ilgiliyse sabahki mesajına sakla."

Hıyar.

"Luke hasta, yani kafanı o kıçından çıkar da benimle doğru düzgün konuş."

"O iyi mi?" Sesi anında değişmişti.

"Günü kasabadaki su parkında geçirdik, sonra eve dönerken yolda kustu. Sonra tekrar tekrar kustu. Şimdi temiz. Senin yatağında yatmak istedi, o yüzden orada uyuyor. Tuvalete de yakın, bu da artısı oldu. Çalışmak için erken kalktığını biliyorum, bu yüzden de üzgünüm. Çok ateşi var diye endişeliyim. Sende ateş ölçer var mı? Ne yapayım? Ona bir şey içireyim mi? Bunu beceremeyeceğimden çok korkuyorum. Bir de onu alnından öptüm ve sana bunu söylemem gerek gibi hissediyorum, çünkü sorun olup olmadığını bilemedim. Benim çocuğum olmadığını biliyorum ama rahatlatılmaya ihtiyacı var gibiydi ve..."

"Willa," derken sesi şimdi yumuşaktı.

"Efendim?"

"Derin bir nefes al."

"İstemiyorum. Üzerimde hâlâ kusmuk var ve berbat kokuyor." Sesim çatladı ve nedenini bilmiyordum. Sanki her şeyi beynimden alıp Cade ile paylaşmak, tüm hislerimi ayağa kaldırıyordu.

"Her şey yolunda." Bu kadar basit bir cümlenin beni hemen sakinleştireceğini kim bilebilirdi? "Her hasta olduğunda ateşi

yükselir. Harika gidiyorsun. Yanımızda olup yardım ettiğin için çok şanslıyız. Luke seni seviyor. Benden asla onu rahatlattığın için fırça yemezsin."

"Tamam." Kelime ağzımdan soluk bir şekilde çıkmıştı ve dengemi sağlamak için gözlerimi kapattım.

"Yapacaklarını söyleyeyim. Dinliyor musun?"

"Evet." İç çektim, Cade'in durumun kontrolünü ele almasıyla rahatlamaya başlamıştım bile. Çok metanetliydi, onda sevdiğim bir güvenilirlik vardı. Pratikti. Çok çalışıyordu. Kararlıydı.

Telefonun ucunda onun olması büyük rahatlıktı.

"Başka bir şey yapmadan önce bir duş alacaksın." Başka şartlar altında olsa, Cade'in bana duş alma talimatı vermesi beni heyecanlandırırdı. "Sonra koridordaki dolaba gideceksin. Orada bir dijital ateş ölçer var, böylece ateşine bakmak için onu uyandırman gerekmez. Sadece alnına doğru tut. Orada bir de çocuklar için Tylenol var. Öyle içirmek zor olabilir, bu yüzden şırınga kullanabilirsin. Uyandığında küçük yudumlar halinde ver ve bak bakalım nasıl etki edecek. Su veya zencefilli gazoz ve küçük yudumlarla."

"Uyanınca ile ne demek istiyorsun? Birazdan eve gelmeyecek misin?"

Hırladığına yemin edebilirdim. "Otoyola bakan bir çit kırılmış ve inekleri topluyoruz. Geç kalırım. Başka gün olsa hemen gelirdim ama bunları yolda bırakamam."

"Peki ya beceremezsem? Luke döküp yeniden deneyebileceğim bir martini değil."

Cade'in kahkahasının derin gümbürtüsü telefondan süzüldü.

"Şu an bana gülemezsin!"

"Willa. Halledersin. Kendine inanman lazım. Akıllısın. Beceriklisin. Kararlısın. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü asla yapmayacağıma yemin etmeme rağmen senden hoşlanmamı sağladın."

"Bunun bir iltifat mı olması gerekiyor?"

"Becerebilirsin. Geç kalacağım ama sana olan inancım tam."

"Peki o zaman, göründüğünden daha salaksın demek ki," diye mırıldandım.

"Bunun bir iltifat mı olması gerekiyor Kızıl?" söylediği tek şey oldu ve sonra iç çekerek telefonu kapattım.

16
Cade

Cade: Nasıl gidiyor Kızıl?
Willa: Biraz Tylenol içirdim.
Cade: Güzel. Ama SEN nasılsın?
Willa: Yorgun. Ama iyiyim.
Cade: Duş aldın mı?
Willa: Evet...
Cade: Güzel. Git yat. Endişelenmene gerek yok. Birazdan oradayım.

* * *

Evin önüne çektiğimde güneş Rocky'lerin arkasından doğuyordu. Cırcır böceklerini duyabiliyordum ve evde birkaç ışık açıktı.

Kötü bir ruh halindeydim. İnekleri halledebilirdim. Beni kızdıran kovboylardı, bazen çiftliği kendi başıma idare etsem daha verimli olacağını düşünüyordum. Bir çocuğa veya aileye ayıra-

cak vaktim olmayacaktı, ama en azından ateşli dadım hakkında bir sürü ağdalı şiirsel tezahüratı dinlemek zorunda kalmazdım.

Bucky'ye çenesini çalıştırmaya devam ederse onu kıracağımı söylemiştim.

Pislikler kahkahalarla gülmüşler ve ona abayı yaktığıma dair benimle dalga geçmeye geçiş yapmışlardı. *Cade ve dadı bir ağaca oturmuş.*

Pislikler.

Hepsine kovulduklarını söylemiştim ama bir kez daha gülmüşlerdi.

Onları uyandırmamak için kamyonetimin kapısını mümkün olduğunca yavaşça kapatıp ön kapıya doğru ilerledim, şu sinirimden kurtulmak istiyordum. Endişemden. Kafa karışıklığımdan... Bu kapıdan içeriye, ihtiyaç duydukları kişi olarak girmek istiyordum.

İçeri girdiğimde Willa'yı ayakta görmeyi kısmen de olsa bekliyordum. Sesindeki titreme bütün gece aklımdan çıkmamıştı. Onun gibi kendine hâkim bir kadının, kendinden bu kadar şüphe duyması aklımı başımdan almıştı.

Zamanın yüzde doksan dokuzunda havalı ve kendinden emin biriydi. Ama ara sıra, bu güvensizlik parıltısını fark ediyordum. Bunun üzerine başımı iki yana salladım.

Botlarımı çıkardıktan sonra evin içinde çoraplı ayaklarla yürüdüm, çaresizce duşa girmeye ihtiyacım vardı ama oğlumu kontrol etmek için daha çaresiz durumdaydım.

Willa'yı da.

Önce yatak odama gittim, dalgın bir şekilde onu kontrol etmek için odasına girmemin tuhaf olup olmayacağını düşünüyordum.

Ama karanlık odaya girip de bakır saçların *benim* yastıklarıma yayılmış halini görünce bu düşüneler uçup gitti. Koridordan gelen ışık, Luke'un minik bedenini saran krema gibi soluk kolunu aydınlatıyordu.

Kalbim göğsümde sızladı. Resmen bir an durdu. Ve gözlerimi alamadım. Kendime bakma izni verirken, omzumu kapı pervazına dayayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum; Willa'nın oğlumu kucaklayışının bende uyandırdığı yoğun duygulara karşı tek zırhım buydu.

Görüntülerini içime çektim.

Willa'nın onu sevdiğini söyleyişini düşündüm.

Luke'un, onun eline uzandığında ona bakışını düşündüm. Willa'nın onun elini tutmak isteyeceğinden hafiften şüpheliydi.

Willa dünyanın en doğal şeyiymiş gibi zahmetsizce parmaklarını onun parmaklarına dolayınca, Luke'un dudaklarının kıvrılışını ve iç çekerek omuzlarının düşüşünü düşündüm.

Burada durup birbirlerine sarılmış o ikisine bakarken çok fazla düşündüm. Hayal etmeye hakkım olmayan şeyleri hayal etme izin verdim kendime. Yaşayabileceğimden emin olmadığım şeyleri.

Başımı iki yana sallayarak parmak uçlarımda odaya girdim, dikkatle tepelerinde durarak uzanıp elimin arkasını Luke'un alnına koydum.

Neyse ki serindi, bu da ateşin düştüğü anlamına geliyordu ya da Willa ona yeterince ilaç vermeyi başarmıştı.

Titrek bir iç çektim ve ben doğrulmadan önce gözleri açıldı.

"Selam." Willa'nın sesi yumuşak ve uykuluydu.

"Selam," diye fısıldadım ve sesimdeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Ah Tanrım. Çok üzgünüm. Yanına uzanmamı istedi. Yine kustu. O... çok fazla kustu." Başını kaldırıp etrafını inceledi. "Yatağında uyuyakalmak niyetinde değildim."

Yatağımda olman hoşuma gidiyor.

Dilimin ucuna kadar geldi ama kelimeleri yutup, "Sorun değil," demeye karar verdim. Elimi uzatıp ipeksi saçlarında gezdirerek nazikçe başını tekrar yastığa doğru ittim. "Uyumaya devam et." Luke onun kolunun üstünde yatıyordu zaten.

"Sen nerede uyuyacaksın?" Uykulu uykulu baktı.

"Luke'un odasında." Elimi onun üzerinden çekmeliydim ama saçlarını okşamaya devam ettim.

Onu mu, kendimi mi yatıştırıyordum? Bundan tam olarak emin değildim.

"Üzgünüm."

"Üzülme. Teşekkür ederim. Bugün resmen Tanrı'dan bir hediyeydin."

"Biraz abartı oldu Eaton," diye mırıldandı, iltifatımdan saklanmak için yüzünü yastığıma gömdü.

Acaba oradan kokumu alabiliyor muydu?

Bir tutam saçını parmaklarımın arasına alıp kulağının arkasına koydum ve parmaklarımın çene hattını takip etmesine izin verdim. "Nasıl iltifat kabul edeceğini öğrenmen lazım Kızıl. Tek gereken basit bir teşekkür."

"Tama..."

Başparmağımı dudağına bastırdım ve dokunuşumun altında bu kadar dolgun hissettirmesiyle büyülendim. "Kızıl. Sadece teşekkürü kabul et. Şimdi çeneni kapat ve uyu."

Dudaklarını birbirine bastırarak katı bir şekilde başını salladı. Hareket Luke'u sarstı ama uyanmak yerine dönüp yüzünü Willa'nın göğsüne gömdü, küçük eli onun kolunu sarmıştı.

Willa'nın ona şaşkınlıkla bakışını izledim, sanki hâlâ nerede olduğunu ve ne yaptığını çıkaramamış gibiydi. Sonra dönüp bana baktı, güzel yüzünün her yerinden kararsızlık okunuyordu. Tüm yapabildiğim gülümsemek oldu.

Willa Grant yatağımda acayip iyi görünüyordu.

* * *

"Sanırım bir keresinde böyle bir porno izlemiştim."

Willa'nın cipinde arka döşemeyi sildiğim yerden başım hızla döndü. "Pardon?" Açık kapıdan dolanıp ona baktım; ön veran-

damın üst basamağında oturuyordu, üzerinde siyah tayt ve siyah askılı tişört vardı.

İyi görünüyordu.

Bu evde bu kadının iyi görünmediği tek bir yer yoktu.

Meme ucu piercinglerinin hatlarını görebiliyordum. Ama her şeyden çok beni, kıyafetlerinin koyu renk kumaşı ile soluk teninin oluşturduğu tezat büyülemişti. Alev gibi saçları daha da parlak görünüyordu.

"Kaslı huysuz tamirci adam. Faturasını ödeyemeyen kız. Ezelden beri aynı hikâye."

"Bazen ağzından öyle boktan şeyler çıkıyor ki." Ellerimi yırtık havluya silerek kuruladım. Soluk pembeydi. Willa'nın dudakları gibi.

"Ters taktığın şapka yüzünden." Hafifçe gülerek parmağıyla beni gösterdi. "Düğmeyi çevirmişsin."

"Sana hiç rahatsızlığını gizlemek için mizah kullandığını söyleyen oldu mu?"

"Ah, evet. Sürekli." Gülümsedi ve hayretle başımı iki yana salladım. "Annem terapist, unuttun mu?"

"Sana evimi temizlemene ya da çamaşırları yıkamana gerek olmadığını söylemiştim."

Başını yana eğdi, sabah güneşi pürüzsüz teninde parlıyordu. "Sana hiç berbat derecede müşkülpesent olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Willa." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Cade." Kollarıyla benim hareketimi taklit etti. Sadece o dolgun göğüslerinin altına destek koymuş oldu ve tüm dikkatimi kaybettim. Kaş çatışım yüzümde eriyip gitti. "Kusmuklu çamaşırlar öylece dururken evde dolanacak değildim ya. Bu bildiğin iğrenç."

"Banyoyu temizlemişsin."

"Orada da kusmuk vardı."

"Yerler?"

Yüzünü buruşturdu. "Kusmuk."

"Tanrım." Ellerimi şapkamın üzerinden geçirip kenarını ensemin arkasına bastırdım. Başımı kaldırdığımda, Willa'nın kollarımı süzüşü gözümden kaçmadı.

İçimde bir parçam buna bayılıyordu. Ama başka bir parçam -bir sürü duygusal yükü olan yetişkin parçam- aramızdaki bu gerilim her neyse, ona bir son vermem gerektiğini biliyordu.

Muhtemelen onu öpmemek ve pantolonuma boşalana dek ona sürtünmemek iyi bir başlangıçtı.

Ya da jakuzide mayosu onu öylece sergilerken, gözlerimle becerebilmek için onu jakuzinin kenarına oturtmamak.

"Ben sorun etmiyorum. Bunun..." Elini önünde savurdu. "...hiç önemi yok. Luke için kötü hissettim. Sen de tüm gün çalıştın. Kusmuk kaplı eve gelmene gerek yoktu."

"Sen hizmetçi değilsin Willa."

Dudakları yukarı kıvrılırken gözleri kısıldı. Bu bakışı fark etmiştim. Uygunsuz bir şey söyleyeceği zaman beliriyordu. "Bir yıl Cadılar Bayramı'nda seksi hizmetçi olmuştum."

Ona kaşlarımı çattım. İçten içe kendime çatıyordum, çünkü ilk düşüncelerim şöyleydi:

1. O kostüm hâlâ onda mıydı?
2. Onu o kostümle görmüş olan her adamı nasıl bulup öldürebilirdim?

Kıkırdadı ve onu görmezden geldim. Bizim için en iyisi buydu. "Bütün evimi temizledin ama kendi aracını kusmuk içine işlemiş halde mi bıraktın?"

Başını iki yana hareket ettirdi. "Şey, evet. Başka gün çözülebilecek bir sorun gibi göründü. Gidip yıkatacağım. Önemli bir şey değil, yani bu pornoyu yeniden canlandırmayı artık bırakabilirsin."

"İşim neredeyse bitti Willa. Görünüşe göre senin için en azından bunu yapabilirim," diye homurdanarak ona bakmayı ve dudaklarından *porno* kelimesinin çıktığını görmeyi kesme ihtiyacıyla başımı tekrar cipin içine soktum.

"Cade, dur. Saat sabahın yedisi ve eve geç geldin zaten. Saat kaçta kalktın? Çalışmaya gitmen gerekmiyor mu?"

"Ben geç kalkmam Kızıl. Ve sizinle ilgilenmek için bugün izin yapıyorum."

Karşılık vermedi. Ön kapının kapandığını duydum ve o gittiği için rahatlayarak iç çektim. Koltuğu şampuanlamaya kendimi kaptırdım ve kabarcıkların oluşarak beyaz köpüğe dönüşmesini izledim.

Hoş bir kaçıştı. El emeğinde zihnimi dinginleştiren, endişemi hafifleten tuhaf bir yan vardı; beni doğru yolda tutuyor ve önemli şeylere odaklanmamı sağlıyordu.

Önemli şeylere dair düşüncelerime dalıp gitmişken, yumuşak bir elin sırtımın ortasına bastırdığını hissettim.

Gözlerimi kapattım –sıkıca– çünkü kiminle yüz yüze geleceğimi biliyordum ve sakin kalmam gerekiyordu.

Ama Willa'ya döndüğümde parmak uçlarının kaburgalarımda gezindiğini hissettim. Ve sonra önümde durdu, elinde dumanı tüten bir kupa taze kahve vardı. İri yeşil gözler bana bakıyordu, içlerinde bir miktar kafa karışıklığı vardı. Çok fazla soru. Ve oradan çekip çıkararak kendimi içine sarmak istediğim bir yumuşaklık.

Kupayı bana uzattı. "Al bakalım. Görünüşe göre en azından bunu yapabilirim."

Ve gözlerimi kapatıp kendime bir moral konuşması yapmak için bir dakika ayırmanın, beni Willa Grant'ten hiç de uzak tutamayacağını fark ettim.

Daha çok çabalamam gerekiyordu, çünkü o hızla benim için önemli olan şeylerden biri haline geliyordu. Ve daha fazla sorumluluğu kaldırabileceğimden emin değildim.

17

Willa

Luke gün içinde su, zencefilli gazoz ve biraz tuzlu krakeri midesinde tutmayı başardı. Ayrıca kanepede resmen üzerime yattı ve benim de buna aklım gitti.

Başta pek emin değildim. Çünkü Cade etraftayken, bu sarılmalara doyulamayan kişinin o olması gerektiğini düşünüyordum. Ama o kendini meşgul ediyordu ve arada sırada kanepede bize attığı yumuşak bakışları da yakalamıştım.

Luke uca yaslanıp bacaklarını kucağıma atmış, omzuma yaslanmıştı. Bir süredir tombul parmaklarıyla saçımla oynuyordu; bana babasını hatırlattı.

Bir çizgi film izliyorduk, keşke konusunu söyleyebilseydim, ama evde oradan oraya dolanan Cade'in aşırı bir şekilde farkındaydım. Temizlik yapıyordu. Bir şeyleri tamir ediyordu.

Gerçekten süpürgelikleri yıkadı.

Bu kadar düzenli olan bir adamı hiç tanımamıştım. Aynı zamanda beni çıldırtıyordu. O çalışırken öylece oturmak beni geriyordu.

Buzdolabındaki tüm yiyecekleri çıkarıp malzemeleri silmeye başlayınca kırılma noktasına vardım.

"Cade, başıma ağrı girdi senin yüzünden. Lütfen gelip otur ve şu salak, beyin uyuşturucu çizgi filmi bizimle izle."

"Hey!" Luke, sadece parlak olduğu ve durmaksızın yanıp söndüğü için çocukların dikkatini çeken bir şeye değil de Oscar'a layık bir performansa hakaret etmişim gibi suratını astı. Beni öldüren şey müziğiydi. *Çok* kötüydü.

"Beynimin biraz uyuşturulması gerektiğini mi söylüyorsun Kızıl?" diye homurdandı Cade mutfaktan, başını kaldırma zahmetine bile girmemişti.

"Evet. Anksiyetemi coşturuyorsun."

"Sana bir şey pişireceğim. Karnın doyunca daha az enerjik oluyorsun."

Bir homurtu çıkardım. "Hıyar."

Önce bana tavadaki bir şeyin cızırtısı vurdu.

Sonra tereyağının kokusu.

Sonra karnımda Luke'un ağırlığının verdiği his.

Burnumdan nefes alıp vererek televizyondaki programın ne kadar berbat olduğuna odaklanmaya çalıştım. Luke'un ne kadar tatlı olduğuna. Cade'in ne kadar seksi olduğuna...

Bu büyüyen mide bulantısı hissinden kurtulmamı sağlayacak her şeye.

Luke daha da yaklaşıp nemli elini yanağıma yasladığında bir şeyler daha da kötüye gitti.

"Willa, en güzel saçlar seninkiler," diye mırıldandı tatlı tatlı. Ama nefesi tuzlu kraker ve zencefilli gazoz kokuyordu, nemli sıcaklık da eklenince artık daha fazla dayanamadım.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bacaklarını üzerimden indirmeye giriştim. "Teşekkürler bebeğim. Ama kalkmam lazım."

Kaşları çatıldı. Hafifçe alınmış gibi görünüyordu ama üzerine kusarsam alınacağı kadar değildi. Banyoya doğru adeta koşar-

casına giderken anlık olarak Cade'in endişeli suratını gördüm. Hızla açtığım klozet kapağı gürültülü bir çarpma sesi çıkardı ve sonra *en* kadınsı olmayan öğürme sesiyle midemi boşalttım.

Bittiğinde sifonu çektim, başımı kaldırınca Cade ve Luke'u kapı eşiğinde durmuş beni izlerken yakaladım. Kustuğumu duymaları yeterince kötü değilmiş gibi, üstüne bir de bu iki bey orada durmuş daha önce hiçbir insanın hastalandığını görmemiş gibi beni seyrediyordu.

"En azından seninki tuvalette," dedi Luke, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Kahkahama engel olamayarak tekrar klozete dönünce, gülüşümün sesi seramikte yankılandı.

"Luke, kanepeye dön."

Göz ucuyla küçük bedeninin gidişini gördüm ama Cade kıpırdamadı, hâlâ eşikte duruyordu. Ayaklarına ve parke zeminlerin fayanslara dönüştüğü yerdeki pirinç çizgiye bakıyordu.

"Orada durup izleyecek misin?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı bakışlarını kaldırmadan.

"Beni kusarken izlediğin için mi? Dilemelisin. Artık yüzüne nasıl bakarım bilmiyorum."

Beni ciddiye almadı. "Hasta olduğun için."

"Şey, bunu bana sen yapmadın ki."

Yavaşça başını kaldırdı. "Hayır ama burada kalıp Luke'la ilgilendin. Bütün gece onun yanındaydın. Ona yardım ettin ve şimdi de bedelini ödüyorsun."

Buna hımmm'ladıktan sonra bir tuvalet kâğıdı koparıp ağzımı sildim çünkü eğer Cade Eaton beni yüzümde kusmukla görürse, kafa üstü tuvalete dalıp üzerime de sifonu çekerdim. Hafifçe omuz silkerek eşikte duran adama baktım; uzun, iri ve heybetliydi, yüzünde acayip tatlı bir endişeli ifade vardı.

"O buna değer," dedim titrek bir gülümsemeyle.

Maalesef gülümsemek midemi tekrar bulandırdı ve saniyeler içinde, gidip tek başıma kusmama müsaade etmesi için elimi deli gibi Cade'e sallıyordum.

Gitti.

Ama sadece kısa bir an için.

Bir çeşit savaş teçhizatıyla geri döndü ve tezgâha bir şeyler yerleştirmesini izledim. Ateş ölçer, Tylenol, su, zencefilli gazoz ve... tişörtlerinden biri?

"Ne yapıyorsun?" dedim hırıltılı bir sesle ve sulanan gözlerimi sildim, maskaramın her tarafa bulaştığına şüphe yoktu.

"Seninle ilgileniyorum," diye karşılık verdi, benden yana bakmadan. Ses tonundan ona salakça bir soru sorduğum anlaşılıyordu.

"Sorun değil. Ben kendimle ilgilenebilirim."

"İlgilenebileceğini biliyorum ama buna mecbur değilsin, ben yardım etmek için buradayım." Bunu çok gerçekçi bir tonda söylemişti. Sanki biri için bunu yapmak dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. Ve belki de onun için öyleydi.

Bir trajedinin ardından kardeşlerine bakmak için öne çıkmıştı. Oğluna tek başına bakmak için öne çıkmıştı.

Kusan bakıcı? Onun için bu da kusursuz bir işti.

Cade iliklerine kadar koruyucu biriydi. Fedakâr. O kadar büyük bir kalbi vardı ki, neredeyse aklım hayalim almıyordu.

Sonra döndü; dudakları aşağı doğru kıvrılmış, kaşları çatılmıştı. Bu ifadeyi *dinlenme halindeki kaş çatışı* olarak düşünmeye başlamıştım; sadece varsayılan moddaki yüzüydü.

Çömeldiğim yerde ateş ölçeri tabanca gibi alnıma tutunca irkildim.

"Sadece ateşine bakıyorum." Yüzü yumuşadı.

"Biliyorum." Saçımı yüzümden çektim. "Yine de bana bir silah gibi geliyor."

Düğmeye bastı. Biplediğinde kaşları çatıldı. "38,5 ve kırmızı oldu." Okuma kabiliyetine filan güvenmiyormuşum gibi aleti bana çevirdi.

"Tamam."

"Öyle durup dururken mi oldu?"

Omuz silktim. "Nevrotik temizliğin gerçekten başımı ağrıttı. Sonra Luke'un karnımdaki ağırlığı ve kraker kokulu nefesi etkiledi."

Göğsünden derin bir gümbürtü koptu. "Pekâlâ, eğer Luke'un geçirdiği şeyse çabuk geçiyor demektir. Kötü haber de..."

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca içim dışıma çıkana kadar kusacak olmam mı?" diye sordum.

Başını yana eğerek yanındaki tezgâhtan tişörtü aldı, bana doğru bir adım attı ve çömelip gözlerime baktı.

Gerçekten gözlerime baktı. Öyle bir baktı ki daha önce ben ona baktığımda, bakışlarımdan kaçtığını ya da başını çevirdiğini fark ettim. Ama şimdi değil. Şu an sadece karmaşık irislerinin üzerinde dolaşan koyu renk çikolata ve karamel vardı. Gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri fark ettim. Başka birinde bunlar gülme kırışığı olurdu ama Cade'in sert çekiciliğine katkıda bulunuyordu.

Gülümseyince onların daha da belirginleşmesine neden oldu. "Hayır Kızıl. Kötü haber, tişörtünde kusmuk var."

Gözlerimi kapatıp inledim. "Son yirmi dört saattir tarzım bu şekilde."

"Sorun değil." Sesi tenime sürtünen bir kadife gibiydi. "Kimse tişörtünde kusmuk varken senin kadar iyi görünmemiştir."

Tek gözümü açarak onu temkinle süzdüm. "Kusmuklu bir kıza mı asılıyorsun Eaton?"

Sırıtarak ellerini uzattı ve parmakları tişörtümün ucuna uzandı. "Bırak sana yardım edeyim Kızıl," dedi sessizce.

Cade'in tişörtümü tutmasında cinsel hiçbir şey yoktu ama bu, tişörtümü sıyırıp çıplak karnımı ve sporcu sutyenimi ortaya çıkarırken nabzımın hızlanmasına engel olmadı.

Tam bir centilmendi, gözleri bir an olsun aşağı kaymadı. Kollarımı kaldırıp tişörtümü çıkarmasına izin verdikten sonra bile

gözleri yüzümden ayrılmadı. Kendimi toparlayabileceğimi umarak mide bulantısını bastırdım.

Ama önümde duran güzel adam bile boğazımın gerisindeki hissi ve tişörtümdeki kokuyu dikkatimden uzaklaştıramadı.

"Üzgünüm," diye inledikten sonra tuvalete döndüm ve başka bir hastalık dalgası beni ele geçirirken parlayan kenarlara tutundum.

Atak vücudumu kasarken inledim, tam o anda Cade'in nasırlı parmak uçlarını ensemde hissettim, saçlarımı nazikçe yüzümden çekti. Ömrümün bir sonraki dakikasını tuvalete yapışmış halde geçirirken, Cade saçımı yumruğunun içine aldı ve sırtımda hafif daireler çizmeye başladı.

Daha önce Cade'in saçlarımı yumruğunun içine aldığını hayal etmiştim... ama bu şekilde değildi. Bu, hiçbir şekilde atlatamayacağım kadar aşağılayıcıydı. Büyü bildiğin *kaybolmuştu.*

Atak bittiğinde aceleyle tekrar sifonu çektim ve ancak yüzümü sildikten sonra, ben midemi boşaltırken saçımı tutan ve sırtımı ovalayan bu günah kadar seksi adama döndüm.

Sırtımı ovalamaya devam etti ve tam bir aziz gibi benden hiç ürkmüşe benzemiyordu. "Sorun yok Kızıl. Ben yanındayım."

Ben yanındayım.

Hastalanmakta beni çocuklaştıran bir şey vardı. Çaresiz ve acınası. Cade'in burada olması ve rahatsız olmaması çok büyük bir rahatlıktı.

Başımı salladım ve tişörtünü tekrar tezgâhtan alıp serin bir kumaş dalgası şeklinde dikkatle üzerime geçirdi. Kocamandı ama temiz kokuyordu. Onun gibi kokuyordu; çam gibi. Ve bu kesinlikle midemi bulandıran bir koku değildi.

"İyi misin?" Yüzü endişeliydi ama panik içinde değildi. Onun bu kadar serinkanlı durmasında rahatlatıcı bir şeyler vardı.

"Evet... Ben sadece..." Elimi banyoya doğru salladım. "Burada biraz kamp kurabilirim. İtibarım için biraz mahremiye-

te minnettar kalırım. Ben kusarken saçımı tutmanın karşılığını nasıl öderim hiç bilmiyorum." Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım.

Güldü ama nazik bir gülüştü. Geri çekildiğini duydum ve kendimi arkamdaki duvara yasladım. Çekmecelerin açılıp kapanma sesi küçük alana doldu ama onu tekrar temizlik konusunda rahatsız edemeyecek kadar yorgundum.

Düzen manyağı.

Tekrar yaklaşınca sıcaklığını hissettim. "Doğrul Kızıl."

"Yapamam. Çok yorgunum." Kusmak neden bu kadar yorucuydu?

"Yapabilirsin," diyerek beni ikna etmeye çalışırken bir elini omzuma koydu.

"Sana da bulaştıracağım," diye sızlandım, hâlâ kıpırdamamıştım.

"Ben hiç hasta olmam." Başparmağı tatlı tatlı köprücükkemiğimi okşuyordu, gözlerimi zorla açarak ona baktım. "Hadi, birazcık geriye eğil."

Bunu neden yapmamı istediğini bilmiyordum, belli ki yapana kadar gitmeyecekti. Bu yüzden itaat ettim ama içimdeki asi taraf hepten öne kaykılıp, *"Gel de yaptır,"* demek istiyordu.

Görünüşe göre mide bulantısı asi yanımı kolayca bastırabiliyordu.

"İşte benim kızım." Derin sesi beni iliklerime kadar titretti ve sonra parmaklarını saçlarımın arasına sokarak nazikçe taradı, atkuyruğu yapıp yumuşak bir tokayla topladı. Tokayı çekmecemden almış olmalıydı.

Bu hisle inledim. Sözleriyle. *Benim kızım.*

Tanrım, kafayı yemiş olmalıydım. Saçımı dikkatlice geriye çekerken, onun kirli sakallı çenesine ve sert yüz hatlarına bir göz atma şansım oldu. Eriyerek bir su birikintisine dönüşmek istiyordum ve bunun midemi üşütmekle hiçbir ilgisi olmadığından emindim.

Huysuz Cade seksiydi.

Tatlı Cade karşı konulmazdı.

Saçlarım güvene alındıktan sonra gözlerime baktı, yüzünden endişe okunuyordu. Geniş avucunu başımın yanından kaydırıp boynumda durdurdu. "Hiç istemesem de şimdi seni yalnız bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım." Çenesini kapıya doğru kaldırdı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ona... Bu duruma... Bu yüzden aptal gibi başımı salladım.

Ve banyodan çıkarken kıçını izledim.

* * *

"Tamam, kalk bakalım, gidiyoruz."

Fazlasıyla erkeksi kokunun ve belimi kavrayan nazik ellerin hayal meyal farkındaydım.

"Hadi Kızıl. Centilmen gibi davranıp isteklerine saygı göstermeyi denedim, ama isteklerin saçmalığın daniskası. Elimden geldiğince buradan uzak durdum ve bunu yapmak beni delirtti. Seni banyomun zemininde uyumaya terk etmeyeceğim."

Bu yorum üzerine gözkapaklarım güçlükle açıldı ve gerçekten de hâlâ banyoda olduğum gerçeğine dair farkındalık geri geldi. Artık ışık gelmiyordu ve boynumdaki kramp, gerçek bir bulantı hissinden daha rahatsız ediciydi.

Cade'in elleri koltuk altlarıma girip beni kaldırdı. Ben de ona uyarak ayağa kalktığımda vücuduna yaslandım. Anında beni desteklemek için kolunu belime doladı.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı. Sakalının kulağıma sürtündüğünü hissedince aniden kendime geldim, dişlerimi fırçalamadığımın fazlasıyla farkına varmıştım.

"Nereye gidiyoruz?" Ona boş boş baktım, uyku sersemiydim ve hâlâ kafamı toplamaya çalışıyordum.

"Yatağıma."

Şimdi ona daha büyük dikkatle bakıyordum. "Anlayamadım?"

"İhtiyacın olursa tuvalete daha yakın. Tuhaf davranmana gerek yok. Mantıklı olan bu."

Mantığı kusursuzdu. Dün gece Luke konusunda kullandığım mantık da buydu. "İyi, tamam. Ama dişlerimi fırçalamam lazım."

Gözlerini devirdi ve çenesinin kasılmasını izledim. "Nefesin umurumda değil Kızıl. Seni oraya yiyişmeye götürmüyorum."

Güldüm ama aklımdaki asıl soru şuydu: *Neden ama?*

Ben dişlerimi fırçalarken o kapı eşiğinde bekledi, kollarını kavuşturmuştu ve ben bir mahkûm, o da gardiyan filanmış gibi bana dik dik bakıyordu.

İşim bittiğinde bana elini uzattı, ben de tutup beni odasına götürmek için sessiz evinde ilerletmesine izin verdim. Luke'un odasının dışında onu çekerek durdurdum ve odasının tavanında parlayan plastik yıldızların altında battaniyeye sarılmış yatan küçük çocuğa bir bakış attım. Elimde olmadan gülümsedim, onun rahatça dinlendiğini görmek içimi rahatlatmıştı.

"Biraz daha iyi mi?" diye sorarken başımı kaldırıp babasına baktım.

"Evet. İyileşecek. Ateşi düştü ve her şey yolunda. Şu an beni endişelendiren sensin. Siz ikiniz yüzünden bugün saçlarıma biraz daha ak düştü."

Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. "Ah, iyi. Sana yakışıyor."

Bir şey söylemedi ama beni ana yatak odasına götürmek için koridorun geri kalanında çekerken, başparmağı bileğimde çıkıntı yapan kemiğin üzerinde yumuşak daireler çiziyordu.

"İçine," diye emretti, kocaman yatağı işaret ederek.

"Emredersiniz Kaptan!" Asker selamı çaktım ama zayıf ve bitkindi, onun yatağına girdiğimde muazzam bir rahatlık çöktü.

"Midende bir şey kaldı mı?" Yatağın yanındaki lambayı açtı ve battaniyeyi üzerime örttü.

"Hayır." İç geçirdim.

Homurdandı ve dönüp hızlı adımlarla odadan çıktı. Birkaç dakika sonra içecekler ve ilaçlarla döndü.

Zencefilli gazozun kutusunu açtı ve bana uzattı. "Minik yudumlarla."

Titreyen ellerle ondan aldım ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturmasını izledim. "Orada durup gözünü bana mı dikecek-sin? Başım beladaymış gibi hissediyorum."

Uzun bir nefes vererek bir elini saçlarından geçirdi. "Kusura bakma. Siz ikiniz beni endişelendirdiniz."

Minik bir yudum aldım ve tadının diş macunumdan kalan nane tadıyla karışması hoşuma gitmedi. "Koca bir yufka yüreklisin Cade Eaton. Otursana."

"Buraya mı?" Kaşları çatıldı.

"Senin yatağın." Yanımdaki yere pat pat vurdum. "Sadece birkaç dakika bana eşlik et, sonra uyurum zaten. Bahse varım, yarına düzelirim."

"Belki," diye homurdandı ve beni şüpheyle süzerken tereddüt ederek oturdu.

Gazlı içecek mideme inerken başımı yatak başlığına dayadım. "Luke bu akşam nasıl oldu, anlatsana?"

"Cidden mi?"

"Evet. Elbette. Daha iyi görünüyor muydu? Onu çok merak ettim."

Cade sanki ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi bana bakakaldı. "O da seni merak etti. Sana bu yatağı verdiğimden emin olmak istedi. İçeri bakıp seni oturur halde uyurken görmüş... ve bunu da ben onu yatırmaya götürene kadar bana söylemedi."

Buna hafifçe güldüm, çünkü onu gizlice içeri bakarken gözümün önüne getirebiliyordum. "Başımın küçük belası," diye mırıldanıp bir yudum daha içtim.

Cade buna hımmm'ladı ve bana daha dikkatle bakmaya başladı. "Daha önce çocuklarla hiç çalışmadığına emin misin?"

"Kesinlikle."

"Hah!" Ellerini sanki onlarla ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi beceriksizce dizkapaklarının üzerinde kavuşturdu. Sanki bu sessiz odada benimle oturup konuşmaktan rahatsızdı. "Bu konuda iyisin. Belki öğretmen filan olmalısın."

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Evet. Belki. Bu kulağa eğlenceli geliyor aslına bakarsan. Bilemiyorum gerçi. Bunların hepsi çok göz korkutucu geliyor."

"Nelerin hepsi?"

"İşler. Kariyerler. Hayat. Yetişkin olmak?"

"Barmenlik hoşuna gidiyor mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp patronumu dikkatle süzdüm. "Pek sayılmaz. Yaşım daha küçükken eğlenceliydi. Sosyalleşmek için maaş almak gibiydi. Ama buna geri dönmek zor olacak. Burada dışarıda olmaktan hoşlanıyorum."

Boğazı hareket ederken ellerine baktı, az önce söylediklerime bir karşılık vermemişti.

"Çiftlik işletmek senin hoşuna gidiyor mu?" diye sordum. Sessizleşmesine sebep olan şey neyse, onu oradan çıkarmaya çalışıyordum.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Bayılıyorum. Dışarıda olmayı seviyorum. Uzun günleri seviyorum. Geceleri yatağa kıvrıldığımda bu kadar yorgun olmayı seviyorum. Kovboyların barakasındaki tezahüratlar beni kızdırıyormuş gibi yapıyorum, ama onları bile kendimce seviyorum."

"Beni kesmedikleri sürece." Bir yudum daha alırken parmağımı ona doğrulttum.

Güldü. "Evet Kızıl. Seni kesmedikleri sürece."

"Bu iyi bir his olmalı. Hayatında doğru şeyi yaptığından bu kadar emin olmak."

Cade başıyla onayladı, parmakları dizlerine vuruyordu ve bu hareket kollarındaki kasların gerilmesine neden oldu. "Barda ça-

lışmaya devam etmeyi düşünüyor musun? Yoksa yeni bir şey mi yapacaksın?"

Biraz geriye yaslanıp yerleşerek Cade'in rahat yatağının ve destekleyici yastıklarının tadını çıkardım. Bundan daha iyi hissettiren bir yatak olabilir miydi? "Bilmiyorum. Yeni şeyler ürkütücü geliyor. Başarısızlık gibi hissettiriyor." Dudak büktüm. "Yani annemlere bir baksana. Deli gibi yetenekli olan, deli gibi eğitimliyle tanışmış. Ve abim? Tüm bunların yanı sıra bir de deli gibi motive olmaya mecburdu sanki. Ve işte ben de deli gibi maymun iştahlı olanım."

Dişlerini gıcırdattı. "Bir sürü şey olabilirsin Kızıl. Ama maymun iştahlı bunlardan biri değil."

"Pekâlâ, yeni bir şey denemekten çok çekiniyorum ve bir dizi kısa süreli ilişkiden ve on sekiz yaşımdan beri sahip olduğum aynı işten daha fazlasını taahhüt edememekten çok korkuyorum. Herkes bana ne istersem olabileceğimi, ne istersem yapabileceğimi söylüyor. Ama ben sadece... bunların hepsiyle resmen felce uğruyorum." Bir homurtu çıkararak hüzünle güldüm. "Buradan bakınca maymun iştahlı görünüyorum."

"Kes şunu," dedi dişlerini sıkarak, bana bakarken gözleri alev alevdi.

"Neyi?" Ona tek kaşımı kaldırdım ve banyo zemininde biraz kestirdiğim için ona ters davranacak kadar iyi hissettiğimi fark ettim.

"Kendini böyle küçümsemeyi. İltifatlardan kaçınmayı. Daha gençsin. Hayatın bitmiş değil, hepimiz hatalar yapar ve bunlardan geri döneriz. Bana bir bak. Bir sürü hata yaptım ve yapabileceğim tek şey daha iyi olmaya çalışmak ya da daha iyisini yapmak."

"Luke'un annesi gittiğinden beri çok ilişkin oldu mu?"

Bir nefes verdi. "Hayır Kızıl. Daha iyi olmaya *çalışıyorum* dedim. O hatadan nasıl döneceğimi çözebilmiş değilim."

"Neye ihtiyacın var, biliyor musun? Dadınla biraz *bağlanmak-yok* seksi yapmaya." Sesim şakacıydı ama sanırım ikimiz de şaka yapmadığımı biliyorduk. Şok değeri taşıyan bir şey söylemek benim için alışılmadık bir durum değildi, ama gerçekten bu teklifi yapmak benim için de arsız bir yoldu.

Ellerine bakarken parmak boğumları dizlerinin üzerinde bembeyaz kesildi. Başını iki yana sallayarak komodinin üzerindeki ilaç şişesine uzandı. Parmaklarının şişeyi çevirmesini ve şişeyi yerine koymadan önce avucuna bir tanesini boşaltmasını kendimden geçmiş halde izledim.

Sonunda bana bakmak için dönerek hapı uzattı ve karşılık olarak ona elimi açtım. Az önce önerdiğim şeyin ardından aramızdaki gerilim yaşayan bir varlık gibi somutlaşmıştı. İkimizin de bildiği ama görmezden gelmeyi seçtiğimiz bir şeydi.

Jel kapsülü avcuma koyduğunda büyük ve güçlü ellerini ellerime sardı, öne eğildi. Aramızda elektrik çıtırdıyordu. Ben de öne eğilip sakallarına sürtünmek ve benimle kalması için yalvarmak istedim. Bunu bir düşünmesi için.

Nefesi yanağıma vuruyordu ve gözleri beni tutsak etti. "Olay da bu Kızıl. Seninle işin içinde lanet olası bir sürü bağ var. İkimizi de boğmaya yetecek kadar. Bu yüzden sorumlu davranacak ve bu aramızdaki her neyse onu yok sayacağız. Çünkü bir ay sonra yollarımız ayrılacak. Sen şehirde muhteşem ve çılgın gibi başarılı bir hayat yaşayacaksın, ben de burada kalıp ömrümün geri kalanında çiftlikle ilgileneceğim. Sen ve ben, bizim yollarımız ayrı."

Bana gülümseyişi ifadesizdi, ama ellerimi bir kez daha sıktıktan sonra ayağa kalktı. "Tylenolu iç ve biraz dinlen."

"Sen nerede uyuyacaksın?"

"Senin yatağında yatacağım," dedi omzunun üzerinden. "Yarın çarşafları yıkarım."

Ve sonra beni bir hap, bir içecek ve egomun parçalanmış kalıntılarıyla bırakarak uzaklaştı. Onun gibi kokan ve burada benimle olmasını dilememe neden olan bir yatakta.

"Cade?"

Eli kapı kolunu kavramışken durdu. "Efendim?" diye cevap verirken bana bakmadı bile.

"Kalır mısın?"

Vücudu ürpertici bir şekilde donakaldı. Hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Aksini bilmesem, öldüğünü sanırdım.

Aslında düşününce, daha az evvel onun için fazla karmaşık olduğumu söyleyen ateşli, huysuz bekâr babaya, âşık bir salak gibi kalmasını söylediğim için keşke ben ölmüş olsaydım. Daha fazla gururlu davranmam ve onu bu kadar garip bir duruma sokmamam gerekirdi. Ama işte burada durmuş, ondan kalmasını istemiştim.

Döndü, kaşları çatılmıştı ve ifadesi gergindi. "Kalmak mı?"

"Evet..." Dudağımı ısırdım ve kaş çatışının yoğunluğu altında hafifçe kıvrandım. "Sadece biraz. Sırf konuşmak için. Ya da onun gibi bir şey."

Birkaç kalp atımlık süre boyunca bana baktı, yüz hatlarına hafif bir şok ifadesi yayıldı. Ondan kalmasını istememi beklemiyordu.

Ama bana katı bir şekilde başını sallayarak sessizce yatağa döndü.

Ve kaldı.

18
Cade

Lance: Bu hafta bir gün uğrayıp seninle pratik yapabilir miyim?
Cade: Tabii.
Lance: Çarşamba?
Cade: Tabii.
Lance: Dadı orada olacak mı?
Cade: Siktir git Lance.
Lance: Hahahaha. Her zaman asabi. Çarşamba görüşürüz!

* * *

"Bana genç Cade'den bahset."

Willa'dan mümkün olduğunca uzağa oturmuştum. Yatağın ortasına yastıklardan duvar örebilecek olsam, örerdim. Tabii bu da onu altıma çekmeme engel olmazdı ya neyse.

Korkunç, berbat, iyi olmayan, inanılmaz derecede kötü bir fikirdi.

Cevaplamak istemediğim soruları bile, onun yakınlığından dikkatimi uzaklaştırmaya fayda etmedi. Kokusundan da.

O lanet cazibesinden.

"Hımmm." Boğazımı temizledim. "Bilmem ki. Anlatacak pek bir şey yok." Ellerimi karnımın üzerine koyup ona bir bakış atma riskine girdim.

Biraz solgundu, gözlerinin altındaki koyu halkalar sadece abajurdan gelen loş ışıkla aydınlanıyordu.

Lanet olsun, çok güzeldi.

Tüm eğimli hatları. Boynu. Burnu. Çenesinin alt çizgisi... Onda zarafet dolu bir şeyler vardı. Willa Grant klastı. Her yerinden şıklık okunuyordu, yine de eski konser tişörtleriyle ortalıkta dolaşıyordu ve intikam için bir çocuğu havuza atacak kadar çılgındı.

Göründüğünden çok daha fazlasıydı ve karanlık bir odada aramızda sadece yumuşak yatağın ufak parçasıyla otururken, itiraf etmem gerekir ki onu isteme şeklim görünüşünden çok daha fazlasıyla ilgiliydi.

Onu ilk gördüğüm an dikkatimi ele geçirmişti ve o zamandan beri gözlerimi ondan alamıyordum.

Acayip dikkat dağıtıcıydı.

"Hadi ama! Çocukken de böyle ciddi miydin? Yoksa Luke gibi miydin?" Bunu biraz sersem gibi söylemişti ve gözlerinin kapanmaya başladığını görebiliyordum.

"Luke ile alakam yoktu. Ve Luke'un da bana hiçbir şekilde benzemesini istemem. Annemin ölümü çok şeyi değiştirdi."

Ciddiyetle başını salladı, ama bana üstelemeye girişmedi ve buna minnettardım. Ayrıcalıklı büyümüş biri olarak, Willa'nın doğasında doğuştan gelen bir pratiklik vardı. Aklının çalışma biçiminde bir şey vardı. Luke ile konuştuğunda görüyordum. Tutucu veya burnu havada değildi. Gerçekçiydi ve onun bu özelliğini seviyordum. İltifatları kabul etme konusunda kuruntulu olsa bile.

"O gün onun ölmesini izledim. Babamın ona sarılışını izledim. Hıçkırıklara boğuluşunu izledim." Dişlerimi sıktım ve bir

an için bakışlarımı kaçırdım. "Sanırım o gün benim çocukluğum da bir açıdan öldü."

İri yeşil gözlerine baktım, artık yavaş yavaş parlıyorlardı. Çilek dudakları hafifçe aralanmıştı ve yine başını salladı. Sessizliği anlamsız sözlerle doldurmaya çalışmadığı için minnettardım.

"Belki de küçük yaşlardan beri pratiktim. Stratejik?" İç çekerek gözlerimi tavana diktim. "Bir şehit filanmışım gibi konuşmak istemiyorum."

"Öyle konuşmuyorsun." Cevabı yumuşak ve kesindi.

"Ama çocuk olsam da bir ihtiyaç olduğunu gördüm. Ailemizin yardıma ihtiyacı vardı. Ve ben de yardım etmeye karar verdim. Galiba hiç de bırakmadım. Kendime görev bildim sanırım. Pişman değilim, ama tembel ve başıboş bir yazım hiç olmadı. Okuldan geldikten sonra babam işten eve erken gelmek zorunda kalmasın diye kardeşlerimle ilgileniyordum. Komşular katkıda bulundu. Bayan Hill ayak uyduramayacak kadar yaşlanana kadar Luke konusunda yardımcı oldu. Ben de onun yazı çiftlikte çalışarak veya her yere benimle sürüklenerek geçirmesini istemedim. Bir gün için eğlenceli olur, ama iki ay boyunca olmaz."

"Ben de öyle." Bana göz kırparken dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Eğlence açısından."

Bir nefes verdim. "Sen gayet eğlencelisin. Luke bastığın toprağa tapıyor."

Tırnaklarına bakarak gülmemeye çalışıyordu. "Bütün erkeklerin yapması gerektiği gibi."

Gülerek dikkatimi ona çevirdim. "Sen çocukken nasıldın?"

Cevabını düşünürken burnunu buruşturdu. "Keşke sana çok değiştiğimi söyleyebilseydim ama bundan pek emin değilim." Sesinde kendini küçümseyen bir boğukluk vardı. "Her zaman eğlenceli kızdım. Umursamaz kız. Ben küçükken babam turnelere çıkardı, annem sürekli çalışırdı. Bizim de dadılarımız vardı ya da yardımcı olan aileler... Şimdi düşününce, Luke'un etrafında-

ki topluluktan pek farklı değildi. Yani endişelenme, gayet harika biri olacak. Benim gibi."

Bunu bir şakanın vurucu cümlesi gibi söylemişti, ama kendine neden bu kadar çok yüklendiğini anlayamıyordum. Kendini bir başarısızlık örneği gibi nasıl görebilirdi; hem de benim tek görebildiğim akıllı, eğlenceli, kendine hâkim genç bir kadınken? Kalması için beni *yalvartacak* bir kadın.

Omuz silktim. "Sana benzer biri olursa fazlasıyla gurur duyarım."

Başını yana eğince bir tutam saç kayarak yüzünün yan tarafını okşadı. "Gerçekten mi?"

"Evet Willa. Onun için daha başka ne isteyebilirim? Zeki, bağımsız, sağlam bir espri anlayışı, omuzlarının üzerinde iyi bir kafa."

"Ama dadısına bağlanma olmadan seks teklifinde bulunur mu sence?"

"Yüce Tanrım, kadın!" Gözlerimi tekrar tavana diktim.

Kahkaha attı, gülüşü çok güzeldi. Esintiyle çınlayan rüzgâr çanı gibiydi. O gün kahve dükkânında onda fark ettiğim ilk şeylerden biri buydu.

"Pekâlâ, eğer bu konuda şaka yapamazsak durum tuhaflaşır. Hayatlarımızın geri kalanında Summer ve Rhett'le bir arada olmak zorunda kalacağımızı biliyorum." Bu gerçeklik bana balyoz gibi çarptı. "Bir gün, ilerleyen zamanlarda, ak saçlı ve göbek bölgesinde genişlemiş halimizle, Noel ağacının yanında baharatlı rom ve yumurta likörü içeceğiz. Sana 'seks yapan arkadaşlar' olma teklifimle ilgili bir şaka patlatacağım. Rhett kahkahayı basacak. Summer gözlerini devirecek, çünkü ben ona bunu yarın söylerim ve yıllar sonra tekrar gündeme getirdiğim için saçmalamadığımı düşünecek. Senin küçük kasabalı karın elini göğsüne götürecek..." Willa söylediği hareketi yaptı. "...ve bütün gece şoke olmuş gibi davranacak. Aslında hayatımızın geri kalanında bana soğuk davranacak. Ama ben ondan daha uzun yaşayaca-

ğını, yani sorun olmayacak. Kendi kazdığı kuyuya düşmüş olacak. Ben kazanacağım. Ve benim kocam da tuhaflıklarıma alıştığından, sadece gözlerini devirip içmeye devam edecek."

Komikti ve gülmem gerekirdi. Ama gözlerini deviren adamla evlenmiş olduğu kısımda takılıp kalmıştım. Ben olmayan bir adam. Ve bir şekilde hayatımın geri kalanında bu kadınla iletişimde olacağım gerçeği kafama dank etmemişti.

"Kızıl, sana gözlerini deviren bir adamla evlenme."

"Sen de bana sürekli gözlerini deviriyorsun."

Lanet olsun, bundan vazgeçmeliydim. O daha iyisini hak ediyordu.

"Benimle de evlenme."

Omuzlarını silkerek aldırmadan devam etti. "Takıntılı bir şekilde yatırım portfolyosunu kontrol etmeye dönecek ve o gece herkes bu konuda kavga edişimizi duyacak. O çekip gittiği için Noel sabahı tuhaf olacak ve herkes üçün uğurlu sayı *olmadığını* söyleyecek, çünkü 'Willa'nın üçüncü evliliği de yıkılmak üzere!' diyecekler."

Bu defa kahkaha attım, yumruğumu ağzıma bastırarak Luke'u uyandırmamak için mücadele ederken omuzlarım sarsılıyordu. "Kızıl, sen tam bir kaçıksın. Ama bu özelliğin hoşuma gidiyor. Lanet bir kasırga gibisin."

Ağzı günahkâr bir yaramazlıkla yukarı kıvrıldı. "Bazen öyle hissediyorum. Ama burada? Bilmiyorum. Etrafımda uçsuz bucaksız uzanan arazide bir şeyler var ve bu şey gibi... yatıştırıcı? Uzun zamandır ilk kez kendimi fazlasıyla sakin hissediyorum."

"Fırtına öncesi sessizliği," dedim, kendime onu inceleme izni vererek.

Gözlerine bakmak zordu. O gözler çok yeşildi. Dudakları çok baştan çıkarıcıydı. Onu aklımdan çıkaramamama şaşmamak gerekirdi. Taş bebek gibi görünüyor ve kovboy gibi şaka yapıyordu.

Kavurucu bir günün ortasında ineklerle çalışırken bile aklımda beliriveriyordu.

Bu her zaman benim için çocuk sahibi olmanın en çılgınca yanı olmuştu. Asla oğlumdan uzak olmazdım. Onu düşünmeyi asla bırakmazdım. Onun için endişelenmeyi de. Ve bir şekilde, sadece birkaç haftada Willa da kendine benzer bir şekilde yer edinmişti.

"Fırtına öncesi sessizliği," diye yumuşak bir şekilde tekrar etti, gözleri beni yoğun bir şekilde inceledikten sonra bakışlarını odamda gezdirdi. "Belki de haklısındır."

Tekrar bana döndüğünde gözleri parlıyor, dudakları yumuşak ve nemli görünüyordu.

"Willa," diyerek uyardım, çünkü yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilecek kadar yaşlı ve tecrübeliydim.

"Evet?" Dizlerinin üzerine kalkıp yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum."

Gözlerimi devirme dürtüme direndim. Ben güvensizliklerine katkıda bulunmadan da kendine yeterince yükleniyordu zaten.

"Neden?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Çünkü sana teşekkür ettiğimde dikkatini bana vermeni istiyorum."

"Niçin?"

Bitkin bir şekilde nefes verdi. "Benimle ilgilendiğin için."

Omuz silkerek gözlerimi kaçırdım, bakışlarının ağırlığını kaldıramamıştım.

"Sen iyi bir adamsın Cade Eaton."

İltifatıyla tenim karıncalandı. Belki de övgü kabul etmek konusunda ben de onun kadar kötüydüm. Ama Willa için daha iyi olabilirdim.

"Teşekkürler. Ve sen de olağanüstü bir genç kadınsın." Gözlerine baktım. Aramızdaki hava uğulduyordu ve içimdeki her şey ona doğru uzanmamı söyledi. Dudaklarımı dudaklarına bastırmamı ve parmaklarımı o ipeksi bakır saçlarda gezdirmemi.

"Karne görüşü yazıyormuşsun gibi oldu." Daha yakına eğildi.

Ama geri çekildim. Çünkü o fena halde yakındı ve ben de fena halde yaşlıydım, çok fazla duygusal yüküm vardı.

Karne görüşü. Neredeyse bunu yapabilirmişim gibi hissettim.

Bacaklarımı yatağın diğer ucundan sallayarak ona sırtımı döndüm ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Daha iyi hissetmene sevindim. Biraz dinlen."

Kapıya doğru ilerledim, ama ondan uzağa yürümek Herkül gücü gerektiriyordu. Dönüp omzumun üzerinden attığım kısa bir bakış, yüzündeki hayal kırıklığını doğruladı. Geri çekilmeyi.

Bir gecede iki teklif.

İki teklife iki ret.

Kapı arkamdan bir tık sesiyle kapandığında, yatağımda oturan kızla olan şansıma tüm kapıları kapattığımı fark ettim. Gururu yüzünden bir daha sormayacaktı. Talia'nın bana yaşattığı boktan şeyler yüzünden ona sahip olamayacak kadar berbat durumdaydım hâlâ. Bir şeyi bu kadar fena halde istemekten çok korkuyordum, bir şeyi bu kadar derinden önemsemekten çok korkuyordum.

Kalbimin tekrar kırılmasından çok korkuyordum.

"Ne kalbi be?" diye kendimi azarladım.

Doğruca onun odasına yürüyüp yatağına yattım. Portakallı vücut losyonunun enfes kokusu, en tatlı işkence gibi beni kuşattı.

Derin bir nefes alıp avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Sonra orada uzanıp tavana bakarken yüzündeki ifadeyi tekrar düşündüm.

Ve midemin bulandığını hissettim.

* * *

"Çok heyecanlıyım!" diye haykırdı Luke, arabayı birkaç kasaba ötedeki rodeo alanına yanaştırıyorduk.

"Ben de." Willa dönüp kamyonetimin arka koltuğuna doğru gülümsedi. Bugün bizimle gelmişti, çünkü Luke arabayla hep beraber gitmemiz için yalvarmıştı. Aramızdaki gerilimden, hafif kalp sancısından ve kaçırılmış şanslardan habersizdi.

Başka bir hayatta birlikte olabilirdik ya da bir kaçamak yaşardık. Ama ona sahip olamayacağımı, onu elimde tutamayacağımı biliyordum; bu benim tarzım değildi. Ve onun da elde tutulmak istemediğini biliyordum.

Bir haftadır resmen birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Kibar ama hafiften rahatsızdık. Profesyonel ve arkadaşça, ama bir şekilde daha az şakacı.

Bana külotu hakkında mesaj atmıyordu, keşke atsaydı. Hafta sonlarını Summer'ların evinde geçiriyordu, keşke geçirmeseydi.

Allak bullak olmuştum. Ve şimdi de şu kovboy-gösterisi şeyini yapmak zorundaydım, çünkü Willa'yla o salak "doğruluk mu cesaret mi" oyununu oynamıştım ve malum yerinin hatlarını görüp aptala döndüğümden hayır diyememiştim.

"Sen kazanacaksın baba!"

Bir homurtu çıkardım. Muhtemelen kazanmayacaktım ama Luke'a bunu söylemedim. "Teşekkürler dostum. Senin gibi bir hayranım varken kazanmamak elde değil!"

Atımı indirmenin kolay olacağı bir park yerine çektim. Willa ve Luke'un bütün hafta boyunca gösteri midillisi gibi tımarlayarak geçirdikleri *çiftlik* atım. Koyu, benekli donu parlıyordu. Yelesinde dolaşıklık, kuyruğunda bir pürüz yoktu. Sanırım toynaklarına bile yağ sürmüşlerdi. Blueberry'nin daha önce hayatında hiç bu kadar güzel göründüğünden emin değildim.

Kamyoneti park edince Willa'ya bir bakış atma riskine girdim. "Sen iyi misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Baştan çıkarıcı olmak için yapmamıştı, ama artık yaptığı en ufak şeyler bile kaçırılmış fırsatlar gibi geliyordu bana. *O dudaklar benim olmalı. Dudaklarımın üzerinde. Aletimin etrafında. İnleyerek adımı söylemeli.*

"Evet. Çok iyiyim. Biz..." Omzunun üzerinden başparmağını kaldırdı. "...gidip etrafa bakınacağız. Senin sıranı izlemek için vakitlice geliriz."

Başımı salladıktan sonra insan denizine bakarak *işler farklı gitseydi, hayatımın nasıl olacağını* düşündüm. Burada olur muydum? Turnelerde? Rodeoda hayvanları ağıla sokup, kemer tokası kazanmak için uğraşır mıydım?

"Dondurma alabilir miyiz?" diye seslendi Luke, arka koltuktan inerken.

"Evet, bulabildiğimiz her şekerli şeyi alacağız çünkü hâlâ akşam yemeği vakti gelmedi," dedi Willa ifadesiz bir şekilde ve kamyonetten indi. Sırf beni rahatsız etmek istediği için söylediğini biliyordum.

"İşte bu!" Pencereden Luke'un yumruğunu başının üstüne kaldırarak havaya sıçradığını gördüm. Bu hareketiyle başındaki kovboy şapkası doğruca yumuşak ve tozlu toprağa düştü.

Willa başını geriye atarak güldükten sonra yere çömelip şapkayı aldı ve tozunu silkelerken Luke'a benim duyamadığım bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse, bu onu güldürdü.

Willa çömeldiği yerden şapkayı onun başına takıp hafifçe bastırdı, bu arada dudaklarının kenarı yukarıya kıvrılarak fazlasıyla bulaşıcı bir şekilde gülümsedi.

Direksiyonun önünde oturduğum yerden onlara gülümsediğimi fark ettim. Luke'un sırıtışı daha da büyüktü. Willa elini uzatıp onun burnuna parmağının ucuyla dokunduğunda, Luke'un gülümsemesi yumuşadı ve biraz efkârlı bir hale büründü. Willa'nın sırtına elini koydu ve bir süre sadece birbirlerine gülümsediler.

Onları birlikte izlerken göğsümde bir şeyler çatlayarak açıldı. Birçok açıdan benzer ruhlardı.

Gitmek üzere döndüler ve Luke elini Willa'nın elinin içine kaydırdı. Birlikte çok şirinlerdi. Luke küçük bir kovboy gibi gi-

yınmişti ve Willa'nın üzerinde de eski moda bir Pepsi tişörtü, daha çok zincir gibi görünen bir kemer vardı ve saçları geniş dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

Onu, üzerinde sadece o kemerle hayal ettim. Ama sonra gözlerim, onun işkence edecek kadar dar kotuna doğru kaydı. Bu pantolon kıçını "şovun yıldızıymış" gibi sergiliyordu. Summer'dan ödünç aldığı yılan derisi kovboy çizmelerinin içinden yükseliyordu.

Summer'a bu çizmeleri kilit altında tutmasını söyleyecektim çünkü Willa'da acayip iyi görünüyorlardı.

O acayip iyi görünüyordu. O kadar.

Ve ben birilerini yumruklamak istiyordum. Çünkü tüm o dönen kafalara bakılacak olursa, onun ne kadar iyi göründüğünü fark eden tek kişi ben değildim.

19
Willa

Rhett: Neredesiniz çocuklar?
Willa: Kan şekerimizi mahvetmeye çalışıyoruz. Siz?
Rhett: Jasper'la şimdi park ettik. Cade'in kamyonetinin yanında buluşmak ister misiniz?
Willa: Olur. Size doğru geliyoruz.
Rhett: Sana dikkatli olmanı söylemem gerekiyor.
Willa: Neye karşı?
Rhett: Sanırım abimin sözleri şöyleydi: Yanlarından geçerken bir grup aptal kovboyun onun bacağına sürtünüp durduğundan haberi yok bu kızın.
Willa: İyi, iyi, iyi... Onlar iş üstündeyken takılıp düşmemeye çalışırım.

* * *

Luke'a, "Bütün şekerleri alacağız," derken yalan söylemiyordum. Cade'in etrafında olmak, içmek istememe neden oluyordu ama bir çocuğa bakarken böyle bir seçenek yoktu. Ben de böylece tatlı mı tatlı şekere yüklendim.

"En çok hangi aromayı sevdiğime karar veremiyorum," diye duyurdu Luke, kalabalığın arasında yolumuzu bulurken.

"Neden seçesin ki? Tarçınlı şekerle esmer şekerin rekabet etmesine gerek yok. Her halükârda mini donutlar bir kazançtır." Yoğunlaşan kalabalığa girerken elimi Luke'a uzattım. "Yakın dur dostum. Etraf kalabalık."

Göz alabildiğine kovboy vardı, ama benim gözümün sadece birini gördüğünü fark ettim. Son bir yıldır Summer'a, atları kurtarıp kovboylara binmekle ilgili şakalar yapıyordum ve şimdi geri kalanını istemiyordum bile. O benimle ilgilenene kadar *iyiydim*. Lanet saçımı kaldırıp sırtımı ovuşturana kadar.

İnsanların normalde bunu çalışanları için yaptığını kabul etmeyi hâlâ reddediyordum. Ve bunu yapmış olduğu gerçeği, bazı şeyleri aşırı düşünmeme neden olmuştu. Çünkü dürüst olmam gerekirse, reddedilmek benim için yeni bir fenomendi. Ve bu konuda biraz kızgındım. Biraz utanmıştım.

Biraz da yaralanmıştım çünkü Cade çok iyi bir adamdı. Sadece seksten daha fazlasını istiyordum ama adam onu bile istememişti. Zaten kırılgan olduğunu henüz fark ettiğim egoma sert bir darbe olmuştu.

Kendimi hiç özgüvensiz biri olarak düşünmemiştim, ama geçen gece Cade'in söylediği bazı şeyler aklımda dönüp duruyordu. Kendimle ilgili hiç fark etmediğim şeylerdi.

"İşte Rhett Amca!" diye Luke bana doğru bağırınca, zihnimde kaybolduğum dolambaçlı yoldan beni çekip çıkardı.

Omuz hizasında saçları ve kibirli sırıtışıyla Rhett'i gözden kaçırmak zordu, Luke'un onun adını bağırdığını duyup da çocuğun arkasından sürüklenen beni görünce sırıtışı kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Selam küçük psikopat!" Rhett, Luke'u kaldırıp omuzlarının üzerine oturtarak oradaki en iyi görüş alanını ona sundu. Bana dönüp başıyla selam verdi. "Willa."

"Selam." Ben de ona gülümsedim. Rhett Eaton'ı severdim. Özellikle de en iyi arkadaşım için seviyordum. Arkadaşınızın katlanamadığınız biriyle çıkması fena bir şeydi ama Rhett'le durum böyle değildi. Birlikte harikaydılar ve bir gün onların güzel bebeklerini görmek için sabırsızlanıyordum. Summer bir düğün tarihi belirleyebilirse tabii. Çünkü hiçbir şeyi sırasız yapmazdı.

"Selam Willa." Jasper, Rhett'in yanında belirdi; ondan epeyce uzundu ve buradan başka herhangi bir yerde olmak istermiş gibi bakıyordu.

Onun mavi gözlerine bakmak için başımı kaldırırken neredeyse boynum tutuldu. Gözleri parlak ve ışıltılı değildi; koyu ve karanlık, neredeyse lacivertlerdi. "Yüce Tanrım, siz Grizzly'leri neyle besliyorlar? Nedense bu kadar uzun olduğunu unutmuşum." En az 1.93 olmalıydı.

Gülümsedi ama orada acı dolu bir şey vardı. "Bugünlerde kaleciler için gerekli gibi görünüyor. Tarife uyduğum için şanslıyım sanırım."

Kendini küçümseyen yanıtı, söyleyeceğim türden bir şeyi bana hatırlattı; becerilerimi şansa, çok çalışmama ya da genetiğe bağlardım. Tek fark o NHL oyuncusuydu, bense bir barmendim.

"Hadi tribünlere gidip iyi bir yer kapalım." Rhett, Jasper'ın sırtına vurup bana başını salladı. Ben Rhett'in peşinden giderken, Jasper da hemen arkamdan geliyordu. Korumalar tarafından kuşatılmış gibi hissettim. Bu adamlar ilerlerken insanlar yoldan çekiliyordu.

Ayrıca durup bakıyorlardı. Bazıları selam bile verdi.

Tribün basamaklarını çıkarken, Rhett başını çevirerek yer aradı. Luke hâlâ omuzlarındaydı ve bir yeri işaret etti. Jasper uzun bacaklarıyla her basamağı tek adımda ilerleyerek önüme geçti. Ama arkasına bakıp benim geride kaldığımı görünce bir sahanlıkta durdu ve sonra her basamakta bir adım daha atmayı seçti. Hiçbir şey söylemedi, ama hepimizin bir arada kalması ko-

nusunda fazlasıyla tetikte olduğunu biliyordum. Burası çok kalabalıktı ve bu taşralı çocuklar fena halde korumacıydı.

Sadece Rhett'in arka arkaya ilerlemesi ve Jasper'ın beni önce gönderip bir kolunu açarak ve arkamdan gelmeden önce bana işaret etmesiyle bu durum daha da belirgin bir hal aldı. Oturduğumuzda Luke yanımdaydı ve iki uzun boylu adam tarafından kuşatılmıştık.

Hayatta başıma gelen daha kötü şeyler olmuştu.

Luke anında Rhett'e büyüyünce nasıl boğalara bineceğini anlattı. Rhett'le birbirimize baktık. Bu gerçekten olursa Cade'in pat diye düşüp bayılacağını biliyorduk.

"Bu takım olarak ağıla sokma olayı hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye sordum Jasper'a, çenemle ringi işaret ederek.

Başıyla onayladı. "Evet. Aslında ben de bu konuda fena sayılmam. Çocukken hepimiz çok kez alıştırma yaptık."

"Gerçekten mi?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Dilek Kuyusu Çiftliği'nde büyüyüp de ağıla sokma, ip atma ve kement yapıp fırlatmayı öğrenmemek olmaz."

"Şey, kahretsin..." Hafifçe geriye yaslanıp ellerimi bir dizimin etrafında birleştirdim. "Beni etkiledin Jasper Gervais."

Gülünce gözlerinin kenarları kırıştı; bu da bana, Cade'i hatırlatmaktan başka bir şeye yaramadı.

Gerçi benzerlikler burada bitiyordu. Jasper sessizdi ama nazik bir yanı da vardı. İçsel bir gözlemciydi. Ona ağır gelen bir şeyler... Barın arkasında geçirdiğim yıllar, gözlerimi görünmez ağırlık taşıyan insanlara karşı keskinleştirmişti. O bana şey göründü... üzgün, belki?

"Sen bu konuda bir şey biliyor musun?" diye sordu, gözleri büyük toprak ringe odaklanmıştı. Bir uçta içinde bir grup inek olan ağıl, diğerinde daha küçük ağıl vardı.

"En ufak fikrim yok. Ben üst düzey zıplayan atlara binerim."

"Tamam, temel olarak üç kişilik bir grup atla gelecek. Otuz ineğin üzerinde numaralar var –onarlı üç grup– ve jüri rasgele bir numara söyleyecek. Sonra o numaranın olduğu üç ineği ayırıp karşı taraftaki küçük ağıla sürecekler."

Başımı salladım, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. "Tamam."

Jasper bir nefes verip yumuşak bir şekilde güldü. "Nasıl kayıp gideceklerini tahmin etmek binicinin işidir. Bahse varım, bunun o kadar da zor olmadığını düşünüyorsun. Ama inekler çok zekidir ve bir arada kalmayı severler. Göründüklerinden daha düzenbazdırlar."

Buna güldüm. Kocaman gözleri ve yuvarlak ıslak burunlarıyla inekler bana epey tatlı görünüyorlardı.

"Birkaç hafta sonra Cade inekleri çekerken onları gerçek hareket halinde görürsün."

"Ah?" Başımı yana eğdim.

"Evet. Cade sana söylemedi mi? Çiftlikte büyük aile buluşması gibi bir şeydir bu. Hepimiz ineklerle çalışırız. Onları aşılatırız ve sonbahar için kontrol ederiz, gerçi Cade her bir lanet gün oraya gidip onları kontrol eder. Sonra büyük bir yemek olur. Müzik de." Omuz silkip gözlerini tekrar ringe dikti. "Eğlencelidir."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Beau'nun uzakta olması çok kötü."

Jasper'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle. Sınıfın soytarısı olmadan asla aynısı olmaz. Ama sanırım Violet gelecek. Kız kardeşleriyle henüz tanışmadın sanırım. Ondan hoşlanırsın. Üst düzey yarış atı jokeyidir. Ama bu Harvey için bir sır, o yüzden çok dillendirme."

Ona göz kırptım. "Üst düzeylik kısmında birleşiriz o zaman, ha?"

Rhett bize kulak misafiri olmuştu muhtemelen çünkü, "Tanrım. Sen, Summer ve Violet bir arada dehşet verici olur," dedi. "Sloane'ı da kat? Ortalık altüst olacak."

Jasper çok kısa bir an için donakaldı. "Sloane mı geliyor?"

"Evet, geçen gün Vi söyledi. Onu havaalanından alacakmış."

O fiziksel tepki her neyse, Jasper gülerek kamufle etti. "Evet. Acayip bir ekip olacak."

"Sloane kim?"

Rhett, "Kuzenimiz," derken, Jasper da "Onların kuzeni. Benim arkadaşım," dedi.

"Dostum. Sen benim kardeşimsin. O da kuzenimiz. Bu konuda tuhaflık etme. Bunun için fazla yaşlıyız." Rhett başını iki yana salladı.

"Onunla şehirde iletişimi koparmadık. Bunu biliyorsun. Ben onunla akraba değilim. İyi bir arkadaş."

Rhett gözlerini devirdi. "Soyadının ne olduğu umurumda değil Jas. Beğen ya da beğenme, sen bir Eaton delikanlısısın."

Jasper'ın yanakları hafifçe kızardı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Yeterince beğendim küçük Eaton."

İkisi atışırken başım bir o yana bir bu yana döndü. "Yüce Tanrım. Siz çocuklar birlikte çok sevimlisiniz."

"Sloane gerçekten çok güzel," diye duyurdu Luke, nefes almak için mini donutlarla dolu paketinden başını kaldırdığında.

"Oooh." Onu omzumla dürttüm. "Birileri abayı mı yakmış?" Çocuk gözlerini devirdi ama yanakları kızarmıştı.

Patlamak üzere olan kahkahamı bastırdım. Bunu ne kadar istesem de Luke'un bu konuda onunla dalga geçmeme ihtiyacı yoktu.

Çocuklar Luke'un kulakları kızarana kadar küçük omuzlarını dürttüler.

"O güzeldir Lukey. Kimse inkâr etmiyor. Değil mi Jas?"

Jasper'ın çenesinde bir tendon seğirdi, ama aynı anda başını sallayarak gülümsedi.

"Bakın!" Luke metal kapıların arkasındaki bir yeri işaret etti. "İşte babam!"

İşte oradaydı... Isınıyor ve acayip seksi görünüyordu. Omuzları dik. Siyah şapka. Gümüş çıtçıtları olan siyah gömlek.

Siyah kemerli tozluk. Siyah çizmeler. Bluberry bile ona uyum sağlıyordu.

"Acaba en sevdiği renk ne?" diye sordum ve koro şeklinde kahkahalar yükseldi.

"Kovboy Batman'e benziyor," dedi Rhett.

Luke, "Ooo. Batman'i severim," diyerek başıyla onayladı.

Jasper güldü. "Gergin görünüyor, benzediği şey bu. Ona maçtan önce yapmaktan hoşlandığım bazı zihinsel egzersizleri gösterebileceğimi söyledim ve o da bana..." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "...soy-boy-woo-woo* bokumu şehre geri götürmemi söyledi."

Rhett kahkahayı patlattı. Ama ben şaka yaptıklarını bilmeme rağmen, kendimi ona karşı biraz savunmacı hissederken buldum. Bunlar tam da hıyar tavırlı Cade'in söyleyebileceği şeyler olmasına rağmen.

Başımı sertçe sallayarak, "O bunu halleder," dediğim tek şey oldu.

"Acaba Blueberry bu atlara karşı kendini savunabilecek mi? Lance'in etrafta dolandırdığı gösterişli atların yanında ciddi şekilde geride kaldı," dedi Rhett.

Kaburgalarına dirsek attım. "Hey! Biz onu tertemiz yaptık! Gayet güzel görünüyor. Onlara sataşmayı kes."

"Babamın dedemle konuşmasını duydum; Blueberry'nin kaç para ettiğinin bir önemi yokmuş, çünkü o bindiği en büyük sürtükmüş ve kötü mizacı onu zaten bir galip yapmış."

Yüzümü ellerime gömdüm, güç bela bastırdığım kahkahayla vücudum sarsılıyordu.

"Tanrım Luke. İnsanların konuşmalarına kulak misafiri olmayı bırakmalısın," diye azarladı Rhett, ama yüzündeki kocaman sırıtış caydırma unsurunu zayıflatıyordu.

Jasper şapkasının siperliğini tekrar çekiştirdi, yaşaran gözlerini saklamaya çalıştığından emindim.

---

* *Soy boy*, sosyal medyada eril özelliklerden yoksun erkekleri tanımlamak için kullanılan aşağılayıcı bir ifadedir. (ç.n.)

Bakışlarım tekrar Cade'i buldu, dik oturuyordu ve çenesini havaya dikmişti. Adamdan özgüven fışkırıyordu ve gerçekten öyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Bir kovboy ona bir şey söyleyince, başını geriye atıp bir kahkaha patlattı; bir eliyle dizginleri tutarken, diğer eli rahat bir tavırla bacağının üstündeydi. Uzun yıllar boyu sorumlu davrandıktan sonra eğlendiğini görmek hoştu.

Ona verdiğim cesaret görevinden pişman değildim.

Onun yerine mayomu çıkarmasını söylemiş olmayı diliyor muydum? Bazen...

Ama kendisi için bir şey yapmaya bundan daha çok ihtiyacı vardı. Bekâr baba ve yorulmak bilmez çiftçi Cade Eaton değil de bir birey olarak Cade Eaton olabileceği bir şey.

Ona bakarken yüzümde aptal bir gülümseme olmalıydı, çünkü dirseğimde bir dürtme hissettim. "Birinin Cade'e böyle baktığını görmek güzel. Onu böyle savunduğunu da," dedi Jasper. "Şartların onu dönüşmeye mecbur ettiği adamı değil de gerçek onu görebiliyormuş gibi."

"Bir rodeoya göre derin oldu bu," diye fısıldadım, Rhett'in bu konuşmaya dahil olmasını istemiyordum, çünkü o zaman bu büyük bir şakaya dönüşürdü.

Jasper omuz silkti. "O olmasaydı, bugün bulunduğum yerde olmazdım. Onu mutlu görsem güzel olur."

Aynı fikirde olduğum için başımı salladım. Onu mutlu görmek *güzeldi.* "O olmasaydı nerede olurdun?"

Jasper gözlerini ringden ayırmadan ilk takımın atlarının üstünde gelişini izledi. Derin bir iç çekti ve bana bakmadan konuştu, "Eaton delikanlıları olmasaydı muhtemelen ölmüştüm."

* * *

Cade ringe girdiğinde, muhtemelen onlarca yıldır rodeoda yer almadığını anlayamazdınız. Atının üzerinde oturan bir kral

gibiydi. Geniş, yuvarlak omuzları ve damarlı önkolları vardı. Sanki etrafındaki herkes onun huzurunda diz çökmeliydi.

Cade için diz çöktüğümün düşüncesiyle içim titredi. Keşke daha az sorumluluk sahibi olsaydı. Bütün o baskılardan kaçınsa ve bana öylece sahip olsaydı.

Cade kadar istikrarlı birinin kendini tamamen kaybedişini izlemeye bayılırdım.

Jüri oturdukları masadan ineklerin numaralarını söyledi ve Cade ile takım arkadaşları sığırları belirledi. Bir düdük sesi duyulduğunda geri sayım başladı ve at sırtındaki üç adam harekete geçti.

Cade'i izlemekte büyüleyici bir şeyler vardı. Ne yaptığını biliyordu. Çok emindi. Çok rahat ve kendindeydi. Deli gibi becerikliydi ve bunu şimdiki kadar çekici hiç bulmamıştım.

Ringde becerikliydi.

Çiftlikte becerikliydi.

Evinde becerikliydi.

Elimde olmadan zihnimin dehlizlere dalmasına izin vererek yatakta da aynı derecede becerikli olup olmadığını merak ettim. Öyle olması *gerektiğine* karar verdim. Hiç kimse, güçlü bir etkisi olduğunu bilmeden, insanların kendisi hakkındaki düşüncelerinden etkilenmeden ortalıkta dolaşamazdı.

İşte bu sessiz özgüven yüzünden bacak bacak üstüne atıp kendimi sıktım ve altımdaki tahta sırayı sıkıca kavradım.

Eldivenli elleri dizginleri sıkarken kolları güneşte dalgalandı. Blueberry yön değiştirip şaşırtmaca yaparken Cade'in bronzlaşmış boynundaki tendonlar esnedi. Atın başı aşağıya doğru eğildi, gözleri lazer gibi onu geçmeye çalışan ineklere odaklanmıştı.

Hayvanın normalde tatlı olan yüzünde kötücül bir ifade vardı.

Şapkasının siperliğinden Cade'in ifadesini görmek zordu, ama atınkiyle benzer olduğundan şüpheleniyordum. Tam odaklı.

Bu spora aşina değildim ama biniciliğe dair başka sporları bilirdim; Cade ve Blueberry'nin hiçbir şeyinin geride kalmadığını anlayacak kadar şey biliyordum.

Her gün çiftlikte çalışmanın onlara gereken tek antrenman olduğunun canlı kanıtıydılar. Onu çalışırken izlemek tüylerimi diken diken ediyor, hava sıcak olmasına rağmen kollarımı ovuşturmama neden oluyordu.

Daha farkına varmadan iki inek ağıldaydı ve öteki de Lance'in etrafında dönüp duruyordu.

Cade öne doğru uzanıp elini Blueberry'nin kaslı boynunun üzerinden gezdirdikten sonra yardımına koştu.

O atın yerinde olmak istedim. Elleri üzerimde olsun istedim. Ağırlığı sırtımda olsun istedim.

Bir atı kıskanmak acınası bir durumdu... ama işte kıskanıyordum.

Bunu atlatmam gerekiyordu. Derhal. Bu zayıflık benim olayım değildi. Özellikle de beni istemeyen bir adam için.

Luke, "Ah! İşte gidiyor!" diye haykırarak ayağa sıçradı ve ringde Blueberry'nin aşağı dönerken kalçalarının kasıldığı ve hızla arkasında bıraktığı rüzgârla yelesinin savrulduğu yeri işaret etti.

"Yakala onu Cade!" diye bağırdı Rhett, o da ayağa fırlamıştı.

Ben Cade'i izledim. Blueberry, ineğin yolunu kesip onu diğerleriyle birlikte doğrudan ağıla yönlendirirken o da hareket halindeki şiir gibiydi; akıcı ve dengeli.

Puanlamanın nasıl yapıldığını bilmiyordum, bu yüzden iyi olup olmadığından emin değildim ama etkilenmiştim. Bu da Luke'la beraber ayağa sıçrayıp tezahürat yapmam için yeterliydi. Küçük çocuk bana ışıldayarak baktı, babası için aşırı heyecanlıydı.

"İyi değil miydi Willa?"

"Luke, o en iyisiydi! Ve Blueberry'yi gördün mü? Harikaydı! İyi iş çıkardık." Yumruklarımızı tokuşturduğumuzda Rhett'in bana sorgulayıcı bir bakış attığını gördüm ama yok saydım. Summer'ın ona ne kadarını anlattığını bilmiyordum, ama Luke'a tamamen âşık olduğumu ve babasına karşı da aynı yoldan gittiğimi cümle âlemin öğrenmesi gerekmezdi.

"Geri dönüp onu görebilir miyiz?"

"Elbette görebiliriz. Siz geliyor musunuz?" diye sordum Rhett ile Jasper'a.

"Tabii ki," dedi Rhett. "Böyle iyi bir gösteri yaptığı için gidip ihtiyarın kıçını pışpışlayalım."

"Yarın muhtemelen masaja ihtiyacı olacak," diye karşılık verdi Jasper.

"Willa bunu yapabilir," diyerek Luke sıradan bir tavırla lafa karıştı.

Hepimiz donakaldık.

Rhett eline kemik geçiren lanet bir köpek gibi görünüyordu. "Öyle mi? Willa'yla baban birbirlerine masaj mı yapıyorlar?"

"Hayır. Sadece yataklarda."

Boğulur gibi ses çıkardım ve Jasper yumruğunu ağzına dayadı.

"Ben midemi üşütmüştüm ve Cade de banyoya yakın olayım diye bana bir gece yatağını verdi," diye açıkladım.

"Evet. Ama ikiniz mutfakta dans ederken sana masaj yapmıyor muydu?" Luke bunu fazlasıyla masum bir şekilde söylemiş olsa da gözlerim yuvalarından fırladı.

"O... O şeydi..." Luke'a dik dik baktım.

"Neydi?"

Göğsümde bir hararet hissederek Luke'un omzunu kavradım ve amcasından uzağa çevirdim, ki bahsi geçen amca bundan gereğinden fazla keyif alıyor gibiydi.

Elimle Luke'un kulağını kapatıp Rhett'e doğru eğildim. "Ayağını denk al Eaton. Yaşadığın yeri biliyorum."

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Gelip arka verandamda bir şişe şampanya mı içeceksin? Saçlarını örüp Summer'la yastık savaşı mı yapacaksın?"

"Senin saçlarını örerim. Sırf benimle dalga geçtiğin için o örgüyü kesip kolye niyetine takarım."

Kıkırdadı. "Tehlikelisin Willa. Sende bunu seviyorum."

Başımı sallayıp arkamı döndüm, dudaklarımdaki gülümsemeyi engellemeye çalıştım ama başarısız oldum.

Tribünlerden aşağı inip çit hattını takip ederek bekleme alanına gittik. Adamlar hâlâ atlarının üstündeydi, ama biralar açılmıştı ve hepsi sohbet edip kıkırdıyordu.

Luke onu görür görmez ileri fırladı. "Baba!"

Cade'in yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve eğilip oğlunu önündeki eyere doğru çekti. Onu iyice sıktığında gözlerim pazılarının şişkinliğine ve esnemesine takılırken, kalbim mükemmel bir eşzamanlılıkla kasıldı.

"Orada harika iş çıkardınız," dedim, diğer adamlara da hafifçe el sallayarak.

Rhett ve Jasper arkamdan geldi, güçleriyle alkış sesi çıkaran el sıkışmaları ve son derece acı verici görünen sırt tokatları yapıldı.

"Bu gece galibiyetimizi kutlamak için hepiniz geliyor musunuz?" diye sordu Lance gülümseyerek.

"Yok. Kusura bakma dostum," diye yanıtladı Cade, Luke'un başının arkasına doğru başıyla işaret etti.

"Luke'u ben alabilirim," diye Rhett teklifte bulundu. "Bunca seyahatten sonra bir gece dinlenmeye ihtiyacım var."

Cade başını iki yana salladı, belli ki dışarı çıkmak istemiyor ve Luke'u bahane olarak kullanıyordu.

"Peki ya sen Kızıl?" dedi Lance ve ben gözle görülür bir şekilde irkildim, çünkü artık bu lakabı Cade'le ilişkilendirmiştim. Bir şekilde *onun* bana taktığı isim gibi geliyordu.

Cade'e baktığımda çenesi gerilmişti, dudaklarındaki sert ifadeyle dişlerini sıkıyordu.

Elimi sallayarak kovboyu geri çevirdim. "Hayır. Ben iyiyim."

"Normalde bugün izin günün Willa. Gitmelisin," dedi Cade ters bir şekilde.

Başımı kaldırıp ona bakarken biraz geri çekildim. Sanki beni tokatlamıştı. Beni başkasına paslıyor gibiydi. Bu konudan memnun da görünmüyordu.

Bazı günler berbat şekilde uğraştırıyordu ve ona hissettiğim gıcıklık yüzünden inanamayarak başımı iki yana salladım.

Bu durum beni pervasız yaptı. Biraz da kindar. Karakterimin bu yönüyle pek gurur duymuyordum ama yine de vardı. Sinirlenmiştim *ve* acısını çıkardım.

"İzin verdiğin için eksik olma Cade," dedim cilveli bir şekilde. Rhett bana kocaman açılmış gözlerle bakarken, Jasper'ın yine şapkasının siperliğini çekiştirdiğini gördüm. Lance'e döndüm. "Patron onay mührünü bastığına göre, tamam. Dışarı çıkalım."

Lance de gülümsedi, tatlı bir komşu çocuğu havası veriyordu. "Pekâlâ dişi kovboy. Hadi gidelim." Uzun koluyla arkadaki park halinde römorklardan birine doğru işaret etti.

Kuru kır havasını derince içime çekerek vücudunun eyer üstünde hareket edişini izledim. Hiç de tipim değildi.

Çünkü belli ki benim tipim, kara kara düşünen pislik bir kovboydu ve yakın zamanda o yakışıklı yüzünü çizmemin topuğuyla çiğnemek istiyordum.

Ama sonra iyileşmesi için o yüzü öperdim.

Ancak Lance'in arkasından yürümeye başladıktan sonra dönüp omzumun üzerinden baktım. Cade hâlâ Blueberry'nin sırtındaydı ve gözleri fazlasıyla bana odaklanmıştı.

Bir an bekledim. Bir şeyler söylemesini umuyordum. Kalmamı istemesini. Bunun yerine onunla eve gitmemi. Bunu böyle *bizim* evimizmiş gibi söylemesine bayılıyordum.

Ama yapmadı.

Ben de gittim.

20
Cade

Cade: Centilmen ol.
Lance: Hahaha. Cade. Rahatla. Dadına iyi bakacağımı biliyorsun.
Cade: Bir saç teli yerinden oynasın, seni öldürürüm.
Lance: Peki birden çok saç teli olursa?
Cade: Sen şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Canına mı susadın?
Lance: Sen onun gitmesine izin veren bir geri zekâlısın.

* * *

Kendimden nefret ediyordum. Sözlerimi geri almak ve Willa'yı omzuma atıp benimle eve götürmek istiyordum. Ait olduğu yere.

Ama onu mükemmelen *iyi bir adama* itmiştim, çünkü dadıyı becermenin yasak bölge olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Sorunun ben olduğumu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Sorun benim güvensizliklerimdi. Eğer küçük kasabalı bir kadını -ki kendisi benim yaşımdaydı ve beni umutsuzca isti-

yordu- mutlu edemediysem, Willa gibi bir kadını nasıl mutlu edecektim?

Talia'nın gitmesi egoma bir darbe olmuştu. Keşke *onu* özlediğimi söyleyebilseydim, ama sorun daha çok onun başka adamları bana tercih etmesiydi. Bir şekilde *kaybetmiş* olmamdı. Yeterli olmamamdı. Kalbim işe dahil olmamıştı ama yine de kıçımı yırtarcasına denemiştim.

Ancak Willa'yla kalbim de olaya dahildi. Olmasını istemiyordum ama öyleydi.

Tanrım, ondan hoşlanmamak için çok çabalamıştım çünkü ondan hoşlanmak, ondan keyif almaya yol açmıştı. Onun oğlumun şimdiye kadar sahip olduğu gerçek anneye en yakın şey olmasını izleyerek aynı evde geçen haftalardan sonra, korkarım ki ondan keyif almak, onu önemsemeye dönüşmüştü.

Ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiçbir kadını doğru düzgün sevmemiştim. Hiçbirini böylesine istememiştim.

"Ona su konusunda bir şans daha vereceğim!" diye seslendi Rhett, elinde bir kovayla uzaklaşırken.

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra düzensiz bir nefes vererek kamyonetimin içini kontrol ettim. Luke klimalı araçta çoktan uyuyakalmıştı. Günün heyecanının onu tükettiği belliydi. Willa onu sürekli o kadar aktif tutuyordu ki, günün sonunda köpek gibi yorgun oluyordu.

Willa bize fazla iyiydi.

"Bugün orada muhteşemdin." Jasper römorkun yanına doğru yaslanarak bana dudaklarında hafif bir gülümsemeyle baktı. "Oturduğum yerden o kadar da yaşlı görünmüyordun üstelik."

Başımı iki yana salladım. "Hokeyde berbat olana dek bekle. Senin için ayırdığım bir sürü ihtiyar şakası stokladım. Ve nihayet emekli olduğunda Beau için şakalar da hazır."

"Ondan haber aldın mı?" diye sordu Jasper, umutlu görünüyordu.

"Hayır. Son zamanlarda hiç haber yok. Keşke o ahmağın nerede olduğunu bilseydim."

"Evet. En kötü kısım bilmemek." Birbirimize endişeyle baktık. Beau'yu uzaklara göndermek hiçbirimiz için kolay değildi. Babam da dahil.

"Sen gerçekten aptalsın, biliyor musun?" Sohbet konusunu hızla değiştirirken gözleri aniden yukarı kalktı.

Dudak büktüm. "Bu başka bir ihtiyar şakasının giriş cümlesi mi?"

"Yaşlanmak, başına gelen en iyi şeyi, bunu göremeyecek kadar aptal olmayan başka bir adama göndermek anlamına gelmiyorsa değil."

Göğsümdeki daralmayı ve boğazımın gerisindeki sızıyı hissettim. Bu sızının kızgın ya da üzgün olduğum anlamına mı geldiğini, yoksa sadece söylemek istediğim tüm kelimelerin düğümlendiği nokta mı olduğunu bilmiyordum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Jasper?"

Başını yana eğdi ve mavi gözlerinde hafif tehlikeli bir bakış belirdi. Kaleci maskesinin ardından görebildiğim ifadeydi bu. Saat beşte uyanıp onun sivilceli ergen kıçını antrenmanlara götürmemin nedeni buydu, çünkü böyle bir ifadeye sahip bir adam kaybetmezdi.

O özel biriydi ve ben bunu biliyordum.

Kafamda bir deliğe ne kadar ihtiyacım varsa, bakmam gereken başka bir kardeşe de ancak o kadar ihtiyacım vardı. Ama Jasper'ın o boktan ebeveynleriyle değil, bizimle olması gerekiyordu. Ve başka türlüsüne izin veremezdim.

"Sadece şunu söylemek istiyorum; şu son, kaç... otuz yılı mı herkesin mutlu olmasını sağlayarak geçirdin? Su götürmez şekilde görev adamıydın. Güvenilir. Fedakâr. Sorumlu. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun Cade."

Sorumlu. Bu söz adeta veba gibi yakamı bırakmıyordu. Geceleri rüyama giriyordu.

Siktiğimin sorumlusu!

İri cüssesiyle dönüp şimdilerde artık hangi gösterişli SUV'u kullanıyorsa ona doğru ilerledi.

"Aile buluşmasına geliyor musun?" diye seslendim, ona ne diyeceğimden tam olarak emin değildim. Adam sürekli sessizdi, sonra gelip bu bokla beni sarsıyordu.

Dönüp bana bakmadan, "Asla kaçırmam!" diye karşılık verdi.

"Kement atacak mısın?"

Derin ve keyifli bir "hımmm" sesi çıkardı. "Hayır, bunu asla yapmam."

Her yıl kement atacağını itiraf etmeyi reddederdi. Kontratında atlara binmekle ilgili yasaklanan şeyler vardı. Bunun yanı sıra motosikletler, paraşütle atlama ve havai fişek kullanmak da yasaktı.

Ama her yıl onun için bir at eyerlerdim ve o da her yıl oraya binerdi. Kimse bundan bahsetmezdi, ama çocuk hâlâ lanet şekilde kement atabiliyordu.

Rhett, Blueberry'ye suyu döktü ve onu nazikçe okşadı. "O gösterişli atlara gününü gösterdin Blue. Tam Eaton işi."

Römorkumun penceresinden izliyordum ama Rhett beni yakaladı. "Seni tolere ettiği için şanslısın." Bunu söylerken çenesiyle beni işaret etti.

"Blue mu?" diye sordum.

Kardeşim başını iki yana sallayıp su kovasını römorktan attı ve ben de kapakları sürgüledim. Hâlâ soruma cevap vermesini bekliyordum ama pislik herif tenezzül etmedi.

Bunca yıl boyunca çenesini çalıştırmıştı ama şu anda bana söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Evde görüşür müyüz?" diye seslendim, o Jasper'ın aracına doğru yürürken.

"Evet." Omzunun üzerinden elini salladı.

"Summer'a söyle; o Tanrı'nın cezası yılan derisi çizmeleri kendine saklasın!" dedim dikkatini çekmeyi umarak. Rhett'in soğuk

tavrındansa, onunla tartışmayı tercih ederdim. Bütün hayatını benimle didişerek geçirmişti ve böyle devam etmesini istiyordum.

Yolcu kapısına ulaştığında dönüp bana pis pis baktı, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Ben Summer'a ne yapacağını söylemem. Denesem de dinlemez. Bana soracak olursan, en iyi kadın türü budur." Göz kırpıp Jasper'ın aracına bindi. El sallayarak uzaklaştılar ve Chestnut Springs'e dönerken benim hakkımda küçük yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapacaklarına emindim.

Kasabadaki kadınlar ellerine su dökemezdi.

Pislikler...

Kamyonete bindiğimde Luke hâlâ uyuyordu ve bu da yolculuk boyunca ben ve tehlikeli düşüncelerim baş başa olacağız demekti.

Ben ve pişmanlıklarım.

Luke, çakıllı yollara çıktığımızda uyandı ve geceyi dedesiyle geçirmek için yalvardı; tıpkı pilleri bittikten sonra bir saatliğine şarja takılan ve artık şarj edilerek daha fazla yetişkini terörize etmeye hazır psikopat bir oyuncak gibiydi.

Onu oraya bıraktım. Oğlumu ne kadar sevsem de şu an oyun oynayacak ve onu eğlendirecek ruh halinde değildim.

Eve geldiğimde kahkaha yoktu. Müzik yoktu. Fırında kurabiyeler pişerken, mutfakta dans edip şarkı söyleyen Willa ve Luke yoktu.

Ev sessizdi. Ve ben yalnızdım.

Derinden yalnızdım.

Ve onu gönderdiğim için öfkeliydim. Şu anda başka bir adamla eğlendiği için öfkeliydim. Muhtemelen birçok adamla...

Çantamı bıraktım ve kendimi meşgul etmek için kimsenin göremeyeceği köşeleri tarayarak temizliğe başladım. Hayal kırıklığımı gidermek, beni içten dışa yakan kıskançlığı uzak tutmak için fırçaladım. Bu duygu damarlarımda dolaşıyor, her sinir ucunu yakıyordu.

Lanet derecede yıkıcıydı.

Ellerim acımaya başlayınca bırakıp duş aldım. Aletim sertleşmişti ama mastürbasyon yapamayacak kadar asabiydim, bu yüzden duştan çıktığımda sinirlerim daha da bozuktu.

Evin içinde dolanarak kendime bir burbon doldurup ön verandada oturmaya karar verdim. Oraya neden gittiğimi biliyordum ama itiraf etmeyi reddettim. Kendi kendime oranın güzel bir manzarası olduğunu söyledim, ama üst basamağa oturup etrafa bakındığımda, korkuluklara çizilmiş ufak karalamaları gördüm. Güneşler ve yıldızlar. Gülen suratlar ve XOXO'lar.

Ve kalpler.

Willa ön verandama kalpler çizmişti ve ben şimdi burada oturup, burada olmamın gerçek sebebinin onun eve dönmesini beklemek olduğu düşüncesinde boğuluyordum.

Başka bir şey yapamayacak kadar kıskançlıktan delirmiştim.

21

Willa

Summer: İyi misin?

Willa: Evet. Neden?

Summer: Az önce Cade'den bunu soran bir mesaj geldi.

Willa: Cade'e on tane adamla hayatımın en iyi grup seksini yaşamakta olduğumu söyleyebilirsin.

Summer: Ooof. Ben bile o kadar cesur değilim. Bırakayım da bunu ona sen söyle.

Summer: Sıkıntılı görünüyor Willa. Bil diye söylüyorum.

Willa: Güzel.

* * *

Taksi çakıllı yola geldiğinde rahat bir nefes aldım. *Çok yakın.* Daha önce hiç hissetmediğim kadar evde olmak istiyordum.

Cade orada olmadan Lance ve onun kovboy arkadaşlarıyla birlikte takılmak yanlış gelmişti. Tarafsız olmak gerekirse eğlenmiştim ama kafam başka yerdeydi.

Kalbim başka yerdeydi.

Cade'de numaram varken ve bana kolayca mesaj atabilecekken, en iyi arkadaşım aracılığıyla beni kontrol edebileceğini düşünmesine istediğim kadar kızsam da, güvenliğim konusunda onun strese girdiği düşüncesi karnımda bir sızı oluşturmuştu.

Galiba bu yüzden erkenden ayrılıp tavuk gibi kaçmıştım. Bütün adamlar kusursuz centilmenlerdi, ama galibiyetlerini kutlamak konusunda benim hiç istemediğim seviyelerde bir coşkuya doğru ilerliyorlardı.

Bar hayatı artık beni yoruyordu ve taksi karanlık taşra yollarını aydınlatırken, Cade'den uzak durmaya ihtiyacım olduğu için bu yazın bitmesini istemek ile şehirdeki hayatıma dönmek istemediğim için yazın bitmesini hiç istememek arasında kaldığımı fark ettim.

Dilek Kuyusu Çiftliği arazisinin başladığını belirten ahşap direklerin altından geçtik.

"Bu yoldan aşağı inip sola sapın," diye şoföre talimat verdim, o da basit bir "hımmm" ile karşılık verdi. Geveze çıkan taksi şoförlerinden olmadığına memnundum çünkü bu gece yeterince konuşmuştum.

Farlar Cade'in araba yolunu aydınlatıp tablo gibi çiftçinin üzerinde parlayınca, vücudum rahatlayarak çöktü. Burası benim evim değildi ama... kendimi evimde hissediyordum.

Haddinden fazla pahalı olan tutarı ödemek için kartımı taksicinin makinesine dokundurduktan sonra indim. Cade ön basamakta oturmuş bana dik dik bakıyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve büyük ellerinde cam bir bardak vardı.

Onda bir enerji vardı. Bu gece tehlikeli görünüyordu ve pekâlâ, ben de kavga etme havasındaydım.

Taksi giderken ayıyı dürttüm. "Beni mi bekledin babacık?" Kirpiklerimi kırpıştırarak çantamı omzuma astım.

Hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Geç oldu. Eve ne zaman geleceğini bana söyleyebilirdin. Yaşadığın yer hâlâ *benim* evim."

"O zaman hafta sonları ana evde kalmalıyım galiba, böylece sana zahmet vermem," diye ters ters karşılık verdim ama ana evde kalmak istemiyordum.

Onunla kalmak istiyordum.

"Belki de bir yetişkin gibi davranıp bana bildirmelisin, böylece endişelenmem..." Susup, "Luke'u uyandırmandan yani," diye ekledi.

Bu herif yürek yemişti.

"Seni şu anda fena halde azarlamamamın tek nedeni Luke'u uyandırmamak Eaton. Eğer yetişkin gibi davranmaktan bahsediyorsak, belki de en iyi arkadaşım yerine *bana* mesaj atmalısın."

Ayağa kalkıp ellerini pantolonun üzerinden poposuna vurarak silkeledikten sonra –bunu yaparken sinir bozucu derecede iyi görünüyordu– bana sırtını döndü. Ardından omzunun üzerinden bir bakış attı, "Luke babamın yanında, yani devam et ve ihtiyacın varsa öfke nöbetini geçir."

Ağzım açık kaldı ve sesim yükseldi. "Eve geç gelip onu uyandırmamdan endişeleniyorsun ama o burada bile değil mi?"

Yürümeye devam etti, ama peşinden fırlayıp basamakları hızla çıkarak çantamı verandada onun çıplak ayaklarının yanına attım. "Cade! Seninle konuşuyorum. Ki beni bir tür lanet olasıca paylaşılacak bir oyuncakmışım gibi arkadaşına verdiğin düşünülürse, bunun için şanslısın."

Bu onu olduğu yerde durdurdu, sırtındaki kaslar kaskatı kesilmişti. Vücudundaki her yer yırtıcı olduğunu haykırıyordu. "Benden uzaklaş!" diye haykırıyordu, ama böyle sessiz bir uyarıyı göz önüne alamayacak kadar fevriydim. Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve onun çam kokusunun beni kuşatmasına da başımı döndürmesine de izin verdim.

"Sence arkadaşlarına paslayabileceğin bir sürtük müyüm ben?"

Şimdi arkasına dönmüştü, cehennem azabı gibiydi. "Bence ne kadar denesem de seni kafamdan söküp atamıyorum. Bence fena

halde baştan çıkarıcı ve fena halde karmaşıksın. Bence *onun* gibi kokuyorsun ve siktir, buna katlanamıyorum."

Ona hayretle bakarak kırmızı yanaklarını, kara gözlerindeki alevi, burun deliklerinin zorlu nefesinin ağırlığı altında kalkıp inişini inceledim.

"Bu *yüzsüzlük*. Beni beraber gönderdiğin adam gibi kokmamdan yakınmak tam bir yüzsüzlük ve o tam bir centilmendi. Başka şartlar altında tanışsak beraber eğlenebileceğim bir adamdı, çünkü o acayip eğlenceli biri. Ama onun yerine geceyi *senin* için endişelenerek geçirdim Cade Eaton. Sen ve senin huysuz lanet olasıca yüzün, aptal geniş omuzların ve Wrangler içindeki yuvarlak kıçın. Yani... siktir git!" Parmağımla kaya gibi sert göğsünün ortasını dürttüm. "Ve hiç hakkın yokken kıskandığın için tekrar tekrar siktir git. Ben onun gibi kokuyorsam, sen de bok gibi kokuyorsun."

Gitmek üzere döndüm ama Cade daha hızlıydı. Elleri uzanıp kollarımı kavrayarak beni durdurdu. Onunla yüz yüze gelmek için döndüm, bedenim çok doğal bir şekilde onunkine çekiliyordu.

"Böyle konuşmaya devam edersen o güzel ağzını becererek temizleyeceğim."

Bütün vücudumdaki tüyler diken diken olurken ona tek kaşımı kaldırdım. Aramızdaki hava çatırdıyordu. "Affedersin?"

Elinin tersiyle ağzını sildi, en başından beri orada duran filtreyi çekip atıyordu sanki. "Beni duydun Kızıl. Bana böyle bağırmaya devam edersen, seni dizlerinin üzerine indirip o çilek dudaklarını açacağım ve seni susturmak için ağzını becereceğim."

Aklım karıştı. Önümde duran bu adam, son bir aydır beraber yaşadığım adamla aynı kişi değildi. Bu onun farklı bir versiyonuydu. Sakladığı bir versiyon. Baş edebileceğim bir versiyon.

Hoşlandığım bir versiyon.

Sözleri sertti ama ben Cade'i, sözleri genellikle hayal kırıklığıyla dolu olsa da ellerinin her zaman nazik olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

İçin için yanan gözlerine bakarak önünde ağır ağır dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerinde oynaşan her duyguyu görebilmek için çenemi kaldırdım. "Siktir, sana *meydan okuyorum.*"

Çenesindeki bir kas attı. Uçurumun kenarında durduğunu biliyordum ama kendini tutuyordu. Ben küçük bir bakire kız değildim. Bir adam beni istediğinde anlardım.

Ve Cade Eaton beni *istiyordu.*

Sadece kendine bana sahip olma izni vermesi gerekiyordu.

Bu yüzden onu dürttüm. Dudaklarımı yalayarak ağzımı kocaman açtım, dilimi düzleştirdim ve gözlerimi gözlerine diktim. Dünyadaki en bariz davetti.

"*Siktir,*" diye mırıldanarak otoriter bir tavırla ileri adım attı, bütün kısıtlamaları parçalanarak etrafımıza saçılmıştı sanki. Karnım kasıldı ve göğsüm neredeyse beklentiyle titredi. Tepemde dururken geniş avucunu başımın arkasında gezdirdiğinde zevkle mırıldandım.

"Sen lanet bir işkencesin Willa Grant." Bardağı arkasında verandaya düşürünce, ağır bir pat sesiyle yere çarptı ve ahşap zeminde mucize eseri kırılmadı. Ardından parmak uçlarını dudaklarıma getirdi; geziniyor, dokunuyor ve bastırıyordu.

Kendimi ona bir tabağın içinde sunmuştum ama henüz ziyafet çekmiyordu. Tadını çıkarıyordu. Ve pantolonunun önündeki kabartıya bakılırsa, gördüğü şeyden hoşlanmıştı.

"Lanet bir işkence." İki parmağını ağzıma sokup dilimin üstünde kaydırarak öğürebileceğimi düşündüğüm yerin sınırına kadar götürdü. "Bir adam kopmadan önce ancak bu kadarını kaldırabilir."

Dudaklarımı parmaklarının etrafına sararken, dengemi korumak için avuçlarımı kotuna yasladım ve bu arada gözkapaklarım hafifçe kapandı. Kendimi biraz fazla savunmasız, biraz beni aşan bir durumda hissediyordum, biraz *utanmıştım.* Ama istediğim şey buydu.

Kopmasını istiyordum.

"Em Willa. Bu iş için yeterince iyi olduğunu bana göster, ben de sana belki aletimi veririm."

İnledim, sözleri hem başımı döndürüyor hem de beni kızdırıyordu. Sözlerindeki meydan okuma açıktı ve ben asla meydan okumalardan geri duran biri olmamıştım.

Kabul ettim ve kaslı bacaklarına tutunarak dudaklarımı parmaklarının uzunluğu boyunca ileri geri kaydırdım. Neredeyse üzerlerindeki burbon *tadını* alabiliyordum.

"Gözler bende bebeğim. Hadi görelim."

Kendimi ona bakmaya zorlarken, yanaklarımdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Aşağı doğru bakışı mıknatıs gibiydi. Ciğerlerimdeki nefesi çalıp kendine aldı.

Parmakları saçlarıma dolandı ve ben ağzımı parmakları boyunca kaydırırken başımı okşadı.

Gözlerime bakarak, "İşte benim kızım," diye mırıldandığında, dünyada hiçbir şey bundan doğru değil gibiydi.

Benim kızım.

Dilimi parmaklarının etrafında döndürdüm; inleyerek saçlarımı kavradı ve başımı istediği gibi hareket ettirdi.

Hızımı kendi ayarlıyordu.

Kendimi ona bırakıp ellerinde gevşedim, bunu yaparken dudaklarımın etrafında tükürük birikti.

"Siktir. *Willa.*" Adım onun dudaklarından acayip iyi çıkıyordu, adımı homurdanma şekli yabani ve sahipleniciydi.

Üzerimdeki kot pantolona rağmen verandanın tahta zemini dizlerime batıyordu. Ve parmaklarını müstehcen bir *pop* sesiyle ağzımdan çıkardığında, onu bir arada tutan son birkaç pamuk ipliği de gözlerimin önünde koptu. Kopan bir gitar teli gibi dağılmalarının sesini duyabilmiştim neredeyse.

Lanet bir Cheshire kedisi gibi gülümsedim.

Çünkü tepemde Cade sığ nefesler alarak çılgın gibi kemerini çözüyordu. Düğmesini açtı. Fermuarı indirdi. Ve kalın aleti boxerının kumaşına çadır kurduğunda, ellerim onu serbest bıraktı.

Evinin ön verandasında öylece meydandaydı.

Tek eliyle tişörtünü çıkardı ve ben aniden dudaklarımı yalayıp avuçlarımı sıcak, pürüzsüz teninde gezdirdim. Neredeyse aşırı keyif alıyordum. Verdiği hisle iç çektim.

"Siktir Kızıl. Umutsuzca bunu istiyorsun, değil mi?" Eli tekrar saçıma girdi; öteki eli çenemin alt çizgisinde ilerlerken parmaklarındaki tükürüğümü hissedebiliyordum.

Gürültüyle yutkundum ve Cade'in aletinin ucunda beliren parlak sıvıyı yaladım. Cade'in *kocaman* aletinin. Gözlerim beklentiyle parladı. Noel sabahı gibiydi. Sanki yepyeni bir oyuncakla oynayacaktım. "Evet." Ucuna bir öpücük kondurdum. "Ama sadece senin için."

İnleyerek başını geriye attığında boğazı ve âdemelmasının üzerindeki koyu sakal izleri ortaya çıktı. Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm, ama kelimeler ağzımdan çıkana kadar doğru olduğunu bile bilmiyordum. Dudaklarımı ilk kez etrafına sararken, elleri hâlâ başımın üzerindeydi ve saygıyla tutuyordu. Pürüzsüz ten, hafif misk kokusu ve dolanmış parmaklar.

Duyusal bir aşırı yüklemeyle ağzımı işkence gibi ağır ağır uzunluğu boyunca kaydırırken, burnumdan nefes alarak onu mümkün olduğunca derinlere aldım.

Daha fazla ilerleyemeyeceğimi düşündüğümde yutkundum ve biraz daha ilerlettim.

"Tanrım, Willa." Sesindeki nefesi kesilmiş hal karşısında gülümsedim. Cade Eaton iyi bir oral seksin püf noktasının, onlara bunu yaşatmaktan keyif almak olduğunu öğrenmek üzereydi. Ve ben buna *bayılıyordum*.

O tepemde dururken, dizlerinin üzerine çöken kişi olmam umurumda değildi. Şu an güç bendeydi. Onu parçalara ayırma gücü benimdi. Ve güç sarhoşu oldum.

Dilimi döndürürken başımı yavaşça ileri geri hareket ettirdim; bir elim aletinin kökünü ovuşturuyordu, diğerini geriye kaydırarak hayalarını kavradım. Dudaklarım sertçe emerken parmaklarım da uyum içinde çalışıyordu.

Aletine doğru inledim ve saçımı daha sıkı kavradı. "Dikkatli ol bebeğim. Çok uzun zaman oldu ve sen çok iyi hissettiriyorsun. Bunun sürmesi için uğraşıyorum." Zar zor bastırdığı sesi boğuktu ve hafifçe titriyordu.

Bu sese bayıldım. Beni cesaretlendirdi. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu sanıyorsa kafası karışmış demekti. Eski karısının ona ilk düşündüğümden daha büyük numara çekmiş olduğunu fark ettim. Onu boğazımın gerilerine doğru daha da çekerken, gösterdiğinden daha da güvensiz olduğundan şüphelendim.

Acaba benim için ne kadar dayanılmaz olduğunu ona *gösterebilir* miydim? Bir elimi kalça kemiğinin üzerinde gezdirip, tırnağımı karın kaslarının başladığı yerin hemen altındaki belirgin çizgiye sürttüm. Karnına doğru kıllarını takip ettim ve elimi karnının üzerinde genişçe açıp oradaki girinti çıkıntıları hissettim.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda yarı kapalı gözleri elime kilitlenmişti. Onu izlediğimi fark ettiğinde gözleri yumuşadı ve başparmağını yanağımın üzerinde gezdirdi. "Bu şekilde acayip güzel görünüyorsun Willa."

İnledim ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettiğimde kirpiklerim titreşti.

"Aletimle tamamen dolmuş bir ağız." Başımı istediği ritimle hareket ettirdi ve avucumu karnından çekip vücudunu keşfe çıktım. Bundan hoşlanmışa benziyordu, ben de her şeyden çok ona iyi hissettirmek istiyordum.

Daha fazlasını istemesini istiyordum.

"Bunun hayalini kuruyordun, değil mi?"

Gözlerimi ona dikerek başımla onayladım ve onu daha sert emdim.

"Bu yüzden her lanet günü çatımın altında geçirip beni tamamen çıldırttın. Bu mükemmel kıçla, o kahrolası meme uçlarıyla ve ipeksi saçlarınla beni baştan çıkardın. Kahkahan bile beni sertleştiriyor. Bunu biliyor muydun?"

Onu delirttiğimi duymaya bayılarak inledim. Ellerimi kaburgalarının üzerinde dolaştırıp arkasına kaydırdım ve uzun zamandır istediğim gibi kaslı kıçının üzerinde gezdirdim.

Ben sıkarken o hızı artırdı, parmakları başımı kavramıştı ve avuçları kulaklarımın üzerindeydi. Yatıştırıcı bir uğultu kafama doldu, gözlerimi kaldırıp ona baktım ve kendimi o kara gözlerdeki vahşi bakışa çevirdim.

Ağzımı becereceğini söylemişti ve yaptığı tam olarak buydu. Ritme kaptırdım ama uzun sürmedi. Kısa bir süre sonra girişleri hızlı ve çılgınca olmaktan çıkıp daha uzun ve daha sert bir hale büründü. Kıstığı gözleri gözlerime odaklanmış olarak kaldı.

"Willa ben boşalmak..." Bir nefes vererek sustu ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Ağzımdan çıkmaya çalıştı. Ama onu daha da çekerek boynumu gerdim ve gözlerimi kocaman açarak başımı hafifçe iki yana salladım.

Ağzı hafifçe aralandı ve ağır ağır dilinin dudaklarının arasından dışarı çıkışını izledim. "Siktir!"

Sonra onun parçalara ayrılmasını *izlemeye* koyuldum. Teslim oluşunu *izledim.* Ve bu bir galibiyet gibi hissettiriyordu.

Aleti ağzımın içinde seğiriyor ve zonkluyordu; bunlar olurken ben de yuttum. Gözleri sımsıkı kapalı olmasına rağmen bakışlarım yüzündeydi. Elleri saçlarımda, çekiştirmeleri yumuşak okşamaya dönüştüğünde bile. Nazik dokunuşlara geçtiğinde bile.

Gözleri tekrar açıldığında yumuşadığını hissederek ve nefesinin tükendiğini duyarak geri çekildim.

"Tanrım Willa," dedi, nefes nefese pantolonunu geri çekerken, ben de ağzımı sildim.

Çömelip beni de kendisiyle beraber kaldırdı ve ağzı benimkine kapandı, ağzımın az önce nerede olduğunu umursamadığı belliydi. Çünkü bu öpücük şiddetliydi. Samimiydi. Dudaklarıma bastırdığı dudakları yumuşaktı ve ellerimi ensesinde birleştirdiğimde oradaki nemli ter tabakasını hissedebiliyordum.

Geri çekilip alnını alnıma dayadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Bunun için özür dilemene gerek yok. Bence neredeyse senin kadar iyi vakit geçirdim." Sessizce kıkırdadım, nefesini ıslak dudaklarımda hissediyordum.

Alnını alnıma sürttü. "Hayır. Bu gece dışarı çıkmana izin verdiğim için özür dilerim."

Gözlerimi devirdim ama ikimiz de kıpırdamadık. Hâlâ ön verandada açıkta duruyorduk. Hâlâ ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdiriyorduk. "Sen bana bir şey yapma *izni* veremezsin Eaton." Tek kaşımı kaldırdım, o da beni kendine çekip sarılarak çelik gibi kollarını bana sıkıca doladı.

Ve acayip iyi hissettiriyordu.

"Benimle eve gel diye yalvarmadığım için özür dilerim."

Bu tür bir özürden keyif alarak ona sokuldum. "İyi yalvarıyorsun," diye şaka yaptım.

Başını çevirip boyun kıvrımıma bir öpücük kondurdu. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Hayatıma hoş geldin," diye tekrar şaka yaptım, ortamı yumuşatmaya ya da hafif rahatsızlık hissini dindirmeye çalışıyordum.

Cade beni daha da sıkı sararak omzuma bir öpücük kondurdu. "Seninle sınırları aşmayacağıma dair kendime söz verdim. İşleri karmaşıklaştırmayacaktım. Sen bu kadar kısa süre içinde gidecekken bizi bir araya getirmeyecektim."

Midemde bir yumru belirdi ve güvensizlikler sudan fırlayan balıklar gibi uçuşmaya başladı, çünkü onun kollarında olmak rahat hissettirmiyordu. Kafesteymişim gibi geliyordu. Bu bir özür-

müş gibi geliyordu. Ve tüm duvarlarım yeniden yükseldi. İki dakika önce kendimi bir tanrıça gibi hissederken, şimdi içime bir korku çöreklenmişti.

Geri çekilerek ona ifadesiz bir şekilde gülümsedim ve kısmen omzuna pat pat vurdum. "Peki, bunu karmaşık hale getirmeyelim."

Cevabıma şaşırmış gibi başını hafifçe iki yana salladı. Dönüp ön kapıya doğru ilerledim.

Dramatik mi davranıyordum? Belki... Muhtemelen... Ama Cade Eaton söz konusu olduğunda, gururum daha fazla darbeyi kaldıramazdı. Ben kişisel almaya başlamadan önce, beni ancak bu kadar geri çevirebilir ya da bunun olamayacağına dair ancak bu kadar bahane üretebilirdi.

Karmaşık.

Bence bunu karmaşık hale getiren tek kişi oydu.

Odamın mahremiyetine kavuştuğumda kapıyı çarparak kapattım ve odanın içine girerek derin bir nefes aldım.

Başucu lambasını yakıp aklımın aptal Cade Eaton'a kaymasına izin verdim. Büyük aleti, güçlü kolları, lanet olası yakışıklı suratı olan karmaşık bir pislikti kendisi.

Arkamda kapı savrularak açıldı. Dönünce, elleri iki yanında yumruk olmuş, düğmelenmemiş pantolonu ve hâlâ üstsüz haliyle Cade'in orada durduğunu gördüm; bu kesinlikle çok acımasız bir şaka gibiydi. Omuzları neredeyse kapı çerçevesinin tamamını kaplıyordu ve yüzünde öfkeli kaş çatışı olarak tanıdığım bir ifade vardı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Burnumu çekerek gözlerimi kaçırdım, çünkü şu an fazlasıyla göz korkutucuydu. "İşlerin senin için *çok karmaşık* hale gelmediğinden emin oluyorum. Gayet açık."

"Kadın." Bana kadın dediğinde sesi hep çok iğneleyici çıkıyordu. "Deli misin sen? Üç yıl boyunca tek bir kişiye bile elimi sürmemişken ve bu serimi senin gibi olağanüstü biriyle bozmamın ardından, öylece çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Üç yıl mı?

"Ben..."

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Ben konuşacağım. Sen de çeneni kapatıp dinleyeceksin. Çünkü dışarıda söylediklerimi bitirmeme izin verseydin, burada tek bir an bile seninle işleri karmaşık hale getirmek istemediğimi düşünmezdin. Ben seninle bunu karmaşık hale getirmemek için *söz verdiğimi* söyledim. Gençsin, hareketlisin ve ben gerçekten seninle öylesine takılmayacak kadar kıskanıyorum." Bir elini saçlarından geçirip uçlarını hafifçe çekti. "Seni oğlumla beraber izledim. Ben seni izledim, o kadar. Sana *hasrettim*. Bu gece seni Lance'le dışarıda düşünerek kafayı yedim. Yaz sonunda seni bırakmak istemediğimi iliklerime kadar biliyorum, ama elde edebileceğim her şeye razıyım. Çünkü kaçırılamayacak kadar özel birisin. Verdiğim sözleri siktir et, işte söyleyeceklerim buydu."

Boğazım düğümlenirken, o benim alanımı onunkinden ayıran yerdeki o pirinç çizgiye bakıyordu. Çizgi keyfi ama sembolikti. Sanki o çizgiyi geçtiğimizde geri dönüşümüz yoktu.

"Ben..."

Elini tekrar kaldırdı. "Hayır. Artık konuşmak istemiyorum. Tabii neden beni yalamana izin verip de bu iyiliğin karşılığını vermeyeceğimi düşündüğünü açıklamanı duymak isterim. Ne tür dallamalarla çıktın sen Kızıl?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o çizgiyi aşıp benim tarafıma geçmesini izledim.

Artık bizim tarafımız gibi geliyordu.

"Şimdi sırtüstü uzan. Ben ilk kez senin tadına bakarken, kıvrandığını izlemek istiyorum."

22

Cade

"Yani senin konuşmana izin var ama benim yok mu?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Hoşuma giden ifade buydu, birkaç dakika önce yürüyüp giderken takındığı yaralı ifade değil.

Bu kadar tripli bir kadına göre kendinden ciddi şüphe duyuyordu. Bu, onun için ortadan kaldırmak istediğim bir şeydi.

"Konuşmanı dinlemeyi seviyorum Kızıl." Sinsice odasına girdim ve bacaklarını birbirine bastırma şeklini gözden kaçırmadım. Sırıttım, çünkü oral seks yapmanın çok hoşuna gittiğini biliyordum. Hayatımdaki en iyi oral seksti çünkü hiçbir kız bu işe kendini *bu kadar* vermezdi. "Ama doğru olmayan şeyler söylediğinde sinirleniyorum. Güzel kafanda uydurduğun ve orada burada dillendirip sonunda kendin inandığın şeyler."

Geriye doğru bir adım attı, ben peşinden giderken gözleri alev aldı. "Sen de bunu yapmıyor musun sence?"

Soruyu görmezden geldim. Bunu ben de yapıyordum. Tek fark, ben yaptığımın farkındaydım. "Ne kadar özel olduğundan

haberin yok. Beni nasıl delirttiğinden. İlk gördüğüm andan beri seni nasıl aklımdan çıkaramadığımdan."

Bana gözlerini devirince onu işaret ettim. "İşte buradaki. Bunu yapma. Buna verilecek münasip tek cevap *'Teşekkürler'* olur."

Bacakları yatağa değdi ve kendini bırakıp oraya oturdu; dudaklarını fazlasıyla dikkat dağıtıcı bir şekilde ısırıyordu. Bacaklarının arasına doğru adım attım, yakınlığına ve bedeninin benimkine karşı sıcaklığına iç geçirdim. Bu kadar uzun süre sonra birine böyle yakın olmak fena halde güzeldi.

Özellikle de ona.

"Hadi duyayım bebeğim. Teşekkürler de."

Boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı. "Teşekkürler."

"Aferin kızıma." Çenesini tutup yüzünü kendime çevirdim. "Bütün gece bana bunu söyleyeceksin. Sana güzel bir şey söylediğim her seferinde. Anlaştık mı?"

Vücudundan bir ürperti geçti ama gözlerindeki o meydan okuma kıvılcımını gördüm. O kıvılcıma hayrandım. Bu kız dışarı çıksın ve hayatıyla ilgili istediğini yapsın diye, bu kıvılcımı kahrolası bir ateşe dönüştürmek istiyordum.

"Tamam."

Gözlerimi ona diktiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Güzel."

"Neden gülümsüyorsun? Tuhaf bir şey... Sen hiç gülümsemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Ben gülümserim. Sadece gözden kaçırmış olmalısın, çünkü bunu kıçına baktığım zamanlarda yapıyorum. Ve şimdi de bunu sabırsızlıkla beklediğim için gülümsüyorum."

Biçimli kaşlarından birini kaldırarak bakışlarını gövdemden kasıklarıma doğru indirdi. "Evet. Bunu görebiliyorum."

"Sanırım *teşekkürler* demek istedin." Elimi yanağının üzerinden kaydırarak ensesinden saçlarının arasına soktum, aşağı eği-

kırık onu öperken başını kendime doğru kaldırdım. Ellerimin arasında ne kadar yumuşak olduğunu hissettiğimde göğsümden derin bir hırıltı yayıldı. Ne kadar istekli. Ne kadar sabırsızdı.

Dolgun dudakları benimkilerin altında yumuşaktı ve sıcak ellerini gövdeme götürüp keşfe çıkarken tereddütlüydü.

Ellerini dolaştırırken vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu, dokunuşundan zevk alıyordum. Böylesi yakınlıktan uzak durduğum yıllarda, bunun bu kadar heyecan verici, bu kadar gerekli bir his olduğunu hiç düşünmemiştim; çok doğaldı, onunlayken denememe bile gerek kalmıyor gibiydi. Bu kıvılcım oradaydı işte. Göremediğimiz ama ilk günden beri aramızda yanan bir şeydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı dudaklarıma doğru, ben de bu fırsatı dilimi ağzına kaydırmak için kullandım. Onu sahiplenerek orada oyalandım. Saman balyalarında utançla sonuçlanan o çılgınca öpüşmeye benzemiyordu. Ön verandada hayal kırıklığının kıyısındaki oral sekse benzemiyordu.

Bir odanın mahremiyetindeydik ve önümüzde bütün bir gece vardı. İhtiyacım *–ihtiyacımız–* tam olarak buydu.

Öpüşmemiz yavaştı. Dişlerimiz çarpışmadı, ikimiz de körlemesine hamle yapmıyorduk. Ben birini öpeli epey oluyordu ama ilk öpücüklerin genellikle tuhaf olduğunu hatırlıyordum, ritmi bulmaya çalışırdınız ve alma-verme olayı tam olarak uymazdı.

Ama Willa'yla durum böyle değildi.

Her şey doğru geliyordu. Tek şey hariç...

"Üstünde çok fazla kıyafet var bebeğim," dedim, alnımı alnından uzaklaştırarak. Elimi kotunun beline uzattım ve içine sokulmuş pamuklu tişörtü çekiştirdim.

Karşılık olarak geriye yaslanıp kollarını kaldırdı ve gözlerime bir çeşit meydan okumayla baktı. Ona hafifçe sırıttım, şişmiş ve ıslak dudaklarıyla görünüşü hoşuma gitmişti. Yanakları pespembeydi. Saçları *benim* ellerim yüzünden karmakarışıktı.

Siktir, bu gece başka bir adamın onun saçına dokunması özellikle aklımdan geçen bir şeydi. Bir başkasının parmaklarının onun parlak bakır telleri arasında gezindiği görüntüye neden takılıp kaldığımı bilmiyordum. Daha yumuşak, daha bakımlı elleri olan biri. Hesabında daha fazla para olan biri. Ona daha fazlasını sunabilecek biri.

Bakışlarımı ellerimin ona dokunduğu yere, beline dolandığı yere, tam da arazime bastığı ilk gün bir an olsun görmeye çalıştığım o süt gibi tenine indirdim. "Bu iyi mi?" diye sordum, aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyordum.

"Evet," diye fısıldadı neredeyse çaresiz bir şekilde.

Ellerimi vücudunda yukarı doğru kaldırınca tişörtü sıyrıldı. Hediye paketi açmak gibiydi, ipeksi teninin ardından üstü dantelli sade bir ten rengi sutyen çıktı; yuvarlak ve dolgun memeleri, onları kesen kupların üzerine taşıyordu. Tişörtü başının üzerinden çıkardım ve bir elimle sutyenin kopçasını açıp çektim, hemen yanımızda yere attım.

Onu değerlendirmek için bir adım geri çekildim. Ellerini arkaya atıp yatağa yaslamış, iri yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Hafiften sarhoş gibiydi ama alkolden değil... Göğüsleri dolgun ve ağırdı, tozpembe meme uçları dikleşmiş bir halde beni işaret ediyordu. Her ikisini de süsleyen küçük gümüş piercingler ışıkta parlıyordu ve onlarla oynamak istedim.

Her şeyle oynamak istiyordum.

Willa bir oyun bahçesiyse, ben de kahretsin oynamak istiyordum. O kadar.

"Çok *güzelsin.*" Gözlerim, sadece yatağının yanındaki küçük lambanın sıcak ışığıyla aydınlanan vücudunda dolaştı. "Fena halde mükemmelsin. Böyle olduğunu biliyordum. Ama kahretsin Willa. Neredeyse çok fazlasın."

Yanaklarındaki kızarıklık boynuna ve göğsüne yayıldı. Benim önümde çıplak durmak değil de söylediklerimi duymak onu ra-

hatsız ediyordu. Dilimi şaklattım ve bana doğru bakınca onu bir kaş çatışıyla yerine sabitledim.

"Teşekkürler." Sesi titredi ama yine de bunu söyledi; ateşli görünüyor, göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu.

Ona sırıttım, gözlerini devirdi ama dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Derin bir şekilde gülerek önünde diz çöktüm ve kotundaki zincir kemere uzandım. "Devam etmemi istiyor musun?"

Cilveli bir şekilde dudak büktü. "Devam etmeni istediğini anlaman için bir kadının kaç kez teklifte bulunması gerekiyor Eaton? Bunu sürekli yüksek sesle dile getirdiğimi duyman filan mı gerekiyor?"

Bakışlarımı indirdim, ellerim beline yerleşip göğüslerinin altına kadar çıktı. Farkında olmadan vurduğu darbenin güçlü etkisiyle derin bir nefes aldım. Biri sizi başka erkeklere tercih edince, bence bunu duymanız gerekirdi. En azından ben duymak *istiyordum*. Çünkü Willa'nın beni istemesi fazlasıyla ihtimal dışı görünüyordu. Tamamen deliceydi. Üstelik onun bunu istediğini duymak muhtemelen dünyadaki en seksi şey olabilirdi.

Başımı kaldırıp onun parlak zümrüt gözlerine baktım. "Evet Kızıl. Gerçekten de yüksek sesle dile getirdiğini duymak istiyorum."

Dudakları aralandı ve farkındalık gözlerine yerleşirken doğrularak ellerini bana uzattı. Parmakları kulaklarımın arkasında kıvrılıp avuçları sakallarıma sürtündüğünde gözlerim kapandı.

Ona dokunmak inanılmazdı. Ama dokunulmak? Siktir. Bunu ne kadar özlediğimin farkında değildim.

Tırnakları kafa derime sürtündü ve bu defa o beni öpmek için eğildi; çok nazik, çok dikkatliydi.

Altdudağımı ısırıp başımı ellerinin arasında sıktı. "Cade Eaton, eğer beni soymayı bırakırsan kesinlikle kafayı yer ve her gece odama saklanıp ön verandada aletini emmenin ne kadar seksi olduğunu düşünerek kendime dokunurum."

"Yüce Tanrım, kadın." Kalbim teklerken ona bakmak için hafifçe geri çekildim. "Durmayacağım. Ama bir ara gelip o gösteriyi izleyebilir miyim?"

Bana sırıtırken elmacıkkemikleri dolgunlaştı. "Kesinlikle." Ardından beni tekrar öperek aciliyeti artırdı. Elleri enseme yerleşirken benim ellerim de göğüslerinde işbaşındaydı. Hem yumuşak hem diriydiler; aklımın oralara kaymasına izin verseydim bana onun yaşını hatırlatabilirdi ama vermedim.

Bunun yerine, başparmaklarımı göğüs uçlarının üzerinde gezdirdiğimde çıkardığı küçük mırlama seslerinin keyfini çıkardım. Onları çimdiklerken dilimi ağzının içine ittim ve sanki doyamıyormuş gibi kalçalarının bana doğru sallanmasının tadını çıkardım.

Teşvik ediciydi. Beni ne kadar çok istediğini görmek lanet bir uyuşturucu gibiydi. Ve öpücüğümü sırf vücudunun geri kalanıyla oynamayı bitirmediğim için kestim.

Onu öpmek için bolca zamanım olacağını biliyordum, çünkü ona sahip olmama izin vermeye istekli olduğu sürece durmayı planlamıyordum.

"Bu lanet memeler haftalardır rüyalarıma giriyor," dedim. Ağzımı boynunun yan tarafında kaydırarak altındaki küçük girintiye öpücükler kondurdum ve köprücükkemiğine doğru ilerledim. İnce omzunu yalayınca tüm vücudu ürperdi ve kendi kendime gülümsedim, çünkü tepkileri fena halde tatmin ediciydi.

"Teşekkürler." Başını geriye attı, bu da özel bir teklifmiş gibi göğüslerinin bana doğru yükselmesine neden oldu.

Her şey zilyon kat artmıştı sanki. Her tepki bir şekilde daha güçlüydü. Her his büyüyordu. Bunu açıklayamıyordum ve belki buna gerek de yoktu. Belki de buradan çıkarılacak ders, bir kez olsun rahatlayıp kendime bir şeyin tadını çıkarma izni vermem gerektiğiydi.

Çünkü kesinlikle niyetim, Willa Grant'in tadını çıkarmaktı.

Ağzım meme ucuna yapıştı ve Willa anında haykırdı: "Ah! Bunu yapmayı sakın bırakma Cade."

Daha sert emdim ve vücudu kıvrandı. Diğer taraftaki elimi uzatıp öteki meme ucunu sabit bir ritimle parmaklarımın arasında çevirdim, metal piercing hareketin etkisini artırıyordu. Aletim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde zonkladı ve kız henüz tamamen çıplak değildi bile.

"Senin için tamamen hapı yuttum Kızıl. Kıvranışını izlemek? Adımı inleyerek söyleyişini duymak? Şimdi benim ne yapmam gerekiyor?" Dilimi göğüskemiğinde gezdirdikten sonra öteki göğse geçerek meme ucunu emmeye koyuldum.

"Becer beni. Beni becermen gerekiyor." Kelimeleri kesik kesikti, umutsuzluğun sınırındaydı ve bu ses, dudaklarımda hissettiğim göğsündeki titreşim hoşuma gitti.

Elimi aşağı kaydırıp bacaklarının arasına bastırdım. Kotunun üstünden bile sıcaklığı hissedebiliyordum. Bütün bu katmanları soyduğumda, onun fena halde sırılsıklam olacağını biliyordum.

Benim için.

"Öyle mi?" Hafifçe geri çekilip başparmağımı kotuna sertçe bastırdım. "Buradan mı Kızıl?"

"Evet." Başını geriye attı, göğüsleri tükürüklerimden parlıyordu, parmakları çarşafı kavramıştı.

Kot pantolonunun üzerinde yuvarlak daireler çizdim ve kalçalarının baskıya karşı dönme şekline karanlık bir şekilde güldüm.

"Cade..." derken dudakları adımla aralandı, dili dışarı çıkarak o dudakları ıslattı. "Tanrım."

"O şu an burada yok bebeğim. Sadece ben varım. Ben de nazikçe sormaktan bıktım. Sahip olmaya hazırım." Meme uçlarından birini ağzıma alıp dilimi metalin üstünde gezdirdikten sonra dudaklarımın arasına aldım. Buna karşılık olarak çıkardığı inleme de tıpkı harap edici kahkahası gibi hafif ve havaiydi.

Açık saçlarını yumruğuma dolayıp onu yakına çektim ve kulağına fısıldadım: "Seni bu daracık kot pantolondan kurtaracağım ve kusursuz küçük bir am olduğunu bildiğim o şeyin tadını çıkaracağım." Vücudundan bir ürperti geçti ama ben devam ettim. "Ağzıma gelmeni sağlayacağım. Ve sen daha kendine gelemeden, aletimi içine sokacağım ve adımı öyle yüksek sesle haykırmanı sağlayacağım ki seni öteki kasabadan duyacaklar."

Willa'nın gözleri şaşkınlıkla parladı ve başını salladı.

"İstediğin bu mu Kızıl? Hadi söyle de duyayım."

Gözlerinde bir meydan okuma alevlenirken çenesini inatçı bir tavırla kaldırdı. "Sahip ol o zaman Cade. Tat beni. Becer beni. Bana kendi adımı unutturacak kadar sert becer. Hayatımda hiçbir şeyi daha fazla istemedim. Bu gece seninim."

Göğsümden tatmin dolu bir ses yükseldi ve ellerim kotunun düğmesinde işe koyuldu. "Ve işim bittiğinde ne diyeceksin?"

"Tanrım," diye o kadar sessizce soludu ki neredeyse kaçıracaktım, gözleri pantolonunu hızla çözen ellerime odaklanmıştı. "Sende büyük çük enerjisi olduğunu biliyordum, ama bu bambaşka bir şey."

Kotunu aşağı sıyırdım ve o da hevesle kalçalarını kaldırdı. "Ne diyeceksin bebeğim?"

Cevabı nefes nefese bir, "Teşekkürler," oldu.

"İşte benim kızım," dedim dişlerimin arasından ve pantolonunu sıyırırken uyluklarına öpücükler kondurdum, dudaklarımın altında tüylerin diken diken olduğunu hissederek sakalımı onun hassas teninin üzerinde gezdirdim. Kot pantolonunu dizlerinden kaydırdığımda giydiği uzun yılan derisi çizmelere takıldı.

"Bu lanet çizmeler," diye homurdanarak geri çekildim ve onları çıkarmak için topuklarından kavradım. Sonra durdum.

"Çizmeler hoşuna mı gitti?" O kendine has tek kaşını kaldırma hareketini yaptı. Bunu yapmasına bayılıyordum. Sessiz bir meydan okumaydı.

"Bunları üzerinden çıkarıp seni tamamen çıplak ve benim için sere serpe yayılırken görünce daha da çok hoşuma gidecekler."

Mırladı. "Summer bunları bana ödünç verirken iyi şans getirdiklerini söyledi."

Bir tekini omzumun üstünden yere atıp diğerine uzanırken başımı iki yana salladım. "Siz kadınlar cadısınız. Bu çizmelerin önceden nerede bulunduğunu öğrenmek bile istemiyorum. Şunlardan kurtulalım."

Willa kıkırdadı, sert sözlerimden hiç alınmamıştı. Ayağını düzleştirince çizme kayarak çıktı ve zamanlama çok iyiydi, çünkü çıplaklığı ve kahkahası afrodizyak gibiydi.

Kot pantolon gitti.

Çoraplar gitti.

"Külot giyiyorsun," diye homurdanarak, tam kesim şort külotuna baktım. Kusursuz kıvrımlar. Aletim seğirdi.

Dudağını ısırdı. "Giymemi söyleyip duruyorsun."

"Kızıl, sana bir şeyleri yapmanı söylemem..." Ellerimi uzatıp külotunun üst kısmını yukarı çekince, kumaş kadınlığının dudakları arasına girdi ve kalçalarından yukarı çıktı. "...neredeyse hiçbir zaman işe yaramıyor."

"Bazı günler giyiyorum. Bazı günler giymiyorum. İşleri ilginç kılıyor. Üstelik kontrol etmeni bekleyip duruyorum. Kısmen, beni külotsuz yakalarsan disipline etmeye çalışırsın diye umuyorum."

"Siktir." Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim yarığında kaybolan kumaştaydı. İleri uzattığım elim titriyordu ama sabitleyip parmaklarımı bizi ayıran ıslak kumaşta gezdirdim. İç geçirerek bacaklarını daha da açınca inledim, avuçları hâlâ arkasında yatağa yaslanmıştı. "Sırtüstü uzan bebeğim. Rahatlamanı istiyorum."

"Sen bacaklarımın arasındayken nasıl rahatlarım bilmiyorum Cade," dedi. Ama kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

"Bu bir teşekkür mü Kızıl?"

Güldü ama tamamen boğuktu. Boğazının derinlerinden, kısa süre önce girdiğim o yerden geliyordu.

"Bu o kadar inanılmaz ki kendimi çimdiklemem lazım." Öteki elimle ayak bileğini kavrayıp çıkıntı yapan kemiğin üzerine bir öpücük kondurdum. Lanet ayak bilekleri bile güzeldi. "Sen o kadar inanılmazsın ki." Ayağını yatağın kenarına yerleştirip onu iyice açtım.

"Teşekkürler," dedi, kalçalarını sabırsızca kaldırıyordu.

"Seni becermemi hâlâ istiyor musun Kızıl?"

"Evet." Elleri göğüslerini yoğuruyor, meme uçlarını sıkıştırıyordu.

"Yalvar bebeğim." Başparmağımı klitorisine bastırırken, başının kalkarak memelerinin çıkıntılarının arasından görünmesini izledim.

"Pardon?" Gözleri kocaman açıldı.

Tam olarak bu odada benden yalvarmamı istemesinin üstünden çok zaman geçmemişti. Bu defa ipler benim elimdeydi. Onun değil. "Yalvar Willa."

Başparmağım aşağı indi ve ona hafifçe bastırdım, dantel yumuşak ve ıslak dudaklarının üzerinde gezinirken bacaklarının titrediğini gördüm.

Başı tekrar geriye düşerken elleri göğüs uçlarını ovuşturuyordu. "Lütfen bana sahip ol Cade."

Sırtını büktü ve parmağımı kadınlığının kenarından geçen dantel boyunca kaydırırken başparmağımla içeri doğru bastırarak kumaşı ıslattım.

Bacaklarını daha da açarken vücudu ürperdi. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." *Sana* kelimesini vurgulama şekli karşısında kotumun içinde acı verici biçimde zonkladım. "Sana çok fena ihtiyacım var Cade. Lütfen. Lütfen becer beni."

Bacaklarının arasına doğru eğilip kumaşın üzerinden onu hafifçe ısırınca dudaklarından bir inleme koptu. "Peki gelirken kimin adını haykıracaksın?"

"Senin." Cevabı o kadar hızlı olunca içten içe göğsümü yumruklad ım.

Arka cebimden cüzdanımı çektim, muhtemelen süresi dolmuş bir prezervatif çıkarmaya hazırlanıyordum. Ama kolumu kavradı. "Hayır. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Siktir. Ben de bunu istiyordum.

"Emin misin?" Sırılsıklam kumaşın tadına bakmak için dilimi uzatarak başımı eğdiğimde inledi.

Kalçaları sallandı ve nefesi kesildi. "Hap kullanıyorum."

Göğsümden derin bir inleme yükseldi. Sahiplenici. Tatminkâr. "Sen ne yaramaz bir kızsın böyle." Kumaşın üzerinden klitorisini emerken parmaklarının kafamda gezindiğini hissedebiliyordum. "Seni dolduracağım ve bu yüzden bana teşekkür edeceksin. Ama öncesinde Willa..." Ellerimi uzatıp külotunu sıyırdım ve önümde duran pembe mükemmelliğe uzun uzun baktım. "...açlıktan ölüyorum."

Ellerini kaldırıp yüzüne kapattı. Ben doğru düzgün tadına bakmak için eğilirken, "Ah Tanrım," diye inledi.

Sonra elleri tekrar kafama inip bacakları omuzlarıma dolandı ve ona teşekkür etmesi gereken kişinin ben olduğumu hissettim.

23

Willa

Ölüp cennete gitmiştim. Bundan emindim. Çünkü Cade'in dilini ustalıkla kullanma şekli bu dünyadan değildi. Beni yaladı. Beni emdi. Beni *ısırdı*. Ve sonra beni bunun için teşekkür etmeye mecbur etti.

Beni zemindeki bir hormon birikintisine dönüştürdü. Ya da bu durumda *yatağımdaki* demeliydim. Yere diz çöküp iki parmağını yavaşça içime doğru hareket ettirirken, sert eli bacağımın iç kısmını sahiplenici bir şekilde kavramış halde beni yiyordu. Kıvranarak bir tür *seksi-bekâr-baba-sevici* bir tarikatın üyesiymişim ve bu da ilahiymiş gibi, "Cade," dedim.

O tarikatın lideri olurdum. *Kesinlikle.*

"İşte bu bebeğim, benim için iyice aç. Kasılıyor musun Willa?"

"Bilmem," diye aptalca bir şekilde soluduktan sonra, dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Tamamen karanlık ve korkutucuydu, dudakları şeyle parlıyordu... *benimle.* "Beden dışı bir deneyim yaşadığımdan oldukça eminim."

"Rahatla. Ben seninle ilgileneceğim." Başparmağı üst bacağımın tepesindeki tendonları okşayınca, başım geriye düştü ve tüm bedenim rahatladı.

Parmakları içime kaydı ve en iyi noktanın üzerinde kıvrılırken nefesim kesildi. Hiçbir adam bir gecede hem kotun üzerinden klitorisi *hem de* g-noktasını bulamamalıydı.

Ama bacaklarımın arasında diz çöken bu adam yapabiliyordu.

"Çok dar." Parmakları ileri geri hareket ediyordu ve ona baktığımda, gözleri bacaklarımın arasına hayranlıkla bakıyordu. Parmaklarını döndürüşü ve açmasıyla esnediğimi hissettim. "Çok ıslak." Kömür gözleri yükselerek aç bir ifadeyle vücudumu süzdü, her girinti ve kıvrımı değerlendiriyordu. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir am görmedim Willa."

İtiraf etmek gerekirse, oramın nasıl göründüğünü hiç merak etmemiştim. Her zaman amacına iyi bir şekilde hizmet etmişti. Bana soracak olursanız, tam bir şampiyondu. Ama Cade'den gelen iltifatla *gururlandım*. Yaşça büyüktü. Daha tecrübeliydi. Eğer o güzel olduğunu söylüyorsa, şey... ben kimdim ki karşı çıkacaktım?

Dudaklarımı yalayıp ona baktım. "Teşekkürler." Kelime her seferinde daha kolay çıkıyordu. Yüzündeki tatmin dolu ifade ödülümdü. İlk başta biraz gıcık olmuştum ama Cade'i tatmin etmek –yüzündeki o ifadeyi görmek– hızla benim favori eğlencem haline gelmişti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, vücuduma beni kıvrandıracak kadar saygıyla dokunuyordu. Acelesi yoktu, sert hareket etmiyordu. Vücudumun her köşesinden zevkin her zerresini çekerken hareketleri yavaştı ve daha önce buna benzer bir şey hissetmemiştim. "Şimdi benim için geleceksin bebeğim."

Parmaklarının hareket edişi, güzel amımla oynarken –onun sözleri, benim değil– yoğun bakışları her şeyin toplanmasına neden oldu. Bütün hisler. Yakışıklı yüzünde ve biçimli omuzlarında

gölgelerin oynayışı. Kolunu hareket ettirdiğinde omuzlarının kasılışı. Bacağımın yumuşak tenine bastıran parmak uçlarının hissi.

Ağır ağır parmaklarını içime iterken aniden klitorisimi emişi. Bütün hareketi adamakıllı tekrar etmişti. Çevirme ve bastırma ritmi. Vücudumu içten dışa bildiği bir enstrüman gibi çalıyordu.

Ve basınç kalçamdan geçip omurgamın en dibini sardığında, kafasını tutup yüzünü kendime doğru çektim ve devrilirken ona sürtündüm.

Parçalara ayrılırken yapacağıma söz verdiğim gibi, "Cade!" diye haykırdım. Bacaklarım titriyordu. Parmaklarım kıvrıldı. Ayak kemerime kramp girerken hareketleri devam etti. Birçok erkeğin yaptığı gibi çok erken durmadı. Ön sevişmeyi atlatıp kurtulmak istemiyordu. Bu onun için görev değildi ve bence bu konudaki en seksi şey de buydu.

Lambanın ışığından altın rengi bir renk alan pürüzsüz beyaz tavana bakıp gülümsedim ve uzuvlarımın yumuşadığını hissettim. Ve bu zevk dalgasıyla birlikte bir korumacılık duygusu da geldi. Birisinin onu bu kadar derinden yaralayabilmiş olmasına karşı bir öfke patlaması. Birinin onun eski karısı gibi yoldan çıkabilmesine karşı bir öfke.

Direniş. Kıskançlık. Hasret dolu bakışlar. İçinde yaşadığı yalnızlık. Hepsi şimdi daha çok anlam kazanıyordu.

Ve *onu* ne kadar fena halde istediğimi göstermek niyetindeydim.

Doğrularak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ellerimi başının arkasına dayayıp onu kendime çekerken nemli tenimde sığ nefeslerini hissettim. Gözlerimi gözlerine kilitledim ve başparmaklarım keskin biçimli yanaklarını okşarken dikkatle baktım.

"Teşekkürler," dedim sadece.

Ve sonra onu öptüm. Onda kendi tadımı alabiliyordum, ama umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, ona ne kadar kıymet

verdiğimi bilmesiydi. Dillerimiz birleşti ve nasırlı elleri kaburgalarımı okşarken, her nasılsa ürpermeme neden oldu ve merkezim tekrar uyandı, üstelik az önce boşalmıştım.

Düzeltme: Üstelik o beni az önce boşaltmıştı.

"Bu hayatımdaki en iyi orgazmdı," diye mırıldandım dudaklarına doğru ve göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Şimdi o pantolondan kurtul ve sırtüstü uzan. İyiliğinin karşılığını ödemek isterim."

Dudakları yanağımda gezindi. "Şimdi kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun Willa? Ne tatlı."

"Pantolondan kurtul beyefendi." Sahte bir otoriter ses kullandım ve öpücüklerine karşılık olarak sakallı yanağından kulağına doğru öpücük kondurdum, cilveli bir şekilde kulağına burnumu sürttüm.

Bir nefes verdi ama ayağa kalktı, parmakları kot pantolonunun üzerinde ustalıkla harekete geçti, kaslı kolları dalgalanıyordu. Bu adamın böyle bir vücudu ve tatlı, otoriter, tutkulu bir kişiliği varken neden onun huysuz yüzüne bu kadar takılıp kaldığımı dalgın bir şekilde merak ettim. Ben neyin peşindeydim ki? Hatırlayamıyordum.

"Şu an ne düşünüyorsun?" diye sorarken kotunu indirdi, etkileyici aleti iç çamaşırında çadırı kurmuştu. Ne kadar büyük olduğunu ve ağzıma sertçe soktuğunda bir amatör gibi boğulduğumu neredeyse unutmuştum.

"Ne kadar seksi olduğunu. Vücudunun ne kadar delice olduğunu. Ne kadar tatlı olduğunu." Gözlerimi aletinden çekip ona baktığımda, bana kaşlarını kaldırdığını gördüm ve ekledim: "Sanırım aradığın kelimeler; *Teşekkürler bebeğim.*"

Sırıtarak boxerını indirdi, vücudu konusunda güvensizlikleri olmadığı belliydi. "Sana *bebeğim* demem hoşuna mı gidiyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona dikkatle baktım. Buna bayılıyordum. Çoğu zaman bana yavan ve sevimsiz gelirdi, ama

o homurdanarak söylediğinde ve bir de ahlaksız bir tonlama eklediğinde? "Evet. Bayılıyorum."

Etrafımdan dolaştı ve dönüp kaslı yuvarlak kıçını izledim. Wrangler'la sarılı hali aslının yakınından bile geçmiyordu. Vücudundaki her kısımdan güç fışkırıyordu ve spor salonunda saatler harcayarak elde edebileceğiniz türden değildi. Kasları gerçekti, kalın ve sertti ama aşırı şişirilmiş değildi.

Vücudu, teni, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları... hepsi çok çalışarak geçirilen uzun saatlerin kanıtıydı. Ve ben çok çalışan bir adamdan daha seksi bulduğum bir şey olduğunu sanmıyordum.

Yatağa oturup döndü, sırtını yatak başına yaslamıştı, bir kral gibi göğsü ileride ydi ve bacakları önünde uzanıyordu.

Elini kalın aletine sıkıca sarıp birkaç kez sıvazladı. Dudaklarımı yalayarak onu izledim, büyülenmiştim. Bence bu şekilde boşalmasını memnuniyetle izleyebilirdim.

Baktığımı fark edince gözleri gözlerime daha sertçe kilitlendi. "Buraya gel ve aletime bin bebeğim."

Bana ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Dönüp yatağın yukarısına doğru emekledim, ellerimi göğsündeki dağınık kılların üzerinde gezdirirken, bir ayağımı beline doğru uzattım, elleri kalçalarıma yerleşirken üzerine oturdum. Çıplak kıçıma yaslanan aletinin çelik gibi uzunluğunu hissettim ve biraz kıpırdadım, kalçalarımı hareket ettirdim ve sertliğinin üzerimde kaydığını hissettim.

Cade bir eliyle çenemi kaldırıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Eğer kıçını becermemi istiyorsan, tek yapman gereken istemek."

Ellerimi göğsüne yasladım ve kaba sözleri karşısında parmaklarımı kıvırdım. "Beni bunun için yalvartırdın, muhtemelen."

Derin ve hırıltılı bir şekilde güldü ve titreşimini avuçlarımın altında hissettim. Benim çevremde gülmekten kaçınan bir adama göre, güldüğünü gerçekten *hissedebiliyordum*.

Gülümsemesi kalbimi tam on ikiden vuruyordu. "Muhtemelen," diye rahatça karşılık verdikten sonra beni yine öptü. "Şimdi aletimi al ve içine sok. Seni izlemek istiyorum."

"Yüce Tanrım Eaton. Seninle çıplak kaldıktan sonra yüzümde kalıcı bir kızarıklık vakasıyla kalacağım." Arkama uzanıp elimi onun uzunluğu boyunca gezdirdim, karnının üzerinde bacaklarım iki yana açık halde otururken ne kadar ıslak olduğumu hissettim.

Bir nefes verdi, başparmakları meme uçlarımdaki gümüş küpelerde geziniyordu. İnleyişinden onlardan hoşlandığını söyleyebilirdim. Hem de çok. "Bana uyar Kızıl. Yanakların pespembeyken ne kadar güzel olduğunu görmen lazım. Bu kusursuz memeler açıktayken. Eğer işe koyulmazsan içine değil de dışına boşalacağım."

"Siktir." Dilim altdudağımın üzerine yerleşti, sonra orayı dişlerim sıyırdı. Dizlerimin üzerinde doğruldum.

Bir elimi yuvarlak omzuna bastırıp aramıza uzandım ve parmaklarımı zonklayan uzunluğuna sardım. Başını girişime yasladığımda aynı anda inledik.

Her şeyin kaçınılmaz geldiği an buydu. Neredeyse gerçeği kadar iyi olan beklenti anıydı. Başının kıvrımını hissedebiliyordum, biraz içime girmişti. Zor sığacaktı, bu yüzden içeri kaydırmadan önce onu ıslaklığıma sürttüm, yukarı aşağı kaydırdım ve sızlayan klitorisime doğru bastırdım.

"Yüce Tanrım Kızıl. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. İçime sığacağından emin olmaya çalışıyorum." Gözlerim hâlâ aşağıdaydı, aletinin parlayarak dışarı çıkışını izliyordum.

"Bebeğim sığacak. Sen benim için yaratılmışsın."

Gözlerimi gözlerine çevirdim, ama tam o anda yukarı doğru hamle yaparak içime gömüldü, ben de aynı anda ona doğru kaymıştım. Çaresizce kollarını kavradım. Doluluk hissiyle ve az

önceki sözlerine nasıl cevap veremeyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı aşağı indirdim ve vücudumun onu almak için esnemesini izledik.

"Kendine bir bak Willa. Beni içine çok iyi alıyorsun," dedi dişlerinin arasından, sesi bastırılmış ve hırıltılı çıkıyordu.

Vücutlarımızın birlikte zonkladığını hissederek inledim. Ten tene. Ellerim omuzlarına kayarken, kalan son birkaç santimi daha kayarak uzunluğunun tamamını içime aldım.

Cade daha dik oturarak göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu, elleri vücudumda dolanıp popomun yuvarlak kıvrımlarını kavradı. "Siktir, cennet gibi hissettiriyorsun. Çok sıcak ve dar. Tam bana göre."

Tam bana göre. Kalbim sızladı ve kollarımı boynuna doladım. Başının tepesini öptüm. Bu güçlü, sabırlı, dürüst, çalışkan adam, yaralarını o kadar uzun süredir derinlere gömmüştü ki, yıllarca kendi değerini sorgulayarak yaşamıştı. Kendi kıymetini.

Bundan nefret ediyordum. Onun adına bundan nefret ediyordum. Bu yüzden üzerinde kalçalarımı salladım, onu göğsüme çektim ve "Sadece sana göre," dedim. Tırnaklarım omzunu sıyırarak güçlü sırtından aşağı kaydı. Tekrar kulağını ısırarak yanağımı sakallarına sürttüm. Sert parmak uçlarıyla mükemmel bir uyum içinde tenimi tırmalama hissini seviyordum.

Yükselip alçalarak tek hamlede bütün uzunluğunu içime aldım ve hafif yanma hissiyle yanağına doğru tısladım. "Sadece sana göre," diye fısıldadım tekrar.

Ve sanırım ciddiydim.

Ne bok yediğimi kim bilebilirdi? Ben bilmediğime emindim. Ya da çoğu zaman bilmezdim. Ben akışa bırakırdım. Fırsatları değerlendirirdim.

Ve Tanrım, hiçbir fırsat bu kadar doğru hissettirmemişti, bu yüzden sorgulamadım. Aşırı düşünmedim. Kendimi buna bıraktım.

Ona bıraktım.

Başını kendime doğru çekip onu dünyadaki son anımızmış gibi öptüm. Küçük odadaki enerji değişti. Sertçe başlayan ve oyunbaza dönüşen şey, daha duygusal bir hale bürünmüştü. Ama şimdi daha çılgın gibiydik.

Ellerimiz gezindi. Kıçımı kavrayarak beni yukarı aşağı hareket ettirdi. Bacaklarım titrerken başım geriye düştü. Sakalı göğsümü çiziyordu. Dudakları meme uçlarımda hareket ediyordu. Ellerim saçlarını çekti.

Konuşmuyorduk.

Ama buna gerek de yoktu. Vücutlarımız konuşuyordu. Öpüşmelerimiz ıslak, dağınık ve kusursuz bir şekilde kusurluydu.

"Cade," diye inledim, odayı ıslak çarpma sesleri ve onun hayvani inlemeleri dolduruyordu. Memelerim zıplıyordu. Gözleri keskindi. "Sanırım ben..." Sesim kesildi; sıcak, nefes nefese ve tamamen kontrolden çıkmıştım. Fazlasıyla tükenmiştim. Ama o ne demek istediğimi biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ne istediğimi.

Bir elini karnımda genişçe açtı ve parmakları küçük çıkıntımın üzerine kaydı. "Benim için gel bebeğim," diye soludu.

"Evet," diye tısladım. "Lütfen durma."

"Asla," diye karşılık verdi. Ve bunun bende bir patlamaya neden olacak bir noktaya dokunduğundan emin olmak beni infilak ettirdi.

"Cade!" Adını bu sefer çığlık atarak söyledim. Sadece yüksek sesle söylemek değildi bu. Gevşedim ve Tanrım, bu inanılmazdı.

Biz inlemeler ve gergin kaslardan oluşan bir yumağa dönmüştük. Parmakları hareket etmeye devam ediyordu ama eli omzuma yerleşerek beni vücuduna kenetledi ve aleti seğirip zonklayarak hareket etti.

Adımı dudaklarıma fısıldarken içime boşaldı ve bunda son derece kişisel bir şeyler vardı. Nefesimi toparlamaya çalıştım.

Ona teşekkür edeceğimi söylemiştim ve ona verdiğim tüm sözleri tutmak istiyordum. Hayatı boyunca bozulan çok fazla söz görmüştü.

Orgazmlarımızın ardından beni sıkıca kendine yapıştırdı. Bütün vücudunu etrafıma sarmış gibi hissediyordum. O hâlâ içimde, ıslak göğsü yanağıma dayalı ve çelik gibi kolları beni sırtımdan kavramışken daha da yaklaştım.

Benden istediği şeyi söylemek için ağzımı açtım.

Ama yanağını başıma dayayarak boğuk bir sesle, "Teşekkürler," diyen o oldu.

24

Cade

Uyandığımda sıcaklamış ve sertleşmiştim.

Ve gülümsüyordum.

Willa'nın saçları yüzümdeydi ve nefesiyle boynumun nemlenip terlediğini hissettim. Uzun kollarıyla bacaklarını benimkilerin üzerine atmıştı ve vücudunu o kadar yakından bastırıyordu ki tek yapmam gereken onu birkaç santim kaydırmaktı, sonrasında tamamen üzerimde yatıyor olurdu.

Özellikle rahat olduğum söylenemezdi. Ama lanet olsun, buna bayılmıştım.

Seksten uzak geçirdiğim kurak dönemi bir bakıma yaşlanmama, otuz sekiz yaşında artık benden geçmiş olmasına bağlamıştım. Yaşlı olmadığımı biliyordum, ama bazı günler öyle hissediyordum. Bitkin ve yeni bir ilişki başlatmak için gereken enerjiden yoksun. İniş çıkışlarla ve kaçınılmaz dramalarla baş edemeyecek kadar yorgun.

Ama Willa Grant beni canlandırıyordu.

Hayatımın en iyi seksini yaptıktan sonra onu mutfağa sürükleyip beslemiştim. Bize krep yaptım. Konuştuk. Güldük. Dudaklarının üzerine biraz şurup bulaştığında, direnemeyerek onu yaladım. Ve bu da ilerleyerek, mutfağın ahşap zeminin üzerinde onu dört ayak üzerine kaldırıp sahip olmama dönüştü. Bu da duşa yol açtı. Bu da onu fayanslı duvara yaslayıp ikimiz de gelene kadar tekrar tekrar içine girmeme neden oldu.

Daha fazla dayanamayacağını söyledi ama beraberimde onu da yatağıma çektiğimde, tekrar tadına bakabilmek için örtülerin altına girdim. Ve görünüşe göre o pis bir yalancıydı, çünkü kesinlikle daha fazlasına dayandı.

Şu an bitap düşmüş olmalıydım ama belli ki aletim o kısmı kaçırmıştı. Çünkü kalkmıştı ve yatağımda sere serpe uzanan yirmi beşliği kötü emellerine alet etmeye hazırdı. Tekrar.

"İn oğlum," diye mırıldanarak boxerımın içinde kendimi düzelttim. Ben hareket edince Willa kıpırdandı, ama diğer kolumu belindeki gamzelerin etrafına dolayarak onu kendime bastırdım.

Fiziksel rahatlık umurumda değildi. Willa'ya yakın olmak rahatlatıcıydı. Luke'la aynı çatı altında olmak gibiydi. Herkesin güvende olduğunu biliyordum.

Keşke Luke'un annesine karşı da aynı şekilde hissettiğimi söyleyebilseydim. Ama hissetmemiştim. Talia sadece incinmiş ya da güvensiz hissettiğim zamanlarda aklımdan geçiyordu. O acı tat boğazımdan yukarı tırmandığında ve içten içe hiç istemediğim halde onunla bir şeyleri yürütmeye çalışarak ziyan ettiğim yılları düşündüğüm zamanlarda.

En kötüsü, bundan pişmanlık duyamıyordum çünkü Luke vardı. Ve o, bugüne kadar benim başıma gelen en iyi şeydi.

Willa başını göğsümde kıpırdattı ve parmaklarını seyrek kılların arasında uzattı. "Şşş. Uyumaya devam et. Çok iyi bir rüya görüyorum."

Willa'nın hayatımdaki en iyi şeylerden biri olduğu düşüncesi aklımda belirdi ama bu beni korkuttu. Çok erkendi sanki. O da çok gençti. Bu çok... imkânsız geliyordu.

"Rüyanda ne görüyorsun Kızıl?" Başımı kaldırıp ipeksi saçlarına bir öpücük kondurdum.

Göğsünün biraz sallandığını hissettim, göğüslerini bana bastırdı. Metal piercingleri bile sıcaktı, çünkü elbette çıplak uyuyordu. "Seksi patronumun beni dün gece aklımı başımdan alana kadar becermesini."

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, gerçekten. Bu lanet herifi bir görmen gerek. Kocaman aleti olan karanlık ve kasvetli bir tip."

"Willa."

"O büyük nasırlı elleri ve hiç aşağı kalır yanı olmayan büyük yuvarlak kıçı..."

"Kadın." Onu sırtüstü yuvarladım, kıkırdamaları kulağıma müzik gibi geliyordu. Üzerine uzanarak dirseklerimin üzerinde doğruldum. Yüzünde o oyunbaz gülümsemesi ve yastık izleri vardı. Uykulu, yumuşacık, yeşil gözlü bir tanrıça gibiydi.

Başımı tekrar iki yana salladım. Bunu sık yapıyordum. Eskiden rahatsızlıktan kaynaklanırdı ama sebebi artık daha çok... hayret gibiydi.

"Bu *'kadın'* lafı senin *'Bütün bu iltifatlar için teşekkürler Willa,'* deme şeklin mi?"

"Benimle dalga geçmeye devam et de çeneni kapatmak için yine aletimi boğazına kadar sokayım," diye homurdandım ama şaka yapıyordum. Ve o bunu biliyordu. Bana alınmak yerine, sözlerimi nasıl yorumlayacağını biliyordu. Ne zaman şaka yaptığımı, ne zaman huysuz olduğumu biliyordu. Ve huysuzlaştığımda, bana sadece gözlerimi deviriyor ya da yürüyüp gidiyordu.

Sanırım bu yüzden beni tekrar almaya hazır gibi ağzını açmıştı, ama sonra gözleri kocaman açılarak elini ağzının üzerine kapattı. "Aman Tanrım. Sabah ağız kokusu. Üzgünüm."

Güldüm. Dün gece yaptıklarımızdan sonra biraz ağız kokusu beni korkutup kaçırmazdı. "Willa, sen kusarken yanındaydım. Ağzın asla ondan daha kötü kokuyor olamaz."

Alınmış gibi elinin arkasında nefesi kesildi. "Pislik!" Ve bu beni daha çok güldürdü.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldamak için eğildim: "Şansına, aletim ağzındayken nefesinin kokusunu alamam."

Bunun üzerine sessizce güldü, ellerini yüzüne kapatırken vücudu sarsılıyordu. Yanına yuvarlandım ve bulaşıcı mutluluğunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Orada uzandık –kahkaha attık, ellerimizi dolaştırdık, vücutlarımız birbirine dolanmıştı– ama çok geçmeden beni üzerine çekerek aşağı kaydı ve ağzını becermemi söyledi.

* * *

"Tamam, yani..." Willa ellerini kucağında kavuştururken kamyoneti çalıştırdım. Evimden dışarı çıkmak, gerçekliğin üzerimize çökmesine neden olmuştu ve ödü kopuyormuş gibiydi. "Bunu nasıl ele alacağız?"

Benim de ödüm kopmalıydı ama dikkate değer bir şekilde sakindim. Bu konudaki bir şeyler, üzerine kafa yorulmayacak kadar doğruydu. Ne zaman aklımı yitirdiğimi bilecek kadar kendimi tanırdım ve kesinlikle yitirmediğimi biliyordum.

"Neyi nasıl ele alacağız?" diye karşılık verdim, arabayı vitese takarken alışkanlık gereği arkama baktım. Çiftliğin içinde sürekli koşuşturup bitmek bilmeyen enerjisini tüketen yaşlı köpeğimi hâlâ kontrol ederdim. O köpeği Talia alıp götürmüştü. Kelimenin tam anlamıyla "ya köpeği ya çocuğu" istediğini söylemişti. Ağzından bu sözlerin çıktığına hâlâ inanamıyordum. Bu konuda benim kafamda soru yoktu. Bu ikisini aynı önem sırasına koyan birinin çocuğumu büyütmesine imkân yoktu.

"Bunu... Aramızda olanları... Bütün o seksi. Bunu daha fazla yapacak mıyız? Yoksa tek seferlik bir senaryo muydu?"

Yanağımın yukarı kıvrıldığını hissettim. "Sanırım altı seferlik bir senaryo diyecektin bebeğim?"

"Bana *bebeğim* deme şimdi Eaton! Ben ciddiyim."

"Ben de Kızıl. Kenara çekeyim mi? Yedinciyi yapabiliriz ve saymaya devam ederiz."

"Senden nefret ediyorum." Küsmüş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama doğrusunu biliyordum. Willa küsen biri değildi.

"Tamam. Ama aletimi seviyorsun."

Nefesi kesildi ve sonra o sevimli hayal kırıklığıyla dolu homurtuyu çıkardı. "Haftalar boyunca şakadan anlamayan bir pislik gibi davrandın ve birkaç orgazm Bay Otuz-iki-diş olmana yetti. Herkesin iyiliği için bunu daha önce ele almalıydım."

Kahkahamı tutmaya çalışarak direksiyonun üzerinde parmaklarımı büktüm. "Bence herkesin iyiliği için bunu ele almaya devam etmelisin."

Başını hızla çevirip bana baktı. "Öyle mi?"

Gözlerimi önümdeki çakıl taşlı yolda tutarak omuz silktim. "Öyle. Kesinlikle."

"Neden?"

Artık dönüp ona baktım. Gözleri kısılmıştı ve yüzünün her yerinden okunan güvensizliği görebiliyordum. Kahretsin, ama bu kız iyi bir performans sergiliyordu.

"Çünkü senden hoşlanıyorum Willa."

Parmağını bana doğru uzattı ve söylediklerimi düzeltmeyi denedi. "Sen benimle seks yapmaktan hoşlanıyorsun."

Kamyoneti yolun ortasında durdurdum. Trafik olmadığı için sorun yoktu. Ama dürüst olmak gerekirse, olsaydı bile ben bu kadındaki yanlış anlaşılmayı düzeltirken herkes bekleyebilirdi.

Dönüp ona baktım, bir elim direksiyona dayalıydı. Duruşum rahat görünebilirdi ama yüz ifadem öyle değildi. Fark etmiş ol-

malıydı, çünkü doğrulup daha dik oturarak yüzümü incelerken omuzlarının titreyişini izledim.

"Hayır Willa. *Senden* hoşlanıyorum. *Seni* önemsiyorum. Yıllarca seksi yok sayıp da öyle rasgele başlamam. Birçok fırsatım oldu ama onları geri çevirdim, çünkü ilgilenmiyordum. Bunu uluorta sergilememize gerek yok ve Luke civardayken bence sergilememiz de gerekir. Ama *seninle* ilgileniyorum. Bu bizi nereye getirir ya da bunların anlamı ne, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu yazın sonunda gittiğin zaman bu beni mahvedecek ama umursamayacak kadar sana kapılmış durumdayım."

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı ama tekrar kapattı. Bilgiyi işlediğini görebiliyordum. Fazlasıyla açık ediyordu, böyle bir yüzle hiçbir şey gizli kalmazdı. Onu epey kolayca okuyabiliyordum.

Dile getirmedi ama cevabımdan mutlu olmuş görünüyordu.

Söylediği şey, "Teşekkürler," oldu.

Ona katı bir şekilde başımı sallayıp kamyoneti sürmeye devam ettim ve avucum açık şekilde elimi konsola koydum. Saniyeler içinde ince parmaklarını benimkilerin arasına kaydırdı ve şaşkın ama samimi bir sessizlik içinde ana çiftlik evine doğru giderken ben de elini sarıp hızlıca sıktım.

"Baba!" Luke babamın evinden arkasından kovalayan varmış gibi fırlarken, kamyonetimden inip Willa'nın kapısını açmak için önden dolaşıyordum. Yemin ederim bu çocuk sürekli koşuyor... zıplıyor... tırmanıyordu. Ömrümden ömür götürdüğü kesindi. Onu araçtan inerken görünce, "Willa!" diye haykırdı.

"Şoförüm değilsin, biliyorsun," diye mırıldanarak elimi tuttu ve indi.

"Sana arabanın kapısını açmamayı geçmişteki adamların yaptığı hakaretler listesine ekledim, ki listede seni yalamamak da var."

Kızararak elimi bıraktı ve adım atarak uzaklaştı.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutmak lanet bir işkence olacaktı. Mümkün olduğunca uzun süre teması sürdürmek istiyormuş gibi parmaklarını avucumda kaydırma şekline bakarak bunu anlayabiliyordum.

Neyse ki egoma iyi gelecek şekilde, Luke kendini önce benim kollarıma fırlattı. Onu kendime çekerken ne kadar ağırlaşmış olduğunu fark ettim. Çok daha uzundu. İstediğimden daha çabuk büyüyordu. Lanet olsun, çok hızlı büyüyordu.

"Selam dostum. İyi bir gece yatısı oldu mu?"

"En iyisiydi!" Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu, bunu yapmayı kaç yaşında kesecekti acaba?

Aşağı inip aynısını Willa'ya da yaptı. Tek fark, kollarını onun beline dolamıştı. Willa iki büklüm olup ona sarılırken saçları etraflarına döküldü ve ona özel bir şeyler fısıldadı. Luke kıkırdadı ve Willa onun başının arkasını okşadıktan sonra kafasının tepesine bir öpücük kondurdu.

Aptal âşık gibi onlara bakarak kendime daha önce hiç izin vermediğim bir şey hayal ettim. Luke'a yıllardır bakan çok kişi olmuştu –öğretmenler, arkadaşlar– ama hiç kimseden Willa kadar etkilenmemişti. Aslında hayatında onun gibi birisine öyle çok ihtiyacı vardı ki.

Ve görünüşe göre ikimiz de aynı durumdaydık, çünkü gözlerimi onlardan alamıyordum.

"Felç mi geçiriyorsun oğlum?" Sik kafalı babam ön verandadan bana seslenince resmen yerimden sıçradım.

Ellerimi belime koyup ona en iyi *tek-kelime-etme* bakışımı attım.

Aptal bir adam değildi. Bildiği bir şey varmış gibi bana sırıtıyordu. Ve bildiğine emindim. Sırf eğlence olsun diye, çimlere karşı oral seks yapmamız ya da aklına gelen herhangi bir şey hakkında şaka yaparak durumu tuhaflaştırmasına ihtiyacım yoktu.

Yaşlanıp emekli olmayı ve sırf zevk olsun diye insanların nasıl tepki vereceğini görmek için bir şeyler söylemeyi iple çekiyordum. Buralarda bu durum rüya gibi bir şeydi.

"Yorgunum sadece," diye cevap vermeyi seçtim.

Harvey bilmiş bir sırıtışla ön verandanın korkuluklarına yaslandı. "Senin yaşında geç saatlere kadar partileyince öyle olur."

Willa doğrulup hâlâ ona sımsıkı sarılmış olan Luke'a kolunu doladı. "Dışarıda partileyen bendim. Cade evde kalıp şey... evi temizledi. Çok titiz. Bu konuda iyi iş çıkarmışsın."

Babam dudak büktü. "Bu çocuk sadece endişeliyken temizlik yapar."

Hıyar.

"O halde endişesi alışılmışın dışında olmalı," diye Willa şaka yaptı, işleri hafife almaya çalışıyordu. Barmen esprisi yerindeydi ama babam yemedi.

"Bu sabah fazlasıyla rahatlamış görünüyor," diye karşılık verdi, otuz iki diş sırıtarak.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanarak iş çizmelerimin altındaki toprakta bir taşa tekme attım.

Willa kıs kıs gülerek başka yöne döndü. Yakalandığımızı ikimiz de biliyorduk. İhtiyar Harvey'in kartal gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Willa'ya küçük dağları o yaratmış gibi baktığım için başıma bunlar geliyordu.

Evden çıkalı sadece on dakika oluyordu ve aramızdakileri gizli tutmakta başarısız olmuştum bile. İçimde bir parça saklamak istemiyordu, ama o gittikten sonra acıma dolu bakışlara maruz kalmak da istemiyordum. Boğaz temizleyerek omzuma vurmalara da. Ve insanlar bizi bilmezlerse, neden perişan olduğumu da anlamazlardı. Bu benim gözüme daha katlanılır görünüyordu.

"Bugün plan ne?" Babamı tamamen görmezden gelmeye karar vererek Luke'a baktım.

"Doğum günümü planlamak! Willa, geleceksin değil mi? Hafta sonu olsa da?"

Willa ona gülümseyerek küçük omuzlarını hafifçe sıktı. "Hayatta kaçırmam."

"Bana gitarınla doğum günü şarkısını çalacak mısın?"

Willa kahkaha attı ve aletim sertleşti. Willa'nın gitar çalışını izlemek benim için muhteşemdi. Her şey kararmış ve sessizliğe gömülmüş, geriye sadece onun boğuk sesi, ince parmaklarının nazik vuruşları ve boyalı ahşabın üzerine dökülen uzun saçları kalmıştı.

Onu zıplayan bir atın sırtına oturmuş binmeye devam ederken izlemek kadar seksiydi neredeyse.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Willa. "Sana nasıl çalınacağını öğreteceğim."

Luke'un gözleri kocaman oldu. "Herkesin önünde mi?"

"Eğer istersen." Willa onun saçlarını karıştırırken benim beynim *herkes* sözcüğüne takılmıştı. Çünkü Luke'un doğum günü, yılda bir kez Talia'nın ortaya çıkmaktan hoşlandığı gündü.

Babama bir bakış attım. Bu arazide o kadar uzun süre birlikte çalışmıştık ki, birbirimizi gayet iyi tanır olmuştuk ve onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

Talia'yı Luke'tan uzak tutmayı hiç istememiştim. Hayatının bir parçası olması için ona her fırsatı tanımıştım, gerçi o bu fırsatları hiç kullanmamıştı.

Sanırım bu, beni Luke'tan daha fazla incitiyordu. Luke için o bir etmen değildi. Bana göreyse öyle olması gerekirdi. Onun büyüyüşünü kaçırmasını aklım almıyordu, ama bunun için onu asla kınamayacaktım ve oğlumuzu incitmediği sürece ona bekçilik de etmeyecektim.

"Aile buluşması hakkında konuşmamız gerekiyor Cade," dedi babam. "Öğle yemeğine gelir misin? Seninle biraz plan yapalım."

"Willa da!" Luke, küçük ellerini onun ellerine dolayıp eve doğru çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Onun izin günü dostum," diye hatırlattım ona, her şeyin arasındaki sınırın bulanıklaşmaya başladığını görerek umutsuzca onu yerinde tutmaya çalışıyordum.

Başını eğip Luke'a baktıktan sonra bana bir bakış attı. "Sorun değil. Senden uzak bir izin günü geçirmeme gerek yok dostum. Dünyada en sevdiğim insanlardan birisin sen."

Kalbim göğsümde tekledi ve içime keskin bir nefes çektim. Luke'un gülümseme şekli, biraz daha dik duruşu burnumun direğini sızlattı.

Burnumu buruşturup sildikten sonra bakışlarımı kaçırdım. Ardından, kimse gözlerimdeki duyguları göremesin diye başım önde, uzun adımlarla eve yürüdüm.

Ama bildiğini anlamak için babama bakmama gerek yoktu. Ne de olsa oğlunu bekâr bir babadan daha iyi kim tanıyabilirdi? O emekli olmadan önce çiftlikte beraber çalışarak uzun günler geçirmiştik, haliyle birbirimizden bir şey saklamak neredeyse imkânsızdı.

"Gönlünü çok fena kaptırmışsın oğlum," dedi ben yanından geçerken omzuma hafifçe vurarak.

Ve hiç bu kadar haklı olmamıştı.

25
Willa

Cade: Sadece on dakikaya daha ihtiyacım var.
Willa: Bu sabah külot giyip giymediğime dair bir tahminin var mı?
Cade: Şu an babamla oturuyorum. Ereksiyona ihtiyacım yok.
Willa: Külot yok. Benim kedicik, senin kocaman kazığa binmekten acıyor.
Cade: Kadın, sen benim talimatlarımı bilerek kulak arkası mı ediyorsun?
Willa: Bana ne yapacağımı söylemiyorsun. Şimdiye kadar bunu anladığını sanıyordum?

* * *

"Willa! Gidelim."

Cade'in, onun için çalışıyormuşum gibi bana bağıran sesini duyunca kafam hızla döndü. Sanki bugün "izin günüm" değildi ve bütün geceyi canımız çıkana kadar birbirimizi becererek geçirmemiştik. Başımı iki yana salladım ve Luke'a baktım.

"Ondan saklanmalıyız," dedi Luke, tebeşiri hemen elinden bırakarak. Ön araba yolunun tamamını farklı renk, şekil ve boyutlarda kalplerle süslemiştik.

Başımla onayladım. "Kesinlikle saklanmalıyız."

"Biliyorum!" Elini elime kaydırdı ve ne kadar yapış yapış olduğunu düşünmemeye çalıştım. Beni evin yanında duran büyük kuyunun arkasına doğru çekerken, bıyık altından gülerek hızla onun arkasından gittim. Katmanlı taşların arasından çimento fırlamıştı ve eski ahşap kirişler onun üzerinde yükseklere kadar uzanıyordu. İpe asılı bir kova vardı, ama kullanım dışıymış gibi bağımsız bir görünümü vardı.

Büyüleyici ve sembolikti, ıslak çakmaktaşı ve yağmurdan sonraki toprak gibi kokuyordu.

"Merhabaaaa!" Luke minik yüzünü açıklığa doğru uzattı ve selamı yankılanarak ona döndüğünde kıkırdadı.

Yere çökerken onu da beraberimde çektim. "Sesini kes seni küçük haylaz. Bizi duyacak."

"Ah evet. Doğru." Luke daha çok kıkırdadı. Dikkat süresi ne kadar yetersiz olsa da çok tatlı ve sersem bir çocuktu.

"Hey, Willa."

"Hey, Luke," diye karşılık verdim kuru bir sesle, çünkü *sessiz ol* kısmı belli ki anlaşılmamıştı.

"Bazen keşke annem olsaydın diyorum."

Çocuğa hayretle bakakaldım, konuşamayacak kadar afallamıştım, böylece o devam etti: "O doğum günü partisi var ya? Kafamı suyun altına soktu hani? O çocuk bana, annemin bile benden hoşlanmadığını söyledi."

O çocuğu tekrar suya itmek istedim.

"Pekâlâ, ben senden sadece hoşlanmıyorum Luke." Sesim duygularla kalın çıkmıştı, ama onun fark ettiğinden emin değildim. "Ben seni seviyorum."

"Seviyor musun?" Gülümsemesi utangaçtı, tereddütlüydü.

"Evet. Ve o çocuk büyük bir bok kafalı."

Elini ağzının üstüne kapattı, gözleri kocaman açılmıştı, "O *tam* bir bok kafalı ve ben de seni seviyorum," diye tekrar etti.

Aniden onu kendime çektim ve minik bedeninin diz çökmüş olduğumuz yerde vücudumdaki baskısını hissettim.

"Luke!" Cade'in sesi bu defa daha yakındı. "Willa! Neden Sevgililer Günü araba yolunun her tarafına kusmuş gibi görünüyor?"

Kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Tabii ki Cade bunu böyle görecekti. Karamsar herif.

"Siz ikiniz bunun komik olduğunu sanıyorsunuz, değil mi?"

Boştaki elimle Luke'un ağzını kapattım, çünkü yerinde duramıyordu ve patlamak üzereydi.

Cade'in çizmeleri araba yolunun asfaltlı kısmından geçti; hemen bitişiğindeki çakıl taşlarına çarparak yaklaştığını duyabiliyordum.

"En kötüsü de... sizi bulduğumda, ikinizi de cezalandıracağım."

Luke'un omuzları daha sert sarsıldı. Babasının huysuz yüzeyin altında yufka yürekli olduğunu biliyordu. Luke'u hayatında bir gün bile cezalandırdığını sanmıyordum.

Peki beni? O kadar emin değildim. Yatak odası Cade'i, Baba Cade değildi. Karşılık olarak tüm vücudum ürperdi ve ben hiç gülmüyordum.

"İddiasına varım siz... odunluğun arkasındasınız." Onun zıpladığını ve ardından bulunduğumuzu sandığı yerin boş olduğunu görünce inlediğini duyduk.

Dönüp Luke'a uyaran bir bakış attım, çünkü dudaklarından kaçan ufak nefeslerin sesini duyabiliyordum. Ona ağız hareketleriyle *"sessiz ol"* dedikten sonra başını sallayıp burnundan bir nefes aldı.

Cade'in ağır ayak sesleri daha da yaklaştı. "Peki ya..." Kuyuya yaklaşıyordu ama öteki taraftaydı. Luke'a bir bakış atıp yukarıyı gösterdim, zıplayacağımızı anladığını umuyordum.

Başıyla onayladı.

Parmaklarımla üçten geriye saymaya başladım.

İki.

Bir.

"Kuyudasınız!"

Ayağa zıplayıp bağırdık. "Böööö!"

Ve tahmin edilebileceği gibi Cade sıçradı, uzun bedeni irkilirken bir adım geri gitti. Yakışıklı yüzü anlık olarak fazlasıyla şoke olmuş göründü ve Luke'la kahkaha krizine girdik.

"Seni kandırdık," dedim hırıltıyla. "Bu defa ıslak tişört yok gerçi!"

"Yüzünü görmeliydin!" Luke parmağıyla onu gösterdi.

"Tamam, yetti artık. İkiniz de öldünüz." Cade bizi işaret edip şapkasının siperliğini arkaya çevirdi ve bana göz kırptı.

Pislik. Şapkayı böyle taktığında beni öldürdüğünü biliyordu. *Beni aletinizle öldürün, lütfen efendim.*

Luke dönüp ana eve doğru fırladı. Cade onun biraz öne geçmesine izin verdikten sonra uzun adımlarıyla arayı kapattı ve Luke'u kollarına alıp gıdıklamaya başladı. Luke kıvranıyordu ve hafif kıkırtıları, Cade'in derin bariton gülüşlerine karıştı.

"Willa! Yardım et!"

"Merak etme Luke! Geliyorum!" Kahramanca koşarak kuyunun etrafından dolandım ve parmaklarımı doğruca Cade'in böğrüne götürdüm.

Ciyakladı. Adam resmen *ciyakladı* ve bu böylesine erkeksi bir adamdan çıktığını duyduğum en erkeksi olmayan sesti. Hepimiz deli gibi gülüyorduk ama Cade daha güçlü, daha uzun, daha hızlı, daha kötüydü. Ve bir şekilde Luke'u omzuna alıp beni de diğer omzuna attı.

Luke nefes nefese bir histeriyle onun sırtına vurdu. "İndir beni!"

Öteki omuza atılmış halde ben daha aşağı uzanıp kıçına şaplak attım ve bu Luke'un daha da şiddetle gülmesine neden oldu.

"Hadi deh baba!" diye haykırdı Luke ve Cade'in nefesi çıplak bacağıma çarptı.

"Siz ikininiz başımın belalarısınız."

"Sen bizi nasıl taşıyabiliyorsun be? Bu normal değil. Beni yere indir."

"Kadın. Ben buzağıları kaldırabiliyorum, siz ikiniz hiçbir şeysiniz." Parmağı uyluğumun içinde gezinince kıvrandım.

"Görünüşe göre ellerin dolu oğlum," diye seslendi Harvey, ama onu göremiyordum. Sesindeki gülümsemeyi duymak için ona bakmam gerekmiyordu. "Neden küçük yabaniyi daha uzun bir süre için senden almıyorum?"

"Evet! Kurtar beni dede!" diye bağırdı Luke, çılgınca tepinerek babasının bedeninin sarsılmasına neden oldu.

Cade homurdanarak Luke'u anında indirdi. "İyi plan baba. Böl ve fethet."

Luke'un çakıllı araba yolunda koşturarak bizden uzaklaştığını duyduğumda fısıldadım: "Cade, indir beni. Bahse varım herkes kıçımı görebiliyordur."

"Göremiyorlar," diye o da fısıldayarak karşılık verdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kontrol ettim. Manzaranın bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığı yaratıyor."

"Pislik. İndir beni. Ben bebek inek değilim."

Cade sadece güldü.

"Siz çocuklar keyfinize bakın!" diye seslendi Harvey ve aramızda bir şeyler döndüğünün ne kadar bariz olduğunu fark ettim. "Geçen gün arabayla geçiyordum da bahçenizi gördüm. Orada şöyle güzel bir..."

Cade, "Baba, yapma şunu," diye homurdandı. Kamyonetine doğru uzun adımlarla ilerlerken ben hâlâ yiyecek çuvalıymışım gibi omzunda asılıydım. Ya da buzağı gibi.

"Gidelim Kızıl. Bugün benimlesin." Kıçıma gürültülü bir şaplak attı ve Luke'un neşeli ciyaklamalarıyla birlikte babasının keyifli bir şaşkınlıkla gülüşü duyuldu.

Kan yanaklarıma sıçrarken ellerimle yüzümü kapattım. Kendi kendime utandığım için böyle olduğunu söyledim ama içten içe, Cade'in bu tarafının bana bir şeyler yapmasından kaynaklandığını biliyordum.

Ve bu şeyler, görev sürem bittiğinde gitmeyi neredeyse imkânsız kılacaktı.

* * *

"İzin günümde neden birlikte geziye çıkıyoruz?" diye sordum Cade'e, güzel boz bir çiftlik atının üzerinde oturduğum yerden. Tux'ı özlememe neden olmuştu, ama onun şimdi besili ve mutlu bir halde iyileşme sürecinde olduğunu biliyordum. Muhtemelen hayatında bir kez daha atlayış yapmak istemeyecekti. Muhtemelen şu an emekli olduğunu düşünüyordu.

"Çünkü sana araziyi göstermek istedim."

Cade'i kuşkuyla süzdüm. Cade'in evinin arkasında toplanmış seyrek saman balyalarının arasında yürürken Blueberry'nin sallanan kafası aşağıdaydı ve tamamen rahatlamış durumdaydı.

"Araziyi gördüm Cade. Şu saman balyalarına da epey aşina olduğumu düşünüyorum."

"Samanlar açısından iyi bir yıl oldu," diye salakça bir karşılık verdi. Çok ciddiydi, omuzları dik ve elleri eyerinin kenarındaydı. Aptal şapka hâlâ ters duruyordu. "Ayrıca burada, arazideyken rahat hissediyorum."

"Tuhaf davranıyorsun." Beygirim Rocket'i hafifçe sıkıp ilerlemesi için teşvik ettim ve Cade'e yetiştim. "Neden tuhaf davranıyorsun?"

"Seni sadece romantik bir at gezintisine çıkaramaz mıyım?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak onu inceledim. "Çıkarabilirsin. Ama kamyonetinden indiğimizden beri benimle tek kelime konuşmadın. Elindeki kayışı parçalara ayırmak istiyor gibi görünüyorsun ve bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açıyorsun, ama sonra başını iki yana sallayarak öyle bir kapatıyorsun ki dişlerin çarpıyor. Ve ağzın tekrar açılana kadar söz konusu o dişleri gıcırdattığını duyabiliyorum."

Döndü ve bana rahatsız olmuş kaş çatışını sundu. "Nesin sen? Deli doktoru mu?"

Ona en samimiyetsiz gülümsememi takındım. "Hayır. Sadece onlardan birinin kızıyım."

Yumuşak bir kahkaha atarak başını iki yana salladı ve Rocky Dağları'na doğru fırlıyormuş gibi görünen düz, geniş araziye baktı. Çok güzeldi; altın-yeşil çimenler ve gri kayalar masmavi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Önümüzdeki hafta Luke'un doğum günü. Vereceğimiz parti hafta sonu olacak. Rahat ortam. Aile arasında."

Bir şey söylemedim çünkü bu konunun nereye varacağını biliyordum. Bir keresinde bundan bahsetmişti ve ben daha fazla soru sormamıştım çünkü üstüme vazife değildi.

"Annesi her zaman doğum gününe gelir."

"Gelmesi de gerekir," diye karşılık verdim çünkü bu doğruydu. "Cade, bu gerçekten benim üstüme vazife değil. Luke mutluysa ben de mutlu olurum."

Bir nevi başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, onun Luke'u mutlu ettiğinden şüpheliyim. On seferden dokuzunda tuhaf bir ortam oluyor. Luke onun yanında nasıl davranacağını bilemiyor ve onun da oğlanın yanında nasıl davranacağını bilmediği kesin. Büyüdükçe de iyiye gitmiyor."

"Tamam." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Bütün bunları bana neden anlattığını gerçekten bilmiyordum.

"Sen burada olunca işlerin daha da tuhaflaşacağına dair berbat bir şüphe var içimde."

Boynuma bir kramp girerken oturuşumu dikleştirdim. "Beni burada istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve katiydi. Tuttuğum nefesimi bıraktım, evet deseydi kendimi toplamaya hazırdım. "Hiç de bile. Luke'u üzecek bir şey arıyorsan, işte bu o olurdu."

Başımı sallayıp gözlerimi ellerime doladığım dizginlere çevirdim.

"Orada olmanı ben de istiyorum," diye ekledi Cade, bakışlarının ağırlığını tenimde hissedebiliyordum. "Ancak Luke'un annesi bundan hoşlanmayabilir, seni buna hazırlamak istiyorum."

Yüzümü buruşturarak yanımda duran adama döndüm. "Neden burada olmam hoşuna gitmesin? Burada onun dadısı olarak bulunuyorum."

Çenesi kasıldı ve yutkunurken âdemelmasının oynamasını izledim. "O... Bilmiyorum." Gülerek bir elini sakalında gezdirdi. "Biliyorsun, onun hakkında kötü şeyler söylememek için çok uğraşıyorum çünkü o, Luke'un diğer yarısı ve oğlumla ilgili her şeyi çok seviyorum. Ama Willa, annesi tam bir kâbus. En büyük hatamın neden bana hayatımdaki en kutsanmış hediyeyi verdiğini bilmiyorum. Ama oldu işte."

"Çok olgunsun," diye iğneledim. Çünkü gerçekten öyleydi.

İnledi ve şimdi gözlerini gökyüzüne dikmişti. "Talia garip bir şekilde rekabetçidir. Ben onun için bir nevi ödüldüm. Ama beni bir kez kazanınca, bunun aslında istediği ödül olmayabileceğini fark etti. Seninle beni gizli tutabilirim, çünkü pençelerini çıkarmasına engel olmaya faydası dokunur. Ama Luke'un seni ne kadar sevdiğini gizleyemem. Ve bu onu rahatsız edecektir."

İç çektim. Bu tür bir aile dinamiğinin boyumu aştığını hissediyordum.

"Harvey de bunun fazlasıyla farkında. Pek de Talia hayranı sayılmaz. Ama senin büyük bir hayranın."

"Evet, az önce bizi gizli tutmak konusunda çok iyi iş çıkardın," diye şaka yaptım, avı kazanmış bir mağara adamı gibi beni taşıyışını düşünüyordum.

"Gizlemeye çalışmıyordum Kızıl. Dürüst olmam gerekirse gizlemek de istemiyorum."

Bir homurtu çıkardım. "Bu tuhaf."

Bana bakarken dudakları yukarı kıvrıldı. "Tamamen tuhaf."

"Ama kızmadım."

Cade lafı sürdürdü. "Bu konuda mutlu bile olabilirim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Siktir! Ama herif çok seksiydi. Bu gerçekten de aptalcaydı. "Bu senin mutlu kaş çatışın mı?"

Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Harvey'e seni partiye yeterince hazırladığımı söyleyebilir miyim?"

"Tabii tabii. Yıllarca bir grup sarhoş aptalla ve kız kavgalarıyla uğraşınca, bu konuda bir iki şey öğrenmezsen olmuyor. İyi olacağım. Sadece Luke'la ilgili kalsın. Olur mu?"

Başıyla onaylarken, sıkıntılı olduğuma dair bir işaret arayarak beni süzdü. Ve gerçekten değildim. Drama arayan biri değildim. Aslında dramadan veba gibi uzak dururdum. Eğer arka planda kaybolarak gülümsemem ve baş sallamam gerekiyorsa, o zaman öyle yapacaktım.

"Tamam," dedi, katı bir baş onayıyla.

"Tamam. Güzel." Bir süre birbirimize baktık ve bu gerilimi ortadan kaldıracak bir fikir aklımda belirip de yüzüme bir gülümseme yayılana kadar sürdü. Kendime engel olamadan dudaklarımdan, "Dağlara son varan çürük yumurta!" sözleri fırladı ve sonra Rocket'i dörtnala gitmeye zorladım. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Cade'in bana psikopatmışım gibi sırıttığını gördüm.

Blueberry'ye, "Deh!" diye bağırdı ve kısrağın toynakları arkamda yeri dövmeye başladı.

İleriye doğru eğildim, Rocket'in sırtından yükselerek ona dörtnala gitmesi için biraz yer verdim, ellerimi boynuna doğru kaydırıp dizginleri ona bıraktım. İleri atıldı ve ben tekrar geriye baktığımda Cade'in bana sandığım gibi hızla yaklaşmadığını gördüm.

"Korktun mu Eaton?" diye bağırdım.

"Hayır bebeğim. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Kıçın arkadan büyüleyici şekilde iyi görünüyor."

İkimiz de kahkaha attık, neşe göğsümden dolup taşıyordu. O benim kıçıma bakabilirdi ama yine de ben onunkini tekmeleyecektim.

"Teşekkürler!" diye bağırdım şaka niyetine. Ama içten içe bu bir şaka gibi gelmiyordu.

Kalbimin içine doğru ilerliyor gibi geliyordu.

26

Willa

Summer: Aynı arazide yaşıyoruz diye düşünüyorum, ama yine seni hiç görmedim.
Willa: Meşguldüm.
Summer: Neyle?
Willa: Atları kurtarmakla.
Summer: Ah, öyle mi?
Willa: Sum, o kadar çok kez kurtardım ki bir kurtarma ekibi bile kurabilirim.
Summer: Yüce Tanrım.
Willa: Vergi indirimi almak için Cade'e hayır amaçlı bir bağış makbuzu yazdırmam yasal olur mu?
Summer: Bence seni becererek aptala döndürmüş kanka.

* * *

Arka kapıda Cade'in kafası belirince göğsümde kelebekler uçuştu. Arka verandayı gözden geçirişinden yola çıkarak beni aradığını söyleyebilirdim. Jakuzinin diğer ucunda,

etrafımda buharlar uçuşurken sadece "Selam," diyebildim. Yazın en sıcak günlerinin sonuna doğru geliyorduk. Ağustos ayıydı ve geceleri serinlemişti. Göğsüme ve omuzlarıma değen hava temizdi, ama sıcak ve fokurdayan su vücudumu okşuyor, serinliği benden uzaklaştırıyordu.

Hiç üşümüyordum. Özellikle de Cade'in ince eşofman altı belinden düşecek gibi dururken ve artık üniforması sayılan siyah tişörtü pazılarını sarmış, aldığı duştan ve Luke'la uzanmaktan saçları karışmış halde yalınayak verandada ilerleyişini izlerken.

"Luke uyudu mu?"

"Evet." Gözleri açlıkla üzerimde gezindi. "Sana daha erken katılmak niyetindeydim ama sanırım içeride uyuyakaldım."

"Sorun değil. Ben de meşgulüm," diye karşılık verdim, başını eğip gözlerini kısması gözümden kaçmadı.

"Öyle mi? Neyle meşgulsün?"

"Dün geceyi düşünüyordum," diye cesurca yanıtladım, kollarımı başımın üstüne doğru kaldırıp göğüs uçlarımın ince, mor mayomun altında ne kadar belirgin olduğunu ona gösterdim.

Kendimizi burada bulduğumuz son seferde gözlerini alamadığı mayoydu.

Bana yaklaşmak yerine, tek omzunu ahşap bir kirişe yaslayarak verandanın üstü kapalı kısmında kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturarak hiç etkilenmemiş gibi beni inceledi. Ama gözlerim belinden aşağı indiğinde, bunun doğru olmadığını gördüm.

"Hangi kısmı?" Sesi, tenimin üzerinde dolaşan ve doğrudan merkezime vuran bir gürleme, bir gök gürültüsü gibiydi.

"Şey, senin için nasıl diz çöktüğümü düşünerek başladım."

"Dizlerinin üstünde güzel görünüyorsun," diye karşılık verdi yumuşakça. Bakışlarının altında kalp atışlarım hızlandı. Dün geceyi sayıp dökmek her sinir ucunu ateşe veriyordu. "Hepsini almaya çabalarken daha da güzelsin. O kadar çok uğraşmanı izlemeye bayılıyorum."

Ağzımda bir gülümseme belirdi.

"O mayoyu indir Kızıl. O kusursuz memeleri göreyim."

Başparmaklarımı askıların altına kaydırırken dudaklarımı yalayarak boğazımdaki kuruluğu yumuşatmak için yutkundum. Islak kumaşı indirirken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. O bakışlar kömür gibi alev alev yanarak her hareketimi izliyordu.

"Güzel. Şimdi, bana dün geceyi daha fazla anlatırken meme uçlarınla oyna."

Bir santim bile kıpırdamadı ve ben de devam etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Her ne kadar hayatımda güzel seks yapmış olsam da, buna benzer bir şey başıma gelmemişti.

Ya da Cade gibi biri.

İşaret ve başparmaklarımla meme uçlarımı çimdikledim ve bu, konuşurken sesimin nefes nefese çıkmasına neden oldu. "Arkamdan gelmen çok hoşuma gitti. Sen sözünü bitirmeden önce, orayı hızla terk ettiğim için özür dilerim."

Az önce söylediklerime hafiften şaşırmış gibi bana hayretle baktı. "Özür dilemene gerek yok Kızıl. Sana tam olarak net sinyaller gönderdiğim söylenemez."

Çimdik. Yuvarlama. Kaydırma. Gerçek ortaya çıkardı.

"Ben de öyle."

Çenesini kaydırdı. "Otuzlarının sonunda olan benken, kimse bu ilişkide olgun davrananın sen olmasını beklemez."

Burnumu havaya dikerek Cade'in sözlerinin bana kendimi çocuk gibi ya da küçük hissettirmesine izin vermeyi reddettim. Cade bana öyleymişim gibi bakmıyordu, dolayısıyla bu düşünceyi kenara itip kullandığı başka bir kelimeye odaklandım.

Ellerim göğüslerimin dolgunluğunda kayarken, gözlerini bana dikmiş ve uzunluğu eşofman altını zorlar halde beni izliyordu. "Aramızdaki bu mu? Bir ilişki?"

Evet demesini –onun yanında ne kadar kontrolden çıktığımı kontrol altına almasını– ve bunun nasıl yürüyeceğini bana

söylemesini istediğimi fark ettim. Çünkü yürüyecek bir şey istiyordum.

Ama, "Sen nasıl rahat edeceksen o Kızıl," dedi. "Adım adım gidebiliriz. Bir etiketi atlayabiliriz. Zamanı geldiğinde çözümleyebiliriz. Ama bu her neyse, benim için önemli. *Sen* benim için önemlisin."

Ellerim hareket etmeyi bıraktı; çünkü tam bir mağara adamı olup bana burada onunla ve Luke'la kalmamı söylemesini istediğimi ona anlatma fırsatım bu olabilirdi.

Yıllardır en yakın arkadaşım ve abim dışında hiçbir şeyle gerçek bir bağ kurmadan, istediğim her şeyi yapmakla uğraşmıştım. Abimin kariyerinin yükselişini görmek hoşuma gitmişti ama bunların hiçbiri bana göre değildi.

Burada yerleşik hissediyordum. Bu evde... Cade ve Luke'la beraber... Ağır ağır olmuştu ama kendimi buraya ait hissediyordum; ki bunu az önce açıkça yaş farkımızı vurgulayan ya da davranışıma olgunluğumu neden gösteren adama söyleyivermek kesinlikle delice görünüyordu.

Ve haksız sayılmazdı. Büyümeye ve yerleşmeye her zaman biraz karşıydım, ama hiçbir şeyi bundan fazla istemediğimi fark etmeye başlıyordum. Ne istediğimi bilmeden o kadar uzun süre dolanıp durduktan sonra, sanırım sonunda anlamaya başlıyordum.

Söyleyebildiğim tek şey, "Sen de benim için önemlisin Cade," oldu, çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. O benim güvensizliklerime odaklanıyordu, ben de onunkilere odaklandım.

Birbirimizi geliştiriyorduk. Arızalı taraflarımızı onarıyorduk. Kusursuz bir şekilde uymuştuk.

"Güzel. Ama Kızıl, o memelerle oynamayı bırakmanı söylediğimi sanmıyorum." Sesi değişip şakacı bir hal alırken, uzun ve rahat adımlar atarak tişörtünü çıkardı ve taş verandaya attı.

"Evet ama şu an orada tam yemelik bir şekilde duruyorsun ve ben gelip senin onlarla oynamanı istiyorum." Ellerim tekrar harekete geçerken dramatik bir şekilde surat astım.

Gülerek biçimli ön kollarını jakuzinin kenarına yasladı. "Fena halde gözü dönmüş," diye mırıldanarak başını iki yana salladı.

"Hey, sen..."

"Jakuzinin kenarına otur bebeğim. Aletimi emdiğini düşünürken, kendine dokunduğunu izleyebileceğimi söyledin. Ve senin verdiği sözleri tutan bir kadın olduğunu biliyorum."

Bu iltifat karşısında resmen mırladım. Çünkü ben verdiği sözleri tutan türde bir *kadındım*. Şiddetle sadıktım ve bu her zaman gururla kabul ettiğim bir şeydi. Güvenilirdim ve iyi bir arkadaştım. Öyle üstün başarılı biri olmayabilirdim ama gecenin bir yarısında ceset gömmeye ihtiyacınız olduğunda, orada olacağıma güvenebilirdiniz.

Cade'in söylediğini yaparak çıkıntının üzerine kalktım, sudan çıkarken buhar vücudumda oynaşıyordu.

"Siktir." Yumruğunu ağzına dayayıp bana son yemeğiymişim gibi baktı. "Şu lanet mayo."

"Bu mu?" diye sorarak mayoyu iyice yukarı çektim, böylece onu delirtecek şekilde kadınlığımı sardı.

"O gece neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden olacaktın, biliyor musun?"

"Kaybetmeni isterdim."

"Ben istemem." Hızla cevap vermişti, ona tek kaşımı kaldırdım. "Bana öyle bakma Kızıl. Aynı şekilde olmazdı ve bunu biliyorsun. Seni şimdi tanıdığım gibi tanıyamazdım. Hâlâ benim bir pislik olduğumu düşünürdün."

"Artık düşünmediğimi kim söyledi?"

Bana onaylamaz kaş çatışını sundu. "O zamandan bu yana ben..." Susup bir an başka tarafa bakarak sonraki sözlerini dikkatle seçti: "seni tanıdım ve beklemediğim bir şekilde seni önemsemeye başladım."

Kendini jakuzinin öte tarafına atıp *"Aslında, sanırım sana âşık oluyorum! Hehehe,"* demek istemeyen bir aptal gibi, "Aynı şekilde," diye karşılık verdim.

Gözlerini bana dikti, ama sanki *içime* bakıyordu. Bana beni tanıyor gibi, en derin, en karanlık sırlarımı ve güvensizliklerimi çekip alıyormuş gibi baktı. Neredeyse kıkırdayacaktım, çünkü birçok açıdan bunu yapmıştı.

Söz konusu o olduğunda kontrolü kaybettiğimi anlayabiliyor muydu acaba?

Umursamadığıma karar verdim, bu yüzden bacaklarımı aralayarak mayomu kenara çektim ve kendimi ona gösterdim, gözleri burun delikleriyle mükemmel bir uyum içinde genişlediğinde gülümsedim.

"O gece çok kıskançtın," dedim. "Çok öfkeliydin. Bana karşı değildi, o kadarını anlayabildim. Ama beni istediğin için kendine kızgındın. Ve ben senin çözülmeni görmeye sabırsızlanıyordum."

Bir parmağımı dudaklarımdan kaydırdım ve aralarında sırf Cade'in gözlerinin üzerimde olmasından kaynaklanan kaygan ıslaklığı hissettim.

"Çok kabaydım," dedi dudaklarını yalayarak, ama pişman görünmüyordu.

"Ve bu hoşuma gitti. Hayır. Buna *bayıldım.*" Klitorisime hafifçe bastırıp onun için, izlemesine izin vererek kendimle oynadım. "Ellerin saçlarımda." Bir ayağımı kenara kaldırdığımda inledi, giderek daha da cesur hissediyordum. Bana bakış şekli yüzünden giderek daha da tahrik oluyordum. "Aletin ağzımda. Sert parkeler dizlerime batarken."

Tekrar dudaklarımla oynayıp bu defa bir parmağı içeri kaydırdım ama sadece ilk boğumu soktum. "Bacaklarındaki kasların ellerimin altında kasılışı. Kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Ve birinin yürüyüp gelerek bizi birlikte görebileceği gerçeği? Buna bayıldım."

Kendini tutmanın verdiği baskıdan çenesi kasıldı. Ellerini oynuştururken ön kol kaslarının dalgalandığını görebiliyordum. Sanki bana ulaşmak adına jakuziyi parçalamamak için başka bir şey yapması gerekiyordu.

"O ağzın benim olduğunu herkes öğrensin mi istiyorsun Kızıl?"

Başımla onayladım. Boğazı hareket etti. "Bir tanrıça gibi de görünüyordun. Her zaman öyle görünüyorsun. Kendini şu an görmelisin. O güzelim bakır saçlar omuzlarına yapışmış." Gözleri üzerimde gezindi. "Memeler ortada ve yükselip alçalıyor. Becerilmek için yalvarıyor." Gözleri vücudumda aşağı doğru indi. "İnce mayo bir kenara toplanmış, vücudunu saklamakta ne kadar yetersiz olduğunu açık ediyor."

Gözleri bacaklarımın arasına, parmaklarımın hâlâ hafifçe üzerinde gezindiği yere indiğinde alev aldı. "Şu gösterip de vermeyen sıkı küçük amcık benim için apaçık meydanda. Yalvarıyor. Vücudunun geri kalan her santimi gibi."

Dudaklarımdan bir inilti dökülürken her uzvuma bir sıcaklık yayıldı. O ve müstehcen sözleri karşısında macuna dönecekmişim gibi hissettim. Kaba sözleri aynı zamanda saygılıydı. Tamamen hayranlıkla doluydu. Sahiplenmeyle.

"Oyalanmayı bırak ve parmakların içine girdiğinde ne kadar güzel göründüğünü göster bana bebeğim." Gözlerini gözlerime kaldırırken sesi boğuk çıktı. İfadesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı. Arada bir ortaya çıkan bir savunmasızlık...

Benim ona olan ihtiyacım kadar, onun da bana fena halde ihtiyacı olduğunu gösteren bir bakış. Tek bir akıcı hareketle bir parmağı içeri kaydırdım, sonra ikincisini de soktum. Ama bacaklarımın arasını izlemiyordu, gözleri yüzümde kaldı. Yanaklarımda bir kızarıklık yükseldi.

Bu müstehcen ve biraz oyunbaz hissettirmeliydi, ama tapınma gibi hissettiriyordu ve bana dokunmamıştı bile.

"Sana ne kadar inanılmaz olduğunu söyleyen oldu mu Willa?" Yutkundum. "Ne kadar eğlenceli olduğunu? Ne kadar akıllı? Ne kadar fena halde hazırcevap?"

Siktir. Sözleri göğse beyzbol sopası yemek gibiydi. Tamamen beklenmedik ve ansızın.

Dudaklarım aralandı ve sadece küçük bir ciyaklama sesi çıktı. "Peki ya güzel? Bunu çok duydum," diyerek bu sesi bastırmaya çalıştım. Çünkü *inanılmazın* hiç gerçekten söylendiğini sanmıyordum.

Başını iki yana sallayarak jakuzinin içine adım attı, vücudunu enfes bir şekilde saran o eşofman altı hâlâ üzerindeydi.

Suyun içine çöktü, biçimli kollarıyla tek bir akıcı hareketle bana doğru kaydı. "Kıyafetlerin hâlâ..."

"Hayır. Güzel kızlar bana böyle hissettirmez." Bir elini baldırımın etrafına sararken, diğer eli bacaklarımın arasındaki elimi tuttu. O elimin kontrolünü devralarak birkaç kez içime sokup çıkarmama neden oldu.

"Nasıl hissettirmez?" diye sordum nefes nefese; başım aşağı eğilmiş, gözlerim bacaklarımın arasında ve suyun altındaki adama odaklanmıştı.

"Tamamen kontrolden çıkmış."

Ardından ağzını bana dayadı. Başım geriye düştü ve benim de tamamen kontrolden çıkmış hissetmeme neden oldu.

Klitorisimi emdi. Dudaklarımı yaladı. Aldığı tadı beğenmiş gibi mırladı. Ve tüm bu süre boyunca hâlâ elimi hareket ettiriyordu.

Bacağımı kavramak için elini oradan çektiğinde tek söylediği, "Bunu yapmaya devam et bebeğim," oldu.

Nihayetinde bacaklarım boynuna dolandı ve Cade Eaton beni yatırıp afiyetle yerken tek elimi kenara yasladım.

Sırtındaki kaslar, suyun altındaki ıslak kumaşın görüntüsü –kendini bir saniye bile daha fazla tutamadığının kanıtı– beni hızla o uçuruma doğru fırlattı.

Son yirmi dört saattir beni sürekli ittiği uçurumdu bu.

Düştüğümde beni tutmak için aşağıda beklediği uçurum.

Ve ben de düştüm.

Parmaklarım kolayca girip çıkar ve becerikli dili üzerimde çalışırken, "Cade! Siktir!" diye tısladım. Bütün o içimde sızlayan baskı patladı. Bacaklarımın içinden aşağı. Ve omurgamdan yukarıya.

Doğruca kalbime.

Elleri her yerimdeydi; beni suyun içine çekiyor, sahiplenici bir tavırla üzerimde geziniyordu. Popom, kaburgalarım, omurgam boyunca gezinen parmakları, kulağıma "Fazlasıyla inanılmaz," diye fısıldayana kadar devam etti.

Başımı çevirip sakallı yanağını öpünce, ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını gördüm. Ama bu ufak gülümsemeye çok uzun süre bakamadım, çünkü bizi döndürerek beni suya oturturken kendisi ayağa kalkıp önümde dikildi.

Islak kumaşı indirerek kalın ve gururlu aletinin aramızda meydana çıkmasına izin verdi.

Dudaklarımı yaladım ve anında sırıttı. "Hayır bebeğim. Önce ben şu güzel memeleri becereceğim, sonra tadına bakabilirsin."

"Tamam, anlaştık," diye karşılık vererek hızla ona yaklaştım.

Göğsünden bir kahkaha koptu. "Çok hevesli. Sevimli özelliklerinin listesine bunu da ekleyeceğim. Şimdi aletimi memelerinin arasına koy ve onları birleştir. Artık benim sıram."

"İzlemeyi seviyorsun ha Eaton?" diye alay ederek onun söylediklerini yaptım.

"Seni izlemeyi seviyorum Kızıl."

Karnımda uçuşan kelebekleri yatıştırabilirmiş gibi başımı iki yana salladım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve heyecan vericiydi; aleti göğsümde, göğüslerim uzunluğunun etrafına sıkıca bastırılmıştı ve kalın ucunda beyaz bir damla parlıyordu. Başımı kaldırıp ona bakarak gülümsedim. Dili altdudağının üzerinde belirdi ve konsantrasyonla düzleşti. Kollarını arkasına atıp ileri hamle yaptı. Su bizi kayganlaştırmıştı, hareketleri de yavaş ve ölçülüydü.

Ağzı hafifçe aralık, yontulmuş yanakları gevşek bir halde göğüslerimin arasında kayışını izledi. Konuşmuyorduk. Sanırım ikimiz de biraz transtaydık ya da belki bu akşam yeterince şey söylemiştik.

Belki o da kendini benim kadar açıkta hissediyordu.

Ben kendimi birlikteyken tanrıça gibi hissediyorsam, o da belki tanrı gibi hissediyordu.

Belki ikimiz de bu duygudan zevk alıyorduk.

Cinsel heyecanım yatışmamıştı ve aletini memelerimin arasında kaydırışını izlemek beni tekrar ateşledi. Derin ve nefes nefese bir sesle her "Siktir," deyişinde kadınlığım kasılıyordu.

"Willa, geleceğim."

"Evet," diye tıslayarak dudağımı ısırdım, göğsümü fazlasıyla davetkâr bir açıyla öne çıkardım, onun benim için dağılmasını izlemeye bayılıyordum.

Ve sonra hissettim. Cade hareketsizleşti, aleti zonkluyor ve seğiriyordu. Menisi tüm göğsüme fışkırdı. Bir atış çeneme çarpınca inledi ve eli başımın arkasını okşarken bu inleme sessiz bir iç çekişe dönüştü.

Ayağa kalktım ve tohumları üzerime yayılmış halde önünde durdum. "Bu eğlenceliydi."

Cade derin ve onaylar bir tavırla kıkırdadı. "Tanrım, her zaman öyle." Sonra gözleri alev alev üzerimde gezinerek ustalıklı eserini inceledi.

"Nasıl görünüyorum?" Tek kaşımı kaldırarak belimi kıvırdım.

"Benimmişsin gibi," diye homurdandı.

Ah bu kelimeler... Vücudum daha fazlası için sızlıyordu. Onun da benim olmasını istiyordum. "Öyle mi? Bendeki bu görüntü hoşuna gitti mi?"

"Böyle daha iyi olur." Tek bir akıcı hareketle başparmağı çenemi sıyırdı ve başıboş bir miktar meniyi dudaklarıma sürdü. Geri çekilip yüzünde ahlaksız bir sırıtışla bana baktı. "Kesinlikle benim."

"Sen bir yabanisin Eaton." Hafifçe güldükten sonra dilimi çıkararak oraya koyduğu şeyin tadına baktım. "Ve bunu seviyorum."

"Bu iyi bir şey Kızıl." Suya girdi ve beni de beraberinde çekerek bizi temizledi. "Çünkü şimdi o güzel kıçını mağarama sürükleyeceğim. Seni sırtüstü yatırıp bütün gece gelmeni sağlayacağım."

Sonra beni kaldırıp eve taşıdı.

Tam bir yabani gibi.

Bütün gece gelmemi sağlayan bir yabani.

27
Cade

Cade: Luke'un doğum günü partisi cumartesi 14.00'te.
Talia: Öğlene çekebilir miyiz? O gece akşam yemeği için planlarım var ve hazırlanmak için zaman lazım.
Cade: Hayır. Çocuğunun altıncı doğum gününü, senin akşam yemeği planlarına uydurmak için öne çekemeyiz.
Talia: İki saat sadece.
Cade: Aynen öyle.
Talia: Senin ne kadar örümcek kafalı olduğunu unutmuşum.
Cade: Pekâlâ, ben buyum. Hafızanı tazelemiş olduk. Gelemeyeceksen lütfen söyle de Luke'u hazırlayabileyim.
Talia: Dramatik olma. Orada olacağım. Sadece şehre vaktinde dönebilmek için abartılı bir kıyafetle gelebilirim.
Cade: Sorun değil. Luke önemsemez.
Talia: Peki ya sen? Topuklular ayağımdayken az keyfimi sürmedin.
Cade: Kasabadaki bütün adamlar da öyle.
Talia: Siktir git!

* * *

"Tuhaf davranıyorsun." Summer'a baktım, bu Met Gala filanmış gibi değerlendirerek arka araziye gözlerini dikmişti. O ve Willa, sabahın erken saatinden beri ayaktaydılar ve Luke'un ricası üzerine otlakta parti düzenlemeleri yapıyorlardı.

Şişme bir kale ve bir çadır vardı; altında da tepeden tırnağa haki giymiş ve görünüşe göre çocuklara göstermek için yılanlar ve kertenkeleler getirmiş garip bir herif oturuyordu. Başka bir çadırın altında Willa'nın günlerdir pişirdiği şeylerden oluşan açık büfe tarzı yiyeceklerin olduğu bir masa vardı. Biliyordum, çünkü kremayı boynuna sürüp yalayarak test etmiştim.

Acayip lezizdi.

İçinde limonlar ve çileklerin yüzdüğü limonatalar yapmıştı. Çok sevimliydi. Luke'la beraber seçtikleri, üzerinde bok emojisi olan küçük tabaklar almıştı. Masa örtüleri de uyumluydu. Sadece Willa üzerinde bok olan tabaklar alıp bunları altı yaşında bir çocuk için güzel bir açık hava partisine bağlayabilirdi.

Ben Luke'un onları almasına izin bile vermeyecektim, ama Willa sadece kahkaha atıp tabakları sepete koymuştu. "Mükemmel seçim," deyince, Luke'un yüzü sevinçle *parlamıştı*.

"Evet. Biliyorum," diye sonunda Summer'a cevap verdim. Çünkü tuhaf davranıyordum. Willa'yla birkaç haftadır gizlice takılıyorduk, ama ben artık gizli saklı iş yapmak istemiyordum. Her konuda son derece emin görünerek onun ödünü koparmamak için çok çabalıyordum. Ama bu durumda şu bir gerçekti ki, gayet *emindim*.

Hatalar yapmıştım. Kalıntılarıyla yaşamıştım. Yıllarca hayatımı ve birine tekrar şans vermenin bana nelere mal olacağını düşünüp durmuştum.

Ve benim bir çocuk için arka bahçede basit bir barbekü olarak düşündüğüm şeyi, bu kadının yüzyılın kutlaması gibi ele aldığını izlemek de cabasıydı.

Bu çok hızlı olmuş gibiydi ama aslında öyle değildi. Doğru olduğunu hissetmesem bu işe kalkışmazdım.

"Cade Eaton." Summer'ın koyu renk gözleri şimdi bana bakarken parlıyordu ve yüzümü incelerken ağzı açık kaldı. Cin gibiydi bu kız. Rhett'e bir keresinde Summer'dan ona iyi geldiği için hoşlandığımı, ama benden daha akıllı olduğu için de nefret ettiğimi söylemiştim.

Ve şu an bu sözlerime kanıt oluşturmaktan öteye geçmiyordu.

"En yakın arkadaşıma âşık oldun, değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup başka yöne baktım. Birini, herkesin o bahsettiği şekilde sevebileceğimden asla emin olmamıştım. Kalbim yıllar boyunca çok fazla boktan darbe almıştı. Annem. Talia. Hayatımın izlediği yolda Talia'nın anlamı. Hayatımda Luke olduğu için sözünü bile etmekten nefret ettiğim bütün o kaçırdığım şeyler. Ama hayat bana farklı bir yol sunmuş olsaydı, neyi farklı yapabileceğimi hiç düşünmediğimi söylersem yalan olurdu.

Belki rodeo yapıyor olurdum. Ya da bütün Kuzey Amerika'yı dolaşıp, birinci sınıf atların satışından yığınla para kaldırırdım.

Belki bütün gün antrenman yapıp geceleri de toka tavşanlarına binerdim.

Bütün o belkiler... Ama Willa'nın hiçbir şey uçup gitmesin diye masa örtüsüne küçük ağırlıklı mandallar takmasını izlerken, bu belkilerin hiçbirinin doğru olmayacağını biliyordum.

Karşıma çıkan yol, onu evimin ön basamağına getiren şeydi.

"Evet," diye homurdanırken, Summer'a bakmayı hâlâ reddediyordum.

Tatmin dolu bir hmmm sesi çıkardı ve gözucuyla ona bir bakış attığımda bana göz kırparak yandan sarıldı. O kadar ufak te-

ekti ki tuhaf bir durum oldu. Willa'nın boyu ve bacakları onda yoktu.

"Ona söylemelisin."

"Ona söylemek mi?"

Omuz silkti. "Evet. Bence Willa bunu bilmek isteyecektir."

Bir homurtu çıkardım. "Onu korkutup kaçırayım diye mi?"

Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Willa'yı korkutup kaçırabileceğini sanmıyorum," dedikten sonra beni bir kez daha süzüp ters yöne doğru yürüyerek uzaklaştı.

Bir gerçek bombasını öylece ortaya atıvermiş ve ardından beni bunu analiz etmeye terk etmişti.

* * *

Talia bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğinde, parti zaten tam gaz devam ediyordu. Dönüp ona bakmama bile gerek yoktu çünkü sahte şirin sesiyle, "Bebeğiiiiiiim!" dediğini duymuştum.

Bebeği. Duyduğumda gözlerimi göğe doğru devirmeme engel olamadım. Yılda bir kez gördüğün ve veda bile etmeden gittiğin çocuğa söylemek için saçma bir sözdü.

Willa'nın babam ve başka ebeveynlerle sohbet ettiğini gördüm. Beyaz puantiyeli ve yumuşak bir şekilde açılan eteği olan turuncu bir elbise giymişti. O eteği kaldırıp altında ne olduğuna bakmak istiyordum.

Ama şimdi, kaskatı kesildiğini ve tuttuğu bok emojili bardağın etrafında parmaklarının kasıldığını izlerken, kolumu omzuna atıp onu rahatlatmak istedim. Yanaklarını tekrar pembeleştirmek istiyordum, çünkü gözlerimin önünde bembeyaz kesilmişti.

Ama bunu yapmamı istemezdi. Çok tutkulu, çok gururluydu. Bakışlarımı kaçırdım çünkü ona bakmaya devam edersem, ne olursa olsun bunu yapacaktım.

Luke, Talia'ya kaskatı bir şekilde sarıldı ve kısmen ince sırtına pat pat vururken Talia onu sertçe okşuyordu. Keşke daha erkene alınmasını istediği halde oğlunun partisine geç katılmasa ve yine de her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmeseydi.

Hiçbir şey değilse bile bu onun tarzıydı.

"Dur sana bir bakayım." Süslenip püslenmiş, daracık bir elbise ve çimlere batan yüksek topuklu ayakkabılar içinde durarak oğlunu inceledi. "Nasıl bu kadar hızlı büyüdün sen?"

Rhett'in bir homurtu çıkardığını duydum.

Yüksek sesle.

Talia'nın dönüp ona zehirli bir bakış atmasına yetecek kadar yüksek sesle.

Rhett karşılık olarak gülümsedi sadece. "Selam Talia. Uzun zamandır görünmüyorsun."

Lanet ortalık karıştırıcı. Luke etraftayken her zaman dilimi ısırırdım, çünkü annesiyle ilgili kendi kararlarını vermesini istiyordum. Eğer bir gün onunla bir ilişkisi olsun isterse, onu annesine karşı doldurduğumu düşünmesini tercih etmezdim. Beni öldürüyordu ama doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Bu yüzden asabi gülümsemesine ve gözlerini kısma şekline kahkahayı basmamak için kendimi tuttum. Dışarıdan güzel bir serap gibiydi ama içi tamamen huysuzdu. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Rhett oracıkta yere serilirdi.

Neyse ki böyle bir durum söz konusu değildi ve Rhett sessiz bir selamlamayla bok emojili bardağını ona doğru kaldırdı.

Arkamda açıkça babamın sesine benzeyen bir kıkırdama duydum. Ama dönüp bakmadım, çünkü Luke herkesin izliyor olmasından öylesine rahatsız görünüyordu ki tek düşünebildiğim ona ulaşmaktı.

"Selam Talia." Uzun adımlarla oraya varıp, tokalaşmak için elimi uzatarak bu tuhaf anı yarıda kestim ve Luke'un omzunu sağlam bir şekilde sıktım.

"Ah lütfen Cade. Tokalaşacak kadar birbirimizden uzaklaştık mı?" Kıkırdaması sinirlerimi tırmaladı ve yıprattı. Bu gülüş, Willa'nın o gün Le Pamplemousse'ta ya da uzun ve zorlu bir iş gününün ardından eve geldiğimde attığı o rüzgâr çanı gibi kahkahalara benzemiyordu. Ve Luke'un kahkahası ona eşlik etmiyordu.

Luke orada tuhaf bir şekilde duruyordu. Büyük ihtimalle parçaları birleştirdiği, beden dilini çözdüğü ve kendi sonuçlarına vardığı yaşa gelmişti.

Talia kollarını bana dolarken taş gibi öylece durdum. Bir eli ensemi okşayınca, anında uzanıp dirseğini kavrayarak kolunu uzaklaştırdım ama yanağıma kurnazca bir öpücük kondurdu.

"Ah Tanrım..." Güldü. "...dur şunu sileyim." Sonra çok yakınımda durdu, başparmağını ıslatıp yanağıma sürterek tenimdeki yoğun ruj izini silmeye çalıştı.

Bölgesini işaretliyordu.

Yıllar geçmişti ama Talia zerre değişmemişti. Her zaman oyunlar oynardı. Tek fark şu ki, artık bunları görüyordum. Yıllar önce bunu yapamamıştım. Sadece güzel bir paket ve istekli bir beden görmüştüm.

Ben azgın ve aptaldım, o da hesapçıydı.

"Sorun değil. Ben silerim." Uzaklaştığımda etraftaki konuşmalar tekrar canlandı ve bu bir şekilde daha iyi hissetmeme neden oldu. Sanki karmaşık ve küçük ailemiz artık ilgi odağı değildi. Arkamı dönüp Willa'yı kontrol etmeyi çaresizce istedim ama Talia'nın bunu hemen fark edeceğini de biliyordum.

Ve Willa'yı onun saçmalıklarına maruz bırakmayacaktım. Onunla aramızdakiler sağlamlaşana kadar olmazdı. Resmileşene kadar.

Şimdiye kadar her şeyi resmileştirmeliydim. Şimdi ise kendimi tekmeliyordum. Parmak uçlarım ona dokunmak için, ensesini güvence verircesine okşamak için karıncalanıyordu. Sahiplenici bir şekilde.

"Tanrım Cade. Kaliteli viski gibisin. Yaşlandıkça iyiye gidiyorsun." Talia bir nevi bana dokunmaya hakkı varmış gibi uzanıp French-ojeli tırnaklarını omzumda gezdirdi. Bu haftanın başındaki mesajlaşmamızı unutmuş gibiydi. Her zaman cüretkârdı ve yılda bir kez ortaya çıktığı her seferde de böyle davranıyordu.

Belki şu andan evvel bu beni rahatsız etmemişti.

Ne olursa olsun bir adım geriledim ve Luke'u önüme çekip ellerimi omuzlarına koydum. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"İyi." Bakışlarını arazideki alanda gezdirdi. "Biliyorsun, şehirde yaşıyorum. Meşgulüm sürekli."

Ne yaptığını bilmediğimi fark ettim ama umurumda da değildi. Her yıl başka bir adamla ortaya çıkar ve bu beni kıskandıracakmış gibi adamı pençeleyip dururdu.

Kıskandırmıyordu.

"Calgary'de mi?" diye sordu Luke hevesle.

"Evet tatlım." Yüzünce kocaman bir gülümsemeyle Luke'a baktı. "Baban gibi yakışıklısın ama annenin mavi gözlerini almışsın."

Luke'un cevabı, "Dadım da Calgary'den!" oldu.

"Bir dadı! Ne tatlı." Luke'la göz hizasına gelebilmek için eğildi. "Bugün burada mı? Onunla tanışmak isterim."

Ben araya giremeden Luke fırlayarak uzaklaştı. Willa'ya yakın olmak istediği için onu suçlayamazdım. Ona bir saat mesafede yaşayan bu kadın yılda bir kereden fazla ziyaret etme zahmetine girmezken, Willa onu rahatlatıyordu.

Willa'nın bakışlarının benden Luke'a kaydığını görmek için tam zamanında dönmüştüm.

Ayrıca Talia'nın omzunun üstünden bakarak bana göz kırptığını da gördüm.

28
Willa

Rhett: Medusa'yı tanıyor musun?

Willa: Bizzat değil, hayır.

Rhett: Onun gözlerine bakmamamız gerektiği kısmı hatırlıyor musun?

Willa: Aslında Medusa'dan her zaman bir nevi hoşlanmışımdır. Onun yerinde olsam ben de erkekleri taşa çevirmek isterdim.

Rhett: Talia Medusa'ymış gibi davran. Ama hoşlanmadığımız versiyonu.

* * *

Bu sürtük, çıkaramadığım bir kıymık gibiydi. Tırnaklarını Cade'in ensesinde gezdirdiği görüntü aklıma kazınmıştı. Kendisi hakkında konuşup duruyordu ve ben de buna fazladan bir nezaketle katlandım, çünkü dünyadaki en sevdiğim insanlardan birini doğurmuştu.

Ve bunun bir anlamı olmalıydı.

"Burada yaşamak seni sıkıntıdan öldürüyor olmalı."

İfadesiz bir şekilde gülümseyerek şişme kalede ciyaklayan çocuklara baktım. "Pek sayılmaz," diye cevap verirken, Summer'ın bakışlarından kaçınıyordum. Çünkü ona son baktığımda, ellerini başının yanında kaldırıp küçük şeytan boynuzları yapmış ve habis bir şekilde yüzünü buruşturmuştu.

"Ama sıkılmadın mı? Yani ben burada büyüdüm. Neye benzediğini bilirim. Şehrin tadını bir kez aldın mı geri dönmesi zor."

"Yani Calgary de Paris sayılmaz," diye laf çarptım, çünkü orası cafcaflı bir yermiş gibi davranıyordu.

"Ama bütün gün ne yapıyorsun? Ben kafayı yerdim. Bu yüzden gitmeye mecbur oldum, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye karşılık verdim, çünkü sabrım tükeniyordu ve karakterim çenemi ancak bu kadar kapalı tutmama olanak veriyordu. Baskı artıyordu ve kızıl saçlı damarıma teslim olmak şu sıralar çok çekici gelmeye başlamıştı.

"Anlayamadım?" İri mavi gözleri kocaman açılırken, pembe dudakları aşağı kıvrıldı.

Tabii ki acayip seksi olmak zorundaydı. Cade bana kendimi biraz iyi hissettirecek çirkin biriyle evlenemezdi. Ortalama bir görünüşe de razıydım, ama yok... kadın on numaraydı. On bir.

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye açıkladım. "Burada yaşamayı seviyorum. Oğlun zeki ve eğlenceli. Arazi güzel. Cade ona bakabilmek için çok çalışıyor. Hiç sıkılmadım."

Dudaklarına kurdumsu bir gülümseme yayıldı. "Ah. Anlıyorum."

Tepki göstermeyi reddettim. "Bunu açıklaman gerekecek."

"Sorun değil. Biz hanımların sırları olabilir. Çok farklı değiliz, sen ve ben." Ona tek kaşımı kaldırdım, çabalasak daha farklı olamayacağımızı söylemek istiyordum. "Buradayken onun tadını çıkarmanı öneririm. Ama nefesini tutma. Bu adam alabildiğine soğuk biri. Hamile kalmanın onu bağlayacağını düşündüm. Bağladı da."

Başım döndü. "Pardon?"

Bir elini sallayıp devam etti. "Doğum kontrol olmuş olmamış, kim söyleyebilir? Anlıyor musun? Ama adam yine de sıkıcıydı. Yapılacaklar listesinden bir madde siler gibi evlendi benimle. Yani tamam, aleti büyük ama... bunun bile telafi edebilecekleri bir yere kadar. Göreceksin. Çıtırla takılmak eninde sonunda onun onurunu kıracaktır." Bana sunduğu gülümseme fesattı. "Eline geçmişken binişin tadını çıkar. Ben hâlâ onun çocuğunun annesi olacağım."

Bu kadının yanında sakin kalacağıma dair kendime söz vermiştim. Aynanın önünde durup kendime motivasyon konuşması yapmıştım ve ben bunu sadece sarhoş olduğumda kendimi ayılmaya ikna etmek için yapardım. Ama kendi kendime onun hakkında olumlu düşünmemi, onu yargılamamamı, onu kıskanmamaya çalışmamı söylemiştim ve işte burada *hepsini* yapıyordum.

"Pekâlâ. Şey, bu kadarı yeterli," diye duyurdum, ellerimi birbirine vurarak.

Masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı ama ağzının kenarında keyifli bir gülümseme vardı. Seçtiği her kelime beni rahatsız etmek için özenle ayarlanmıştı. Ben de ona izin verdim. Ne diyebilirdim? Ben içi dışı bir olan türden bir kızdım.

"Ne yeterli?"

Gitmek için dönerken ona mümkün olan en sahte gülümsemeyi takındım. "Henüz cehenneme gitmedim hanımefendi. Zamanımı şeytanla takılarak geçirmeme gerek yok."

Arkamdan alaycı ufak bir ses duydum ama durmadım. Yüzümde sakin bir ifade tutmaya çalışarak araziyi geçerken, üzerimde topladığım bakışları görmezden geldim. Şu anki noktada fazlasıyla seri katil havası yaydığımı biliyordum.

Ellerimin iki yanımda yumruk halinde olması da ciddi bir ipucu olabilirdi.

Eve adım attığımda tel kapı arkamdan kapandı ve özgüvenim kusursuz bir zamanlamayla sarsıldı. Burnumun direği sızlıyordu ve gözlerime dolan yaşlardan kurtulmak için başımı iki yana salladım.

Bir çocuğun doğum günü partisinde gündüz vaktiydi ve o dişi şeytanın söylediklerini sindirebilmek için bir içkiye ihtiyacım vardı. Ya da tamamen unutmak için.

Dolaptan bir şişe beyaz şarap çıkardım. Tel kapı tekrar çarptığında şişe nemli elimde kaydı. Başımı yerde tutarak şişeyi tezgâha koydum ve tepesindeki folyo kâğıdı söktüm.

"Ne yapıyorsun?" Cade'in sesi endişeliydi. O kadar iriydi ki mutfağa giren ışığın bir kısmını kapatıyordu.

"Bir içki alıyorum," diye mırıldandım.

Kollarını göğsünde kavuşturup duruşunu dikleştirdiğini anlamak için ona doğrudan bakmam gerekmiyordu.

"Neden?"

"Çünkü ihtiyacım var."

"Willa. Bak bana." Sesi tartışmaya mahal vermiyordu, bu yüzden ellerimi tezgâha yaslayıp gözlerimi ona diktim. "Güzel. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"İşte bu yüzden bir içkiye ihtiyacım var."

Cade beni incelerken dilini dişlerinin üzerinden kaydırdı. "Bana ne olduğunu anlat, sana ellerimle içkiyi ben dolduracağım."

"Karın bana az önce bilerek hamile kaldığını anlattı," deyiverdim. "Sanırım sözleri tam olarak '*Doğum kontrol olmuş olmamış, kim söyleyebilir?*' şeklindeydi." Sesim tiz ve panik doluydu.

Ve ardından bu adam beni cidden şoke etti, çünkü lanet olasıca *güldü*. "*Eski* karım."

"Sen ne halt etmeye gülüyorsun? Az önce sana arka bahçendeki acayip seksi engerek orospunun seni kandırarak hamile kaldığını söyledim."

Omuzları sarsılıyordu ve yoğun damarlı elini alnına bastırarak gözlerinin üzerine kapattı. "Tabii ki yaptı." Sesi eğlenmiş ve şaşkına dönmüş gibiydi.

"Bu komik mi? Kızmadın mı? Kadın iğrenç bir insan olduğunu itiraf etti ve sen aniden Bay Kikirdek'e mi dönüştün? Senin benimle olarak, çıtırlarla takıldığını söyledi!"

Daha da şiddetle gülerek, "Bay Kikirdek mi?" dedi hırıltıyla.

"Aaah!" diye hüsranla homurdandım, burada oturup onun bebek tuzağına gülemeyecek kadar öfkeliydim.

"Ve sen de Victoria's Secret mankeni gibi görünen biriyle evlenmek zorundaydın," diye saçmaladım, şarap açacağını bulmak için çekmeceleri karıştırırken. "Ve sadece pornolarda duyduğum, aptal ve nefes nefese bir sesi var."

Başka bir çekmece. Tirbuşon yok. Cade'e döndüm, artık tüm dikkatini bana vermişti. "Tanrı'ya yemin ederim, o parlak manikürlü pençelerini bir kez daha senin üzerinde gezdirirse ellerini kesip atarım!"

"Çok saldırgansın Kızıl," dedi gözlerinde aptal bir ışıltıyla, sanki tüm bunlar onun için sadece fazlasıyla komikti. "Kıskandın mı bebeğim?"

Onun ne kadar seksi olduğunu ve onu o kadının yanında görmek istemediğimi düşünmek için tekrar başımı çevirdim. Tam bir kriz yaşıyordum ve bu durumla ilgili her şeyden nefret ettim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve çok kafa karıştırıcıydı.

"Evet, kıskandım. O seninle *her şeyi* yaşamış ama ben sadece lanet olası dadıyım!" Tanrım, bu sözlerin ağzımdan çıkarken kulağa geliş şeklinden nefret ettim. Sıcaklık göğsümü yakıyordu. Utanç, ağır dozda imrenmeyle birleşmişti.

Titreyen ellerimi meşgul etmek için bir çekmeceyi açıp içini karıştırdım.

Makaslar, lastikler, ataşlar ve *post-it* notlarıyla dolu çekmecede parmaklarım ipeksi bir şeye dokundu. Tutup çektim ve avucumda dikkatle baktım.

Haftalar öncesinde o kahvecide düşürdüğüm külottu.

Dönüp külotu parmaklarımdan sarkıttım. Cade hiç şaşırmışa benzemiyordu, sadece beni *rahatsız kaş çatışıyla* inceliyordu.

"Bunu sakladın mı?" diye sordum, sesim kendime bile aksi gelmişti. "Bana attığını söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi dişlerinin arasından.

"Neden?"

"Çünkü sen hiçbir zaman *sadece bir dadı* olmadın Willa." Ona dönüp baktığımda göğsüm sarsıldı, zamanın içinde asılı kaldığımı hissettim. "Her zaman daha fazlasıydın. İstediğim ama sahip olmak için kendime izin vermediğim kadın."

"O içki şu an gerçekten makbule geçer," derken, hâlâ dikkatle ona bakıyordum.

"Hayır. Orada durup beni dinleyeceksin." Kalbimi hızlandıran bir tavırla bana doğru geldi. Kanım damarlarımda ısınmıştı.

Tam önümde durduğunda çenemi kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. "Talia sana her ne söylediyse kızgın değilim, çünkü o ya da maskaralıkları zerre umurumda değil. Luke'a sahibim. Onu dünyalara değişmem. Nasıl dünyaya geldiğinin de bir önemi yok, çünkü gerçekten önemsemiyorum."

Ağır nefes alıp verişim, sesindeki derin hırıltıya arka fon görevi görüyordu.

"Ama neyi önemsiyorum biliyor musun?" Parmakları tenime battı. "Seni, Willa. Seni önemsiyorum. Kıskanacağın hiçbir şey –ve hiçbir şey derken hiçbir şey– yok."

"Ama o her şeye sahip. İstediğimi bile fark etmediğim her şey onun ve sonsuza kadar aldıktan sonra çekip gitmiş. Şimdi o burada haklı gibi davranıyor ve o kadar kıskanıyorum ki dişlerim ağrıyor. Hiçbir zaman böyle hissetmedim ve bunun durmasını istiyorum." Son kısım bir yakarı gibiydi, göğsüme çöken kaygı topunu Cade çekip alabilirmiş gibi.

"Onun sahip olduğu şeyi istemezsin. Sen daha fazlasını istiyorsun. *Daha fazlasını* hak ediyorsun. Ve sana bunu vereceğim. Beni anladıysan başını salla."

Derin bir iç çekerek başımı salladım, gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Kalbim onunkiyle eşzamanlı olarak hızla atıyordu. "Ama o..."

Sözümü kesti: "Sana durup beni dinlemeni söyledim sanıyorum?"

"Söyledin ama..."

"Eğer kendini sabote eden o saçmalıklarla ağzını çalıştırmaya son veremiyorsan, ben senin yerine çeneni kapatırım." Eli şefkatle yanağımı avuçladı. "Ben Luke'u seviyorum. Sen Luke'u seviyorsun. Ve üçümüzün bir arada olması *doğru* geliyor. Bu akşam o gidecek ama sen hâlâ burada olacaksın. Ve bu yazın sonunda sen gideceksin ama sonra geri geleceksin. Çünkü bunun burada bitmesinin hiçbir yolu yok. Buna izin vermeyeceğim. Bir yolunu bulacağız. Beni anladın mı?"

Sertçe yutkunarak kara ve ciddi gözlerini, kırıştırdığı alnını, yüzündeki yoğun ifadeyi araştırdım. Kafamdaki küçük ses onun şaka yaptığını söylüyordu, ama bu konuda şaka yapmayacağını bilecek kadar Cade'i tanıyordum.

"Ama..."

Göz açıp kapayıncaya kadar tutuşunu ayarlayıp çenemi açtı ve külotumu ağzıma soktu. Kumaşı içeri tıkarken irislerim kocaman oldu ve şokla kalakaldım, onu durduramayacak kadar şaşırmıştım. Durdurmak istemeyecek kadar tahrik olmuştum.

"Bu konuda ama yok Kızıl. Şimdi avuçlarını tezgâha yasla ve eğil."

Hâlâ ona kocaman gözlerle bakıyordum, konuşmanın bu kadar hızla değişmesi beni biraz şoke etmişti. Nazik bir elle omzuma bastırarak beni çevirdi, ben de ellerimi çıplak tezgâhta kaydırdım.

"İşte benim kızım," diye mırıldanarak kürekkemiklerimin ortasına bastırınca, gövdem tezgâha yaslandı, soğuk mermerin köşesi kalçama batıyordu. "Bütün öğleden sonra bu elbiseyle beni tahrik ettin. Düşünebildiğim tek şey seni domaltıp bunun altına ne giydiğini kontrol etmek."

Ağzımdaki kumaşa doğru inledim, kalçalarımı sallayarak kontrol etmesi için sessiz bir davetle sırtımı kıvırdım.

"Kontrol etmeli miyim?" Nasırlı parmakları bacaklarımdan yukarı çıkarken, en sevdiğim elbisenin eteğini de beraberinde sıyırdı. Sırtımdaki tüyler diken diken oldu ve yumuşak kumaş, çıplak kıçımdan geçip belime toplandığında nefesinin kesildiğini duydum. "Ahlaksız kız. Etrafta külotsuz dolaşıyorsun. Kontrol etmemi umuyordun, değil mi?"

Yanağımı soğuk mermere yaslayıp ona baktım, gözleri popoma odaklanmıştı. Başımı salladım. Çünkü evet, kontrol etmesini istemiştim. Beni banyoda kıstırmasını ve duvara karşı becermesini istemiştim. Becererek tüm sinirlerimi almasını.

Ama işte burada, birkaç yüz metre ileride parti devam ederken, mutfağının orta yerinde onun önünde çıplaktım.

Elleri kıçımın yuvarlaklarını kavradı ve başımı kaldırıp gelen biri var mı diye kontrol ettim.

"Neye bakıyorsun bebeğim? Sırf biri geldi diye duracağımı mı sanıyorsun?" Parmakları bacaklarımın arasına indi ve iki nazik parmağını ıslak katmanlarımın arasında kaydırdı. "Belki Talia bizi yakalar ve her şeyi ikiniz için de oldukça netleştirebilirim. Çünkü sana yemin edebilirim, seni becerdiğim gibi kimseyi becermedim." Kasılarak inledim.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Sesi tam olarak hırıltıydı. "Hiç önemsemezdim. Sen *benimsin* Willa. Ve bunu kimin bildiği zerre umurumda değil."

Parmakları kolayca ve ağır ağır içeri kaydı. Bir elini sırtıma bastırdı ve öne eğilerek fısıldadı, "İhtiyacın olan bu mu? Kanıtlamak için seni hemen şimdi burada domaltıp o güzelim bacaklarından menim akarken oraya yollamam mı gerekiyor?"

Zihnim hızla çalışıyordu. Siktir. İhtiyacım olan bu muydu? Üzerinde pek düşünmeme gerek yoktu. Bunu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Parmaklarım tezgâhın üzerinde kayarken omzumun üzerinden bakıp başımı salladım.

"Güzel," dedi sertçe, kemeriyle uğraşırken, "çünkü bunu ben de istiyorum."

Saniyeler içinde pantolonunu indirip aletini içime soktu. Bunda hiçbir yumuşaklık yoktu. Kendini içime ittiği an bedenim onun çelik gibi uzunluğunun etrafında kasıldı.

Büyük ellerinden biri kalçama dolanırken, diğeri sırtıma bastırarak beni olduğum yerde tuttu.

"Aletimin üzerinde çok güzel görünüyorsun Willa," diye homurdanırken uylukları bana çarpıyordu. Yukarı doğru bükülerek kendimi girişlerine doğru ittim, o an onun kadar vahşi ve deli gibi hissediyordum.

Aklımı okumuş gibi üzerime eğilerek dişlerinin arasından, "Hepsini mi istiyorsun Willa?" dedi. "Ev? Bebekler? Çiftlik?"

Başımı salladım çünkü tek yapabildiğim buydu. Hepsini istiyordum. Onunla.

"Beni istiyor musun Willa?"

"Evet." Yumuşak kumaşa doğru haykırdım ve içime sertçe girerken çılgın gibi başımı salladım. Onu o kadar fena halde istiyordum ki canımı yakıyordu.

"Güzel. Çünkü sana karşı kendimi tutmaktan bıktım. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen benimle beraber buraya aitsin."

Beni kaldırdı, kolunu karnıma dolayarak beni göğsüne yapıştırdı. Sakalı kulağımın arkasına sürtünüyordu. "Ben seni becerirken klitorisine dokun. Bırak sana nasıl olacağını anlatayım."

Başım omzuna doğru düşerken bir elimle elbisemin eteğini kaldırdım. Cade beni sıkıca tutarken, diğer elim derhal bacaklarımın arasına dalarak orada daireler çizmeye başladı.

"*Evimizde* istediğin kadar vakit geçireceksin," diyerek içime yavaşça girdi. "Hangi işte istersen çalışacaksın. Nerede istersen. Ama burada her zaman bir yerin olacak. Burada bir evin olacak. Sana her sabah kahve yapacağım. İstediğin *post-it* notlarını bırakacağım. Her gün akşam yemeğini pişireceğim. Her bir lanet gecede yatmaya gitmeden önce jakuzide oranı yiyeceğim."

Evet.

İnledim, itirafının verdiği rahatlıkla neredeyse yığılacaktım. Beni istediğini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Sadece birkaç haftadan daha uzun süre için istediğini.

Sesi katıydı ve sonra durdu, açıktaki boynuma sakalını sürterek öpücük kondururken elleri göğüslerimde geziniyordu. Burnumdan nefes almaya odaklandım.

"Ama bu am *benim* Willa." Ben doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar dudaklarını tenimde gezdirdi. Bitiş çizgisine doğru yuvarlandığımı hissederek klitorisime daha sert bastırdım. "Benim becermem için."

Evet.

Beni sımsıkı tutarken arkaya doğru ona sürtündüm. Her his büyüyor ve bir şekilde daha yoğun geliyordu. Sakalının sürtünüşü. Parmaklarımın baskısı. İçeri sızan kafa sersemliği.

Dişlerim ağzımın içindeki kumaşın üzerine kapandı.

Kollarının arasında sarsıldım.

"Benim doldurmam için."

Evet.

Bunun üzerine beni tezgâha itip dizginlerinden kurtuldu, tam o an görüşüm bulanıklaştı ve boğuk bir sesle adını haykırdım. Onun altında parçalara ayrılırken tüm vücudum alev aldı.

Sadece enerji, sıcaklık ve nefesten ibarettik. Hayatımda hiç bu kadar tamamen tüketilmemiştim. Hiç böylesine bir sarhoşlukla seks yapmamıştım.

"*Benim.*" Homurtusu baştan aşağı yabaniydi ve içimde patlarken elleri saygıyla sırtımda gezindi. Tam ikilemlerin adamıydı. Sevgiyle dokunmuş sert sözler. Şefkatle dolu kaba eller.

Anında elini kaldırıp ağzımdaki kumaşı çıkardı. Soluk soluğa kalmış halde içime hava çektim ve bu durum, onun benim için uydurduğu ağız tıkacından çok orgazmımın gücünden kaynaklanıyordu. Onun nefesleri de sığ ve düzensizdi, tenlerimiz nemliydi.

Şu an olduğumdan daha çok tahrik olamayacağımı düşünsem bile, içimden çıkarak her bir elini popomun yuvarlaklarına yerleştirip tohumlarının benden aktığını izlediğinde, daha çok tahrik oldum.

"Aynen böyle," diye eklediğinde, alnımı soğuk mermere yasladım ve sessiz, nefes nefese bir kıkırdama salıverdim.

"Tanrım."

Sert bir şaplakla sessizce güldü, gözlerini hâlâ en mahrem yerlerimde hissedebiliyordum adeta. Belli ki hiç utanmam yoktu çünkü kıpırdamaya mecalim kalmamıştı. "Bu şekilde mükemmel göründüğünü sana hiç söylemiş miydim?"

Alnımı mermer tezgâhta döndürdüm, hâlâ kendimi toplamaya çalışıyordum. "Hayır. Sanırım bu benim için bir ilk oldu."

Arkamdan tatmin dolu bir homurtu yükseldi ve yumuşak kumaşın sürtünerek bacaklarımı örttüğünü hissettim, bunu da sırtıma nazikçe kondurulan bir öpücük takip etti. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Cade beni nazikçe kaldırarak, beni onunla yüz yüze gelecek şekilde döndürürken elleri vücudumdan hiç ayrılmadı.

"İyi şeyler hissediyorum." Ona biraz utangaçça gülümsedim. Yani, nasıl utanmazdım? Bu adamın ağzından çıkanlar bazen düpedüz şoke edici oluyordu.

Bakışlarıyla yüzümü inceleyerek beni şüpheyle süzdü.

"Daha iyi hissediyorum. Sadece biraz... pisim?" Başımı eğerek kendime baktım. "Gidip temizlenmem gerek." Bir kenara atılmış külotumu tezgâhtan almak için uzandım ama o benden önce yakaladı.

Bana pis pis sırıttı. Oyunbaz bir sırıtış mıydı? Belki de *oyunbaz bir kaş çatışıydı*? Ama ardından şunları söyledi: "Hiç şansın yok. Bunu giyeceksin ve bu şekilde oraya geri döneceksin."

Eğlenerek ona başımı sallarken yere çöktü ve ayaklarımı nazikçe kaldırıp sade iç çamaşırın bacak oyuklarından geçirdi. Kar-

nıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı, bu dünyadaki en normal şeymiş gibi mutfakta dolaşmaya başladı. Tekrar yüzüne bakabilecek kadar kızarmayı kestiğimde, bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu ve arka kapıda beni beklemeye başladı.

"Hazır mısın?" diye sorarak elini uzattı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Daha önce hiç fark etmediğim bir gamze belirdi. Genç bir delikanlı gibiydi ve çok güzel görünüyordu. Ve nihayetinde benim olabilirmiş gibiydi.

"Bir çocuğun doğum günü partisine elimde koca bir kadeh beyaz şarap ve kıpkırmızı yanaklarla mı gideceğim?" diye sordum sırf netleştirmek için. Çünkü kulağa delice geliyordu.

"Az önce becerilen yerini de unutma. Ama onu başka kimse göremez. Senin için iyice örttüm."

"Ama anlayacaklar." Parmağımı ona doğrulttum ve yanına doğru yürüdüm.

Ağzının diğer kenarı da yukarı kıvrıldı ve şarabı bana verdikten sonra yakına eğilerek yanağıma doğru, "Güzel," diye fısıldadı.

29
Willa

Cade: Bebeğim, neden kızarıyorsun?

Willa: Çünkü yemin ederim insanlar bana az önce canım çıkana kadar becerilmişim gibi bakıyor.

Cade: Becerildin.

Willa: Sanırım bu külot mahvoldu.

Cade: Senin için yıkarım. Ve kaba bir şey söylediğin bir sonraki sefer yine ağzına sokarım.

Willa: Siktir git.

Cade: Dikkat et. Henüz yıkanmadı.

* * *

"Doğum günü partisinde hemen orada mı?" diye Summer fısıltıyla bağırdı, Le Pamplemousse'taki küçük masada.

Mimozamdan bir yudum alıp ona göz kırptım. "Bir atı daha kurtardım Sum. Şu noktada artık resmen bir hayvan hakları aktivisti olup çıktım."

Başını iki yana salladı. "Kahretsin. Eaton delikanlıları delirmiş."

"Değil mi? Kesinlikle taşralı-çocuk dönemimdeyim. Sanırım bir türlü durulmamamın nedeni, şehirli çocukların benimle petrolün geleceği ve banka hesaplarının büyüklüğü hakkında konuşmak istemesiydi. Sanki bu şeylerinin boyutlarını telafi edebilirmiş gibi, bilirsin işte si..."

"Willa." Summer'ın gözleri kocaman açıldı. "İnsan içindeyiz."

"Ne diyeceğimi bilmiyorsun bile."

Bana attığı bakış kesinlikle etkilenmemişti.

"Sinerji diyecektim."

"Sinerjilerinin boyutları yani?"

Omuz silktim ve kadehimden bir yudum daha alarak ağzımı kapattım. "Düşünecek olursan aynı anlama geliyor."

"Yüce Tanrım." Güldü ve büyük bir yudum alarak pencereden dışarı baktı. "Yani bu bir dönem. Yoksa daha fazlası mı? Cade bana pek de sıradan takılacak bir tip gibi görünmüyor."

İç çekerek *benim* kelimesinin iliklerime işlemesine izin verdim. Bütün geceyi Cade'e sarılıp yatarak geçirmiştim, parti boyunca da gözlerini üzerimde yakalamıştım, kibar olmayan bir tavırla beni inceleyip durmuştu. Gitarımla "İyi ki Doğdun" şarkısını çalarken, Luke da ona hediye ettiğim küçük gitarıyla bana eşlik etmiş ve her şey fena halde doğru gelmişti.

Ve şarkıdan başımı kaldırıp baktığımda Talia gitmişti. Rahatlamak isterdim, ama kendi oğlunun partisinden ona veda bile etmeden ayrılmış olmasına üzülmüştüm.

"Sadece bir dönem değil," diye karşılık verdim. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum... Gerçi hiç bildim mi ki? Ama senin beni daha sık göreceğini biliyorum. İşe gidip gelmek pek uzak değil ve bilmiyorum, belki Chestnut Springs'te yapacak bir şeyler bulabilirim. Rhett dün benden ona gitar dersleri vermemi istedi. Bunu biliyor muydun? Ve bardan ayrılacağımı Ford'a bildirmem gerekecek. İşler istediği gibi gitmediğinde delirmesini izlemek çok hoşuma gidiyor."

Summer, abimi ve onun ne kadar titiz olduğunu bildiği için kıs kıs güldü. "Bu senin için büyük bir şey Wils. Seni bu işe zorladığımda bunun olacağını gördüğümü söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, kısmen Cade'le birbirinizden nefret edeceğinizi düşünmüştüm."

Sandalyemde geriye yaslandım. "Vay be. Beni, benden nefret edeceğini düşündüğün bir adamla bütün yazımı geçireceğim bir duruma soktuğun için teşekkürler."

İlgisiz bir tavırla elini salladı. "Halledebileceğini biliyordum. Ayrıca Luke eğlencelidir."

Mutlulukla iç geçirdim. "Evet, Luke harika. Bir çocukla beraber hayattan böyle keyif alabileceğimi düşünmemiştim. İş gibi hissettirmiyor bile."

"Eyvah. Bebek arzusuna mı düştün Willa?"

İnleyerek sandalyeme iyice yerleştim. "Eğer sana gerçekten tek istediğimin çiftlikteki o küçük evde yaşamak, gitar dersleri vermek, jakuzide memelerimin becerilmesi ve bir sürü tatlı bebek doğurmak olduğunu söylesem feminist kartımı elimden alır mısın?"

Summer'ın gözleri yuvalarından fırladı. "İnsan içinde olduğumuz kısmı unutma. Buradaki insanlar *her şeyi* dinler. Ve ayrıca, hayır. İstediğin buysa kimse feminist kartını elinden almaz Willa. Şu an şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin, anlayamıyorum bile. Ama iyi insanlar yetiştirmek önemli bir meseledir. Eğer hoş insanlar yetiştirip onları dünyaya benden ya da ablamdan daha az sorunlu bir şekilde yollayabilirsen, kazandığını söyleyebilirim."

"Öyle." Başparmağımın tırnağını kemirerek onun az önce söylediklerini, şaka yapıp yapmadığımı düşündüm. Bunu istemekte yanlış bir şey olup olmadığını merak ettim. "Luke çok harika, biliyor musun? Cade onunla inanılmaz bir iş çıkarmış. O kadar özverili ki."

"Yüce Tanrım." Summer bir yudum daha içti.

"Ne?"

"Siz ikiniz. Aşırı duygusal ve âşıksınız. Bu çok tuhaf."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Sağ ol."

"Tuhaf ve harika. Tıpkı senin gibi."

Sözlerini değerlendirdikten sonra başımı salladım. "Buna kadeh kaldırırım."

Bu sabah boşa çıkmıştım, çünkü Cade asfaltlamayı planladığı eve açılan yürüyüş yolunu kazması için Luke'un kendisine yardım etmesini istemişti. Harvey partinin ardından içtiği birkaç fazla içkiden sonra çıkıntılı kaldırım taşına takılınca, Cade derhal "düzgün bir yürüyüş yolu" yapacağını ilan etmişti.

Ve tabii ki şafak vaktinde kalkıp yolun sınırlarını belirlemeye ve kenarlarını çizmeye girişmişti. Bütün bunları yaparken de o ters şapkayı takmış olması, bende onu yere yatırıp üzerine binme isteği uyandırmıştı.

Yine.

Onun yerine Summer'ı arayıp kahvaltıya ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Kahvaltı bizim olayımızdı. Yıllar boyu böyle olmuştu. Kafamın içinde bunca şey dönüp dururken tanıdık bir şeylere ihtiyacım vardı. Tanıdık *birine*, mantıklı ve fazlasıyla sorumluluk sahibi birine...

Ama Summer burada oturup kafamda dönen tüm çılgınlıkları mümkün kılmıştı.

* * *

Arabayı çiftlikte durdurduğumda yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Willa!" Luke, cipimden aşağı adım attığım an küreğini bırakıp bana doğru koşturdu, işini hemencecik unutmuştu.

Yıllardır uzaktaymışım gibi kendini kollarıma attı, ben de onu kucağıma alarak saçlarına doğru gülümsedim. "Selam küçük kaçık."

"Gidip gitarımla çalışabilir miyiz?" Onu yere indirdiğimde resmen titriyordu.

Cade güldü ve çizmeli ayağıyla bastırarak küreği toprağa sapladı. "Sanırım o hediyeyle doğum günü partisini sen kazandın Kızıl."

"Drone'u da sevdim baba." Hassas bir çocuk olan Luke, hızla dönerek babasına güvence vermeye çalıştı; yetişkin bir adamın duygularını incitmekten fazlasıyla endişeliydi.

"Biliyorum dostum. Ama gitar muhteşem değil mi?"

Luke'un sırıtışı o kadar büyüktü ki canını acıtıyor gibi görünüyordu. "Kesinlikle muhteşem!" dedi coşkuyla.

"Neden gidip alıştırma yapmıyorsun, ben de babana bunda biraz yardım edeyim. Ben oraya geldiğimde ne kadarını çözdüğünü gösterirsin, olur mu?"

Ona baktığımda küçük parmaklarının çalmak için can atıyor gibi hareket ettiğini gördüm. Çocuğun hevesi vardı, buna hiç şüphe yoktu. Yakında babama ondan bahsetmem gerekecekti ve bundan büyük keyif alacağı kesindi.

"Tabii ki." Tam bir kaçık gibi sırıttıktan sonra kelimenin tam anlamıyla eve doğru hoplaya zıplaya gitti ve onu böyle neşeli görmek yüreğimi sızlattı. Ama ön verandaya ulaştığında aniden durup döndü. "Hey Willa, yakında gitmeyeceksin, değil mi?"

Cade'in bakışlarının bedenimde gezindiğini hissettim. Hareketi tamamen durmuştu. Sanki tüm dünya izliyordu. Bu iki tatlı delikanlı gözlerini bana dikerek, beni lanet spotların altına yerleştirmişlerdi.

Ağzım açılıp kapandı ve burada bir şeyler söylerken haddimi aşmadığıma dair bir işaret almak için Cade'e baktım. Eldivenli elleri küreğinin tepesine yaslanmıştı, bronzlaşmış kirli yüzü hafif bir terle parlıyordu.

Acayip şekilde yalanasıydı.

Arkada bırakılmayacak kadar iyiydi, orası kesin.

"Hayır dostum, gideceğimi sanmıyorum. En azından kalıcı olarak değil. Bence seni çok özlerim. Bu sana uyar mı?"

Yuvarlak yüzü yumuşadı ve başını sallarken saçı alnına düştü. "Evet. Ben de seni özlerim. Ve bence babam sensiz çok yalnız kalır." Tatlı, küçük bir gülümsemeyle döndü ve Cade'le beni burada sulu gözlerle bırakmamış gibi ön kapıdan içeri koştu.

"Onunla konuştun mu?"

Cade eldivenli eliyle gözünü ovuşturdu. "Hayır. Önce seninle konuşmam gerektiğini düşündüm." Burnunu çekti.

"Sen iyi misin? Çizgiyi aştım mı?"

"Hiç de bile." Boğazını temizledi. "Sadece gözüme toz kaçtı." Tekrar ovuşturdu.

"Tabii tabii, benim de," dedim, ona dolmuş gözlerle abartılı bir şekilde göz kırptım.

"Kahvaltı nasıldı?" Tekrar toprağı kazdı ve bunu yaparken kolları gerildi.

Bir adamın kaldırım için bir yeri kazmasının afrodizyak olduğunu hiç bilmiyordum, ama burada durmuş onun tişörtünün içindeki omuzlarının kabartısını ve gün ışığında kollarının hareket edişini hayranlıkla izliyordum.

"İyi."

"Gerçekten kalacak mısın?" diye sordu, başını kaldırıp bana bakmadı bile. Onun yerine toprak dolu küreği arkasına boşaltarak çalışmaya devam etti.

"Biz bu konuşmayı yaparken çalışmaya devam mı edeceksin gerçekten?"

"Evet," diye huysuz bir cevap verdi.

"Dün tamamen *'Ben Cade. Sen kadın. Sen burada kalmak. Ben her gün seni yalamak'* diye dolanıyordun," dedim bir tür acıklı Tarzan taklidi yaparak.

Ama hiç gülmedi. "Pekâlâ, bugün daha çok aklının başına geldiğinden ve her ne süslü halt ediyorsan onu yaptığın şehre ait olduğunu fark edeceğinden endişeliyim."

"Bira servis ederken bar işletmek mi? Şaşaalı hayat tarzım cidden sınır tanımıyor."

"Dinle..." Küreği sanki canını yakmak istiyormuş gibi toprağa sapladıktan sonra nihayet başını kaldırıp bana baktı. "...eğer buradaki şeyler senin için yeterli değilse şimdi gitmeni tercih ederim. Dün söylediklerimde şaka yapmıyordum. Ve bu çok fazla geliyor. Ben..." Bakışlarını kaçırarak kolunun tersiyle alnını sildi. "Artık hayatımı korkarak yaşamak istemiyorum. Ama tekrar aptal durumuna düşmek de istemiyorum."

O acı verici burkulma tekrar göğsüme yerleşti. Karnımdaki ağır yumru... Bu adam payına düşenden çok daha iyisini hak ediyordu.

"Cade, bana bak."

Çenesi kasıldı ama bana doğru bakmadı ve gözlerini kazdığı toprağa dikmeyi seçti.

Haliyle ben de oraya gittim. Tam önündeki toprağa oturdum.

"Ne halt ediyorsun kadın?" diye homurdanırken çenemi ona doğru kaldırdım.

"Dikkatini çekmeye çalışıyorum." Bacaklarımı önüme doğru uzatıp avuçlarıma yaslandım ve altlarındaki serin, nemli toprağı hissettim. Toprak, çakmaktaşı ve çam iğneleri gibi kokuyordu.

Ev gibi kokuyordu.

"Dikkatim zaten sende, hem de ta..."

Gözlerimi devirip ona doğru elimi salladım. "Evet evet, külotumu ayaklarının dibine düşürdüğüm andan beri."

"Hayır. Kahkahanı ilk duyduğum andan beri."

Bu beni susturdu.

"Kahveci dükkânında. Arkanda duruyordum ve kahkahanın ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmeden edemedim. Acayip hafif ve sıcaktı. Benim de gülmek istememe neden oldu."

Onu incelerken dilim dışarı çıkarak dudaklarımı ıslattı.

"Ben -siktir- ben korkuyorum Willa. Çok genç olmandan korkuyorum. Henüz hayatını yeterince yaşamamış olmandan

korkuyorum. Beni fazlasıyla aşmandan korkuyorum. Sana yetmeyeceğimden ve terk edip gideceğinden korkuyorum. Tekrar burada darmadağın halde kalacağımdan korkuyorum. Ve bu defa Luke da öyle olacak." Boştaki elini şapkasına götürerek başında düzeltirken yine bakışlarını kaçırdı.

"Ben de korkuyorum," dedim, "ama denemeyecek kadar değil."

Gözlerini bana dikti. Sertçe. Gerçekten sinir bozucuydu. Ve hırıltılı bir sesle, "Ben de," dedi.

Ona ışıl ışıl gülümsedim ve yüzünde bir gülümseme izi gördüm, ardından tekrar kazmaya başladı.

"Abimi arayıp istifa edeceğim. Bu eğlenceli olacak."

"Bir süre şehre gitmen gerekiyorsa sorun değil. Biraz zaman istiyor olabilirsin."

"Sonra ne olacak? İki aydır birlikte yaşamıyormuşuz gibi mi davranacağız? Gidip ana evde Harvey'le mi yaşamalıyım?"

İrkilmedi bile. "Bu bize doğru düzgün çıkma şansı verir. Belki biraz mesafe her şeyden emin olmana yardımcı olur. Ya da gidip gelebiliriz."

Gözlerimi devirip bacaklarımı üst üste attım. "Kapa çeneni Cade! Bu kadar olgun davranmayı kes."

"Birinin bunu yapması lazım," diye homurdanarak başka bir kürek dolusu toprağı omzunun üzerinden fırlattı, bunu yaparken lanet derecede güçlü ve seksi görünüyordu.

"Hey bu arazinin neye ihtiyacı var, biliyor musun?" İşaretparmağımı dudaklarıma bastırıp araziyi inceliyor gibi yaptım.

"Neye?"

"Gerçek bir iyi oral sekse."

Cade gürültüyle hırıltılı bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Tanrım, bana yardım et! Ne yaptım ben?"

Günün geri kalanını böyle geçirdik. O kazdı. Ben onunla dalga geçtim. Ve nihayetinde Luke gelip uydurduğu bir şarkıyı bize çaldı.

Bir kez olsun yerleşik hissettim. Hayatımdaki her şey olması gereken yerdeymiş gibi.

30
Cade

Willa: Sen bana üzerinde *'Bugün külot yok'* yazan bir *post-it* notu mu bıraktın?
Willa: Bu sadece sürprizi bozdu.
Cade: Çünkü kolay erişim istiyorum.
Willa: Cade Eaton. Bu bir aile etkinliği.
Cade: Bu seni daha önce durdurmadı.
Willa: O tek seferlik bir şeydi.
Cade: Hayır, değildi. O bir emsal oluşturucuydu.
Willa: Yakında Luke bunları okuyabilecek.
Cade: Haklı olduğumu bildiğin için mi konuyu değiştiriyorsun?

* * *

Jasper bir atın üzerine atladığında yüzümde bir gülümseme belirdi. "Geldiğin için teşekkürler."
Bana göz kırptı. "Hayatta kaçırmayacağımı biliyorsun. Sözleşmemi ihlal etmemek için kenarda oturmayı seviyorum."

Başımı iki yana salladım. "Biz de sığırlarla uğraşırken bizi varlığıyla şereflendiren biricik Jasper Gervais'in burada olmasını seviyoruz."

Bana kuru bir ifadeyle baktı, bir şekilde alaycıydı. Kimse ününden Jasper kadar rahatsız olamazdı.

"Biraz rahatla. Bunun yılın en sevdiğim etkinliklerinden biri olduğunu biliyorsun. Burada olman gerçekten güzel."

"*Az önce sen bana* rahatla mı dedin?" Sesinden şaşkınlık akıyordu.

Tam o sırada arkamdaki çitten koro halinde bir tezahürat sesi yükseldi. Herkes buradaydı. Willa, Summer, Rhett ve kasabadan başka arkadaşlar...

Dönünce ağıla doğru gelen iki uyumlu sarı saçın parladığını ve babamın Elvis Presley ölümden dönmüş gibi bir ifadeyle durduğunu gördüm.

"Violet! Sen bana kalp krizi geçirteceksin kızım!" Babam kollarını küçük kız kardeşimize doladı. O kadar minyondu ki, babamın kucaklayışında neredeyse kaybolmuştu.

"Sürpriiiz baba!"

Babam onu biraz geriye çekip inceledi. "İnsanın gözünü gönlünü açıyorsun." Kuzenimize döndü. "Sen de öyle Sloane. Küçük ahır veletlerinin büyüyüp bu kadar güzel genç kadınlara dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

Tanrım, Harvey coşuyordu. Sloane bir tür baş balerin olduğundan beri arada sırada gelirdi, ama Violet başlı başına ünlü biri olmuştu. Sahil tarafında yaşayan dünyaca ünlü yarış atı jokeyiydi ve bir ailesi vardı. Haliyle çiftliğe çok sık gelemiyordu.

Elimde olmadan tekrar sırıttım. Görünüşe göre son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştum.

Jasper peşimde, atın üstünde oraya gittim.

"Küçük kardeş," dedim.

"Abi." Bana yüzü parlayarak baktı. "Yüzündeki gülümsemeyle neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Attan inip dramatik bir şekilde kaş çattıktan sonra ona sımsıkı sarıldım. "Cole nerede?"

"Ah, erkek sevdiceğin mi?" diye dalga geçti, çünkü evet o adamı seviyordum. Kardeşim iyi biriyle evlenmişti. "Ben birkaç inekle güreşebileyim diye o da küçük insanlarla güreşiyor."

"Öyle mi?" Biraz geri çekilip ona şüpheyle baktım.

"Aynen öyle." Ellerini birbirine vurup bir meydan okumaya hazırmış gibi onları birbirine sürttü. "Bahse varım, hâlâ senden iyi kement atıyorumdur."

Başımı iki yana salladıktan sonra Sloane'a döndüm. Violet'in yanında duruyordu ama tüm dikkati Jasper'ın üzerindeydi, tıpkı çocukken olduğu gibi.

Ve Jasper'ın hiçbir fikri yoktu, tıpkı çocukken olduğu gibi.

Jasper "iyi arkadaş" olduklarını söylerdi. Belki de öyleydi, belki ben sadece orada olmayan bir şeyden anlam çıkarıyordum.

Tek bildiğim, ilk günlerde herkes Jasper'a her an dağılabilirmiş gibi bakardı. Ama Sloane ona küçük dağları o yaratmış gibi bakardı.

"Seni görmek çok güzel Sloane. Bir süredir yoktun. Dans etmekle mi meşgulsün?" Bu muhtemelen kulağa aptalca gelmişti ama nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Öyle büyük bir balet filan değildim ya.

Bana gülümsedi ama o daha bir şey diyemeden, Violet onun sol elini tutup kaldırdı. "Düğün planlamakla meşgul!"

"Düğün mü? Şey, hadi ya Slonae. Bunu bizden saklıyordun." Ona uzanıp sarıldım. "Tebrikler. Büyük gün ne zaman?"

"Kasımda sanırım," diye yumuşak bir şekilde yanıtladı, gözleri Jasper'ın hâlâ atında oturduğu yere sabitlenmişti.

"Bu kasım mı?" diye sordu o da hemen yanımdan.

"Evet." Sloane bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi, artık gözlerini bana odaklı tutuyordu.

"Adam kim? O kişiyle tanışmadım." Kollarımı göğsümde kavuştururken, Blueberry'nin sırtıma burun attığını hissettim.

"Tanrım, siz erkekler." Violet bir elini bize doğru salladı. "Fazla mı baskıcıyız? Ve hepiniz birileriyle görüşebilmek için neden taşındığımı merak ediyordunuz, öyle mi? Kız yirmili yaşlarında. Hepinizin korumalık taslamasına ihtiyacı yok."

Jasper'la aynı anda dudak büktük.

Violet burnunu havaya dikerek bizi görmezden geldi. "Pazartesi günü Sloane beni havaalanına götürdüğünde onlarla akşam yemeği yiyeceğim, yani adam hakkında yargıda bulunacak kişi *benim*."

Şimdi gülen Sloane'dı, gülümseyerek başını hafifçe iki yana salladı. "Onunla *tanışacak* kişi mi demek istedin? Hani baskıcı olmayan kişi sensin diye? Değil mi?"

Rhett lafa karıştı. "Oooh. İyi dedin. Görünüşe göre sen de bizden pek farklı sayılmazsın havalı şey."

"Evet evet." Volet bize elini sallayarak sırıttı. "Sadece millete şu kocaman kayayı göster ve bana sataşmayı kes. Cade'i gülümsetiyor ve bu tuhaf."

Sloane'ın dudakları yukarı kıvrıldı ama yanakları titredi. Birkaç ay gibi kısa sürede Willa'yla evlenecek olsam bu şekilde gülümsemezdim. Mahcup bir tavırla elini uzattı ve kesinlikle taş kocamandı. Ailesi başka türlüsünü kabul etmezdi.

Etrafımızda koro şeklinde tebrikler uçuştu. Herkes yüzüğe *ah, oh* sesleri çıkardı ve Jasper atından inip kızlara yumuşak bir şekilde gülümsedi. Violet'in saçlarını karıştırdıktan sonra Sloane'ı tebrik etti.

Sloane ona doğru uzanınca Jasper ona kocaman sarıldı, avucunu başının arkasına dayayarak alnını göğsüne bastırdı.

Bu bana parmaklarımı Willa'nın saçlarının arasında gezdirdiğimi hatırlattı ve anında insanların arasında onu aradım. Ve kolaylıkla buldum; orada gülümseyerek duruyordu, üstünde daracık bir kot pantolon vardı ve oğlumuzun elini tutuyordu.

Ve siktir, bu çok iyi görünüyordu.

"Vi, gelip Willa'yla tanışsana." Onun rolünü tam olarak belirtmemiştim. Dadı olduğunu söylememiştim çünkü bu doğru değildi. Arkadaşım olduğunu söylememiştim çünkü bu da kesinlikle doğru değildi.

"Oooh! Evet! Willa." Violet döndü ve gözleri Willa ile Luke'a odaklandığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Senin hakkında çok şey duydum," dedi onlara doğru hızla ilerlerken.

"Aynen." Willa karşılık olarak ona sırıttı ve bu ikisinin gayet iyi anlaşacağını anladım.

Sarıldıklarında Violet'in bana, Willa'nın omzunun üzerinden göz kırptığını gözden kaçırmadım.

Harvey ve düşük çenesi. Willa'yı omzumda taşıdığım günden beri herkese ve hatta köpeklerine bile Willa ile benden bahsediyordu. Yeterince kişiye söylerse gerçekleşecekti sanki.

"Pekâlâ, iyi miyiz?" diye bağırdım, bu işe başlayıp halletmek ve soğuk bir birayla rahatlamak istiyordum. Muhtemelen benim kızı yatırıp bir gece yarısı atıştırması da yapar ve talimatlarımı yerine getirip getirmediğine bakardım.

Muhtemelen getirmemişti. Ve onda bu özelliği seviyordum.

Ben *onu* seviyordum, o kadar.

Ona söylemelisin. Summer'ın sözleri sık sık kafamda beliriyordu. Ona söylemeliydim ama ödüm kopuyordu, o yüzden bir kenara atıp işe koyuldum. Bu başka bir günün sorunuydu.

Bir saat içinde herkes eyerlere oturdu ve işe giriştik. Aşılama. Etiketleme. Gevezelik.

Ve bilmiyorsanız söyleyeyim; küçük kız kardeşim hâlâ benden iyi kement atıyordu.

* * *

Metal panele çarptığımda çatırtıyı hissettim. "Siktir!"

"Cade?" Jasper, Rhett'le aynı anda atından indi ve ikisi bana doğru koşturdular.

"Hay sikeyim, siktir!" Elimi göğsüme çektim, oradan keskin bir acı yayılıyordu.

İkisi de bana ulaşmak için çitlere tırmanmaya başladı.

"Jasper buraya gelmeyi aklının ucundan bile geçirme, seni çılgın şerefsiz! Sakatlanırsan bütün ülke benden nefret eder!" Bu yıl Olimpiyatlar vardı. Ulusumuzun en iyi kalecisini sakatlayamazdım.

"Çok geç pislik," diye mırıldandıktan sonra yere atladı, bu arada Rhett inekleri benden uzak tutmak için kapıları ayarlıyordu.

Elimi koruyucu bir tavırla tutuyordum, bir dakikalığına burnumdan nefes alırsam ağrının geçeceğini umdum.

Öyle olmayacağını bilecek kadar uzun süredir bu işteydim.

"Kırıldı mı?" diye Rhett bağırırken, Jasper'ın bana attığı etkilenmemiş bakış, ona elimi göstermem gerektiğini söylüyordu.

"Sen lanet bir hokey oyuncususun. Doktor değil."

"Bilinçli bir tahminde bulunacak kadar akıllıyım." Bana en şirret bakışını attı. Ve dürüst olmak gerekirse gayet iyiydi.

Öfkeyle iç çekerek elimi uzattım, serçe ve yüzükparmağım çoktan şişmiş gibiydi.

"Ah evet, kırılmış," diye duyurdu Rhett.

"Sen de emekli bir rodeocusun. Ne bok bilirsin ki?"

Omuz silkti. "Kırık kemiklerin nasıl göründüğünü bilirim. Ve sende bu var."

"Katılıyorum," diye lafa karıştı Jasper, şapkasının siperliğini alnına doğru katladı.

"Bu aptal bir fıkraya benziyor. Bir hokey oyuncusuyla emekli rodeocu bir gün doktor muayenehanesine girerler..."

"Cade. Röntgen çektirmen lazım."

Arkamdaki metal çite yaslanıp inledim. "Bu son gruptu. Sadece bir bira ve jakuziyi istiyordum."

"Sorun değil abi." Rhett omzuma öyle sertçe vurdu ki parmaklarım sızladı. "Sana yolluk olarak bir tane getiririm. Ayrıca

Summer bana bir daha o jakuziye girmememi söyledi. Orada ne halt ediyorsun?"

"Düzüşüyorum Rhett. Oraya klor tabletleri atıyorum ve suyu düzenli olarak test ediyorum."

"Su henüz hamile değil mi?" dedi omzunun üzerinden, oradan uzaklaşırken.

"Hıyar," diye mırıldandım ve ihtiyatlı bir şekilde elimi uzatınca kollarımın titrediğini hissettim.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Jasper nazikçe.

"Willa'yı getir," dedim. Çünkü şu anda istediğim tek kişi oydu.

Bana anlamlı gözlerle dikkatle baktı ve başıyla onayladı. Dakikalar içinde onunla geri döndü.

Willa solgun görünüyordu, gözlerini kısmıştı ama üzerime titremedi. Bu onun karakterinde yoktu ve sanırım bu yüzden onu daha fazla sevdim.

"Seni burada göreceğime hayatta inanmazdım Eaton. Kahramanlık yapıp birkaç parmak mı kırmaya çalıştın?" Burada endişesini şakaya vurarak yatıştırıyordu ama ona izin verdim. Alaycılığı şu an iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Rhett döndü ve bana açılmış bir bira verdi. "Hayır. Kahramanlık yapıp dananın bacağını tek başına çıkarmaya çalışıyordu."

Birayı Willa'ya doğru kaldırdım. "Şerefe bebeğim. Bugün hemşireyi oynayacaksın."

"Ah, öyle mi?" Yaklaşarak elini omzumda dolaştırdı ve kolumdan aşağı kaydırarak elimi tuttu. Hızla moraran parmaklarımı incelerken ekledi. "Sanırım bir keresinde Cadılar Bayramı'nda o kostümü giymiştim."

Tanrım. Bu kadının Cadılar Bayramı'nda *giymediği* bir kostüm var mıydı?

İnledim ve erkek kardeşlerimin etrafımda şiddetle kıkırdama seslerine karşı gözlerimi kapattım. İhtiyacım olan son şey, kırık parmaklarımın yanında taş gibi sert bir penisti.

"Peki şampiyon. Hadi hastaneye gidelim." Willa elini sırtıma kaydırdı. "Burada onu ben devralıyorum çocuklar. Kızlar Luke'a bakıyor. Sanırım iki sarışın onunla ilgilendiği için şu an cennette gibidir."

Rhett, "Anne sorunları desene," diye şaka yapınca koro halinde inledik. Şu an en uygunsuz şeyi söylemek tam onluk bir işti.

"Lanet soytarı," diye mırıldandım ve dalgınlıkla Willa'nın kafasına bir öpücük kondurdum.

Bir an için ortalığa ürkütücü bir sessizlik çöktü, çünkü az önce bu iki şakacının önünde dadımı öptüğümü ve bunun hakkında iki kez düşünmediğimi fark etmiştim.

Willa boğazını temizleyerek sessizliği bozdu.

"İnekleri bitirip hastaneye geliriz," dedi Jasper.

Rhett dudak büktü. "Sadece kırık parmaklar. Eminim atlatacaktır."

Güldüm çünkü bu boktan bir durumdu ve Rhett zırdeliydi. "Teşekkürler beyler."

Sonra yola düştük ve park ettiğim ahıra doğru sessizce yürümeye başladık. Willa'nın gözlerine baktığımda endişeyle kocaman açıldıklarını gördüm, bu yüzden, "Merak etme bebeğim," diye fısıldadım. "İyileşeceğim."

Burnunu çekerek omuzlarını geriye attı. "Biliyorum," diye karşılık verdi, her zaman bu sert görünümü takınıyordu.

"Endişelendin mi?" diye sorarken, park halindeki kamyonetimin yolcu koltuğuna yerleştim.

"Tabii ki," diye cevapladı, kamyonetin sürücü koltuğuna otururken sesi sabitti. "Sol elinin parmaklarıyla beni ne kadar iyi becerebileceğini bilmiyorum ki."

Güldüm ve hastaneye giden yolun geri kalanında yüzümde gülümseme vardı, çünkü böyle bir anda beni güldürebilecek tek bir insan bulunuyordu.

Samimi bir sessizlik içinde hastaneye giderken, o insanın Willa olduğu kafama dank etti.

Benim insanım.

* * *

Chestnut Springs'teki hastane küçüktü. Personel alımı sürekli bir sorundu. Bekleme süreleri ölümcüldü.

Birkaç saat beklemek zorunda kalmak beni şaşırtmamalıydı galiba. Önce genel bekleme alanında, sonra röntgen bölümünde. Son olarak, özel bir odaya dönüp biraz da orada bekledik.

Willa tüm bu süre boyunca sağlam elimi tuttu, başparmağı elimin üstünü okşuyor ve bu bir şekilde parmaklarımın sancısını alıyordu.

Bizim odaya başını elindeki dosyaya dikmiş bir doktor girince Willa'nın gözleri yuvalarından dışarı fırladı. "Winter?"

Doktorun başı hızla kalktı ve buz gibi gözleri bir an için büyüdü.

"Summer'ın ablası olan Winter mı?" deyiverdim, çünkü bu kadınla ilgili hikâyeler duymuştum. Summer'ın *görüşmediği* ablası. Büyük aile draması seviyelerinde yabancılaşma gibi. Rhett bir gün birkaç bira içerken bana kavgadan bahsetmişti ve gündüz kuşağı pembe dizilerden fırlamış gibi görünmüştü.

Lanet zengin şehirli insanlar.

"Evet." Dudakları inceydi ve kapıyı kapatırken topukları zeminde tıkırdadı. "Ta kendisi. Eminim sadece iyi şeyler duymuşsunuzdur," dedi kuru bir sesle ve ekledi: "Yine de parmaklarınızın emin ellerde olduğuna yemin ederim Bay Eaton."

Oha. Kendisi hakkında güzel şeyler söyleyecek birine ihtiyaç duyan başka bir kadın. Gergin hareketlerini ve Willa'ya baktığında dudaklarını büzmesini izledim. Summer'a benziyordu ama aynı zamanda hiç benzemiyordu.

Winter ve Summer... onlara bunu kim yaptıysa kasığına tekme yemeyi hak ediyordu.

Minyon kadın ellerine lateks eldivenleri geçirirken, "Winter nasılsın? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Willa, sesi yumuşak ve ihtiyatlıydı.

Winter onun sorularını yok saydı. Sanki yüzünde bir etki bile yaratmamışlardı.

"Parmaklarınızı göreyim Bay Eaton." Bana elini uzattı, elimi eline yerleştirirken yüzümü buruşturdum. Narin parmakları o kadar nazikçe dokundu ki doğru düzgün hissetmedim bile. "İki parmağınız kırık. Kırıklar epey temiz ama burada röntgenlerden gördüğüm kadarıyla içinde yüzen bazı kemik parçacıkları var. Cerrahi bir onarım yapabiliriz."

"Ben..."

Keskin bir bakışla beni anında susturdu. "Ben hâlâ konuşuyorum." Yüce Tanrım, bu kadın bir nevi korkutucuydu. Devam edebileceğini göstermek için ağzımı kapatıp gözlerimi kocaman açtım.

"Söylediğim gibi ameliyat edip her şeyi derhal toparlayabiliriz, ama ben mümkün olduğu zaman ameliyattan kaçınma eğilimindeydim. Yani diğer seçenek, bunları atelleyip iyileşmelerini beklemek. Umarım o parçacıklar kendi kendine çözülür ve nasıl hissettiğinize bakarız. Sorun çıkarmaya devam ederlerse, o süreçte yine ameliyat edebiliriz. Bu bir takas. Daha sonra ameliyata ihtiyacınız olmayacağı ya da yine sorun yaşayıp iki kez yatmanız gerekmeyeceği umuduyla şimdi daha hızlı iyileşin. Tamamen size kalmış."

Çok kesin, çok gerçekçiydi. Bazı insanlar onun hastaya karşı tavrının yetersiz olduğunu düşünebilirdi, ama ben bir açıdan ondan hoşlanmıştım. Benimle karar verme yeterliliğine sahipmişim gibi konuşmuş, tedaviyi bana dayatmamıştı.

Duyduğum hikâyelere göre sesi daha nazikti ve gözleri daha az acımasızdı. Daha çok... hüzünlüydüler. Koyu halkalarla çevriliydiler.

"Böyle bir yaralanmada rehabilitasyona yardımcı olabilecek fizyoterapi ve alternatif sağlık seçenekleri var," diye devam ederken önündeki dosyaya bir şeyler karaladı.

"Alternatif sağlık seçenekleri mi?" diye sordum, yüzümü buruşturarak.

Eldivenlerini bir çırpıda çıkarıp dosyasına bir şeyler yazdı. Başını kaldırıp bana bakmadan, "Başlangıç olarak akupunkturu tavsiye ederim," diye yanıtladı.

"Tamam." Willa'ya bir bakış attım, en iyi arkadaşının ablasına neredeyse hayalet görmüş gibi bakmaya devam ediyordu. "Biz biraz daha klasik yöntemden devam edelim."

"Harika." Gülümsedi ama kederliydi. "Sargınızı yapması için birini göndereceğim, ondan sonra gidebilirsiniz. Beklemekten yorulduğunuza eminim." Doğruldu ve hızlı adımlarla kapıdan çıkıp gitti, sarsılmaz profesyonelliğin resmiydi.

Ama Willa onun peşinden fırladı.

31
Willa

Summer: Cade iyi mi?
Willa: Evet. Bir çift kırık parmak. İyileşmesi 6-8 hafta sürecek. Yani yakın gelecekte daha da huysuz bir sürtük olacak.
Summer: Daha beter olabilirdi. Luke uyudu. Burada her şey yolunda.
Willa: Hey Sum, Winter mesajlarından birine cevap verdi mi?
Summer: Hayır. Ama yine de mesaj atmaya devam ediyorum. Okuduğunu biliyorum. Neden?
Willa: Çünkü bu akşam doktorumuz oydu.
Summer: Nasıl görünüyordu?
Willa: Üzgün.

* * *

"Winter!" diye fısıltıyla bağırarak duvarın ortasında rasgele yeşil bir şerit bulunan bej koridorda onu takip ettim. Hastaneler bunu ne halt

etmeye yapıyordu? Bu onları daha çekici göstermiyordu. "Winter, dur!"

Summer onunla bir yıldır iletişime geçmeye çalışıyordu ama her hamlesi boşa çıkıyordu. Onunla konuşmadan bu hastaneden çıkmayacaktım.

Köşeyi döndü ama birkaç otomata ev sahipliği yapan küçük bir girintide durdu.

"Ne?" diye katı bir tavırla sorarken, burnunu kaldırıp tırnaklarını incelemeye başladı.

Winter'ı ergenliğimizden beri tanırdım. Summer hastanedeyken birlikte zaman geçirmişliğimiz vardı. Winter herkesin söylediği kadar kötü biri değildi. Boktan dertlerle uğraşıyordu.

Para ve eğitimin halledemeyeceği dertlerle. Winter'ın eksikliğini çektiği şey sevgiydi.

Gözlerimi ona diktim, az önce katettiğim mesafeden ötürü nefes nefeseydim. "Sadece sana sarılmak istiyorum," dedim. Uzun kirpikleri yavaşça kırpıştı ve bana bakmak zorunda kaldı, çünkü bu kız kardeşlerin gelişimleri on iki yaşlarında falan durmuştu. "Sarılmak mı?"

Ne kadar hırpalanmış göründüğünü şimdi fark ediyordum. Çok zayıftı. Çok yorgundu.

"Evet cicim." Kollarımı açtım. "O sıska kıçını buraya getir."

Sanki otomattaki patates cipsleri süper ilgi çekiciymiş gibi bir an o yöne baktı. Sonra omuzları düştü ve gözlerime bakmadan kollarımın arasına doğru adım attı.

Bunu yaptığı an iç çekti ve ben de aynısını yaptım. Etrafınızdaki yetişkinlerin her şeyi nasıl boklayabildiği inanılmazdı. Winter'la Summer'a bu olmuştu ve ben de orada olduğum halde durup her şeyin tepetaklak oluşunu izlemiştim.

Winter onun yanında olmak için evden gizlice çıktığında ben de hastanede Summer'ın yatağının başucunda oturuyordum. Ama sadece Summer uyurken gelirdi. Bu, Winter'la benim yıllardır sakladığımız, söylenmemiş bir sırdı.

Herkes Winter'ın umursamadığını düşünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Annesi ona bunu yapmaması gerektiğini hissettirmesine rağmen, o küçük kız kardeşini seviyordu. Nasıl göstereceğini bilmese bile.

Babaları Kip Hamilton sütten çıkmış ak kaşık sayılmazdı, ama Winter'ın annesi gibi şeytani bir ruh da değildi.

Aklıma Luke geldi, eğer Cade ve Talia birlikte yaşayıp perişan olsalar çocuğun ne kadar farklı bir hayatı olacağını düşündüm.

Bu kızlar gibi olabilirdi.

"Hayat nasıl gidiyor?" diye fısıldadım ve beni bırakmadı. Aslında parmakları kot ceketimi iyice kavradı ve batan bir gemideki tek cankurtaran halatıymışım gibi bana tutundu.

"Her şey yolunda." Sesi çatladı ve iç çekerken göğsünün titrediğini hissettim. "Siktir. Bu doğru değil. Her şey darmadağın. Ve bebeği düşürdüm."

Midemde bir boşluk hissettim, neredeyse midem bulanmıştı. Bir yıl önce Summer'la aralarındaki her şey altüst olduğunda, o hamileydi.

Konuşurken hâlâ bana tutunuyordu. "Bir yandan yıkıldım çünkü çok uzun zamandır deniyordum. Ama öte yandan rahatladım çünkü hayatımın geri kalanında *o adama* bağlı kalmak zorunda değilim. Ne kadar berbat biriyim ben?"

Gülüşü tatsızdı ve gözlerim kocaman açıldı. Winter asla duygusallaşmazdı. Her zaman soğuk ve vakurdu; özellikle de yetişkinlikte. Bana sımsıkı tutunan bu kadını tanıyamıyordum.

"Sen berbat biri değilsin." Ve bunda ciddiydim. Sadece sadakatsiz bir koca ve manipülatif bir anneden oluşan ailesinin olduğu bir dünyada yaşamayı kimse hak etmezdi. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun Winter."

O kadar emin değilmiş gibi bir hımmm sesi çıkardı.

"Hâlâ birlikte misiniz?" diye sordum, evli olduğu o nefes alan canlı çöp yığınını kastederek.

"Kısmen," diye sıkıntılı bir cevap verdi.

"O seni hak etmiyor."

Beni daha çok sıktı. Tanrım, bu kadının sarılmaya fena halde ihtiyacı vardı. "Biliyorum," diye yumuşak bir cevap verdi. "Summer'ın yanında olmana memnunum. Tanrı biliyor, geri kalanımızın ona pek bir hayrı dokunmadı."

Az önce söylediklerine şoke olarak biraz geri çekildim ve önümdeki kadına baktım. Her zaman sakin ve uzaktı, onu okuması imkânsızdı. "Burada, Chestnut Springs'te ne yapıyorsun?"

Burnunu çekip ovuşturduktan sonra kollarımdan sıyrıldı. "Burada bir rotasyona girdim. Arada birkaç gün ondan uzak kalmak için iyi bir yöntem gibi geldi."

Ondan. Denyo kocasından. Terk etmesi gereken, bir yıl önce bırakıp gitmesi gereken heriften.

Görüşmediği kız kardeşine yakınlığı bu hastaneyi seçmesinde rol oynamış mıydı acaba?

"Summer seninle konuşmaya can atıyor. Lanet olsun, seni görmeye de. Kapı her zaman açık, bunu biliyorsun değil mi?"

Gözlerini devirdi ve gözlerimin önünde kalkanlarını yeniden kaldırdığını görebiliyordum. "Evet. Sürekli gönderdiği mesajlar bunu açıkça gösteriyor."

"Yani? Teklifini kabul etsene. İster inan ister inanma ama o seni seviyor." Winter dudak bükerek tırnaklarını incelemeye döndü. "Oraya bir şey mi sıkıştı?" diye sordum çünkü kaba davranıyordu. "Gözlerim yukarıda Winter."

"Bunu nasıl yapacağım ki? Aramızda geçen onca şeyden sonra kız kardeşimin hayatına mı dalayım? Ona davranış şeklimden sonra? Benden nefret ediyor olmalı."

"Evet Winter, yapman gereken tam olarak bu. Çünkü senden nefret etmiyor."

"Ben... Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Utanıyorum," diye itiraf etti sessizce.

"Utanma. Hepimizin arada bir yeni başlangıçlara ihtiyacı olur. Bir ara gel ve bizimle takıl. Belki keyif bile alabilirsin."

Teklifim karşısında bir homurtu çıkardı. "Siz ikinizle mi? Neden deneyeyim ki? Summer'la çok yakınsınız, bahse varım

regl dönemleriniz bile aynıdır. Tamamen senkronize. Siz ikinizin her ay abur cubur gömdüğünüzü ve kramplarınızdan şikâyet ettiğinizi hatırlıyorum."

Güldüm ama sözlerini idrak ederken duraksadım. Regl öncesi her zaman ekstra şirret olurdum. Aylık rahatlatıcı haplarım için birkaç gün bile geçmiş ama hiçbir şey başlamamıştı.

Geçen gün Summer kramplarından şikâyet etmişti, ama ben seks sarhoşu bir aptal gibi gülüp geçmiştim.

Yüzümden kanım çekildi. Ayaklarıma inip orayı ağırlaştırmış gibiydi, aklımda sorular dönüp duruyordu, kendime düşünme izni bile vermediğim sorular.

"Sen iyi misin?" Winter'ın sesinde endişe örülüydü.

"Ben..." Avuçlarım yanaklarıma yerleşti. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? "Siktir. Bugünün tarihi ne?"

Winter'ın gözleri beni tararken her hattından zekâ okunuyordu. "Ah, siktir," dedi, hafifçe geri çekilerek. "O kovboyun seni hamile bırakmasına izin mi verdin Willa Grant?"

* * *

Tekrar yola çıktığımızda hava kararmıştı ve bu bana tamamen uyardı, çünkü Cade gece vakti yüzümü o kadar iyi göremezdi.

O yorgundu. Ben yorgundum.

Şoktaydım.

Cade'in parmaklarına sargı yapılırken, Winter bana bir hamilelik testi yaptırmıştı. Minik Eaton testi pozitif çıkmıştı ve bir süre bekleme salonundaki boşluğa bakıp durmuştum.

Winter bir süre yanımda kalmıştı. Öyle aman aman rahatlatıcı biri değildi, ama yine de yanımda birinin olması hoştu. Sessizdi ve test pozitif çıkar çıkmaz gitmişti.

Tuhaf bir durumdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Cade, beni düşüncelerimden ayırarak.

"Ben mi? Evet? İyiyim. Neden?" Hafifçe dönüp onun çatık kaşlarına ve güzel hatlı yüzüne baktım. Kızgın bile değildim, üzgün de değildim. Tuhaf bir şekilde her şeyle barışıktım.

Ama *onun* için endişeliydim.

"Çünkü direksiyonu boğmak istiyormuş gibi sıkıyorsun."

"Ah," dedim başımı sallayarak.

"Winter sana bir şey mi söyledi? Ondan hoşlanıyor muyuz? Nefret mi ediyoruz? Seninle beraber bir şeye kızmam gerekiyor mu? Çünkü sen kızdıysan ben de kızarım. Sadece bana nasıl destek olacağımı söyle."

Siktir. Çok tatlıydı. Sesi sertti ve derin homurtulardan oluşuyordu ama söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum.

Bir kez hamilelikle tuzağa düştükten sonra tekrar aynı şekilde hissedeceğinden endişeliydim sadece. Hapsedildiğini hissedecekti. İstediğinden asla emin olmadığı bir kadınla bebeği geçindirmek için sıkışıp kalmış olacaktı.

Yine...

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, "Winter harikaydı. Summer'la aralarındaki bu şeyi düzelteceklerini umuyorum. Bence ikisinin de buna ihtiyacı var."

"Ben iyi olacağım, biliyorsun." Orta konsoldan elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma dolayınca dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Elleri vücudumda olunca kendimi hep daha iyi hissediyordum.

Daha sağlam. Daha kendim gibi. Daha özgüvenli.

Cade Eaton'ın yanında her zamankinden daha fazla kendimdim ve şimdi onun da aynı şekilde mi hissettiğini merak etmek durumundaydım, yoksa bu hareketleri görev duygusuyla mı yapıyordu? Yine... İlişkimiz henüz emekleme aşamasındaydı ve her ne kadar bir aile istediğimi bilsem de -hatta Cade'le istiyordum- bunun bu şekilde ilerlediğini gördüğümü söyleyemezdim.

"Biliyorum," dedim, ama buna inandığımdan o kadar emin değildim. Ve bunu ona yüksek sesle söyledikten sonra aramızdakilerin aynı kalıp kalmayacağını da bilmiyordum. Bu tekrar başına gelirken nasıl iyi olabilirdi?

Ona söylemem gerektiğini biliyordum. Çiftliğe yaklaştıkça kelimelerin boğazımda şekillendiğini hissedebiliyordum. O

elimi okşadıkça daha çok telaşlandım ve son on beş dakika boyunca hiçbir şey söylemeden burada oturduğum için daha çok suçluluk hissettim.

Sessizlik içinde ilerledik ama bir şeyler olduğunu bildiğini sezdim, çünkü her zamanki geveze halimde değildim. Bana kaygılı bakışlar attığını hissedebiliyordum, boyunu aşan bir durumdaydı sanki.

Ama ben de öyleydim.

Evin önüne vardığımızda kamyoneti park ettim, ön camdan dışarıya bakmaya devam ettim.

"Bak Kızıl, baskıcı bir pislik olmamaya çalışıyorum ama o güzel kafandan neler geçtiğini öğrenmek istiyorum. Dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. Oturuş şeklinden anlayabiliyorum. Elindeki gerilimden. Genellikle külotunu ağzına tıkmadan seni susturamam. Yani bu?" Aramızı işaret etti. "Bu tuhaf..."

İçimden katıksız bir kahkaha yükselirken gözlerimden yaşlar aktı. Elimi onun elinden çekip yüzümü ovuşturdum, kafama biraz kan akışı sağlamaya çalışıyordum, çünkü alternatif bir rüya âleminde yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bu *gerçekten* benim başıma gelmiş olamazdı.

Bunu yapmanın en iyi yolu, yarabandını çekip çıkarmaktı. Hızlı ve acısız şekilde bundan kurtulmam lazımdı, çünkü vücudumda böyle bir kaygı düzeyiyle baş edemiyordum.

"Ben hamileyim."

Bu iki kelime kesin ve sabit olarak çıkmıştı. Şu an hissettiğimden çok daha kesin ve sabitti.

Cade bana boş bir ifadeyle baktı. Ağzı açılıp tekrar kapandı ve ardından gerçekliğin tekrar içeri sızmasını sağlayacakmış gibi başını iki yana salladı.

"Sürpriz?" diye ekledim tuhaf bir şekilde. "Üzgünüm," diye eklerken daha da tuhaftım.

Başım dönüyordu ve kendimi toplamak -bunu sindirmek- için biraz yalnız kalmanın iyi geleceğini düşündüm, çünkü ona yüksek sesle söylemek bunu daha da gerçek kılmıştı. "Az önce hastanede öğrendim ve sana söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyordum. Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Bunu bilerek yapmadım." Bana hayretle baktı. "Yemin ederim doğum kontrol hapı kullanıyorum, ama belli ki iki gün üst üste hapı da kusmak pek ideal bir durum değilmiş."

Ellerini sakallı çenesinde gezdirirken derin bir nefes aldı. Ah Tanrım, hiçbir şey söylemiyordu ve anksiyetem katlanarak artıyor, ikiye katlanıyordu.

Hücreler gibi.

Siktir. Kafamdaki sorun neydi böyle?

"O kadar gençsin ki." Şu an duymak istediğim sözler bunlar değildi.

"Yüce Tanrım. Dünyadan habersiz bir ergenmişim gibi davranıyorsun! Ben yirmi beş yaşındayım! Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Bu bahane küçük düşürücü." Asabi bir nefes verdim. "Bunu düşünmek için sanırım yalnız başıma bir gece geçirmeye ihtiyacım var."

Bana kaşlarını çattı, hâlâ bir şey söylemiyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Evet. Evet. İhtiyacım olan şey bu. Ve senin de tabii."

Kontrolden çıkmaya başlıyordum. Bakışlarımı aşağı indirip ağrı kesicilerini bulmak için büyük boy çantamı karıştırdım, daha önce hiç hissetmediğim tam gaz bir çılgınlık halinde gibiydim. Elim uzun ve ince bir şeye dolanınca onu çekip çıkardım... bir havuç?

Gözlerim dolarken panik yükseldi ve havucu arka koltuğa fırlattım.

Ona bebeğine hamile olduğumu duyurduktan beri, Cade'in bana söylediği ilk şey, "O bir havuç muydu?" oldu.

Emin olmak için harika bir işaretti.

Winter'ın nazik bir veda edip odadan çıkmadan önce çantama attığı ağrı kesicileri nihayet buldum. "İşte."

"Neden çantanda bir havuç var?"

Tanrım. Gerçekten adamın beynini bozmuştum. Ama onu kim suçlayabilirdi?

"Bu gece ana evde uyuyacağım."

Bana bakakaldı. "Öyle bir şey yapmayacaksın."

Kamyonetinden inip cipime doğru birkaç uzun adım attıktan sonra sürücü koltuğuna oturdum. Bunu iyi idare ediyor muydum? Muhtemelen hayır. Ama bir krizin içindeydim ve onun tek yaptığı bana kaşlarını çatmak ve havucu sormaktı.

Ben kapatamadan Cade cipimin kapısını yakaladı ve bana dik dik baktı.

"Üzgünüm," dedim. "Bunu iyi idare edemediğimin gayet farkındayım."

Tek söylediği, "Konuşmamız lazım," oldu ve bu kulağa o kadar uğursuz gelmişti ki korku mideme çöreklendi.

"Yalnız geçireceğim bir geceye ihtiyacım var. Düşüncelerimi toplamak için. Senin de öyle."

Karşı çıkmasını bekliyordum ve küçük bir parçam, Luke'la ondan saklandığımız günkü gibi beni omzuna atmasını istiyordu. O zaman kıçıma şaplak atmıştı ve gülmüştük, ama şimdi bana sert bir baş onayı verdi ve mideme bir ağırlık çöktü.

Ben taş gibi bir halde kontaktaki anahtarları çevirirken kapıyı çarpıp hafifçe kaputa vurdu. Derin bir nefes aldıktan sonra vitesi taktım. O bombayı attıktan sonra Cade'i orada bıraktığım için kendimi titrek, ağlamaklı ve tamamen ezik hissederek ilerledim.

Köşeyi dönerken bile araba yolunda duran siluetini görebiliyordum.

Ve görüş alanımdan çıkmadan önce aklımdan geçen son düşünce, onun tekrar buraya dönmekten çok daha fazlasını hak ettiği oldu. Çünkü o kadar lanet bir şekilde onurlu bir adamdı ki benimle ve bu bebekle kalırdı.

İstediği gerçekten bu olmasa bile.

32
Cade

Cade: Willa senin eve doğru geliyor. Oraya sağ salim vardığında bana haber verir misin lütfen? Misafir odasına ihtiyacı var.
Harvey: Ona ne yaptın?
Cade: Neden kafan ilk oraya gidiyor?
Harvey: Çünkü işleri dikip atmak gibi bir huyun var.
Cade: Dikip mi?
Harvey: Diktir git. Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun.
Cade: Parmaklarım kırılmış. Endişelendiğin için sağ ol.
Harvey: Senin kızın gitmesine izin verdiğin için benim tek endişem, muhtemel beyin hasarı. Sağ salim geldi.
Cade: Beynim gayet iyi.
Harvey: Beni kandıramazsın.

* * *

Düşüncelerimi toplamak için yalnız bir gece geçirmeye hiç ihtiyacım yoktu. Ama yüzündeki ifadeden onun ihtiyacı olduğunu anlayabilmiştim. O bakışı daha önce görmüştüm: araba farlarına yakalanmış geyik bakışı.

Willa işleri akışına bırakmakla gurur duysa da şimdi akıntıya kapılmıştı ve kafayı yiyordu. Çok kısa zamanda hayatında çok şey değişmişti. Bu duyguyu iyi hatırlıyordum ama bu defa farklıydı.

Yanımda kafayı yemesini tercih ederdim, aynı zamanda onun kadar bağımsız birini bunaltmamam gerektiğini bilecek kadar aklım vardı. Bu yüzden gitmesine izin vermiştim. Ama kamyonetime atlayıp onun peşinden ana eve gittim, o ve Luke aynı çatının altındayken burada tek başıma oturacak değildim.

Onlar nereye, ben oraya... Böylesi doğru geliyordu.

Kamyoneti durdurup motoru kapattım, gözlerimi misafir odasının penceresine kilitledim. Işıklar söndüğünde aracımdan inip ön kapıya ilerledim. Muhtemelen yeni bebeği düşünmem gerekiyordu –ve düşünecektim– ama şu an tek düşünebildiğim Willa'ydı. Onu teselli etmek. Ona sarılmak.

Onu yanımda tutmak.

Loş aydınlatılmış oturma odasına adım attığımda babamı geniş deri koltuğunda, elinde bir kadeh burbonla yakaladım.

Ve bana lanet bir kaçık gibi sırıtıyordu.

"Sen neye gülüyorsun?"

"Bir kez olsun doğru kararı verdin."

Ona dik dik baktım. "Bir kez olsun mu? Bu da ne demek oluyor?"

"Kendine bir içki doldur, otur ve benim yanımda şu pislik tavırlarını bırak evlat. Beni bir nebze olsun korkutmuyor."

Derin bir iç çekerek mutfağa gittim ve kendime üç parmak burbon doldurdum, ardından oturma odasına dönüp kendimi kanepeye attım.

"Onun arkasından gelerek doğru kararı verdin. Bu kadar başlarda birbirinizden kaçmaya başlarsanız başınız belada demektir."

"Kaçmadı. Sadece biraz alana ihtiyacı vardı."

"Senden uzak alana ihtiyacı olmasını anlarım." Ona kaşlarımı çattım. "Ne yaptın?" diye sorarak bıçağı iyice çevirdi.

"Hiçbir şey." Duraksayarak başımı yana eğdim. "Şey... hiçbir şey gibi hiçbir şey değil. Bir durum oluştu ve daha iyi tepki verebilirdim. Ama donup kaldım."

Beni incelerken babamın şahin bakışları kısıldı. "Bunun Talia'yla bir ilgisi var mı?"

Bir elimi sallayıp dudak büktüm. "Hayır." Talia girişini yapmış, rahatsızlık vermiş ve çekip gitmişti. Her zamanki kadar güvenilmezdi.

"Pekâlâ, bilgi ver bakalım. Belki senin ihtiyar yardımcı olabilir."

Başım kanepeye doğru düşerken içimden alaycı bir kahkaha yükseldi. "Willa hamile."

Babamın dik bakışlarını hissedebiliyordum, gözümün ucuyla düşünceli bir yudum aldığını gördüm. "Sen küçükken boğaların dövelerle çiftleşmesini izlemene gereğinden çok mu izin verdim evlat?"

İnledim.

"Prezervatiflere karşı bir şeyin mi var?"

"Baba."

"Benim bilmediğim bir tür dölleme fantezin filan mı var?"

Bir kolumu gözlerimin üzerine kapattım. "Benimle bir daha asla konuşma. Bu terimi biliyor olman bile gereğinden fazla bilgi."

"Neden burada benimle oturuyorsun peki?"

"Çünkü Willa bana söylediğinde ona boş boş baktım ve hiçbir şey söylemedim. Ona söylemek istediğim her şeyi gözden geçirip durdum ve tek kelime bile edemedim. Benimle ya da burada sıkışıp kaldığını hissetmesini istemedim." Parmağımı döndürerek çiftliği işaret ettim.

"Bu şekilde hissedip hissetmediğini ona sordun mu?"

"Hayır. Tam bir mankafa gibi ona tekrar tekrar neden çantasında bir havuç olduğunu sorup durdum."

"Dinle, siz çocukların düşkün olduğu tuhaf şeyleri duymak istemiyorum."

"Lanet olsun. Lütfen kulaklarımı asitle temizlemek istememe neden olacak bir şey söylemeden önce beni öldür gitsin."

Babam kararlı bir şekilde devam etti ama sesindeki mizahı duyabiliyordum. Kıvranmamı izlemek onu eğlendiriyordu. "İkinizin konuşması gerek. Talia'nın seni mahvettiğini biliyorum, ama senin için bunu da mahvetmesine izin verme. Eğer bu kızı ve bebeği istiyorsan, ona söylemen lazım. Eğer istemiyorsan, o zaman biraz..."

Onu istemediğimin imasıyla sıcak ve keskin bir hiddet tüm vücudumda patladı. "İstiyorum!" dedim sertçe. "Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum."

"O zaman burada benimle Eeyore'luk* yapmayı kes, seni huysuz ahmak. Ben yatmaya gidiyorum. Siz çocuklar beni yoruyorsunuz."

Bardağı masaya çarptı ve tek kelime etmeden yatağına çekildi. Ya ben? İçkimi alıp evin içinde sessizce yürüdüm. Willa'nın kapısına doğru.

Kendimi yere atıp duvara yaslandım. Geceyi kendi başına geçirinceye kadar beklemeyi planlıyordum, böylece onu omzuma atıp evimize geri götürebilirdim.

Olanları düşünmek için zamana ihtiyacı olabilirdi.

Ama benim kesinlikle yoktu.

* * *

Kayarak Willa'nın ayaklarının dibine düştüğümde uyandım.

"Sen ne halt ediyorsun?"

Ellerimle kendimi kaldırarak oturdum, örümcek ağlarından ve fazla burbonun arkasında bıraktığı hafif ağrıdan kurtulmak için başımı iki yana salladım. Avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum ve başımı kaldırıp hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi bildiğim kadının yüzüne baktım.

Tekrar kapı çerçevesine yaslanıp bir an için ona baktım.

Fena halde kusursuzdu.

---

* Winnie the Pooh çizgi filminde, karamsar ve depresifliğiyle de bilinen eşek karakteri. (ç.n.)

"Sarhoş musun?" Gözleri yanımdaki boş kadehe takıldı. "Neden bana gözlerini diktin?" Kollarını vücuduna dolayıp kalçasını eğdi.

"Sarhoş değilim." *Artık.*

"Burada mı uyudun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü senin yalnız kalma fikrinden hoşlanmadım."

"Aaah." Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı. "Bu gerçekten romantik."

"Benim düşüncelerimi toplamak için hiç de zamana ihtiyacım yok."

Şimdi kafasını öne eğmişti. "Öyle mi? Orada fal taşı gibi gözlerle öylece oturup bana havucu sormanın nedeni bu muydu?"

Güldüm çünkü elimde değildi. "Havucu gerçekten öğrenmek istiyorum. Ama gözlerim fal taşı gibi olmuştu, çünkü seni ölçmeye ve nasıl tepki vermem gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Sessiz kaldığım için üzgünüm. Söylemiş olmam gereken çok fazla şey var."

Derin bir iç çekerek aşağı kaydı ve kapı çerçevesinin karşı tarafına yaslanıp benimle yüz yüze geldi. "Bir keresinde, doğum kontrolü kullanıyormuş gibi davranarak tüm hayatını altüst eden bir kadını kazara hamile bırakmıştın. Bu yüzden sana doğum kontrolü kullandığını ve hamile kaldığını söyleyen dadının nasıl senin ödünü koparabileceğini görebiliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Willa..."

"Yemin ederim yalan söylemedim. Yemin ederim hapları içiyorum. Winter ben hasta olduğumda hapların içeride kalmadığını ve bunun her şeyi mahvetmiş olabileceğini söyledi ve ben bunu aklımdan bile geçirmedim. Hatta bir gün seninle milyonlarca bebek yapmayı düşünmüş olsam da bunu bilerek yapmadım. Gerçi bu konuda üzgün değilim ve bu kulağa berbat geliyor, çünkü seni benimle mahsur bırakmak istemiyorum, o yüzden..."

"Willa!"

Gözleri dramatik bir şekilde büyürken hafifçe geriye yaslandı. Sağlam elimle ileri uzanıp çıplak ayağını kucağıma çektim.

"Böyle ardı arkası gelmeyen uzun cümlelerle ciğerlerini söndüreceksin bebeğim. Ve ayrıca beraber mahsur kalmayı tercih edeceğim başka kimse yok." Bana hayretle baktı ve başparmaklarımı ayak kemerlerinden bileklerine doğru kaydırdım.

"Bacaklarımı tıraş etmedim."

Güldüm. "Umurumda değil. Anlamıyor musun? Ben sana âşığım Willa. Pürüzlü bacaklar, çantandan çıkan rasgele havuçlar, hamile ya da hamile değil. Ben *seni* istiyorum."

Gözleri yaşlarla dolarken hırıltılı bir sesle konuştu: "Ama bu daha önce de başına geldi ve ben o bokla aynı kefeye konmak istemiyorum. Bir tür mecburiyet yüzünden benimle olmanı istemiyorum. Henüz etrafımızdaki insanlara bile söylemedik. Tek bir şeyi çözümlemedik. Beni sevdiğini bana hiç söylemedin. Ve şimdi hamileyim diye hepsi birden oluyor mu? Bu sadece... zorlama geliyor."

"Willa." Kullandığım ses tonunda bir panik izi duyabiliyordum. "Hiçbir şey zorlama değil. Zaten bu rotada ilerliyorduk. Biz mutsuz olan ve daha önceden yürümemiş bir şeyi yürütmeye çalışan iki insan değiliz ki. Biz mutluyduk."

"Evet. Mutluyduk. Ama bu senin karakterin. Bu senin, daha ne olduğunu bile anlamadan sorumluluğu üstlenme girişimin. Çünkü ilk içgüdün, kendinle ilgilenmeden başkalarıyla ilgilenmek."

Tek yapabildiğim ona boş boş bakmak oldu. Bu konuşma beklediğim şekilde gitmiyordu.

"Willa, dur..."

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Her seferinde sen bana çenemi kapatıp dinmememi söyledin, şimdi sıra sende Cade."

Ayağını geri çekti ve ayağa kalktı. "Hayatında başka bir mecburiyet olmak istemiyorum. Başka bir yük. Her zaman yapmak istediğin şeylerden seni mahrum bırakan başka bir neden. Belki de öyle değilimdir. Belki de bu mutlu bir kazadır. Ama yaralanmak, ardından şoke edici ve hayat değiştiren haberi öğrenmek, yerde sarhoş olmak..." Yanımdaki boş kadehi işaret etti. "...böyle bir şeye balıklama atlamak için uygun bir tarife değil."

Derin bir iç çekti ve bir damla yaş yanağından süzüldü. Onu silme ihtiyacıyla elimi kaldırdım. "Şehirdeki evime döneceğim..."

Tartışmak için ağzımı açtım ama gözleri kısıldı ve eliyle şu fermuar çekme hareketini yaptı, parmaklarını birbirine kenetleyip devam etti, "Birkaç günlüğüne. Doktorumla görüşüp durumu teyit etmek istiyorum. Ve düşünmek için biraz zaman ayırmanı istiyorum. Bunun başarısız doğum kontrolü ve aptal bir mide rahatsızlığı üzerine kurulu zoraki bir ilişki olmadığını bilmek istiyorum. Yani lütfen peşimden gelme. Seçeneklerin var ve istediğini seçmekte özgürsün. Kendine seçeneklerini değerlendirme fırsatını vermeni istiyorum, çünkü şimdiye kadar kimse sana pek seçenek sunmamış Cade. Ve bunu hak ediyorsun."

Söylediği her kelimeyle tüm vücudumun daha da çöktüğünü hissedebiliyordum. Kalbimde neyin doğru olduğunu biliyordum. Ama ben ve hayatım hakkında söylediği şeyler? Bunlar doğruydu. Ve etrafımdaki her şeyi düzeltmeye çalışarak o kadar yıl harcamıştım ki, hiçbir zaman öylece oturup seçeneklerimi gerçekten hiç düşünmediğim için kendime üzülmemiştim.

Önümde çömelip avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Senin mutlu olmanı dünyada her şeyden çok istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Dudaklarını yavaşça alnıma bastırdıktan sonra ayağa kalktı ve bir elini aşağıya doğru uzatıp kenardaki bardağı aldıktan sonra uzaklaştı.

Her parçam onun peşinden gitmek istiyordu ama bazen birini sevmek, ona istediği alanı vermek demekti. İhtiyaç duyduğu alanı. En azından kısa bir süreliğine...

Bu yüzden orada oturdum. Seçeneklerimi düşündüm. İstediğim tek seçeneğin Willa olduğunu düşündüm.

Artık dayanamaz hale gelene kadar onun isteklerine saygı duyacağımı düşündüm.

Sonra onu omzuma atıp eve geri getirecektim.

33

Willa

Summer: Dostum. Sen neredesin ve Cade neden öfkeden kudurmuş gibi kırık parmaklarıyla ön bahçesinin çevre düzenlemesini yapıyor?

Willa: Şehirde evimdeyim. O iyi mi?

Summer: Bilmem. Çok fazla ter ve homurdanma var. Küreği birazcık onu kızdıracak bir şey yapmış gibi görünüyor.

Willa: Ona göz kulak olabilir misin? Onun için endişeleniyorum.

Summer: Hayatta olmaz. Ama Rhett yapabilir. Ben bir şişe şampanyayla dairene geliyorum.

Willa: Bu şampanyalı türden bir ziyaret olmayacak.

Summer: İç karartıcı olma.

Willa: Üzgünüm. Ama önümüzdeki aşağı yukarı dokuz ay boyunca iç karartıcı olacağım.

Summer: Hadi buyur. Yoldayım. Kurabiye pişirmek için gereken malzemeleri getireceğim.

* * *

"Randevu ne zaman?" diye mırıldandı Summer, ağzı sıcak kurabiyeyle doluyken.

"Yarın." Yaptığım kurabiyeleri bile yiyemiyordum. Midem bulanıyordu ve bunun hamilelikle bir alakası yoktu.

"Endişeli misin?" Bütün yüz hatlarından kaygı okunuyordu.

"Niçin? Kan tahlilinin zaten bildiğim şeyi teyit edeceğinden son derece eminim."

Başını salladı. "Banyo çöpünün, bir grup o zaten bildiğin şeyle dolup taştığını gördüm. Kaç tane test aldın?"

"Yirmi."

"Makul görünüyor." Tekrar başını sallayarak kurabiyeden bir ısırık daha aldı.

"Emin olmak istedim."

"O kadar işemeyi nasıl başardın?"

Bunun üzerine güldüm. Bazı gereksiz ayrıntıları bulup onlara odaklanmak tam en iyi arkadaşıma göreydi. "Çok fazla suyla. Sanırım artık bir haftalık suyumu içmişimdir. Çok fazla Jägermeister içip mideyi bozduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Artık gülüyordu. "Evet. Takside kusmuştun ve bütün araba öyle koktuğu için taksici sana Jägermeister mı içtin diye sormuştu."

Ürperdim. "Bu yüzden artık ağzıma tek damla koymuyorum. Her neyse, şimdi suya karşı da aynı şeyi hissediyorum."

"Miden bulanıyor mu?"

"Biraz," diye kabul ettim, "ama hormonal olduğunu sanmıyorum."

"Cade yüzünden mi?"

"Evet. Ve Luke... Onlar için endişeleniyorum. Onları *özledim* ve geleli daha bir gün oldu. Ona bu kadar bağımlı olmamalıyım. Onu midem bulanacak kadar özlemeden, ondan uzak bir günü kaldırabilmeliyim. Uyuyamıyorum bile," diye hayal kırıklığıyla homurdandım.

Summer bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek uzandı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Wils, âşık olmaya hoş geldin."

Gözlerimi kapatıp başımı kanepeye yasladım. "Bu lanet olası en kötü duygu. Neden insanlar âşık olmayı seviyordu, söylesene? Takıntılı, duygusal, yılışık bir şey. Bana sorarsan fazla abartılıyor."

"Şaka yaptığını biliyorum çünkü üzgünken hep böyle yaparsın."

"Tanrım. Cade'le sen bana bir komplo filan mı kurdunuz? Neden ikiniz de sürekli benimle ilgili bunu dile getiriyorsunuz? Bırakın da şakalarımı yapayım, tamam mı?"

"Üzülmekte bir sorun yok Willa. Bunalmakta bir sorun yok. Sindirmek için birkaç gün yalnız kalmak kesinlikle sorun değil. Ama bunu aşırı düşünebilirsin de. İçini dışına çıkarıp olduğundan farklı bir şey gibi görebilirsin."

Ellerimi yüzüme kapattım, gözyaşlarımın ellerime doğru aktığını hissedebiliyordum. "Bu ne ki? Onu bile bilmiyorum."

Summer, Dünya gezegenine indirilmiş bir melek gibi sırtımı okşuyordu. Çoğumuzdan daha iyi bir insandı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama benim oturduğum yerden bakıldığında, iki tane akıllı ve sevgi dolu yetişkin insan, beklenmedik bir durumu, nasıl hareket edeceklerini bildikleri en iyi yöntemle halletmeye çalışıyor."

Bir hıçkırıkla vücudum sarsıldı.

"Bu iki insan, kendilerini aynı yolda bulana ve bir süre beraber yürüyene kadar azıcık kayıpmış."

Başımı öne eğdim, artık açıkça ağlıyordum. Bence Summer beni ağlatmaya *çalışıyordu*.

"Birbirlerinin yanında, yalnız olduklarından daha mutlu olan iki insan." Artık onun sesindeki gözyaşlarını da duyabiliyordum. "Beraberken, ayrı olduklarından daha iyiler."

Dönüp ona sarıldım, bu kontrolsüz ağlayışım için hormonları suçlayıp suçlayamayacağımı merak ediyordum.

"Sadece onu çok bekletme Wils," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sensiz *kalbi kırık*."

Kalbi kırık derken yaptığı vurgu, beni mahvetti. Gömleğinin omzunu sırılsıklam ettim çünkü meselenin aslı şuydu ki, alana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm...

Ama onsuz benim de kalbim kırıktı.

34

Cade

Summer: Selam! Akşam yemeğine gelmek ister misin diye mesaj atıyorum.

Harvey: Merhaba, oğlum. Bugün Luke'u senden alabilirim diye düşündüm.

Rhett: Karım sana akşam yemeğiyle ilgili mesaj attı. Cevap vermedin. Ona kaba davranma, yoksa atlayıp gelir ve kıçını tekmelerim.

Jasper: Bu akşamki maç için beleş bilet ister misin? Seni ve Luke'u görmek isterim.

Violet: Sana mesaj atmamı ve cevap verecek misin diye kontrol etmemi istediler. Trip atmak için fazla yaşlısın Cade. Kes şunu.

* * *

Ana evden tek istediğim, odunluktaki çimento torbalarıydı. Tek ihtiyacım biraz fiziksel işin içinde kaybolmaktı. Tek başıma. Acıyan bakışlardan ve baskıcı ailemden uzakta.

Ama burada durmuş, Luke'un kuyudan aşağı "Merhabaaa!" diye bağırmasını izliyordum. Bu beni gülümsetmeliydi ama bugün gülümsemek zor geliyordu.

Willa etrafta yokken gülümsemek imkânsız geliyordu.

"Baba. Aşağıda biri olabilir mi sence?"

Tamam. Ürkütücü. "Hayır dostum. Sadece birkaç bozuk para."

Başı merakla yana eğildi. "Bozuk para mı?"

Derin bir iç çekerek çantaları her iki yanıma bıraktım ve zorlukla kuyuya doğru yürüdüm. "Evet. Annemle aşağıya para atıp dilek dilerdik." Kara deliğe bakıp bir şekilde kendimi ona benzer hissettim. Boş. Ekolu.

"Büyükannem mi?" Luke onunla hiç tanışmamış olsa da büyükannesi Isabella hakkında her şeyi biliyordu.

"Evet. Bu çiftliğe kuyunun adını verdi. Araziyi satın aldıklarında deden ona istediği adı verebileceğini söyledi."

"Ne diliyordun?" Tekrar içeri baktı ve elimi omzuna koydum. Onu kenardan sarkarken izlemek bende tam bir endişe uyandırmıştı.

Öteki elimle sakalımı sıvazlayıp beynimi zorladım. Hayatımın o dönemi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Bambaşka bir hayatmış gibi. "Muhtemelen şekerdir."

Luke onaylayarak başını salladı. "Akıllıca. Dileklerin kabul oldu mu?"

Bunun üzerine dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bu çocuk moralimi düzeltmekte asla başarısız olmuyordu. Annemi tanıdığım için birçok dileğimizin gerçekleştiğinden emindim. "Genellikle."

"Hiç bozuk paran var mı? Bir dilek tutmak istiyorum."

Mideme bir ağırlık çöktü ve ciğerlerim daraldı. Bu oldukça basit bir istekti ama yine de son derece anlamlı gelmişti. Annemin bir zamanlar benimle yaptığı şeyi, ben de küçük oğlumla yapıyordum.

Tek kelime etmeden cüzdanımı çıkarıp küçük bozuk para bölmesinin fermuarını açtım.

"Hangi tür bozuk para olduğu önemli mi?"

"Hayır dostum." Eline gümüş bir para koydum ama deri cüzdanı yerine koymak üzereyken durdum. Başımı hafifçe sallayarak bir bozuk para daha çıkardım.

Kendim için bir tane.

"Tamam," diye başlayarak, boğazımdaki alışılmadık yumruyu bastırmak için yutkundum. "Üç deyince. Gözlerini kapat."

Luke'un gözleri sımsıkı kapandı, ifadesinde bir azim izinin parıltısını gördüm. Çok yoğun odaklanmıştı. Bunu aşırı ciddiye alıyordu.

Saçını karıştırdım ve bu bana ipeksi bakır saçları hatırlattı, sonra gözlerimi kapattım. "Bir... iki... üç..."

Aşağıdaki suya düşen madeni paralarımızın sesi, arka verandadaki rüzgâr çanlarının sesine karıştı.

Gözlerim kapalı, Willa'yı diledim.

Onunla bir hayat.

Onunla bir aile.

Onunla gri saçlar ve daha fazla kahkaha.

Gözlerimi açtığımda Luke düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sen ne diledin?" diye sordum, neşeli bir şeylere ihtiyacım vardı. Dileğinin saçma bir şey olacağını düşünüyordum. Önemsiz bir şey.

Ama o karnıma yumruk gibi darbeyi indirdi.

Yumuşak yanaklarından biri yukarı kalkarken tekrar karanlık kuyuya baktı. "Willa'nın geri dönmesini diledim."

Gözlerim yanarken onu kendime çektim, küçük kollarının belime dolandığını hissettim.

"Ben de dostum, ben de," derken sesim çatladı.

35
Willa

Willa: Cade nasıl?
Summer: Tam münzevi modunda. Yine herkesten nefret ediyor. Lütfen gelip onu düzelt.
Willa: Yoldayım.

* * *

Elimde pozitif kan tahliliyle cipime bindim ve Dilek Kuyusu Çiftliği'ne doğru yola çıktım.

Şehrin sokakları otoyollara, oradan da taşra yollarına dönüşürken, aklımın buraya son geldiğimden beri her şeyin nasıl değiştiğine odaklanmasına izin verdim. Saçlarımda rüzgâr varken ve radarımda tek bir sorumluluk bile olmadan buraya nasıl bir hevesle uçtuğumu düşündüm.

Evet. İşler değişmişti. Kapsamlı olarak.

Ama tuhaf bir şekilde huzurluydum.

Son birkaç gündür gözyaşı döküyordum ve ben öyle sulugöz biri de değildim. Kendim için planlar yapmıştım ve ben öyle planlı biri de değildim. Yeni bir bakış açım vardı. İlerlemek için ihtiyacım olan alanı kullanmıştım.

Cade'leyken, onsuz olduğumdan daha iyi olduğumu fark etmiştim. Ve bence o da benimleyken daha iyiydi. Ona bu kadarını söyleyip bana gözlerini devirmesini izlemek niyetindeydim.

Çok romantik olacaktı.

Yolculuk uzadıkça düşüncelerimin arasında kayboldum ve endişem artmaya başladı. Aklıma "eğerler" üşüştü. 80'lerin bulabildiğim en hareketli şarkılarını dinliyordum ve onun da bunu benim kadar istediğini umarak endişeyle tırnaklarımı kemirdim. Ona kendini sıkışmış gibi hissettirmediğimi umuyordum.

Uzun araba yoluna vardığımda cipimi durdurup derin nefesler aldım ve sürücü koltuğunda kıpırdanıp şu sarhoş kız motivasyon konuşmasını tekrar yapmaya başladım. Tek fark tamamen ayıktım ve endişelerim, barda seksi bir adamın önünde terli görünmek veya tökezlemekten çok daha büyüktü.

Ben akıllı ve becerikli bir yetişkinim. Beni seven ailem ve arkadaşlarım var. Bu, hayatımda yeni bir sayfa açmak için başka bir fırsat sadece. Ben lanet olası seksi bir karmaşayım.

Kendi kendime başımı sallayarak cipi tekrar çalıştırdım ve doğruca Cade'in küçük kırmızı evine doğru yola çıktım.

Ön tarafta yeni asfaltlanmış bir kaldırımı olan küçük kırmızı ev.

Ön basamakta gitarını tıngırdatan tatlı, koyu renk saçlı bir çocuğun olduğu küçük kırmızı ev.

Şu anki haliyle bana kaşlarını çatarak kalp atışlarımı hızlandıran ve yanaklarımın ısınmasına neden olan bir adamın olduğu küçük kırmızı ev.

Ve bunun, hiç de kaş çatışı olmayabileceğini düşünmek zorunda kaldım. Çünkü ifade öylesine aşkla, öylesine hasretle doluydu ki göğsümdeki kaslar sızladı ve bir an önce onlarla aynı havayı solumak için aceleyle park ettim.

Erkeklerim.

"Willa!" Luke ön bahçeden bana doğru koşarken, hızla unuttuğu gitarı basamakta duruyordu. "Geri dönmene çok sevindim!"

"Ben de dostum, ben de," diyerek kollarımı ona doladım. Ama gözlerim babasına odaklanmıştı; üzerine ikinci bir ten gibi oturan kot pantolonla orada duruyordu ve elleri rahat bir tavırla kalçalarına dayanmıştı. Lanet şapka arkaya çevrilmişti.

Cade Eaton gibi görünen bir taşra delikanlısı yasadışı olmalıydı.

Ama o *benimdi.*

"Selam," dedim nefes nefese, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Selam Kızıl," diye karşılık verdi ama kıpırdamadı. Oğlu küçük bir midye gibi hâlâ bana yapışmış durumdaydı.

"Nasılsın?" diye sordum.

Bana dik dik bakarken çenesi kasılınca gerildim. Belki de Cade için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaparak kendi ayağıma sıkmıştım. Ama, "Artık buradasın ya daha iyiyim," deyince bunu doğru olmadığını anladım.

Luke'un sırtına hafifçe vurdum, "Luke, birkaç dakika içeri girebilir misin?" dedim. "Babanla özel konuşmam lazım. Ve kulak misafiri olursan, haberim olur."

Bana sunduğu sersem sırıtış ona gülümsememe neden oldu. Parlak mavi gözleri, güneşin altında geçen bir yazdan kaynaklı güneş yanığı yanakları... Dünyada hiç kimseye, Lucas Eaton'a bağlandığımdan daha hızlı veya daha fazla sevgiyle bağlanmamıştım.

"Tamam. Ama önce yaptığım kaldırımı sana göstermek istiyorum." Küçük parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni çakıllı araba yolundan yeni asfaltlanmış kaldırıma doğru çekiştirdi. O kadar yeniydi ki hâlâ ıslak olabileceğini düşündüm.

Yaklaştığımızda ıslak beton şüphelerimi doğruladı. Çevredeki havaya yayılan o kireçli kokuyu alabiliyordum ama beni olduğum yerde durduran da kaldırımın dekorasyonuydu.

Kalp şeklinde dizilerek betona bastırılmış parlak taşlar kaldırım boyunca uzanıyordu.

"Sade hali sıkıcıydı. Bu yüzden dekore ettik! Ana evdeki araba yoluna tebeşirle çizdiğimiz günkü gibi!" diye haykırdı Luke.

Başımı kaldırıp Cade'e bir bakış attım. "Sevgililer Günü her yere kusmuş gibi mi?"

Dudakları seğirirken başıyla onayladı.

"Sonra buraya..." Luke beni eve doğru çekiştirdi. "...kalplerin içine adlarımızın başharflerini yazdık."

"Buna bayıldım!" diye haykırarak ona yandan sıkıca sarıldım.

Mutlulukla başını salladı, dudağını ısırıyor ve lanet derecede gururlu görünüyordu. "Ve buradaki senin." *C.E.* harflerinin yanındakini işaret etti, ama gösterdiği yerde *W.E.* yazıyordu.

"Benim adımın başharfleri, *W.G.* dostum."

Onu bir kez daha sıktım ve kıkırdadı. Hiçbir fikri yoktu. "Biliyorum. Ama bunu babam yaptı. Ben de ona aynı şeyi söyledim." Başımı Cade'e çevirdim, hâlâ hareketsizdi ama gözünü kırparsa kaybolacakmışım gibi gözlerini bana dikmişti. "Ama uzun süre öyle kalmayacağını söyledi."

Çılgınca gözlerimi kırpıştırırken, onların önünde dağılmamak için çaresizce dudaklarımdan kahkahaya sanılabilecek bir hıçkırık fırladı. "Bayıldım Luke. Bütün kaldırım çok güzel olmuş." Ona tekrar sarıldım, burnumdan nefes alarak kendimi toplamaya çalışıyordum.

"Güzel. Geldiğin için çok mutluyum! Eğer bugün gelmeseydin, babam şehre gidip seni getireceğini söylemişti." Nerdeyse gülecektim. Bu tam da Cade'in söyleyeceği türden bir şeydi.

Son bir kucaklamadan sonra Luke merdivenlerden ön kapıya doğru koştu. Ama daha önce yaptığı gibi orada durup yüzünde memnun bir gülümsemeyle Cade'le bana baktı ve "Gördün mü baba?" dedi. "Sana üzülmemeni söylemiştim. Sana geleceğini söylemiştim. Dileklerimiz gerçekleşti! Bizi buradan gidemeyecek kadar çok seviyor."

Ve yüzümü ellerimle kapatmış ağlıyordum. Çok fazla gelmişti. Rahatlamıştım. Ve tamam, muhtemelen hormonsaldı.

"Hey hey..." Saniyeler içinde Cade yanıma gelip beni güçlü kollarına çekti ve göğsüne sıkıca bastırdı. "Bebeğim, ağlama. Ağlaman gerekmiyor. Sanırım sen ağlarsan ben de ağlayacağım. Ve ben sulugöz biri değilimdir."

"Ben de sulugöz değilim!" diye hıçkırarak burnumu tişörtüne yasladım ve son birkaç gündür çok özlediğim çam kokusunu derin derin içime çektim. "Ama yemin ederim, buradan ayrıldığım andan beri ağlamayı kesmedim."

Yumuşak ve sessizce dans edercesine bizi nazikçe sallıyordu. Tek müzik, cıvıldayan kuşlar ve çayırdan gelen hafif esintiydi. Konuşmadı. Nefesim düzelene ve gerilim tüm uzuvlarımdan akıp gidene kadar bana sarıldı.

Nihayetinde çenemi nazikçe kaldırınca ona bakmaya mecbur kaldım. Yontulmuş erkeksi hatlarıyla çok hoş bir görüntüydü. "Şu an dikkatini veriyor musun Kızıl? Çünkü hayatım hakkında iyice düşünerek *günler* geçirdim ve sana söyleyeceğim şeyler var."

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım, onu dinleyeceğime ve sadece *ona* bir şeyler söylemeyeceğime dair sessiz bir sözdü.

Derin bir iç çekerek söze başladı: "Teşekkür ederim. Hayatımda bana öncelik veren ve seçenekler sunan ilk insan olduğun için teşekkürler. Bu hediyeyi hak ettiğimden emin değilim, ama yaşadığım sürece unutmayacağımı biliyorum."

Başparmakları elmacıkkemiklerimi okşadı ve başımı avuçlarının arasına aldı. Saygıyla. Nezaketle. Çok fazla sevgiyle. "Haklısın, bunu bir kez mecburiyetten yaptım. Ama ben birine tekrar güvenmesi yıllar sürmüş olan otuz sekiz yaşında bir adamım. Nerede hata yaptığımı düşünecek çok zamanım oldu. Sen öylesine verdiğim bir karar değilsin. Ve yersiz bir görev duygusuyla kendimi sevmediğim birine bağlamak, ikinci kez yapmayı planladığım bir hata değil."

Gözümden bir damla yaş akınca başparmağıyla anında sildi, her zaman yaptığı gibi şimdi de saçlarımı okşuyordu. "Bebek hakkında üzgün olmamana memnunum, çünkü ben de değilim. Ama *senin* seçeneklerin olduğunu netleştirmek istiyorum. Dünyadaki bütün seçenekler senin. Ve ne olursa olsun, ben burada seninle olacağım. Eve, senin ve Luke'un kahkaha seslerinize gelmek istiyorum. Ben yemek yaparken senin gitar çalışını dinlemek istiyorum. Uzun bir süre sana *post-it* notları bırakmak istiyorum. Ama *senin benimle* sıkışıp kaldığını hissetmeni istemiyorum."

Yanaklarımdan daha fazla yaş aktı ve her birini yakaladı. Her zaman sağlam ve güvenilirdi.

"*Post-it* notlarını gerçekten seviyorum," diye fısıldadım.

"O zaman yazmaya devam ederim."

"Ama hâlâ benim daha iyi bir aşçı olduğumu düşünüyorum." Çıkışıyordum ve gerilimi mizahla bastırmaya çalıştığımın farkındaydım, muhtemelen bu huyumu asla bırakmayacaktım.

Cade inledi ama şakacı bir tavrı vardı. "Bazı şeylerde aynı fikirde olmamayı kabullenmeyi öğrenmek zorunda kalacağız çünkü seni bırakmıyorum."

"Luke benimle aynı fikirde," diye karşı çıkarken ellerimi göğsünde yukarı kaydırdım.

"Bence ikinizin bana karşı birleşmesi tatlı bir şey. Ama yeni bebeğin benim takımımda olmasını sağlayacağım. Çekirdekten yetiştirmek lazım."

Derin ve rahatlamış bir şekilde iç çekerek göğsüne sokuldum ve beni saran kollarının keyfine vardım. "Seninle sıkışıp kaldığımı filan hissetmiyorum. Gidecek olmak haftalardır beni ürkütüyordu. Sen. Luke. Burası. Kendimi hiç bu kadar yerleşik... bu kadar evde gibi hissetmedim. Hayatımın bu yöne evrileceğini hiç düşünmemiştim."

Bir elini omurgam boyunca yukarı aşağı gezdirdi. "Ben de Kızıl. Ama hayat böyle. Biliyorsun, başka türlüsünü de istemezdim."

"Üzgün değil misin?"

"Zerre kadar değilim," diye kesin bir şekilde cevap verdi. Ve bunda ciddi olduğunu görebiliyordum. "Aylardır seni Luke'un yanında izliyorum ve bir gün ne kadar iyi bir anne olacağına hayret ettim. Luke'un sahip olmasını istediğim bir anne..." Sustu ve sonra ekledi: "Sen üzgün müsün?"

"Zerre kadar değilim," diye fısıldayarak onun sözlerini tekrarladım. Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra yanağımı göğüskemiğine yasladı. Tam da kalbinin istikrarlı, güçlü atışını hissedebildiğim yere.

"Babam senin hamile olduğunu biliyor."

"Tamam."

"Bana bir dölleme fantezim olup olmadığını sordu."

Ellerimi kaldırarak yüzümü kapattım, kahkahadan bedenim sarsıldı. "Sormamıştır."

"Sordu."

"Tanrım," diye mırıldandım ama sesim hâlâ güçsüz, hâlâ ağlamaklıydı.

"Tanrı'yı boş ver. Bana havucu anlat. Günlerdir aklımdan çıkmadı."

"Sadece iki aydır tanıdığın kadın sana kazara hamile kaldığını söylüyor ve senin aklından çıkaramadığın şey, onun çantasındaki havuç mu?"

Güldü ve saçlarımı hafifçe çekip yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Evet." Omuz silkti. "Hayatımda olman doğru geliyor. Luke'un hayatında olman da. Biz... bir şekilde mantıklı görünüyoruz. Başka bir küçük insan da öyle olacak. Bana yanlış gelen hiçbir şey yok. Mantıklı görünmeyen tek şey, o lanet olası havuç."

Tekrar kahkaha attım çünkü az önce söylediği her şey özü itibarıyla *oydu*. O çiçekler ya da gösteriler sunan biri değildi. Gerçekçi biriydi ve az önce benim için kalbini ortaya koymuştu. En azından havucu açıklayabilirdim. "Sadece Luke'la atları beslemekten kalmıştır... sanırım."

"*Sanırsın?*"

Yakalanmıştım. "Evet, dürüst olmam gerekirse onu oraya koyduğumu tam olarak hatırlamıyorum. Şehirde yaşadığım dönemden kalma olabilir."

"Ama o aylar önceydi." Duruma uygun şekilde dehşete düşmüş gibiydi. Çantasında eski havuçlar taşıyan bir kızla birlikte olma kararını tekrar gözden geçirip geçirmediğini merak ettim.

Dudağımı kemirerek, "Evet," diye ikna edici olmaktan uzak bir tonla cevap verdim.

"Külotlar ve havuçlar." Başını iki yana sallayarak ellerini sırtımda gezdirdi, bu arada nefesim toparlanıyordu. "Oradan düşecek bir sonraki şeyi görmeye sabırsızlanıyorum."

Birkaç dakika sessizce durduk; ön bahçenin ortasında, benim için yaptığı kalbin hemen yanında birbirimize sarılmıştık ve o kalbin ortasında müstakbel adımın başharfleri vardı. Sanki benden -bizden- o kadar emindi.

Birlikte daha iyiydik ve o bunu biliyordu sanki.

"Seni seviyorum Cade," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Ben de seni seviyorum Kızıl."

Sonra beni daha sıkı sardı ve hiç bırakmamasını umdum.

36
Cade

Cade: Ne yapıyorsun? Saçlarını mı örüyorsun?
Rhett: Hayır, tırnaklarıma oje sürüyorum.
Cade: Geç kalacağız.
Rhett: Dostum. Senin etkinlik yarına kadar yapılmayacak bile. Nefes al.
Rhett: Gerçekten şu an evimin dışında kornaya mı basıyorsun?
Cade: Evet. İnsanları bekletmek kabalıktır.
Rhett: Kusursuzluk aceleye gelmez.
Cade: Senin hiçbir şeyin kusursuz değil.
Rhett: Hayır. Ama şu an sana çektiğim hareket öyle.

* * *

"Keşke acele edip şu bebeği hemen doğursan. Çok heyecanlıyım." Summer, kamyonetimin arka koltuğunda yerinde duramıyordu. Ondan sızan heyecanı dikiz aynasından görebiliyordum resmen.

"Sum. Kendini dizginle biraz. Üç aylık filan hamileyim daha," diye karşılık verdi Willa arkamdan.

"Sürekli bundan bahsediyor." Rhett güldü, yan koltuğun kapısının üzerinde parmaklarıyla tempo tutuyordu, hemen altına da yarınki etkinliğim için hazırladığı poster panosunu koruyucu bir şekilde sıkıştırmıştı. Poster parlaktı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Fena değil. Yaşlı bir adama göre.*

Lanet olası hıyar.

"Aah. Ama o en şirin bebek olacak. Havalı teyze olmaya fena halde hazırım."

Her şeyi açığa çıkardığımızdan beri yeni bebeğin etrafında dönen patırtı tükenmek bilmemişti. Herkes havalara uçmuştu.

Ama kimse Luke'tan daha mutlu değildi.

Oturup ona anlattığımızda mutluluktan ağlamıştı. Ben de tabii. Hayatımın bir kez daha büyük bir hızla değiştiğini düşününce burnum sızladı. Çok beklenmedikti.

Şu noktada hayatımın ana fikri buymuş gibiydi.

"Dostum." Willa, kardeşimin omzunu yumrukladı. "Burada satır aralarını okusana. Oyalanmayı bırakıp şu işi halledin de çocuklarımız yakın arkadaş olabilsin."

Rhett'in yüzü ciddileşti ve başını katı bir şekilde iki yana salladı, ama dudaklarının o sorun çıkarıcı tavrıyla seğirdiğini gördüm. Bu, çocukken de onu ele veren şeyin aynısıydı.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum Willa. Sürekli deniyoruz da deniyoruz, deniyoruz da deniyoruz ama hiçbir şey olmuyor. Yorucu bir şey, biliyor musun? Merak ediyorum da acaba kullandığımız doğum kontrol yöntemlerinden midir?"

"Ağzına sıçayım çocuk!" Elimle küçük kardeşimin göğsüne bir darbe indirme sırası bendeydi.

"Hayır bebeğim," diye Summer söze karıştı, "sende *dölleme fantezisi* olmadığı içindir." Sözleri homurtu ve hırıltı sesleri çıkarmadan söyleyemedi bile.

"Bu kahrolası şeyi asla unutturamayacağım." Gülmemek için dişlerimi birbirine kenetledim.

Karşılık olarak kamyonetimdeki herkesten koro halinde "asla" kelimesini duydum. Ama aynı zamanda Willa'nın elini omzuma koyup hafifçe sıktığını hissettim. Uzanıp elimi elinin üzerine koydum, şakalar bir yana bu konuda ikimizin de heyecanlı olduğunun farkındaydım.

Şaşkın ve biraz hazırlıksızdık ama mutluyduk. Acayip mutluyduk. Olayları akışına bırakmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Kulağa dandik gelse de kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Yıllarca terk edilmiş hissetmiştim. Öfkeli hissetmiştim. Etrafımdaki herkes için her şeyin yolunda gittiğini, ama benim bir sorumluluk döngüsünde takılıp kaldığımı hissetmiştim.

Ve ardından "Willa Kasırgası" kasabada esmiş ve her şeyi lanet olası en iyi şekilde altüst etmişti.

Elini sıktıktan sonra dudaklarıma doğru götürdüm ve seçtiğim kadının parmaklarına bir öpücük kondurdum; seçtiğim hayata.

"Tanrım. Sen de kimsin?" diye sordu Rhett, hafiften şoke olmuş gibiydi.

Şimdi onun başının tepesine vurma sırası Summer'daydı. "Onlara sataşmayı kes. Bu çok tatlı."

"Ne halt etmeye herkes bana vuruyor?"

Summer'ın, "Çünkü hak ediyorsun," cevabıyla kıkırdadım.

Bu yorumun ardından kamyoneti rodeo sahasında park ettik ve Kanada Rodeo Şampiyonası'nın kaosu hepimizi içine aldı.

* * *

Buradaki rekabet uzun zamandır unuttuğum bir hayaldi. Kaçırılmış bir fırsat, yapamayacak kadar yaşlandığım –meşgul olduğum– bir şey olarak uzun süredir uzak durmuştum.

Ta ki Willa o jakuzide oturup bana denemem için cesaret görevi verene kadar. Görünüşe göre skorlarımız bizi finale taşımaya yetmişti.

Bu da parmaklarımın tamamen iyileşmemiş olduğu gerçeğinin beni durdurmasına izin vermeyeceğim anlamına geliyordu.

Blueberry, sırtında oturduğum yerden her şeyi doğal karşılıyordu. Huysuz kişiliği ürkmesine engel oluyordu. Başka bir atın yanından geçtiği her seferde onlara kulaklarını dikiyor ve bu da beni gülümsetiyordu. Hassas ve içli bir kısrak değildi, ama yaptığı işte iyiydi.

Bu açıdan birbirimize benziyorduk.

Babam Luke'u tribünlere çıkarmıştı, geri kalan herkes bekleme alanında yanımda duruyordu.

"Gergin misin?" Willa bacağımı sıkarak dikkatle bana baktı. Işıltısı boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Saçları kıvır kıvırdı. Yeni çizmeleri *becer-beni* seviyesinde seksiydi ve daha sonra belime dolanmış halde çok iyi görünürdü. Hamileliği henüz çok belli olmuyordu, ama kotu kıçına daha dar geliyordu ve sürekli onu dikizlerken yakalanıyordum.

"Hayır," diye yanıtlayarak saçını okşadım.

"Beni böyle okşamana bayılıyorum." İç çekti ve alçak sesle kıkırdayarak gözlerini kapattı.

"Hepiniz lanet derecede tuhafsınız," diye alay etti Rhett hemen yanımızdan, bir kolu Summer'ın omzundaydı ve yüzünde kibirli bir gülümseme vardı. "Sana toka tavşanları hakkında endişe etmemeni söylerdim Willa, ama belli ki Cade uluorta sevgi gösterilerine o kadar meraklı hale gelmiş ki ne kadar etkilendiğini naklen yayın yapıyor."

Willa kardeşime boş bir ifadeyle gözlerini dikti. "Sen neden bahsediyorsun Rhett? *Ben* de bir toka tavşanıyım." Parmaklarını kalp şeklinde büktü ve çerçeve gibi onların arasından yüzüme baktı.

"Cade? Lance? Josh?" Ring görevlisi adımızı söyleyince, benim kıza hızlıca bir göz kırptım ve uzaklaştık.

Ringe girdiğimizde altımdaki Blueberry rahat adımlarla ilerlemeyi bıraktı ve arka ayakları üstünde sıçrayışa geçti.

Ve bu ring, sıradan bir küçük kasaba fuar alanı değildi. Burası doğru düzgün bir arenaydı, dolu tribünler ve gösteri için gelen gürültülü bir kalabalık vardı.

Bu arena asla gerçek olacağını düşünmediğim bir hayaldi.

Omzumun üzerinden bakıp bakır saçların ışıltısını aradım. Ve oradaydı; gülümseyerek bir eliyle metal paneli kavramıştı, diğeri karnının üzerindeydi ve bana *küçük dağları ben yaratmışım* gibi bakıyordu. Ve onun için yaratırdım da.

Bu kadar kısa sürede bana verdiği her şey için yapardım...

Luke'un hiç bilmediği bir sevgi...

Bana tekrar gülümsemek için bir neden...

Çok uzun yıllardır süren sessizlikten sonra konuşacak bir insan...

Benim hiç bilmediğim bir sevgi. Hak ettiğimden emin olmadığım ama ömrümün geri kalanını korumaya çalışarak geçireceğim bir sevgi. Ama o kısma daha sonra gelecektim.

Şimdilik gözlerimi sığır ağılına çevirdim ve bize verilen numarayı dikkatle dinledim. Ardından işe koyuldum çünkü bu ömürlük hayali gerçeğe dönüştürecektim.

Düdük sesi duyulduğunda kalabalık arka planda kaldı ve geriye sadece Blueberry'nin kulaklarının arasındakiler kaldı.

Yön değiştirdi. Koştu. Döndü. Bir omzunu düşürdü.

Dizginlerin derisi parmaklarımın altında sıcaktı ve ben sadece ona eşlik ediyormuş gibi hissettim. Blueberry, hayatında hiç bu kadar iyi bir performans sergilememişti. Bunun önemini biliyordu sanki. Büyük şov. Tek şansımız.

Sadece saniyeler gibi gelen bir sürede inekleri ayırdık ve daha fazlası varmış gibi hissederek etrafıma bakındım. Bir şeyi gözden kaçırmıştık sanki. Her şey ağır çekim ilerliyordu adeta, ama Lance'in üzengilerinin üstünde ayağa kalkmış deli gibi haykırmasına bakarak, işi hallettiğimizi ve iyi iş çıkardığımızı söyleyebilirdim.

Jüri skorlarımızı açıkladığında önsezim doğrulandı. Başımı iki yana sallayarak kaçık gibi gülümserken gözlerim Willa'yı arıyordu.

Çit panelinin üzerine tırmanmıştı, gözleri üzerimdeydi ve ellerini ağzına siper edip deli gibi haykırıyordu. Benim delim.

Benim için buradaydı.

Summer arenadaki herkesten daha yüksek sesle ıslık çalıyor ve Rhett sırıtarak o salak posterini havada sallıyordu.

Ama gözlerimi alamadığım Willa'ydı. Hıncahınç dolu arenada doğruca ona doğru sürdüm ve kolumu boynuna dolayıp onu öptüm.

Onu şiddetle öptüm. Onu kelimelerle ifade edemediğim şeyleri söylemek için öptüm.

"Seni seviyorum Cade Eaton ve seninle fena halde gurur duyuyorum," diye kulağıma fısıldayarak parmaklarını ensemde gezdirdi.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedim ve hemen ardından Willa kovboy şapkamı başımdan alıp kendi kafasına taktı.

Benden hafifçe uzaklaşarak oyunbaz bir tavırla hafifçe sırıttı.

Ona doğru tek kaşımı kaldırdım. "Kuralı biliyor musun Kızıl?"

"Şapkayı takarsan, kovboya binersin." Bana göz kırptı, şapkam kafasındayken acayip sevimli görünüyordu. Bunu çok daha önce kafasına takmalıydım. O kahvecide onu gördüğüm ilk gün kafasına takmalıydım.

Dudaklarımı kıvırıp başımı iki yana sallayarak atımı döndürdüm ve bir an takım arkadaşlarımla kutlama yapmak için ilerledim, çünkü bu skor neredeyse rakipsizdi.

Ama daha çok uzaklaşamadan bir ıslık ve "İyi görünüyorsun babacık!" sözlerini duydum ve ardından çok güzel, hafif, şen ve iç açıcı, rüzgâr çanına benzer bir kahkaha geldi.

Aylar önce duyduğum ve anında saplantı haline getirdiğim kahkahaydı bu. Tıpkı dönüp omzumun üstünden baktığımda şapkamın siperliğinin altından bana bakan kadın gibi.

Ve o anda belki de kalpsiz olduğumu fark ettim. Çünkü şu anda bana sırıtan bakır saçlı güzel kız onu çalmıştı.

Sonsöz

Willa

Cade: Bugün en batıdaki arazide olacağım.

Willa: Tamam. Sorun değil.

Cade: Doğum bu kadar yakınken ders vermen gerekiyor mu sence?

Willa: Bildiğim kadarıyla, insanlara nasıl gitar çalacaklarını göstermek doğumu tetiklemiyor.

Cade: Bilmişlik taslama.

Willa: Hamileyim. Engelli değil.

Cade: Komik değil.

Willa: Senin dölleme fantezin de değil. Ama işte buradayız.

Cade: Bir şey olursa beni ara.

Willa: Şakamı görmezden mi geliyorsun?

Cade: Çocuğumun doğumunu kaçırmak istemiyorum.

Willa: Sanırım derslerimden sonra sana bahçede oral seks yapacağım.

Cade: Sen delisin. Ama seni seviyorum.

Willa: Ben de seni seviyorum.

* * *

"Hangisi daha iyi?" diye Luke'a sordum, mutfak adasının karşısından yüzümü buruşturarak. Günlerdir Braxton-Hicks denen o lanet yalancı doğum sancılarını çekiyordum ve kendime kurabiye pişirmekle meşguldüm. Bebek durmaksızın tekmeleyerek canıma okuyordu ve kendimi kıyıya vurmuş bir balina gibi hissediyordum. Hamileliğin güzel olduğunu kim söylediyse, benim durumumda fena halde çuvallamıştı.

Son günlerde heyecanlı halden çıkıp tahliye bildirimimi alabilmeyi diler hale gelmiştim.

Şu an akıl sağlığımı koruyan tek şey Luke'tu. Beni gülümseten kişi Luke'tu. Okul servisinden indiği an, paytak paytak eve yürümüştük ve iki tabak kurabiye çıkarmıştım.

Şimdi bir elinde beyaz çikolatalı *macadamia*, diğerinde fıstık ezmeli Smartie vardı ve gerçek bir kurabiye uzmanı gibi dönüşümlü olarak küçük ısırıklar alıyordu.

Ve sanırım şu son birkaç günden sonra uzman olmuştu da. Şeker tüketimini telafi etmek için berbat derecede diş fırçalayıp duruyorduk.

Gözlerini kapattı ve dramatik bir tavırla bir parmağını kaldırdı. İstemsizce ona güldüm. "Smartie," diye duyurdu.

"Evet. Sanırım haklısın." Kendimi çekerek yanındaki tabureye oturdum ve bir ısırık alırken inledim.

"Hey Willa," dedi bana doğru dönerek.

"Hey Luke." Ona göz kırptım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

İri mavi gözlerinde kararsız bir ifade belirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Bebek sana ne diyecek?"

"Şey, bebekler konuşmaz Luke, yani sanırım sadece rasgele saçmalıklar mırıldanacak."

Bana dudak bükerek gözlerini devirdi ve bunu yaparken babasının kopyası gibi göründü. "Konuşmaya başlayınca diyorum. Sana anne mi diyecek?"

Çiğnerken gözlerimle yüzünü araştırdım. Onu tanıyalı daha bir yıl bile olmamıştı, ama yine de ne kadar değiştiğine hayret etmeden duramıyordum. "Galiba öyle olacak, evet."

Ondan bir iç çekiş yükseldi ve küçük omuzlarını düşürerek gözlerini kurabiyesine dikti. "Sence..." Başını kaldırmış, bana bakıyordu şimdi. "Sence sana ben de anne desem, sorun olur mu?"

Şu an bu konuşma için fazla hormon yüklüydüm ve bana kocaman, aşırı tatlı gözlerle bakan çocuğa karşı gözlerimi şiddetle kırpıştırdım. "Dostum, bana ne istiyorsan onu diyebilirsin. Gerçek annen olmadığımı biliyorum, ama seni anne gibi seviyorum. Babana âşık olmadan önce sana âşık olduğumu biliyor muydun?"

Bunun üzerine gözleri aydınlandı. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. "Öyle."

Kolları belime dolandı, yani belimden geriye ne kaldıysa. Artık kendimi sadece memeler ve göbekten ibaret olarak görüyordum. "Ben de seni seviyorum Willa. Sanırım altına işemiş olmana rağmen."

Başımı hızla onun baktığı yöne çevirdim. "Pekâlâ. Babanı arama vakti."

* * *

Summer: Yaklaştın mı? Willa'nın ailesini aradım. Şimdi uçak bileti ayırtıyorlar.

Cade: Beş dakikalık mesafedeyim. Her şey yolunda mı?

Harvey: Ah iyi. Hepimiz burada bekliyoruz. Her şey yolunda.

Cade: Hepiniz mi? Hayır. Hepinizin oradan gitmesi gerek.

Jasper: Yoldayım.

Cade: Çocuğumun doğumu neden grup mesajlaşmasının bir parçası oldu?
Summer: Çünkü heyecanlıyız!
Violet: Çok heyecanlıyız! Fotoğraf atın!
Rhett: Ama sonrasından. Doğum anından değil. Willa'yı o kadar yakından tanımama gerek yok.
Summer: Rhett Eaton. Müstakbel baba arabanda ve araba kullanırken mesaj yazmayacağını biliyorum.
Cade: Yazıyor.
Rhett: Kırmızı ışıktayım Prenses. Ve neden sadece Cade için endişelisin de benim için değilsin?
Summer: BUGÜN SENİNLE ALAKALI DEĞİL.
Harvey: Siz çocuklar yüzünden başıma dikik bir ağrı girdi.
Cade: Rhett yüzünden benim başıma ağrı girdi. Tam olarak.
Summer: Ben sadece bebeğe ne isim koyacağınızı bilmek istiyorum. Ve kız mı, erkek mi olacağını. Ve kime daha çok benzeyeceğini? AMAN TANRIM, HAVALI TEYZE OLACAĞIM İÇİN ÇOK HEYECANLIYIM.
Cade: Az önce geldim. Şimdi herkes siktirip gitsin.

* * *

Cade hastane odasının kapısından içeri dalarken kavgaya hazır görünüyordu. Koşturarak yanıma gelirken yüzündeki vahşi ifadeye neredeyse gülecektim. Annesinin ölümünün yarattığı travma yüzünden, bunun onda endişe uyandırdığını biliyordum.

Ondan çok bahsetmiştik. Isabella Emma Eaton. Çocukken onunla kuyuda dilek tutan, güzel mavi gözlü kadın.

"Kızıl," diye soluyarak beni kendine çekti, çam ağacı ve ter kokuyordu. En erkeksi karışım.

Direkt tarladan gelmişti. Harvey beni hastaneye getirmiş ve Rhett de bir ATV'ye atlayıp Cade'i bulmaya gitmişti. Sakinmiş gibi davranıp durmuştum, ama onun gelmiş olması sinirlerimi yatıştırmıştı.

"Nasılsın? Elimden geldiğince çabuk geldim." Geniş avucu başımın arkasını okşarken gözlerim kapandı. Bunu yapmasına bayılıyordum.

"Şimdi daha iyiyim," derken beni alnımdan öptü.

"Herkes bekleme salonunda. Onlara gitmelerini söyledim."

Kıkırdadım ama bir kasılma beni vurdu. Cade'in eline yapıştım, nefes alabilmek için elimden geleni yapıyordum ama çılgınca bir anırma sesi çıkardım.

Saçımı okşamaya devam ederek elini kırma noktasına varacak şiddetle sıkmama izin verdi. Yürüdük. Bir topun üzerinde hopladım. Bir küvete oturdum. Ve başımı kaldırıp Cade'e, "Bunun ardından büyü bozulduysa üzgünüm," dediğimde, "Sorun değil, epey fazla buzağılama mevsimi gördüm," diyerek karşılık verdi.

Histerik kahkaham bir sancıyla kesildi. Bu sancı diğerlerinden daha uzun, daha güçlüydü ve nihayet sona erdiğinde beni yatağa götürdü. "Az önce beni bir inekle kıyaslamadığını biliyorum," dedim.

"Bunu asla yapmam," dedi kıkırdayarak. Ve her ne kadar bu şakası yüzünden yüzüne yumruğu çakmak istesem de aynı zamanda ona sarılmak istiyordum.

Sadece aylar önce çok soğuk ve mutsuz görünen bu adam dünyamı altüst etmiş ve hayatıma farklı şekilde değer vermeme neden olmuştu. Daha basit bir şekilde, daha sessiz bir şekilde... Bana etrafımdaki herkesten daha çok uyan bir şekilde...

Ama bundan da öte, bana kendimde daha önce hiç tecrübe etmediğim bir tatmin duygusu vermişti. Gözlerimi açıp bana gösterene kadar hiç görmediğim bir gurur ve aidiyet duygusu vermişti.

İlk günden beri Cade Eaton ile ilgili her şey beklenmedikti. Hiçbir şey "doğru" sırayla yaşanmamıştı, ama bu onun için ya da benim için hiç mesele olmamıştı.

Yani belki de bu sıralama *bizim* için mükemmeldi.

Yumuşak fısıltılar, sert sıkışmalar ve akıl uçurtucu sancılardan oluşan bir denizde bilincimi kaybettim. Epidural almayı reddettiğim için ciddi pişmanlık duyduğum birçok an olmuştu.

Ama Cade buradayken odaklanabiliyordum. Ayaklarımın yere basmasını sağlıyordu. Ve ıkınma vakti geldiğinde, kulağıma beni ne kadar çok sevdiğini fısıldıyordu.

Ve ben bunu sadece bilmiyor, *hissediyordum.*

Küçük kızımız Emma Eaton sağlıkla dünyaya geldi. Tekmeliyor, çığlıklar atıyordu ve o kadar sevgiyle kuşatılmıştı ki, yaşlar yanaklarımızdan özgürce süzülüyordu. Ayrıca minicik parmağında oynatabileceği yufka yürekli kocaman bir babayla dünyaya gelmişti.

İstediğimi bile hiç bilmediğim bir sürü şey vardı bu odada. Hemşireler onun minik bedenini kucağıma yerleştiler ve ona hayretle baktım.

Açık renk gözler. Koyu renk saçlar. O *bizdi.*

"O kusursuz," diye fısıldadım.

"Benim iki kızım da öyle," dedi Cade ve yatakta yanıma kıvrılarak ikimize de sarıldı.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre ona baktık. Büyülenmiştik. Mutluyduk. Ve Luke gelip bize katılınca tamamlandık.

Bonus Bölüm

Bir Yıl Sonra

Cade

"Deli olduğumu düşünecek."

Küçük kardeşim Rhett, yüzünde manyak bir sırıtışla başını sallayarak onayladı. "Hem de nasıl düşünecek. Buna bayılacak."

Summer odanın karşısından bir homurtu çıkardı. "Ah evet. Bu bir gün çocuklarına anlatacağı bir hikâye olacak."

Rhett, Cadılar Bayramı kostümümün pelerinini düzeltirken kaşlarımı çatıp ikisine de tek kaşımı kaldırdım. "Bu çok aptalca."

Summer, sesinde kesinlikle kin barındırmayan bir tavırla, "Aptalca değil," diye beni azarladı. "Willa Cadılar Bayramı'nı sever. Bu çok eğlenceli. O senin kostümünü görene kadar bekle."

Sadece homurdandım. "Siz iki palyaçonun halinden beter olamaz."

"Hahhh," diye Rhett arkamdan güldü, uzun bedeni bir koyun kostümünün içindeydi. "Uğruna koyun olmak isteyeceğim başka biri yok." Başını omzumun üzerinden uzatıp Küçük Bo Peep* kostümüne bürünmüş nişanlısına baktı.

* Bir masal kahramanı ve "koyunlarını kaybeden ve onları nerede bulacağını bilmeyen" tekerlemedeki çoban kızdır. (ç.n.)

Summer abayı yakmış bir ergen gibi kıkırdayınca gözlerimi devirmeden edemedim. Bu ikisi birbirine fena tutulmuştu.

Neredeyse benim Willa'ya tutulduğum kadar. Bu geçen yıl, o etrafta diye –ve şimdi bu karışıma bir de Emma eklenmişti– muhtemelen hayatımın en iyi yılıydı.

Dürüst olmak gerekirse, Rhett ve Summer'a kaş çatmak bile eskiden çok doğal gelirken, artık çaba gerektirir olmuştu. Willa Kasırgası deneme zahmetine bile girmeden birçok şeyi değiştirmişti. Sadece kendisi olarak bunu yapmıştı.

Ve Emma? O küçük kıza annesinden bile fazla tutulmuş olabilirdim.

"Baba!" Luke koridordan hızla koşarak geldi ve mahremiyet onun hiç bilmediği bir kavrammış gibi odamın kapısını açtı. "Annem acele edip kıçını pudralamayı kesmeni söyledi."

"Lucas Eaton!" Tek yapmam gereken, sesimi alçaltıp ona ciddi bir bakış atmaktı ve gözleri anında fal taşı gibi açıldı. Willa'nın onun üzerinde çok iyi bir etkisi vardı ama kamyonculara yaraşır ağzını dizginleyememesi de dikkat çekiyordu.

Luke'un kostümü... aslında ne olduğundan tam olarak emin değildim. Yüzünde bir miktar kan olan bir şey? Bilmiyordum. Artık yedi yaşındaydı ve böyle kanlı, korkunç şeylere ilgi duyduğu döneme girmişti. Willa bunun komik olduğunu düşünüyordu, ama ben Cadılar Bayramı için köpek yavrusu olmak istediği günleri özlemediğimi söylesem yalan olurdu. Acayip hızlı büyüyordu.

"Özür dilerim." Rhett'e koyun gibi bir bakış attıktan sonra beni şüpheyle süzdü. "Sen McDonalds'taki hamburger çalan adam mısın?"

"Hamburglar* mı?!" Summer köşede oturduğu koltuktan kıkırdadı, yüzünün her çizgisinden keyif damlıyordu.

Dönüp kardeşime kaşlarımı çattım. "Sana bu kostümün rezalet olduğunu söylemiştim."

---

* Hamburglar, McDonald's reklamlarında yer alan bir McDonaldland karakteridir. (ç.n.)

"Hayır. Değil. Willa bayılacak."

Luke şimdi sevgiyle gülümsüyordu. "Annemin, *sen hiç kostüm giymesen bile ağızlara layık görüneceğini* söylediğini duydum. Bu da ne demek?"

"Görüyorum ki insanların gizlice konuşmalarını dinleme dönemini henüz atlatamamışsın." Rhett şakacı bir tavırla Luke'un kafasının arkasına vurdu ve çocukta en azından üzgün görünecek kadar hassasiyet vardı.

Rhett, "O... Zorro," diye açıklarken, bana onaylar bir bakış attı. Ve bu dehşet vericiydi. Rhett ve Summer iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, bunun muhtemelen iyi bir fikir olmayacağı kafama dank etti.

"O kim bilmiyorum ama süper. Hadi gidelim." Omzunun üzerinden elini salladı ve odadan çıkarken biz de çiftliğin açık mutfağına ve oturma alanına doğru ilerledik.

Rhett ve Summer'ın beni bu kıyafeti giymeye ikna etmek için dil döktüğü yirmi dakikada ailenin Cadılar Bayramı partisi başlamış ve çoktan hareketlenmişti bile.

"İşte buradasın!" Willa bunu yeterince tatlı bir şekilde söylemişti ama gözlerinin parlamasından bu kadar uzun süre oyalanmamın onu rahatsız ettiğini anlamıştım. Ama doğrusu, gözlerine sadece bir saniyeliğine baktım çünkü bakışlarım anında vücudunda gezinmeye başladı.

Açlıkla.

Willa barmen olarak Cadılar Bayramı'nda giydiği kostümlerden sürekli bahsediyordu ve bu kıskançlıktan hafif mora çalmama neden oluyordu. Seksi polis, seksi hemşire, seksi... siktir, bilmiyordum. Yataktan yuvarlanıp üzerine çuval geçirebilirdi ve ben yine de onun yaşayan en seksi kadın olduğunu düşünürdüm.

Ama onunlayken her şey daha derindi. Mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde beni, ailemi –kalbimi– tamamlıyordu.

Fırfırlı bir elbisenin üzerine beyaz bir önlük giymişti, kafasında sarkık bir şef şapkası ve ayaklarında baldırlarını ve ayak bileklerini tamamen dikkat dağıtıcı bir şekilde belirginleştiren topuklu ayakkabılar vardı. Uzun bakır saçları ipek bir eşarp gibi omuzlarına dökülüyordu ve minik kızımız ıstakoz kostümü içinde kalçasına yerleşmişti.

Emma'nın parmakları o saçların bir yanına dolanmıştı ve parmaklarını oradan geçirmesine izin vermeye gönüllü olduğum tek insan oydu muhtemelen.

"Dostum." Kardeşim yanıma doğru eğilip fısıldadı: "Burada öylece durup herkesin içinde onu gözlerinle becerecek misin? Bunun senin olayın olduğunu duydum ama..."

"Kapa çeneni Rhett!" Dirseğimle böğrünü dürttüm ve keskin bir şekilde nefesi kesilince gülümsedim. Hıyar.

Ve ardından odanın öte tarafına ilerledim; gördüğüm en seksi şefe ve dünyadaki en tatlı ıstakoza doğru.

Yanlarına vardığım an Emma'nın minik tombul elleri Willa'nın saçlarını bıraktı ve haftalardır hasretmişiz gibi bana uzandı.

Eridim. Bu minik kız karşısında duygusal sözler, göğsüme bastırmalı sarılmalardan oluşan bir su birikintisi gibiydim ve beni tanıyan herkes bundan acayip eğleniyordu.

Ve bu zerre umurumda değildi.

Willa bir homurtu çıkardı. "Gördün mü? Onunla uyumlu kostüm giymesi gerekenin sen olduğunu söylemiştim. Onu ben doğurdum, vücudumla ben besledim, ama o bana hizmetçi gibi davranıyor. Kendisi, dünyadaki en büyük babasının kızı."

Ellerimi Emma'nın yumuşak sıcak ıstakoz bedeninin etrafına doladım ve burnumu başının tepesine sürttüm. Bebek kokusunu içime çektim, çünkü kalıcı olmadığının farkındaydım. Bugünler akıp geçerdi.

Sonra başımı kaldırıp Willa'ya bilmiş bir bakış attım. "Hayır. Bence o sensin."

Bana sadece gözlerini devirdi. "Kendi partimize nihayet gelebildiğin için teşekkürler." Kollarını kavuşturdu ve memeleri kollarının üzerinde öne çıktı. Gözlerim bir anlığına oraya kaydı. Ne de olsa sadece insandım. "Seksi bir şef misin bebeğim?"

Burnunu havaya dikip mağrur bir tavırla uzaklara baktı. "Hayır. Senden daha iyi bir şefim."

Göğsümden bir gümbürtü yükseldi. "Cadılar Bayramı kostümün bu mu? Cade'den Daha İyi Bir Şef?"

Dudakları seğirdi ve sonra teslim oldu, bana sırıtarak karşılık verdi. "Luke hâlâ öyle düşünüyor. Ve bunun seni kızdırdığını biliyorum, yani evet." Sonra bana doğru elini salladı. "Sen ne olmuşsun böyle? Bir korsan mı?"

İkimiz de kostümümü inceledik. Siyah çizmeler. Siyah pantolon. Siyah gömlek. Siyah pelerin. Siyah maske. Hatta giymeyi reddettiğim bir şapka ve yanıma bağlanmış oyuncak bir kılıç bile vardı.

Güldüm. "Başka tahminlerde bulunman gerekecek."

Karşılık olarak tekrar gözlerini devirdi ve ardından yürüyüp giderek bana uzun ve biçimli bacaklarının fıstık gibi bir manzarasını sunmuş oldu.

Emma'nın kendisine hizmetçi gibi davrandığını söylemişti, ama benim kızların yapışık ikiz gibi olduklarını biliyordum. Willa'nın onu bütün gece kucağında tuttuğunu biliyordum. Onu emzirmek için uyandığını ve karanlık odamızda onun kulağına tatlı şeyler fısıldadığını biliyordum. Sabahları ne kadar yorgun olursa olsun, kahvesini yudumlarken Emma'ya gitar çaldığını biliyordum.

Ayrıca kendisi itiraf etmese bile, bu gece küçük bir insanın kendisine yapışmasına değil de kendine ayıracağı biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bazen sadece Willa olmaya da ihtiyacı oluyordu; eğlenceli, kaygısız ve biraz vahşi. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum çünkü benim de ihtiyacım vardı. Sadece o hayatıma fırtına gibi dalıp bana gösterene kadar fark etmemiştim.

Bu kısım benim düşündüğümden daha eğlenceliydi. Geceyi kaynaşarak geçirdik. Summer ve Sloane, iyi bir atıştırmalık rotasyonunun yapıldığından emin olmak için görevi devralmışlardı. Rhett ve Beau, büyük miktarda soğuk punç hazırlamışlardı. Aptal olmadığım için o lanet şeye elimi bile sürmedim, birama sadık kaldım ve ıstakozumu taşıyarak etrafta insanlarla muhabbet ettim.

Arada sırada Willa bana yanaşarak kıçımı avuçluyor ve kostümüme dair tahminini fısıldıyordu. Zorro. Hamburglar. Pislik kovboy. Damızlık. (Bu tahmini ona Harvey'in söylediğinden emindim.)

Tahminlerin kötüleşmesinden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. Bu yüzden Emma, Rhett'in kollarında uyuyakaldığında Willa'nın elini tutup onu evden dışarı sürükledim.

Bunun nedeni kısmen onunla yalnız kalmak istemem, kısmen de evimizde bu kadar insanın olmasından bunalmış olmamdı.

"Nereye gidiyoruz?" Parmakları elimin içinde titriyordu ve ben sadece dönüp omzumun üzerinden ona gülümsedim.

"Bu ürkütücü bir gülümsemeydi. Cadılar Bayramı'nda seri katil mi oldun?"

Güldüm. "Kaba oldu Willa. Nihayet tekrar gülümsemeye başladım ve sen gülümsedim diye benimle dalga geçiyorsun."

Otlağa giden girişten geçene kadar başka bir söz söylemedi. "Saman balyalarına karşı yiyişmek mi istiyorsun yine Eaton?"

"Kızıl. Seninle yiyişmekten çok daha fazlasını yapacağım. Ve bu defa pantolonuma boşalmayacağım. Senin içine boşalacağım."

Aniden durdu. "Pantolonuna mı boşalmıştın?"

Sadece başımla onayladım. Yanaklarımın içini ısırıyordum.

"Bana bunu hiç söylemedin!"

"Bu öyle pek de etrafta reklam edeceğim bir şey değil." Altdudağına saplanan dişlerinin ışıltısı ay ışığında gözüme takıldı. "O an çok ateşliydi. Seni suçlayamam."

Bakışlarım karanlıktaki siluetinin üzerinde dolaştı. "O an her şeydi Kızıl."

Ürperdiğini hissederek onu kendime çektim ve kollarımı etrafına dolayıp başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Dölleme fantezinin yanında partilerde seks yapma fantezin de mi var?" Bunu sırf gerilimi azaltmak için sormuştu. Tam *onluk* bir laftı.

Ve evet. Bu şaka geçen yıldan beri yerli yerindeydi. "Sanırım var," diye saçlarına fısıldarken, ipeksi tutamları dudaklarımda hissettim.

Sonra onu bir balyanın arkasına sürükleyip balyanın üzerine ittim ve dudaklarından fırlayan şaşkın nidanın tadını çıkardım.

Pek bir balya kalmamıştı. İlk öpüştüğümüz günkü gibi bir labirent yoktu, ama yine de bana onu hatırlatıyordu.

"Elini pantolonumun ceplerine sok Kızıl," diye mırıldanarak yaklaştım. Onunla aynı hizaya geldim.

"Bu aletine dokunmam için garip bir dalavere mi?" Bunu söylerken güldü ama elleri çoktan vücudumdan aşağı kayarak ceplerimin içine giriyordu bile.

Parmakları cebe girince donup kaldı. Ben sessizce kahkaha atarken omuzlarım sarsılıyordu.

"Bu da ne Cade?" Elini çekip çıkarınca parmaklarının arasında... bir iç çamaşırı vardı.

Tam olarak söylemek gerekirse *malum* iç çamaşırıydı.

"Kostümümün bir parçası," dedim ifadesiz bir şekilde.

Kaşlarını çatarak başını hafifçe iki yana salladıktan sonra bakışlarını tekrar indirip ceplerimi karıştırmaya devam etti. Kahkahası yavaş ve inanmaz bir tavırla başladı, sonunda cebimden farklı türlerde iç çamaşırı çıkarırken kıkırdamaya başladı. Sanırım Summer her cebime beş tane sığdırmayı başarmıştı.

"Sen... sen..." Nefes nefeseydi.

"Külot Hayduduyum!" diye tamamladım, otuz iki diş sırıtarak.

Ellerindeki külotları yere atıp gömleğimi kavradı ve başını geriye atarak kahkahayı bastı. İnanılmaz görünüyordu; büyüleyici, kalp durduran ve kaygısız. Meyveli panç gibi kokuyor ve acayip sıcak hissettiriyordu.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın gibi görünüyordu. "Araştırmaya devam et bebeğim."

"Sadece sertliğine dokunmamı istiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Yani, evet... Sana şimdi yalan söylemeye başlamayacağım. Ama devam et."

Tereddütle elini tekrar sokarken yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Gitar tellerini tıngırdatışını defalarca izlediğim usta parmakları daha derinlere inerken aletimin üzerinden kaydı. Doğruca cep dikişinin sivri ucuna indi.

Ve bu defa donakaldığında nefesi de kesildi. "Bu ne?"

Onun hareketleri sarsaklaşır ve nefesi düzensizleşirken, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Willa eli titreyerek yüzüğü aramızda yukarı kaldırdı.

Gözlerini dikip yüzüğe bakarken tek söylediği, "Aman Tanrım!" oldu. Bu ışıkta görebilmek zordu. Ama bunu seçmeme Summer yardım etmişti. Geniş bantlı sarı altın bir yüzüktü ve üstünde zümrüt kesim şey... zümrüt vardı.

"Klasik bir nişan yüzüğü olmadığını biliyorum. Eskiden aldığım yüzüğe hiç benzemesin istedim."

Yutkunarak başını salladı.

"Ama sana fazlasıyla uygun. Ve eğer beğenmediysen, sana başka bir tane alırım. İstediğin her şeyi alırım aslında."

"Kapa çeneni. Bu mükemmel." Sesi şimdi ağlamaklı geliyordu ve gülümsemeden edemedim. Benim kız duygularını açıkça gösteriyordu ve bu gece on dakika içinde bütün duyguları deneyimlemişti.

"Hamile kaldığında hemen evlenmek istemedin, biliyorum. Ani bir düğün gibi olmasını istemedin. Ve buna saygım var. Ama ben..."

Onun önünde tek dizimin üstüne çökmek için bu anı seçtim. Titreyen elinin yükselerek ağzının üzerine kapanmasını izledim.

Sesim çatlayarak, "Sana karım diyebilmek için bir dakika daha bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedim.

Avucunun arkasından bütün vücudunu sarsan bir hıçkırık duyuldu ama ben devam ettim. "Sen. Sen çok... Sen benim hayatımı değiştirdin. *Beni* değiştirdin. Birlikteyken daha iyi olduğumuzu düşündüğünü biliyorum, ama sanırım ben sadece seninleyken daha iyiyim. Willa Grant, benimle evlenir misin?"

Daha soruyu sormadan başını sallamaya başladı, uzun kirpiklerinden küçük damlalar dökülüyordu. "Evet, evet, evet, evet. Lütfen."

Derin bir gurur hissi beni sararken kalkarak ellerimi başının arkasına doladım ve gözlerinin içine baktım. "Evet mi?"

"Siktir, evet," diye netleştirirken ağlamaklı bir kahkaha attı ve sonra ikimiz de başımızı eğerek narin parmağına yüzüğü takışımı izledik. Bunda alçakgönüllü bir yan vardı; dünyadaki bütün olanakların ona açık olduğunu biliyordum ve onun seçtiği şey buydu.

Onun seçtiği şey *bendim*.

"Teşekkürler," diye boğuk bir sesle fısıldarken, gözlerine ve sonra dudaklarına odaklandım.

Onu ağır ağır ve derin bir şekilde öperek dudaklarına doğru fısıldadım: "Teşekkürler."

Dudaklarımı yanaklarından yukarı doğru ilerleterek gözyaşlarını öperek sildim. "Teşekkürler."

Onu saman balyasının üzerinde daha ileri ittim, kollarının boynuma dolandığını ve parmaklarını saçlarımın arasına sokarken yüzüğün soğuk metalini kafamda hissettim.

Gözlerinin içine baktım. "Teşekkürler."

Sadece gülümsedi, ağlamaklı ama tam bir gülümsemeydi. O kadar aşkla doluydu ki nefesim ciğerimde tıkandı. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandıktan sonra o da beni öptü.

Sonra bacakları belime dolandı ve gözlerinde oyunbaz bir kıvılcımın yandığını gördüm. "Beni en son bir balyaya dayadığın seferde kaldığımız yerden devam edebilir miyiz artık?"

"Ben de seni seviyorum Kızıl," dedikten sonra, tam olarak istediği şeyi yaptım.

Ve bilmiyorsanız söyleyeyim; benim kız külot giymemişti.

Teşekkürler

Benimkiyle aynı yaşta küçük bir erkek çocuk hakkında kitap yazmanın kalbimde her zaman özel bir yeri olacağını düşünüyorum. Son birkaç ayda söylediği komik şeyler hakkında telefonumdaki sayısız not, kesinlikle gelecek yıllar boyunca saklanacak.

Ve evet, gerçekten beni korkutmak için önüme zıplayıp "Sincaplaaaaar!" diye haykırdı. Ve hayır, o an kafasından ne geçtiğine dair en ufak fikrim yok. Ama kitaba layık olacak kadar paha biçilmezdi.

Okuyucularıma teşekkürler. Bütün hayatımı değiştirdiniz. SİZ olmadan bunların hiçbiri olmazdı. Kıymetli boş zamanınızı hikâyelerimi okuyarak geçirdiğiniz için teşekkürler. Onları sevdiğiniz için, paylaştığınız için, tatlı mesajlarınızla gelen kutumu bombardımana tuttuğunuz için de. Hepinizi seviyorum.

Kocama teşekkürler; bunu "balayımız" için yola çıkmadan tam üç gün önce yazıyorum. On yıllık olduğumuzda, nihayet balayına çıkalım dedik ve işte İspanya'ya doğru yola çıkıyoruz.

Eğlenirken zaman gerçekten uçup gidiyor. Beni her gün güldürdüğün için teşekkür ederim, beni kızdırdığında bile.

Oğluma teşekkürler; sincaplar bebeğim. Beni gülmekten öldürüyorsun. Seninle zaman geçirmek bir nimet. Seni dünyalar ve Venüsler kadar seviyorum.

Anneme ve babama teşekkürler; siz bana büyürken ne istersem olabileceğimi söylediniz hep. Ama bahse varım, hayatımı açık saçık kitaplar yazarak kazanacağımı düşünmemişsinizdir, ha?

Asistanım Krista'ya; sonsuz sesli mesajlarımı dinlediğin için teşekkür ederim. Kötü günlerimde saçlarımı okşadığın için teşekkür ederim. Ve beni düzenli tuttuğun için teşekkür ederim. Bu sürüm aslında "bizim" sürümümüzdür.

Lena'ya teşekkürler; ne zaman benim için kocanı terk edeceksin?

Catherine'e teşekkürler; benim için yaptığın her şeyin karşılığını sana nasıl ödeyeceğimden emin değilim. Destek. Tavsiye. Sevgi. Bir numaraya yükseldiğimde telefonuma gelen ilk (çok heyecanlı) arama sonsuza kadar sen olacaksın ve bunu bizim için çok seviyorum.

Kandi'ye teşekkürler; amigoluk ve sabahın erken saatlerindeki koşu seanslarınız olmasaydı bu kitabı zamanında bitirebileceğimi sanmıyorum. Spicy Sprint Sluts hayatımı güzelleştiriyor ve seninle daha fazla kitap yazmak için sabırsızlanıyorum. #şükürbombaları

Melanie'ye teşekkürler; cömertliğinle bana ilham vermeye devam ediyorsun. En başından beri yönlendirmelerin ve yardımın için teşekkürler. Bilgeliğin olmasaydı bugün olduğum yerde olmayacağımı biliyorum.

Social Butterfly'dan Sarah ve Jenn'e teşekkürler; ikiniz de harikasınız. Rehberliğiniz ve dikkatiniz için teşekkürler. Sizin gibi kadınların yanımda olması beni çok mutlu ediyor.

Beta okuyucularım Júlia, Amy ve Krista'ya, bu kitabı olabileceği en iyi hale getirmemde bana yardımcı olduğunuz için teşekkürler. Notlarınız beni güldürüyor ve geri bildirimleriniz beni daha iyi bir yazar yapıyor. Siz olmasaydınız kaybolurdum.

Editörüm Paula'ya teşekkürler; havuçlarına güvenmiyorum ama uzmanlığına güveniyorum. Açıkçası bana ilham veriyorsun. Ama aynı zamanda yeri doldurulamazsın. Katkıların ve bana yardım etmek için harcadığın ekstra zaman asla gözden kaçmaz.

Kapak tasarımcım Casey/Echo'ya teşekkürler, neden bu kadar yeteneklisiniz? Gerçekten delice bir şey. Artık hep benimlesiniz.

Son olarak ARC okuyucularıma ve sokak ekibi üyelerime TEŞEKKÜRLER. Birçoğunuz bu çılgın yolculuğun en başından beri benimle birliktesiniz. Ve şimdi çoğunuz yenisiniz. Bir yazarı bu şekilde desteklemek size büyük bir mesele gibi gelmeyebilir ama benim için *muazzam* bir mesele. Her gönderi, her TikTok, her inceleme tam anlamıyla hayatımı değiştiriyor. Nezaketinizin karşılığını ödeyebilir miyim bilmiyorum, ama bunu mümkün olan her şekilde ödemek için elimden geleni yapacağım.

**"Sana karşı durmaktan bıktım.
Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen buraya, bana aitsin."**

Cade Eaton, dünyanın en huysuz ancak en sorumlu bekâr babalarından biridir. Ailesinin her zaman başvurduğu kişi odur ve yardıma hep hazırdır. Küçüklüğünden itibaren iyi günde ve kötü günde yanınızda olan, kendisi için hiçbir şey istemeyen kişidir. Cade, oğlu Luke ve ailesiyle birlikte mutludur, çalışmayı çok sevdiği büyük çiftliğinin hayatı için yeterli olduğundan emindir. Ta ki bu yaz Luke'un dadısı emekli olana ve yeni bir dadı aramak zorunda kalana kadar...

Willa Grant, yirmilerindeki her genç kadının yapacağı gibi yazı şehirde, arkadaşlarıyla partilere katılıp eğlenerek geçirmeyi planlar. Fakat bir noktada bu, sıkıcı bir plan haline gelir. En iyi arkadaşı Summer'ın yaşadığı Dilek Kuyusu Çiftliği'nde doğanın ve sessizliğin tadını çıkarmaya karar verir. Ne istediğini her zaman bilen Willa daima küstahlığı kadar zekâsıyla da dikkat çekmiştir. Dünyanın en huysuz bekâr babası için dadı olarak çalışmak ona göre oldukça kolaydır. Ancak bir gece, "doğruluk mu cesaret mi" oyunu onları jakuziye sokmuş ve aralarındaki iddia, Willa'nın gözlerini Cade'den bir türlü ayıramamasıyla sonuçlanmıştır.

Genç kadının iş anlaşması sadece iki ay geçerlidir. Ancak kalbi, sonsuza kadar kalmak isteyeceği yeri bulmuştur.

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947757
KDV'den muaftır.